

FEMEIA IDEALĂ
STEPHANIE LAURENS

CAPITOLUL 1

Sfârșitul lui iulie 1835

Lângă conacul Glossup, Ashmore, Dorset

Pe toți dracii!

Simon Cynster trase hățurile cailor, cu privirea ațintită asupra culmii de deasupra satului Ashmore. Satul propriu-zis era chiar în spatele lui. Simon se îndrepta spre conacul Glossup, aflat la o milă distanță pe drumeagul de țară, acoperit de un covor gros de frunze. Din locul în care se terminau casele satului, pământul

Începea să se ridice dintr-o dată. O siluetă de femeie apărură pe cărarea care urca spre locul unde Simon știa că sunt niște întărituri vechi de pământ.

De acolo se putea vedea până la Solent, și, în zilele fără nori, chiar până la insula Wight. Era, într-adevăr, o surpriză să vezi pe cineva ducându-se într-acolo.

„Nu mă miră că e singură!” se gândi Simon. Intrigat, urmări silueta grațioasă, cu părul negru lăsat pe umeri, care urca: o femeie cu picioare lungi, ce ar fi atras atenția oricărui bărbat adevărat. O recunoscu imediat-era Portia Ashford, cumnata surorii sale, Amelia. Probabil că tânăra venise la petrecerea de la Glossup. Acest conac era singura casă mai importantă din apropiere, la care se putea ajunge pe jos. Această constatare îl trezi parcă la viață, punând stăpânire pe el.

La naiba! Cedase invitației prietenului său de o viață, James Glossup, și fusese de acord să se oprească pe drumul său spre Somerset, să-1 sprijine pe acesta, ca să facă față provocărilor petrecerii ce se organiza la conac. Dar dacă și Portia avea să participe, va avea și el partea lui de provocări!...

Ajunsă aproape de terasamente, ea se opri, ridicând o mână și, cu o mișcare ușoară, își îndepărtă părul negru căzut pe față. Apoi își ridică fața în bătaia vântului, privi o vreme în depărtare, lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul corpului și o porni înainte cu grație, urcând poteca spre postul de pază, după care coborî, și el n-o mai văzu. *Nu mă interesează Portia!*, își spuse el.

Cuvintele îi răsunară în minte ca un ecou. Dumnezeu știe ce sentimente îi provoca ea adesea, sub ce formă le exprima el, poate mult prea emfatic! Portia nu-i era soră, nici verișoară; de fapt nu-i era nici un fel de rudă. Strânse din dinți, uitându-se la cai, apucă hățurile și lăsă să-i mai scape o înjurătură.

-Wilks, trezește-te, omule! Simon îi dădu hățurile celui care moțaise până atunci în spatele lui. Trăgând piedica, coborî pe drum. Ține-le până mă întorc. Cu mâinile în buzunare, o apucă pe drumeagul îngust care urca, până întâlni cărăruia spre conac pe care o luase Portia. Căuta neazul cu lumânarea, pentru că nu concepea s-o lase singură, neprotejată, la discreția oricărui pierde-vară, care s-ar fi întâmplat să treacă pe acolo. Nu putea accepta asta. Dacă și-ar fi continuat drumul, n-ar mai fi avut o clipă de liniște până ce n-ar fi știut că ea se întorsese nevătămată la conac. Și, fiindu-i cunoscut obiceiul acesteia de a hoinări, s-ar fi putut să treacă și câteva ore până atunci. Nu că i-ar fi mulțumit vreodată că avusese grijă de ea. Iar el, la rându-i, pentru că supraviețuise prin multele locuri pe unde umblase, se putea socoti chiar norocos. Portia avea o limbă ascuțită ca un brici cu două tăișuri, nu-i puteai scăpa nicicum. Știa prea bine cum va reacționa când se vor întâlni, cu siguranță în același fel ca de fiecare dată în ultimii ani, mai ales de când el realizase că ea habar n-avea ce femeie grozavă este, ce tentație reprezintă

și, mai ales, că trebuia să fie permanent ferită de situațiile dificile în care intra singură. Atâta vreme cât era departe de el, nu era treaba lui. Dar, dacă o știa aproape și mai ales neprotejată, se simțea obligat să vegheze asupra ei, s-o știe în siguranță-ar fi trebuit să știe asta mai bine, fără a mai încerca să lupte cu propriile-i sentimente. Dintre toate femeile pe care le cunoștea, ea era cea mai dificilă, poate pentru că era și cea mai inteligentă, și cu toate astea, iată că pornise după ea, deși nu se aștepta la nimic bun! De fapt, el nu știa sigur nici ce credeau alții despre propria sa inteligență.

Femeile! Numai la ele se gândise tot drumul. Mătușa sa, Clara, care murise de curând, îi lăsase casa din Somerset. Moștenirea asta fusese un fel de catalizator, care-l forțase să-și regândească viața, drumul pe care o va apuca, deși știa că verii lui mai mari și soții surorilor sale aveau deja un scop, care lui îi lipsea.

Familia-propria lui ramură, propriii lui copii, propria lui soție. Acestea nu i se păruseră importante până atunci. Dintr-o dată îi părură vitale, esențiale, pentru a se simți împlinit. Vlăstarul unei familii bogate, de neam, dusesese o existență confortabilă, dar ce însemna aceasta pe lângă neîmplinirea pe care o resimțea de câțva timp atât de acut? Nu era vorba despre capacitatea sa de a dobândi toate astea! Problema nu era în mintea sa, de asta putea să garanteze, ci vedea această împlinire ca pe un scop în sine, o necesitate, un motiv. Ca pe ceva ce trebuia făcut. Niște nevoi esențiale pentru o viață bună ca a lui.

Moștenirea mătușii Clara fusese imboldul. Ce putea să facă având această casă de țară, dacă nu să trăiască în ea? Avea nevoie de o soție pentru a-și întemeia familia care să dea vieții sale adevăratul sens.

Nu acceptase prea ușor această realitate. În ultimii zece ani, viața sa urmăse un drum clar, bine ordonat. Femeile dobândiseră acces doar în două zone, ambele sub controlul lui. Avusese numeroase legături discrete, căci era un maestru în a seduce femeile, a se bucura de ele și mai apoi a se descotorosi de acele doamne cu care flirtase. Singurele femei cu care păstra legături permanente erau cele din familia sa. Era nevoit să admită că ele dețineau puterea în familie, dar lucrurile fuseseră astfel dintotdeauna, așa că nu se simțise intimidat sau provocat de acest lucru, ci îl tratase ca pe ceva necesar și de la sine înțeles.

Se interesase permanent de investițiile familiei Cynster, de distracțiile din înalta societate, făcuse cuceriri, participase la întrunirile de familie cu care era de acum obișnuit, iar viața sa fusese plină în mod plăcut. Nu simțise nevoia să piardă vremea la acele baluri și petreceri pentru domnișoarele de măritat. Însă acum se afla în situația de a-și dori o soție și de a nu avea cum s-o afle, fără a face să răsunе toate clopotele, care ar fi umplut întreg ținutul de intențiile sale. Iar dacă ar

fi făcut imprudența să înceapă să participe de acum încolo la baluri, mamele fetelor de măritat ar fi înțeles imediat că era în căutarea unei soții, și l-ar fi asediat. Era ultimul bărbat necăsătorit din familia Cynster, desigur din generația sa. După ce puse piciorul pe peretele exterior al fortăreței, se opri. Terenul cobora puțin, apoi cărăruia continua spre stânga, ducând la un adăpost scund, un post de observație, aflat într-un perete de pământ la vreo cincizeci de iarzi. Priveliștea era uluitoare. Soarele îi făcea cu ochiul mării, de departe; silueta insulei Wight se putea distinge prin aburul de vară al câmpiei.

Mai văzuse această priveliște. Se întoarse spre adăpost, unde se afla tânăra. Stătea rezemată de parapet, privind marea. După felul ei liniștit și detașat, presupuse că nu-l simțise. Strânse din dinți și porni. Nu trebuia să aibă un motiv ca să se afle aproape de ea! În ultimii zece ani o tratase cu aceeași grijă ca pe toate femeile din familie, poate datorită relației lor—Portia era sora cumnatului său, Luc, și asta era de ajuns pentru a-l face să știe ce să simtă pentru ea, chiar dacă nu erau rude de sânge. Pentru el, Portia Ashford făcea parte din familie și trebuia s-o protejeze.

Ce anume îi făcuse pe zei să considere că femeia are nevoie de un bărbat pentru a procrea? Portia pufni dezgustată. Aceasta era dilema cu care se confrunta acum. Din nefericire, nu avea ce face, așa stabiliseră zeii și nu avea de ales. Trebuia să se descurce și în această problemă. Dar, pe măsură ce se gândea mai mult, se revolta. Nu-și dorise niciodată un soț, nici nu-și imaginase că o căsnicie bună, aprobată de societate, cu toate constrângerile pe care le presupunea, i s-ar fi potrivit. Nu-și văzuse niciodată astfel viitorul!...

Dar nu avea ce face. Se îndreptă de spate, suspină și încercă să înfrunte situația cu curaj. Dacă își dorea propriii copii, trebuia să-și găsească un soț. Un vânticel cald începu să adie ușor, mângâindu-i obrajii, răsfirându-i ușor buclele. Acceptase faptul că propriii ei copii, propria ei familie, era ceea ce-și dorea cu adevărat în adâncul inimii. Aceasta constituia pentru ea o provocare, pe care trebuia s-o accepte și căreia trebuie să-i facă față, așa cum îi făcuse și mama ei, iar această revelație veni pe neașteptate, la fel ca acest vânticel, care o învăluise. În ultimii cinci ani muncise alături de surorile ei, Penelope și Anne, îngrijindu-se de copiii orfani, la Londra. Se lansase cu zelul ei obișnuit în proiectul acesta, convinsă că servea unor idealuri juste, pentru ca mai apoi să descopere că s-ar fi simțit împlinită într-o cu totul altă direcție, una la care nici nu se gândise. Iar acum avea nevoie de un soț. Date fiind familia bună din care provenea, bogăția acesteia, și mai ales dota ei, acest lucru n-ar fi fost chiar o problemă, cu toate că împlinise deja douăzeci și patru de ani. Nu-și închipuia că s-ar fi potrivit cu orice bărbat.

Din pricina caracterului,temperamentului și mai ales independenței sale,trebuia să aleagă cu mare atenție.Strâmbă din nas,privind înainte.Nu-și imaginase niciodată că va ajunge să-și dorească un soț.Mai ales datorită fratelui ei,Luc,pe care nu-l interesase să-și împingă surorile spre măritiş,acestea avuseseră libertatea să se descurce singure.Iar ea fugise de sălile de bal,și saloanele Almack,și de alte locuri similare din oraș,unde tinerele de măritat își găseau perechea potrivită.I se păruse nedemn de ea să se lase învățată cum să-și găsească un soț.Era sub nivelul ei intelectual...își aminti șansele avute de a învăța subterfugiile artei de a-ți găsi un soț și mai ales,cum sfidase toate acestea, fapt care veni să se adauge la iritarea de acum.Ce ciudat,că,deși era o femeie mult mai inteligentă decât altele,nu prevăzuse situația actuală!...

Iar faptul că știa să recite pagini întregi din Horațiu și să citeze din Virgiliu,nu-i ajutase să-și găsească un bărbat.Ca să nu mai spunem că trebuia să-l găsească pe cel potrivit!...Se uită din nou spre mare,la soarele care parcă plutea pe valuri, încă șovăitor.La fel ca ea,în ultimele luni.Ea nu era așa de obicei; era hotărâtă, decisă, fără slăbiciuni, fără pic de timiditate,o femeie de acțiune.Și emoțiile,de care nu se lăsa dominată,erau destul de bine dirijate,orientate.Nu era înclinată să se lanseze și în acest ultim proiect,al căsătoriei,cu obișnuitul ei zel.Trecuse în revistă toate argumentele,nu mai avea la ce să se gândească.Venise aici foarte decisă să folosească cele câteva ore până la începerea petrecerii pentru a-și face un plan.Cu buzele strânse,privind orizontul,conștientă de ceea ce simțea,mai ales de rezistența dinlăuntrul ei,atât de puternică,încât trebuia să facă eforturi s-o înfrângă,pentru a putea merge înainte...Nu trebuia să părăsească locul acesta fără a fi făcut un legământ ferm.Apucă strâns balustrada parapetului,ridică bărbia, hotărâtă,și rosti cu voce tare,ca și cum ar fi făcut un jurământ:

-Voi folosi orice prilej,care mi se va ivi la această petrecere,pentru a învăța tot ce se poate,și mă voi decide,o dată pentru totdeauna! Nu i se păru că vorbele pe care le rostise fuseseră ale unei femei hotărâte ca ea, așa că adăugă:Indiferent cine-mi va ieși în cale,și va avea vârsta și situația potrivite,îl voi lua în considerare! Iată că,în sfârșit,făcuse pasul următor,sub forma unui jurământ solemn.Simți din nou acea stare de bine pe care i-o dădea o hotărâre luată...

-Bine,este destul de încurajator ce aud,dar pentru ce să aibă vârsta și situația potrivite?

Tresărind,se întoarse.Pe moment,gândurile i se învălmășiră și șovăi.Nu de teamă-chiar dacă el stătea în umbră,iar soarele îi bătea din spate,îi recunoscuse vocea,știind imediat ai cui erau acei umeri largi,care blocaseră arcada de la intrare.Dar ce căuta el aici?

O privea cu mult interes,cu ochii lui albaștri,mult prea direcți pentru a exprima politețe.

-De ce spui că nu te-ai hotărât încă? Vouă nu vă ia mai mult de două secunde.

Calmul,stăpânirea de sine,curajul îi reveniră imediat.Îl privi printre gene.

-Nu este problema ta,Simon.Se apropie de locul în care se afla ea,lângă balustradă,mergând voit încet.Fata se crispa.Mușchii spatelui i se încordară; plămâinii parcă i se bloca și nu mai putu să respire,de parcă ceva în adâncul său se revolta.Îl cunoștea foarte bine,dar aici,în singurătatea câmpului și a cerului,bărbatul îi părea mai masiv,mai puternic.Și mai periculos,într-un mod indescritibil.Se opri chiar în fața ei,la doi pași,făcând un gest larg spre priveliștea care se deschidea înaintea lor.

-Mi s-a părut că aveai ceva de declarat în fața lumii întregi.El îi întâlni privirea și se amuză găsimd într-a ei uimirea de a fi surprinsă furișându-se în acest loc ascuns,dar și atenție și oarecare dezaprobare.În privirea lui nu se putea citi mare lucru.

-Te deranjează dacă te întreb unde-ți este însoțitorul? Nu era o temă pe care să fie dispusă s-o discute cu el.Continuând să admire peisajul,ea înclină din cap.

-Bună ziua.Priveliștea este minunată.Făcu o pauză.Nu mi te-am imaginat ca admirator al naturii.Îi simți privirea ațintită asupra profilului ei,apoi el se uită în altă parte.

-Dimpotrivă,sunt pasionat de natură.Își vârî mâinile în buzunar,părând astfel mai relaxat.Sunt chiar înclinat să divinizez unele creații ale ei.Nu era nevoie să se mai gândească la implicațiile vorbelor lui.Cu câțva timp în urmă,ar fi făcut o observație caustică...dar acum îi răsuna în minte doar vorbele legământului pe care-l făcuse singură,aici,în mijlocul naturii...

-Ai venit la petrecerea de la familia Glossup.Nu era o întrebare,dar bărbatul îi răspunse,ridicând din umeri:

-Pentru ce altceva să fi venit? El se întoarse,iar ea se ridică.Privirile li se întâlniră; îi auzise jurământul,și nu avea să-l uite.

Dintr-o dată,tânăra simți că trebuia să pună oarecare distanță între ei.

-Sunt aici în căutarea singurătății! îi spuse ea tăios.Acum,dacă ai venit și tu,mai bine să plec.Se întoarse spre ieșire.El îi stătea în drum.Cu inima bătând tot mai tare,ea îl privi,la timp pentru a vedea cum i se crispară trăsăturile,gata de o ripostă dură.Continuară să se privească,încordați.Cu un calm deliberat,pe care-l interpretă ca pe un semnal de alarmă,el se dădu la o parte,facându-i loc să treacă.

-Cum dorești!Ajunsă în dreptul lui,simțurile sale continuă să-l perceapă; simți furnicături pe piele,ca și când s-ar fi aflat într-o reală primejdie.De îndată ce-1

depăși,cu capul sus,alunecă pe sub arcadă.Cu un calm mai degrabă aparent,decât real,porni pe cărare.Strângând din dinți,Simon își înfrână pornirea de a o opri,de a o atinge,de a-i lua mâna,întorcând-o spre sine,nici el nu știa sigur de ce.Asta,își spuse sieși,era ceea ce îi trebuia,apoi să pornească spre conacul Glossup.Trase adânc aer în piept și ieși în urma ei,afară,la lumina soarelui.

O luă pe potecă.Cu cât se apropia de civilizație,unde se simțea sigur,cu atât se apropia de sfârșit și călătoria lui.Venise până acolo direct de la Londra.Era însetat și o bere i-ar fi prins bine.Cu pașii săi mari,ar fi putut s-o ajungă foarte ușor,dar preferă să meargă în urma ei,mulțumit de ce vedea.Modă timpului,cu rochiile croite pe talie o avantaja,accentuându-i talia subțire,liniile trupului zvelt,picioarele lungi.Albastrul întunecat al rochiei ușoare de vară completa paleta culorilor; părul negru ca pana corbului,ochii de un albastru-închis și pielea albă,aproape transparentă.Era destul de înaltă,peste medie,și i-ar fi ajuns cu fruntea la bărbie,dacă s-ar fi aflat vreodată atât de aproape unul de celălalt.

Acest gând îi aduse în suflet ceva greu de definit,care-l făcu să râdă,aspru.

Ajungând pe creastă,Portia își continuă drumul-și doar mai târziu realizează brusc că el o urmărea.Îi aruncă o privire cruntă,se opri și-l așteptă,întorcându-se cu fața spre el.Ochii săi plini de flăcări întunecate îl fixară fioros:

-Doar n-o să te ții după mine până la conac!Portia nu-l întrebă dacă era conștient de ceea ce face; știa amândoi.Se văzuseră ultima dată de Crăciun,cu șapte luni în urmă,dar numai de la distanță,înconjurați de numeroasele lor rude.

Atunci nu avusese ocazia s-o calce pe nervi,lucru pe care se pare că-l tot făcea de când împlinise paisprezece ani.Se priviră.Ceva iritare? Hotărâre-asta licări în ochii lui albaștri,blânzi.Apoi strânse din buze; trecu pe lângă ea cu obișnuita-i grație,nefirească la un bărbat cu statura lui,și porni din nou pe potecă.

Ea se răsuci,urmărindu-l cu privirea.Nu ajunsese prea departe.Se oprise dincolo de cărarea spre sat,apoi o luase spre pajiștea aflată dedesubt.Întorcându-se,el îi întâlni privirea.

-Tu ai dreptate,nu eu! zise el,arătând spre cărare.Ea se uită în direcția aceea.O trăsură,trăsura lui,se afla pe pajiște.

-Ești așteptat.Ridicând privirile,se înfruntară.Direct.El îi blocase,parcă intenționat,drumul spre conac.

-Voiam să merg pe jos.El nu ezită.

-Schimbă-ți gândul!Tonul său-veritabilă aroganță masculină-precum și provocarea neîntâlnită înainte,îi produsese fiori.Nu părea decis să acționeze,deși ea se gândi,pentru o clipă,că ar fi putut s-o oprească,dacă ar fi încercat să treacă pe lângă el.Iritarea și o pornire sălbatică fură răspunsul ei la tactica lui de

intimidare; toate acestea o copleșiră, numai că acum emoțiile erau mai puternice și tulburi. Stătea însă, perfect liniștită, înfruntându-l cu privirea, într-o luptă tăcută cu el, binecunoscuta lor înfruntare pentru supremație. Și totuși... Ceva se schimbase. La el. Și la ea. Oare era vârsta de vină? Cât să fi trecut de când se mai înfruntaseră astfel? Trei ani? Mai mulți? Indiferent cât, ceva se schimbase. Nu mai puteau avea aceeași confruntare. Ceva se întâmplase cu el. Ea îl simți mai îndrăzneț, ostentativ, cu iuțeala unui animal de pradă, cu un soi de lucire de oțel în privire, în pofida aerului său elegant, ca și când cu trecerea anilor, masca pe care o purtase devenise mai transparentă. Ea îl intuise corect întotdeauna...

Vorbele pe care le rostise mai devreme cu voce tare îi răsunau și acum în minte. Încercă să le alunge, dar încă le mai auzea... Recunoștea provocarea. Nu-i putea rezista. Cu capul sus, porni cu mișcări la fel de studiate ca ale lui. Atenția acestuia se concentra asupra ei. Tânăra simți din nou acei fiori pe șira spinării. Se opri în fața lui și-i înfruntă din nou privirea.

Ce văzuse el? Acum ea îl fixa, încercând să vadă dincolo de Simon, să descopere ce ascundea, deși îi era imposibil. Ciudat, pentru că niciodată nu-și ascunseseră respingerea reciprocă. Ce se afla în spatele acelei amenințări voalate care venea dinspre el? Spre mirarea ei, simți că vrea să afle. Trase aer în piept și rosti:

-Foarte bine. Uimirea i se citi în ochi, repede învinsă de suspiciune. Se întoarse și, privind în jos, o luă pe poteca spre sat, ascunzându-și un zâmbet. Dar ca el să nu-și imagineze că o învinsese, adaugă cu răceală:

-Mă roade un pantof... Merse ceva până când îl auzi mișcându-se, pentru ca mai apoi s-o ajungă din urmă. Simțurile ei intrară în alertă. Nesigură, încetini. Din mers, el se aplecă și o ridică în brațe.

-*Ce faci ...?*

Fără a se opri, el o purtă pe brațe, ca pe un copil. Plămânii ei erau copleșiți la fel ca și simțurile. Făcu un efort serios ca să respire.

-*Ce crezi că faci?*

Nedumerirea ei răzbătea din fiecare vorbă. Până acum, Simon nu dăduse nici un semn că l-ar fi interesat fizic. Ea era... cum? Șocată? Sau...? Lăsă la o parte nedumerirea și îl privi fix, întrebător.

-Dacă te roade pantoful, piciorul tău delicat nu trebuie să sufere prea mult.

Spusese asta pe un ton calm, fără inflexiuni. Chiar și privirea îi putea fi considerată în clipa aceea nevinovată. Ea clipi des. Acum se uitau amândoi înainte. Ea vru să protesteze, dar mai apoi renunță. Ar fi putut discuta în contradictoriu cu el până ajungeau la trăsură. Cât despre lupta cu el, era perfect

conștientă, chiar mai mult decât ar fi vrut să recunoască, că era mai puternic ca ea. Brațele lui i se păreau ca de oțel; pasul lui nu dădea greș-puternic și sigur.

Mâna care o apucase de deasupra genunchilor decent protejați de fustă o strângea ca într-o menghină. Pieptul îi era lat, cu musculatura puternică. Nu-l privea niciodată ca acum, pentru a-i evalua forța, dar dacă se punea problema să ajungă la contact fizic, trebuia să se mai gândească. Și nu numai la forța lui.

Fiind atât de aproape, prizoniera brațelor sale se simțea, printre altele, cam amețită. El încetini pasul, iar ea mări atenția. Zâmbind, el o așeză în trăsură.

Uimită, ea se prinse cu mâna de marginea banchetei, apoi, din obișnuință, își adună fustele, pentru ca el să se așeze alături, observând figura nu mai puțin surprinsă a lui Wilks, valetul lui.

-Ă... bună ziua, domnișoară Portia! zise omul fără a-și ascunde uimirea din priviri, dându-i frâiele lui Simon. Probabil că Wilks asistase la tot spectacolul. Se aștepta ca ea să explodeze acum, sau cel puțin să spună ceva tăios. Și nu era singurul. Ea îi zâmbi, cu un calm perfect.

-Bună ziua, Wilks. Wilks clipi, înclină capul, apoi se grăbi să-și ocupe locul.

Simon o privi și urcă lângă ea. De parcă se aștepta ca ea să muște, sau să mârâie, cel puțin. Nu-și închipuise că va primi un zâmbet dulce, ca și cum s-ar fi așezat lângă ea la invitația ei. Privirea lui plină de suspiciune merita să fie răsplătită cu un zâmbet, care o costa atât de mult. Trăsura se urni, apoi se așternu la drum.

Imediat ce porniră, îl întrebă:

-Ce-ți fac părinții? Urmă o pauză, după care Simon îi răspunse.

Ea încuviință fiecare vorbă, apoi începu să povestească despre familia ei, pe care el o cunoștea, despre sănătatea acestora și preocupările lor. Ca și când el i-ar fi cerut-o, tânăra continuă:

-Am însoțit-o pe Lady O. De mulți ani, aceasta fusese prescurtarea pentru Lady Osbaldestone, o rudă a familiei Cynster și veche prietenă a familiei ei, o doamnă în vârstă, care exasperase jumătate din lumea bună. Și-a petrecut ultimele săptămâni la Chase, apoi a trebuit să vină aici. Este veche prietenă a Lordului Netherfield, știi? Viconte Netherfield era tatăl Lordului Glossup și se afla în vizită la conac. Simon se încruntă.

-Nu! Portia schiță un zâmbet nevinovat. Îi era dragă Lady O, dar Simon, ca majoritatea domnilor din localitate, era tentat să-i critice perspicacitatea.

-Luc a insistat să n-o lăsăm să străbată singură jumătate de țară, așa că m-am oferit eu. Cei care au sosit până acum... începu să enumere cine venise, cine mai trebuia să vină, așa cum ar fi făcut orice tânără bine educată.

În ochii lui se putea citi tot mai multă suspiciune. Ajunseră în fața porților conacului Glossup, larg deschise, în semn de bun-venit. Conacul era o casă de țară construită în stil elisabetan, cu tipica fațadă din cărămidă roșie îndreptată spre sud, trei etaje și aripi spre est și vest perpendiculare pe partea de mijloc. Aripa centrală adăpostea sala de bal și sala de muzică. Pe măsură ce se apropiau, vedeau razele soarelui alunecând peste șirurile de ferestre cu zăbrele, ca apoi să poposească pe coșurile înalte cu ornamente elaborate. În timp ce duceau caii în curtea interioară, Simon se simțea chiar descumpănit. Nu era un sentiment obișnuit pentru el. Cunoștea destul de bine viața pentru a se mai lăsa surprins de ceva. Dar nu și în ceea ce o privea pe Portia.

Dacă l-ar fi biciuit, ca de obicei, cu limba ei ascuțită, totul ar fi fost ca altădată. Nici nu s-ar fi bucurat de întâlnirea cu ea, dar nici nu s-ar fi simțit atât de dezorientat. Cu un efort, își aminti fiecare gest, fiecare vorbă a ei... Dacă și-ar fi rememorat întâlnirea cu ea, n-ar fi vorbit decât despre blândețea ei feminină, aceasta ar fi fost expresia potrivită. De obicei, era mai semeță și înțepătoare. Astăzi se pare că își lăsase deoparte scutul și sulițele. Iar rezultatul...

Trase frâiele cailor, puse piedica, apoi îi dădu hățurile lui Wilks și se dădu jos. Portia îl așteptă să ocolească trăsura, s-o ajute să coboare. El o urmări cu privirea, așteptându-se ca ea să sară, ca de obicei, în felul său independent, necontrolat. În loc de aceasta, când îi întinse mâna, îl uimi așezându-și palma cu degetele subțiri într-a lui, lăsându-l s-o ajute, apoi coborî cu multă grație. Ridică privirea spre el și-i zâmbi când atinse pământul.

-Mulțumesc! zise ea. Îi zâmbi și mai frumos, fără a-și dezlipi privirea de a sa. Ai avut dreptate. Piciorul meu este într-o stare mult mai bună.

Expresia ei era de o inefabilă blândețe. Își înclină capul și plecă. Ochii săi frumoși erau atât de închiși la culoare, încât Simon nu putea fi sigur dacă licărul pe care-l văzuse în ei era adevărat sau doar un efect al luminii. Rămase o clipă în curtea interioară înconjurat de lachei și valetți, urmărind-o pe Portia cum intră în casă.

Fără a se mai uita înapoi, ea dispăru în interior. Zgomotul făcut de trăsura cu cei doi cai pe pietriș îl făcu să revină la realitate. Aparent impasibil, cu aerul său sever, se îndreptă spre intrarea conacului Glossup.

-Simon! Ai venit! Ce gozav! exclamă James Glossup, care, închizând ușa bibliotecii, se îndreptă spre el. Lăsându-și haina în mâinile majordomului, Simon se întoarse să-l salute pe James.

-Ai sosit chiar la timp ca să ne ții companie, mie și lui Charlie! păru să răsuflă acesta ușurat. Cu un gest din cap, arătă spre salonul de unde, prin ușa închisă,

răzbăteau voci de bărbați și femei, angajați în conversații. Charlie s-a dus în recunoaștere. Blenkinsop, majordomul, îl aștepta.

-Voi duce bagajele domnului Cynster în camera pe care o ocupă de obicei, domnule. James încuviință.

-Mulțumesc, Blenkinsop. Ne ducem la ceilalți, dar nu este nevoie să ne mai anunți. Blenkinsop, un fost sergent-major cu tendințe de îngrășare, dar care nu renunțase la ținuta rigidă de militar, se înclină și plecă. James îi aruncă o privire lui Simon, apoi făcu un gest spre salon.

-Să intrăm și noi și, mai ales, să-i impresionăm! Intrară, după care închise fiecare câte o parte a ușii. Simon și James se mai priviră o dată, când auziră ușa închizându-se.

Portia, care le surprinsese intrarea, îi suspectă că amândoi erau conștienți de efectul pe care-l produsese staturile lor impresionante. Erau ca doi lupi uriași.

Nici unul din cei prezenți nu ar fi greșit caracterizându-i în felul acesta. Se completau reciproc: înalți, zvelți, cu umerii lași, picioare lungi. Nici unul nu se îngrășase. James avea părul castaniu, ușor ondulat, Simon fusese cândva blond, dar părul i se mai închisese la culoare, iar acum părea de un castaniu foarte deschis, mătăsos. Simon avea ochii albaștri și pielea albă; ochii lui James erau negri ca smoala, și știa să și-i folosească pentru a obține ce dorea. Erau foarte eleganți amândoi, îmbrăcați după moda timpului, de cel mai bun croitor al orașului. Purtau amândoi cravate albe, cu nodul corect făcut, și jachete elegante. Se purtau cu grație și păreau să fi fost născuți pentru asta. Erau ca frații și... "craii" orașului. Pe când James făcea prezentările, acest lucru deveni foarte clar celor prezenți.

Li se alătură și Charlie Hastings, al treilea membru al echipei lor, un gentleman blond, la fel de chipeș, la fel de „crai”.

Portia trecu în revistă restul adunării care se risipise în grupuri mici, stând pe scaune, pe sofale, cu ceștile de ceai în mână. Numai Lady Hammond și cele două fiice ale sale nu sosiseră încă. Erau așteptate abia după-amiază.

James îl conduse pe Simon la gazdă, tatăl său, Harold, Lord Glossup, un domn bine făcut, între două vârste, care își întâmpina cu mult drag oaspeții. Lângă el stătea George Buckstead, un gentleman solid, un vechi prieten, de aceeași vârstă.

Din grup mai făcea parte Ambrose Calvin, un gentleman oarecum diferit de ceilalți. Avea înjur de treizeci de ani și se hotărâse pentru o carieră politică.

Probabil de asta a se și afla aici, bănuie Portia. Nu putea spune ce avea de câștigat, dar ea cunoștea acest gen de bărbat: urmărea cu certitudine ceva.

Charlie, care fusese deja prezentat, rămase în urmă. Când James și Simon se întoarseră, constatară că Miss Lucy Buckstead le acaparase prietenul.

Isteață, drăguță, de doar douăzeci de ani, bruneta domnișoară Buckstead îi întinsese încântată mâna lui Simon, dar privirea ei se întoarse repede asupra lui James. După ce formulă o scuză elegantă, James îl duse pe Simon să-l prezinte și celorlalți. Charlie părea să-o amuze pe domnișoara Buckstead.

Portia observă schimbul de priviri dintre Simon și James, când se apropiară de grupul următor. Acesta era format din mama lui James, gazda lor, Lady Catherine Glossup, o doamnă ușor „trecută”, blondă, cu ochi albaștri, lipsiți de strălucire, rezervată, ce se voia posesoarea unei superiorități pe care, de fapt, n-o avea. Nu se putea spune că nu era o femeie de treabă, ci doar una ale cărei visuri nu se împliniseră. Lângă ea se afla doamna Buckstead-Helen - genul de matroană corpolentă bine dispusă, arătând mulțumită de soarta ei.

Ambele doamne zâmbiră când Simon le făcu o plecăciune. Schimbară câteva cuvinte, apoi el dădu mâna cu un domn aflat lângă ele. Domnul Morton Archer era bancher, bogat și influent. Ca fiu mai mic, fusese nevoit să-și croiască singur drum în viață și chiar reușise. Încrederea de sine se vedea de la distanță, impunând chiar mai mult decât hainele scumpe și ținuta impecabilă.

Din generația Lordului și a lui Lady Glossup, domnul Archer era tatăl unei alte Catherine, cunoscută tuturor sub numele de Kitty, care se măritase cu fiul cel mare al familiei Glossup, Henry. Părea evident pentru toată lumea că domnul Archer vedea această ocazie ca intrarea în societatea înaltă la care aspira. Când îi fu prezentat, Simon îl privi cu atenție; ar fi vrut să-i vorbească, dar James îl conduse cu dibăcie spre a-i prezenta și restul invitaților. Grupul următor o includea pe Kitty Glossup, și ea, de asemenea, gazdă. Blondă, mică de statură, dar și un pic plinuță, Kitty avea un ten de porțelan, ochi albaștri, strălucitori. Vorbea gesticulând, buzele ei ușor rujate erau permanent în mișcare, zâmbeau, rosteau cuvinte, sau se țuguiau. Nu era deplin fericită decât atunci când se afla în mijlocul atenției: era plină de sine, înfumurată. Portia nu avea nimic în comun cu ea, dar, de fapt, aceasta nu se deosebea cu mult de restul lumii bune. Kitty conversa cu Lady Calvin și cu domnul Desmond Winfield. Cynthia, Lady Calvin, era o văduvă cu un aer sever, cu relații sus-puse, o femeie rece, dar cu capul pe umeri, care-și crescuse cu grijă cei doi copii, Ambrose și Drusilla. Fiica unui conte, ea frecventa aceleași cercuri ca familiile Cynster și Ashford. Îi zâmbi lui Simon, întinzându-i mâna. Domnul Winfield sosise doar cu câteva ore înainte. Portia considera că avea multe de învățat de la el. Era un domn cu venituri proprii, sobru, cu un aer gânditor. Portia se gândi că fusese invitat de Archeri. Se întrebă dacă îl aveau în vedere pentru fiica lor cea mare, încă necăsătorită, Winifred. Aceasta se afla în grupul vecin, spre care James îl conducea pe Simon, alcătuit din Henry Glossup,

fratele mai mare al lui James, Alfreda Archer, Winifred, și mama lui Kitty și deci soacra lui Henry, și Drusilla Calvin. Ca prieten de o viață al lui James, Simon vizitase adesea conacul Glossup și-l cunoștea bine pe Henry. Își strânseseră mâinile ca vechi cunoștințe. Henry era mai tăcut, ceva mai în vârstă, un alt fel de James, care știa să se facă plăcut, și pe umerii căruia atârna responsabilitatea moșiei. Alfreda Archer era expansivă. Portia simți chiar de la distanță că Simon ridică garda. Doamna Archer avea toate însușirile unei pețitoare, specializată în încheierea unor căsătorii menite să ajute ascensiunea pe scara socială. În contrast cu ea, Winifred era calmă, întâmpinându-l pe Simon doar cu un zâmbet deschis și politicos, nimic mai mult. Drusilla nu făcu nici măcar atât. Deși de o seamă cu Portia, altă asemănare nu mai exista între ele. Era tăcută, retrasă și părea severă pentru vârsta ei. Părea mai degrabă o doamnă de companie a mamei sale, decât fiica acesteia. De aceea, nu manifestă interes față de Simon sau James, sau cel puțin nu-l arăta. În afară de Lady Osbaldestone și Lordul Netherfield, lângă care stătea Portia, mai erau prezenți Oswald Glossup, fratele mai mic al lui James, și Swanston Archer, fratele mai mic al lui Kitty. Amândoi aveau cam aceeași vârstă și comportament: purtau veste în dungi, ridicol de strâmte, haine cu coadă, se considerau păunii petrecerii și se comportau ca atare, deosebindu-se de restul adunării. Simon îi salută înclinând ușor din cap, dezaprobat.

Apoi, el și James se apropiară de sofa pe care stăteau Lady Osbaldestone și Lordul Netherfield, puțin retrași de restul adunării, pentru a o observa și a face comentarii în voie. Văzând că bărbații se apropiau, Portia se ridică, nu pentru că așa ar fi trebuit, ci pentru că nu suporta să fie privită de sus de amândoi deodată. Lady Osbaldestone răspunse la salutul și plecaciunea lui Simon, făcând un semn cu bastonul după care-l puse imediat la loc, întrebându-l:

-Ei bine, ce-ți face mama? Știind din experiență că nu avea cum să se eschiveze de la acest gen de întrebări, el îi răspunse cu seninătate. Lady O ceru amănunte despre surorile sale mai mici și despre tatăl lor. În timp ce el îi satisfăcea doamnei curiozitatea, Portia schimba zâmbete cu James, angajat împreună cu bunicul lui într-o discuție asupra celor mai frumoase locuri care se puteau vizita. În sfârșit, Lady O îi dădu drumul lui Simon. El se întoarse cu un surâs spre Lordul Netherfield, căruia îi adresă câteva cuvinte, amintindu-i cum se cunoscuseră.

Acestea fiind făcute, Simon, care se afla acum lângă Portia, se întoarse din nou spre Lady O și îngheță. Portia îl observă, se uită la Lady O și reacționa la fel. Acea privire de balaur care terorizase societatea timp de cincizeci de ani era fixată asupra lor. A amândurora. Se uitau transfigurați, neștiind încotro s-o apuce, cum să scape de „infracțiunea” comisă. Era teribil! Lady O ridică din sprâncene.

-Voi vă cunoașteți,nu-i așa?

Portia simți cum roșește.Cu coada ochiului observă că Simon era la fel de încurcat.În afară de faptul că erau foarte conștienți unul de celălalt,nu-și aminteau să-și fi făcut cunoscută prezența într-un mod acceptabil în societate.

Ea deschise gura,să zică ceva,dar el i-o luă înainte.

-Am întâlnit-o pe domnișoara Ashford mai devreme.Dacă n-ar fi stat așa,în văzul tuturor,Portia l-ar fi lovit cu plăcere.Aroganța lui făcuse ca întâlnirea lor să semene cu una clandestină! Ca să salveze situația,Portia se prefăcu indiferentă și spuse:

-Domnul Cynster a avut amabilitatea de a mă conduce pe drumul spre sat.Mă duceam la acel post de control.

-Adevărat? Lady O o privi fix,apoi înclină din cap,lovind cu bastonul în podea: înțeleg!...Înainte ca Portia să se decidă ce voia să însemne asta,Lady O continuă:

-Foarte bine.Apoi,arătând spre ceașca goală de pe masă,spuse: Poți să-mi mai aduci o ceașcă de ceai,domnule.Cu un zel pe care Portia i-1 înțelegea,Simon îi zâmbi fermecător,luă ceașca și farfurioara și se îndreptă spre locul unde se afla măsuța cu băuturi,lângă Lady Glossup.James se grăbi să facă același lucru pentru bunicul său.Portia profită de moment,se scuză și traversă încăperea spre locul în care stăteau Winifred Archer și Drusilla Calvin,invitații cărora Simon nu avea să li se alătore,după cum credea ea.Chiar dacă jurase să treacă în revistă fiecare bărbat neînsurat din salon,asta nu însemna că trebuia să stea lângă ei,în timp ce-i evalua.Mai ales nu în preajma lui Simon.Și nu sub privirile lui Lady O. Simon reveni cu ceaiul acesteia,apoi se scuză.Bătrâna doamnă îi făcu semn să plece.Luându-și ceașca de ceai,el li se alătură lui Lucy Buckstead și lui Charlie,la fereastră.Charlie îl primi cu un zâmbet formal,hotărât să-i sucească definitiv capul domnișoarei Buckstead.Nu că ar fi avut vreo intenție serioasă,ci pentru că-i plăcea să flirteze.Cu părul lui blond buclat,ochii negri și cu rostirea târăgănată a vorbelor era un exponent al lumii bune,foarte căutat de doamnele cu bun-gust și judecată.Punctul asupra căruia doamnele căzuseră de comun acord era că acest Charlie vorbea prea mult,fără a și acționa.Nu că nu ar fi profitat de o ocazie ivită.Pur și simplu nu prea i se oferea acest privilegiu.

Chiar și domnișoara Buckstead,așa naivă cum era,nu părea implicată,ci continua să râdă de comentariile lui care nu-1 angajau în nici un fel.

Simon zâmbi,continuând să-și bea ceaiul.Atât el,cât și Charlie,știau că sunt în siguranță cu domnișoara Buckstead.Pe ea o interesa,de fapt,James,pe care-1 fixa cu ochii săi naivi.Pretextând că participă la discuție,acesta supraveghea adunarea.Scopul acesteia era evident;intenția de a stabili legături cu Archerii,

familia lui Kitty, cu familia Buckstead, vechi prieteni, Calvin și Hammond, legături care le-ar fi fost utile. Era o varietate mare de musafiri, dar cu Lucy Buckstead de față, Simon nu putea decât să aprecieze strategia lui James de a se asigura că bărbații predominau. Nu-l invidia pe James.

De fapt, pentru asta sunt prietenii, să ofere ajutorul. Se întreba totuși cum s-ar putea distra zilele astea pentru a-și umple timpul până va putea să-l lase singur pe James și să-și continue drumul spre Somerset.

Privirea lui poposi asupra trioului de doamne aflat în dreptul ferestrei. Winifred Archer, Drusilla Calvin și Portia. Cele două din urmă erau de-o seamă, aveau douăzeci și patru de ani, cu câțiva ani mai tinere decât Kitty, al cărei răs-nestăpânit străbătea până la el. Portia se uită la Kitty, apoi se întoarce la discuția dintre Winifred și Drusilla. Winifred o dusese înapoi la sora ei, prefăcându-se că nu observă veselia ei exagerată. Winifred era mai mare. Simon considera că are în jur de douăzeci și nouă de ani. El privi spre grupul prezidat de Kitty și observă că Desmond Winfield o fixa pe Portia. Sau pe Winifred? Desmond intenționa să se apropie de ele. Kitty îl atinse pe mânecă și-i adresă o întrebare; el se întoarce și-i răspunse. Charlie începu să râdă; Lucy Buckstead chicoti. Fără a avea idee ce se spusese, Simon le zâmbi amândurora, apoi ridică încet ceașca și sorbi. Privirea lui reveni la Portia. Razele soarelui cădeau asupra ei, luminându-i frumosul păr negru. Nu putea uita mireasma acesteia care-i pusese simțurile la încercare, când o ridicase în brațe, pe potecă. Își aminti totul, greutatea ei, felul în care-i simțise trupul încordat, contururile ei atât de feminine. Senzații care-i biciuiseră trupul și-l lăsară așa. Era teribil de conștient de ea ca femeie, așa cum nu-și imaginase că ar putea fi. Fusese uluit de descoperirea că și-ar fi dorit s-o fi dus în altă parte. Undeva, într-un loc retras. Nu putuse s-o confunde cu nimeni altcineva-știa prea bine cine se aflase în brațele lui. Nu uitase că Portia avea o limbă ascuțită, un temperament bătaios. Cu toate astea; ar fi vrut... încruntându-se, își îndreptă privirea spre Lucy Buckstead. Dacă tot voia o soție, ea era genul pe care trebuia să-l aibă în vedere: bine crescută, docilă, ușor de manevrat. O fixa pe ea, dar gândurile îi zburau în altă parte... Puse ceașca jos și li se adresă, zâmbind:

-Vă rog să mă scuzați, aș vrea să mă curăț de praful de pe drum. Cu o plecăciune adresată lui Lucy, înclinându-se în fața lui Charlie, după ce-i înapoie lui Lady Glossup paharul, se scuză iar și dispăru. Pe când urca scara, îi reveni în minte Portia și întâlnirea lor neașteptată pe cărare, ca și reacția ei neobișnuită. La Conacul Glossup i se puteau ivi multe ocazii; avea timpul și motivul să le analizeze pe toate. Pe deasupra, mai considera că i se oferă o adevărată și

irezistibilă provocare de a descoperi ce voia să învețe de la viață o tânără cu o educație foarte bună.

CAPITOLUL 2

Nu mi-aș fi imaginat niciodată că ești laș!

Aceste vorbe rostite într-un mod foarte feminin, dar decis și provocator, o făcură pe Portia să se oprească pe palierul scării din aripa de vest. Petrecuse o jumătate de oră la pianul din sala de muzică de la primul etaj. Venise vremea să li se alăture celorlalți în salon, înainte de cină, lucru pe care-l făcea chiar acum.

Coborâse, pe scara care nu era prea frecventată de doamne, ale căror încăperi se aflau în aripa de est.

-Dar dacă este ceva aranjat?

Vorbele sunară ca o mângâiere. Kitty era cea care le rostise.

-Nu este un aranjament! îl auzi pe James vorbind printre dinți. Nu mă joc, mai ales cu tine! Portia nu-i putea vedea, fiind la mijlocul scării, dar, din tonul lui James înțelese că îi dispăcea situația în care se afla. Ca să nu mai spunem că părea și puțin disperat. Kitty râdea. Nu putea să creadă că vreun bărbat, mai ales unul ca James, n-o dorea, lucru care se auzi pe toată scara. Fără a ezita, calmă, Portia continuă să coboare. O auziră și se întoarseră spre ea. Aveau înfățișarea unor persoane neplăcut surprinse, dar numai la James se văzu că era și jenat; Kitty era doar iritată că fuseseră întrerupți. Recunoscând-o pe Portia, James se destinsese vizibil.

-Bună seara, domnișoară Ashford. V-ați rătăcit? Nu era așa, dar îi deranjase pe cei doi.

-Cred că da... Portia încercă să simuleze nevoia de ajutor. Am crezut... de fapt, am fost chiar sigură că... Făcu apoi un gest vag. James trecu pe lângă Kitty și veni spre ea.

-Permiteți-mi să vă ajut. Mă îndreptam spre salon. Bănuiesc că tot acolo voriați să ajungeți. James îi luă mâna și o așeză pe antebrațul său; privirile li se întâlniră, iar Portia sesiză rugămintea din ochii lui.

-Da, vă rog. V-aș fi recunoscătoare dacă m-ați conduce. Zâmbi, privind-o pe Kitty. Ea nu-i întoarse zâmbetul; făcu doar un gest scurt din cap. Portia ridică din sprâncene.

-Nu veniți cu noi, doamnă Glossup? James se crispă. Kitty îi concedie cu un gest al mâinii.

-Voi veni și eu imediat.Duceți-vă,zise ea,apoi se întoarse și porni înapoi pe scară.James se relaxă.Portia se lăsă condusă spre aripa centrală.Se uită la el, observând că era încruntat și cam palid.

-Vă simțiți bine,domnule Glossup? El o privi,zâmbindu-i fermecător.

-Spune-mi James,te rog.Apoi înclină din cap,adăugind: Mulțumesc.

Cu sprâncenele ridicate a mirare,Portia nu rezistă și-1 întrebă:

-Face asta des? El ezită o clipă,apoi spuse:

-Destul de des pentru a mă deranja.Era o situație stânjenitoare,așa că Portia îi evită privirea.

-Va trebui să stați în compania altor doamne,până îi trece.El o țintui cu privirea, dar întrucât n-o cunoștea,nu știa dacă fusese ironică.Ea se lăsă condusă prin casă,ascunzându-și un zâmbet,în timp ce se gândea la întorsătura pe care o luaseră lucrurile cu James Glossup,care apelase la ea pentru a-și proteja virtutea.

Îl surprinse privind-o,când ajunseră la holul din față; era aproape sigur că râdea de el,dar nu era sigur din ce motiv.Deschise ușa salonului; ea intră.Simon trebuia să știe.De cum trecură pragul,îl văzu lângă șemineu,discutând cu Charlie și cu două domnișoare,fiicele lui Lady Hammond,Annabelle și Cecily.Lady Hammond,o matroană cu chipul destins și oarecare farmec,stătea lângă Lady Osbaldestone.Simon întâlni privirea Portiei.James se scuză și se duse să discute cu tatăl său.După ce se opri s-o salute pe Lady Hammond,prietena mamei sale, Portia li se alătură lui Simon și Charlie,Annabelle și Cecily.

Cele două tinere erau ca o respirație de aer proaspăt: inocente,se simțeau în largul lor,și decisese să fie sufletul-ori sufletele-petrecerii.Portia le cunoștea de mult.Fetele o salutară cu voioșie.

-Grozav! N-am știut că sunteți aici!

-Oh,va fi minunat,sunt sigură că ne vom distra!

Cu ochii mari,cu zâmbete destinse,era imposibil să nu li se răspundă la fel.După obișnuitele întrebări despre familie și alte cunoștințe,discuția se concentra asupra plăcerilor care le așteptau în zilele următoare și a distracțiilor de la conac și din împrejurimi.

-Grădinile sunt grozave,există un adevărat labirint de alei.Am citit despre ele într-un ghid! se confesa Annabelle.

-Oh,și lacul-în carte se spune că este natural,are și niște izvoare naturale și este destul de adânc.Cecily se strâmbă.E prea adânc să faci „pluta”.Imaginează-ți!

-Ei bine,interveni Charlie,nu ți-ai dori să cazi în el.Este rece ca gheața,vă spun eu!

-Dumnezeule! Annabelle se întoarse spre Charlie. Ai pățit-o? Adică, ai căzut vreodată? Portia surprinse privirea pe care Charlie i-o aruncă lui Simon, precum și reacția acestuia, și ajunse la concluzia că lui Charlie i se întâmplase să fie aruncat în apă. Privirea îi fu atrasă de ceva ce se petrecea în încăperea; intrase Kitty, care, probabil, căuta pe cineva. Henry se dezlipi de grupul în care se afla și se îndreptă spre ea. Îi vorbi încet, cu capul în jos - era clar că era o discuție despre treburi personale. Kitty se crispă; ridică încet capul. Îl sfida pe Henry, apoi îi răspunse foarte scurt, întoarse spatele și plecă să discute cu Ambrose și Drusilla Calvin, vizibil bosumflată. Henry o urmări cu privirea. Se controla destul de bine, părea rigid, dar un observator atent ar fi citit și durere în privirea lui.

Era evident că lucrurile nu stăteau prea bine între ei. Portia reveni la discuția care se desfășura în apropierea sa. Annabelle se întoarse spre ea cu ochii mari, dornică să continue.

-Ai fost acolo? Era clar că pierduse ceva; îl privi pe Simon. Privirile li se întâlneau. El își arcui sprâncenele, hotărându-se s-o salveze:

-Portia n-a vizitat locurile de pe aici - frumusețile locale sunt inedite pentru ea, ca și pentru voi. Cât despre templu... privirea lui reveni asupra Portiei. Trebuie să recunosc, eu prefer casa de vară, de lângă lac. Poate fi prea retrasă pentru unii, dar liniștea locului este binefăcătoare.

-Vom merge acolo negreșit, începuse Cecily să-și facă planuri. Am auzit că este și un post de observație prin zonă.

-Am văzut postul de observație. Evitând privirea lui Simon, Portia satisfăcu setea de informații a fetelor Hammond. Subiectul le menținu trează atenția, până li se anunță cina. De cum se așezară în jurul mesei, Portia își aminti ceea ce-și jurase și începuse să sondeze terenul. *Îl voi avea în vedere pe primul bărbat cu vârsta și situația potrivită.*

Dar cu cine să înceapă? Toți bărbații prezenți aveau situația potrivită, teoretic vorbind, altfel n-ar fi fost invitați. Unii erau căsătoriți, și astfel fură eliminați de pe lista ei. Dintre cei rămași, pe unii îi cunoștea mai bine, pe alții mai puțin.

În timp ce mâncau și discutau, îi observa atent pe fiecare. Privirea i se opri asupra lui Simon, care stătea față în față cu ea, la două scaune mai încolo. Se străduia să converseze cu Drusilla, care părea foarte rezervată și nu avea chef de discuție.

Portia se încruntă; chiar dacă nu se înțelesese întotdeauna cu Simon, recunoștea că acesta era un bărbat manierat și știa să poarte o conversație în societate.

Indiferent care era problema, încurcătura era provocată de Drusilla.

A urmat un răgaz în flecăreala din jur. Privirea îi rămăsese ațintită asupra lui Simon, observând părul lui auriu, mâinile cu degete lungi, subțiri, care țineau cu

elegantă paharul de vin, apoi figura lui resemnată, când se rezemă de spătarul scaunului, renunțând la discuția cu Drusilla. Se uitase prea mult timp la el și acesta se simți privit. Cu o clipă înainte ca el să ridice ochii, ea lăsă privirea în jos, servindu-se cu niște legume, apoi întorcându-se spre domnul Buckstead de lângă ea. Numai când simți că Simon n-o mai fixează, răsuflă ușurată. Atunci realizează că se comportase ciudat.

Indiferent cine va fi acela dacă va avea vârsta și situația potrivită...

Când doamnele se ridicară de la masă îndreptându-se spre salon, lăsându-i singuri pe domni, ea alcătuiuse deja în minte o listă cu trei nume. Această petrecere era un test, un teren de încercare pe care își putea verifica abilitatea de a-și alege soțul. Pe nici unul dintre domnii prezenți nu l-ar fi onorat acordându-i mâna, dar, ca specimene, pe care să-și exercite farmecele, se descurcau bine.

James Glossup și Charlie Hastings erau genul de bărbați ale căror calități trebuia să le aibă în vedere. În ceea ce-l privea pe Simon, pe care-l cunoștea de prea mult timp, pentru că în ultimii zece ani nu făcuseră decât să se șicaneze reciproc, nu s-ar fi gândit să-l pună pe listă, dacă nu și-ar fi jurat cu voce tare că va alcătui o astfel de listă, neștiind că el era prezent și o auzea; dar lucru acesta n-o putea face în nici un caz să-i ignore calitățile. Pe care ea trebuia să le observe, să le evalueze. În timp ce intra în salon în urma lui Lady O, realizează că aceste calități ale lui Simon puteau fi un standard, după care să-i evalueze pe ceilalți. Nu era o idee prea atrăgătoare!

Din fericire, pentru că nu erau bărbați în încăpere, renunță la idee și se bucură de conversația surorilor Hammond și a lui Lucy Buckstead.

Mai târziu, când se întoarseră bărbații și începură să discute, ajunse în grupul lui Winifred Archer și Desmond Winfield. Amândoi erau plăcuți, rezervați, deși nu le lipsea îndrăzneala, dar după cinci minute era în stare să parieze pe cea mai bună rochie a ei că se înțeleseseră sau erau pe cale de a se înțelege. Nu putea spune care era atitudinea lui Winifred, dar Desmond, în pofida manierelor sale ireproșabile, nu avea ochi decât pentru ea. Ca atare, Portia se gândi să-l șteargă de pe listă, dar se opri la timp. Poate că, dată fiind lipsa ei de experiență în domeniu, era bine să-l ia în considerație, deocamdată, nu ca pe un soț potențial pentru ea, ci doar pentru a-i defini calitățile, apreciate de doamne ca Winifred, care, în afara faptului că era cea mai tăcută, rămânea o tânără cu mintea limpede.

Portia se gândi că nu putea fi decât în câștig, dacă învăța din succesele și eșecurile altora. Acest gând o făcu să plivească în jur. Kitty, îmbrăcată într-o rochie strălucitoare de culoarea acvamarinului, își împrăștiă farmecul de la un grup la altul. Nu mai era supărată și îmbufnată, acum se afla în mediul ei.

Henry discuta cu Simon și James; nu mai părea îngrijorat, nici tulburat din cauza lui Kitty. Poate că interpretase greșit discuția lor!

Întorcându-se, dădu peste Ambrose Calvin, care se înclină. La rândul său, Portia făcu o reverență.

-Domnișoară Ashford, ce plăcere să vă revăd! V-am remarcat la diferite evenimente sociale la Londra, dar n-am avut ocazia să vă fiu prezentat.

-Adevărat, domnule? Să înțeleg că locuiți în capitală? Ambrose avea ochii căprui, părul castaniu; trăsăturile îi erau regulate, patriciene, dar destul de blânde și prea studiate, pentru a face din el un bărbat plăcut. El înclină capul.

-Da, petrec acolo mare parte din timp. Ezită o clipă, apoi adăugă: Sper să intru în Parlament la alegerile viitoare, îmi ia destul timp să particip la evenimente, să fiu aproape de „sursă” și asta înseamnă că trebuie să stau în capitală.

-Așa este! întări Portia. Îi stătea pe limbă să-i explice că înțelegea prea bine ce-i spunea, pentru că-l cunoștea pe Michael Anstruther-Wetherby, deputat de Godleigh, West Hampshire, dar o licărire anume pe care o observă în ochii lui Ambrose o făcu să se abțină. Consider că, în vremurile astea schimbătoare, faptul că veți fi în Parlament va fi o mare realizare.

-Într-adevăr, zise el, dar după tonul lui, Portia nu ar fi zis că era mânat de vreun zel reformist. Consider că avem nevoie de omul potrivit la locul potrivit, iar cei activi, interesați de guvernare, trebuie să conducă țara pe drumul corect.

Portiei îi se păru prea pompos ce auzea; schimbă tactica.

-Ați decis unde veți candida?

-Nu încă. Ambrose își trecu privirea asupra unui alt grup din încăperea, alcătuit din Lordul Glossup, domnul Buckstead și Archer, dar apoi reveni, din nou atent cu ea și-i zâmbi oarecum protector. Poate că nu știți, dar aceste lucruri se aranjează cel mai bine în interiorul partidului. Sper să primesc cât de curând vești despre alegeri.

-Înțeleg. Portia îi întoarse zâmbetul, un zâmbet pe care Simon nu l-ar fi apreciat la adevărata valoare. Să sperăm că veți primi veștile pe care le meritați.

Ambrose primi comentariile ei așa cum își dorea să audă, iar Portia se simți din nou propria-i stăpână, imediat ce se întoarseră spre cei din jur și continuă conversația. După cinci minute, Lady Glossup ridică vocea, cerând să înceapă muzica. Înainte să reacționeze altcineva, Kitty făcu un pas înainte, cu ochii strălucind de bucurie.

-Vom dansa! Dansul va înveseli atmosfera! Lady Glossup clipi un pic descumpănită, iar doamna Archer îi aruncă o privire lipsită de expresie.

-Cine va cânta pentru noi? întrebă Kitty, bătând din palme în mijlocul salonului.

Portia răspunsese de multe ori unei astfel de invitații de-a lungul timpului,era ceva obișnuit pentru ea.

-Aș fi bucuroasă să vă cânt eu,dacă doriți.Kitty o privi cu suspiciune,repede alungată,acceptând imediat.

-Grozav! Se îndreptă spre locul în care se aflau domnii.

James,Simon,vreți să așezați pianul? Charlie,Desmond,duceți scaunele la perete. Așezată în fața pianului,Portia o mai privi o dată pe Killy: se părea că nimic nu-i putea opri dorința de a dansa.Cuprinsă de un soi de nevinovată nerăbdare,arăta destul de atrăgătoare: nu mai era acea sirenă care ieșise înaintea lui James pe scări,sau acea femeie îmbufnată și dușmănoasă care intrase în salon.

Portia își trecu degetele peste clape: instrumentul fusese,slavă Domnului, acordat! Când ridică privirea,observă un teanc de partituri în partea de sus a pianului.Întâlni ochii albaștri ai lui Simon; el ridică din sprâncene.

-Te ascunzi,ca de obicei,în spatele talentelor.Ea clipi surprinsă;cu o privire enigmatică,el se întoarse și se alătură celorlalți,care se împărțiseră în perechi.

Alungându-și din minte observația lui,Portia începu să cânte un vals.Știa multe cântece.Îi era foarte ușor să cânte,muzica parcă îi curgea prin degete; poate de aceea se oferea adesea să cânte.Nu trebuia să se gândească la ce face: se bucura, pentru că,stând confortabil la pian,putea,după cum dorea,să studieze auditoriul, sau să se lase purtată de acordurile muzicii.În seara aceea se decisese să studieze figurile celor din jur.Ceea ce văzu o fascină.

După cum era obiceiul,pianul era așezat în colțul opus șemineului,scaunelor și sofalelor pe care stăteau invitații.Dansatorii umpleau spațiul rămas liber.Cei care o urmăreau,nu observaseră că Portia nu se uita la mâini,ci la cuplurile care se foloseau de dans pentru a se retrage cât mai departe de ochii bătrânilor,venind acum aproape,chiar în fața ei.Portia trecea ușor de la un vals la altul,introducând între ele și câte un dans popular,oferindu-le dansatorilor răgazul să-și tragă sufletul și să schimbe partenerii.Primul lucru pe care-l observă fu faptul că pe lângă dansul în sine,care constituia o plăcere,Kitty mai intenționa și altceva.Ce anume,îi era greu să precizeze.Kitty urmărea mai mulți bărbați.Flirta,era evident că o făcea „pe față” cu James,cumnatul ei,pe care-l enerva.Cu Ambrose era ceva mai reținută,dar nu-și disimula chemarea din priviri și zâmbetul provocator.

Urmărindu-i cu atenție,Portia constată că acesta n-o încuraja defel.Cu Desmond era timidă: flirta și cu el,dar nu atât de ostentativ,de parcă și-ar fi adaptat stilul în funcție de felul de a fi al partenerului.Desmond părea că ezită; n-o încuraja,dar nici n-o respingea pe față.Simon și Charlie o dezaprobau fățiș.Kitty îi provoca,

Însă nu reușea să-i atragă în mrejele sale, de parcă spectacolul ei nu era convingător. Portia se întrebă de ce-și făcea probleme. Oare îi scăpase ei ceva? Când dansă cu Henry, soțul ei, Kitty se vădi indiferentă. Nu făcea nici un efort pentru a atrage atenția acestuia; abia scotea o vorbă. Henry se străduia, dar nu-și putea ascunde dezamăgirea, tristețea și dezaprobarea resemnată. Pentru ceilalți deveni evident că Lucy Buckstead pusese ochii pe James. Râdea și vorbea cu toți bărbații, dar, când era cu James, părea că se agață de fiecare vorbă a lui, cu ochii mari scânteind, cu buzele ușor întredeschise. James trebuia să fie atent, nu numai la Kitty, de care știa să se păzească, după cum avu Portia impresia.

Comportamentul lui rămânea plăcut, dar distant. Domnișoarele Hammond nu erau interesate de nici o relație. Veniseră doar ca să se distreze și sperau că toată lumea se bucura de petrecerea aceea. Exuberanța lor tinerească era ca o alinare. Drusilla, însă, ar fi renunțat la toate dansurile și ar fi stat lângă mama ei, dacă Lady Calvin ar fi lăsat-o. Îndura totul cu tot atâta încântare-ca o franțuzoaică aristocrată dusă la ghilotină într-o cotigă.

În privința lui Desmond și a lui Winifred, se vedea clar că iubirea plutea în aer. Era chiar interesant de urmărit-Desmond sugerând, niciodată insistând, nici timid, dar nici piva încrezător; Winifred abia răspunzând cu pleoapele lăsate, cu ochii în jos, pentru ca în clipa următoare să-i ridice din nou și să-l privească într-ai lui. Portia coborî privirea pentru a-și ascunde un zâmbet, spre sfârșitul piesei. La ultimele acorduri, ea hotărî că dansatorilor le-ar fi prins bine o pauză, în timp ce căuta alte partituri. Se ridică pentru a le găsi mai ușor. Era pe la jumătatea teancului cind auzi foșnetul unei fuste.

-Domnișoară Ashford, ai cântat atât de frumos, dar astfel n-ai luat parte la distracție! Portia se întoarse tocmai când Winifred trecea la brațul lui Simon.

-Nu, nu este cazul să... Se opri neștiind ce trebuia să apună. Winifred îi zâmbi.

-Ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai permite să te înlocuiesc. Aș vrea să mă odihnesc puțin și... se pare că este cea mai bună cale. Privirile li se întâlniră și Portia înțelese că acesta era adevărul. Dacă Winifred s-ar fi așezat, le-ar fi dat celorlalți motive de cleveteală. Portia îi zâmbi.

-Dacă dorești... Se ridică. Winifred se așeză în locul ei; priviră împreună peste partituri, apoi Winifred alese câteva. Portia se întoarse spre Simon, care, cu o răbdare ce nu-l caracteriza, o aștepta. Privirile li se întâlniră, iar el îi oferă brațul.

-Dansezi? Era ciudat, dar nu mai dansaseră până atunci. Nu luase în calcul posibilitatea de a dansa cu el, fără ca să fie remarcați. Simon continua s-o privească provocator. Amintindu-și jurământul făcut, care-i răsuna ca un ecou în minte, ridică bărbia și îi zâmbi fermecător, lăsându-l să înțeleagă ce voia.

-Mulțumesc.Simon nu putu să n-o privească bănuitor,dar înclină din cap,îi luă mâna,o așeză pe brațul lui și o conduse alături de ceilalți în mijlocul încăperii,în timp ce Winifred începu să cânte un vals.Prima reacție care îi strică echilibrul sufletesc apăru când el o prinse în brațele sale puternice,iar ea își aminti-prea bine,prea puternic-ce simțise atunci când o purtase,acolo,pe cărare.Încă o dată simți că nu poate respira,apoi reuși s-o facă,dar nu atât de profund ca de obicei.Atingerea mâinii lui mari,puternice o tulbura,lucru pe care se strădui să-1 ascundă.Muzica îi prinse în vraja ei,cu ritmul său,privirile li se întâlneau,apoi evită să se mai privească.Abia respira.Valsase de multe ori cu bărbați de statura lui.Niciodată apropierea fizică nu avusese un asemenea efect asupra ei,niciodată nu amenințase s-o subjuge.Dar nici nu fusese vreodată atât de aproape de el.Ritmul trupurilor lor,faptul că-1 simțea atât de puternic,fragilitatea ei,forța pe care el o degaja,toate acestea o copleșeau,dezorientând-o.Clipi o dată,de două ori,încercând să se concentreze la orice altceva în afară de felul în care valsau,a senzației că se pierde în brațele lui,în așteptare.În așteptarea a ce? Reuși să se controleze,să nu mai scuture din cap în zadar,în încercarea de a-și aduna gândurile.Trase aer în piept și privi înjur.O văzu pe Kitty dansând cu Ambrose.Kitty continua același gen de amuzament,numai că de data asta în alte variante.

-Ce pune Kitty la cale? Știi cumva?

A fost primul gând care i-a trecut prin minte,căci,de fapt,ea nu fusese niciodată prefăcută,nu cu Simon.El o scruta cu atenție; ea avu grijă să nu-i întâlnească privirea.Apoi ridică încet capul și văzu acea figură încruntată și arogantă.Ridică din sprâncene.El strânse din buze.

-Nu este cazul să știi.

-Probabil că nu,dar aș vrea să aflu,din motive personale.El se încruntă din nou,pe lângă că,poate,nu-și imagina nici erau aceste „motive”.Ea îi zâmbi.

-Dacă nu-mi spui,îl voi întreba pe Charlie.Sau pe James.Numele lui James avu efectul dorit.Simon oftă,ridică privirea,căutându-i pe cei doi,spre capătul încăperii,apoi zise cu voce joasă:

-Kitty are obiceiul de a flirta cu orice bărbat pe care-1 cunoaște.După o clipă adăugă: Nu știu până unde ajunge...Simon vru să ridice din umeri,dar n-o făcu,ci doar se uispă.Când văzu că el nu continuă și îi evită privirea,ea,intrigată că Simon nu știuse să mintă politicos,continuă:

-Știi prea bine cât de departe ajunge,pe lângă că ți-a făcut și ție avansuri,și lui Charlie,iar acum insistă pe lângă James.El o privi lung și pe chipul său se putea citi ceva mai mult decât iritare.

-Cum naiba ai descoperit? Ea îi zâmbi,dar nu pentru a-l enerva,ci pentru a-i întări convingerea că știa mai mult decât spunea.

-Am observat privirile tale dezaprobatoare și ale lui Charlie când sunteți forțați s-o aveți aproape,de exemplu în timpul unui vals.James simte la fel,l-am surprins într-o postură delicată în seara asta.Portia se forță să-i zâmbească.L-am salvat de Kitty,de asta am intrat împreună în salon.Simți că Simon se destinsese puțin și continuă,peu că era în avantajul ei; ea chiar voise să afle.

-Tu și Charlie ați reușit s-o faceți să înțeleagă că tu...făcu un gest cu mâna liberă...că pe voi nu vă interesează.De ce n-a făcut și James la fel?

El o privi,apoi îi răspunse:

-Pentru că James nu vrea să-1 supere pe Henry mai mult decât este necesar.Kitty știe acest lucru,și de aceea profită.Nici eu,nici Charlie,nu avem,astfel de rețineri și o vom trata așa cum merită,dacă va depăși limita.

-Dar este destul de isteată ca să n-o facă? El încuviință.

-Dar Henry?

-Când s-au căsătorit,era foarte îndrăgostit de ea.Acum nu știu ce mai simte.Și pentru că sunt sigur că mă vei întreba,o să-ți spun chiar eu că habar n-am de ce se comportă așa!Nimeni nu știe.Portia o zări pe Kitty zâmbindu-i lui Ambrose, care se eschiva prefăcându-se că n-o observă: Portia se simți privită de Simon.

-Ai vreo idee? Ea îl privi o clipă,apoi scutură din cap.

-Dar...Nu cred că este o pornire irațională,înțelegi ce vreau să spun! Știe ce face, e bine chibzuit totul.Are un motiv,un scop anume.

Simon nu zise nimic.Se auziră ultimele acorduri ale valsului.Se opriră să discute cu Annabelle și Desmond,apoi schimbară partenerii,peu că începea alt dans.

Respectându-și jurământul făcut,Portia discută lejer cu Desmond;se despărți apoi de el,considerând că trebuia s-o felicite pe Winifred pentru norocul ei; Desmond părea un gentleman adevărat,serios.Dansă apoi cu Charlie,James și Ambrose și-și exersa farmecele asupra fiecăruia.Și făcând asta se considera în siguranță,convinsă că aceștia nu sesizau nimic,părând doar interesați de întrebările ei viclene.Apoi dansă cu Henry și se simți îngrozitor.Cu toate că el făcea eforturi pentru ca ea să se simtă bine,nu putea uita comportamentul inexplicabil al lui Kitty.Situația era dificilă-Kitty era inteligentă,vicleană.Părea că nu exista nici o rezolvare,peu că ea flirta permanent cu orice bărbat,ceea ce îi făcea pe toți să-și pună întrebări.De ce proceda astfel?

Portia nu-și imagina nici un motiv,peu că Henry i se părea un bărbat decent,

liniștit, ca și Desmond. În cele zece minute de conversație cu el, înțelesese pe deplin dorința lui James de a-1 proteja, indiferent de împrejurări, iar Simon și Charlie îl sprijineau. Și era de acord cu ei.

Când se opri dansul, întrebarea care nu-i dădea pace era: cine mai observase comportamentul lui Kitty în afară de Simon, Charlie, James și mai ales de Henry? Ambrose și Desmond o făcuseră, cu siguranță, cât despre doamne... era greu de spus. Sosi ceaiul și toți se adunară, bucuroși să se odihnească și să se relaxeze.

Conversația era acum mai destinsă. Lumea nu se mai simțea datoră să umple tăcerea. Portia luă o ceașcă de ceai și se gândi că inițiativa lui Kitty ca invitații să danseze îi ajutase să treacă mai ușor peste perioada de acomodare și îi adusesese laolaltă mai repede decât s-ar fi așteptat. Acum, în locul grupurilor cu opinii separate, predomina o atmosferă de înțelegere: veniseră aici să-și petreacă timpul împreună, și totul promitea ca zilele următoare să fie și mai plăcute.

Portia tocmai puneă la loc ceașca de ceai, când Kitty avu o altă inițiativă. Se ridică, fustele i se înfoiară. Venind în mijlocul invitaților, zâmbi încântător, cu brațele desfăcute larg.

-Ar fi bine să ne plimbăm prin grădină, înainte de a ne retrage în camerele noastre. Este destul de plăcut și cald afară, așa că multe flori parfumate au înflorit. După ce am dansat, avem nevoie de un moment de liniște în mijlocul naturii. Avea dreptate din nou. Cei mai în vârstă, care nu dansaseră, nu se arătau prea dornici să iasă, dar cei care se lăsaseră atrași de ritmul dansului abia așteptau. O urmară pe Kitty, care deschisese larg ușile, apoi ieșiră pe terasă, iar de acolo se aventurară pe gazon, în grupuri de doi sau trei.

Portia a fost surprinsă pomenindu-se cu Simon lângă ea, pe terasă; ori de câte ori se aflase în situații ca aceasta, nu făcuse decât să se bucure de apropierea lui.

Rolul de protector fusese un obicei al său de câțiva ani încoace. Dar acum el încalcă „tradiția” și-i oferi brațul. Ea ezită.

Simon observă că nu știa cum să interpreteze gestul lui. Așteptă să-i surprindă privirea. Cu sprâncenele ridicate, o privi, la rândul-i, în mod voit provocator.

Ea ridică bărbia și cu un calm semeț își așeză mâna pe brațul său. Ascunzându-și zâmbetul de satisfacție, el o conduse spre pajiștea unde se aflau ceilalți.

Kitty pornise înainte cu Ambrose și Desmond, conversând entuziasmată cu Lucy Buckstead, așa încât aceasta se văzu nevoită să țină pasul cu cei trei și nu să rămână în urmă cu James, așa cum ar fi dorit. Charlie și James le escortau pe tinerele Hammond și pe Winifred; Drusilla nu venise, declarându-se împotriva aerului tare al serii, iar Henry era prins într-o discuție cu domnul Buckstead.

Curând ajunseră la marginea pajiștei.

- Aveți vreo preferință? Vreun loc pe care ați vrea să-l vedeți? Făcu un gest larg.
- Să fim favorizați de lumina lunii? Portia urmă micul grup al lui Kitty în apropierea marginii întunecate a tufişurilor de rododendroni uriași care străjuiau pajiștea.Unde ne duce drumul acesta? El îi urmărea expresia feței.
- La templu.Ea ridică din sprâncene,ușor disprețuitoare.
- Lacul în ce parte se află? El facu un gest cu mâna spre locul unde peluza începea să coboare,sfârșind într-o cărare printre straturile de flori.
- Nu este foarte aproape,dar nici prea departe pentru o plimbare.Porniră într-acolo.Ceilalți mergeau înainte; exclamațiile umorilor Hammond nu mai conteneau.Se entuziasmau la vederea fiecărui pom,a fiecărui tufiș ori aleee frumos decorată,a straturilor de flori,adevărat cor de exclamații apreciable răsunând în liniștea serii.Grădina era într-adevăr luxuriantă și deasă.Flori neștiute,împletite și ghirlande,iși răspândeau parfumul prin întunericul cald.
- Continuară să meargă,nici repede,nici încet,fără țintă;era o seară plăcută, liniștită,într-o companie neașteptată,dar la fel de plăcută.
- În spatele lor veneau ceilalți.Vocile lor se auzeau ca un murmur.Simon o privi.
- La ce te gândeai? Ea se încordă.
- La ce mă gândeam?
- Te-am auzit acolo,la punctul de observație,îți amintești? Spuneai ceva despre un legământ,despre ceva ce voiai să afli,ceva despre cei potriviți...
- Ea îl privi cu fața ascunsă de copacii pe lângă care treceau.Simon continuă:
- Potriviți pentru ce? Portia clipi des simțindu-se privită,continuând să se uite înainte.
- Era doar...o chestiune de interes.Ceva ce nu știam.
- La ce te referi? După o clipă,ea răspunse:
- Nu este nevoie să știi.
- Adică nu vrei tu să afli.Portia înclină din cap.Simon se simțea ispitit să insiste,dar apoi își spuse că Portia se va afla acolo,sub ochii lui,și-n următoarele zile,va avea timp s-o urmărească,să afle singur.O văzuse privind atent la fiecare bărbat,în timpul mesei,iar când dansase cu James,Charlie și Winfield fusese neobișnuit de vioaie punând multe întrebări în timpul conversației.Era sigur că acelea nu fuseseră despre Kitty.Ar fi putut să-i pună lui astfel de întrebări,și fiindcă erau oarecum rude și nu mai era nevoie de acele elemente de introducere ca în societate.
- Foarte bine.Faptul că el renunță atât de lesne o făcu să-l privească bănuitor, schiță un zâmbet ușor disprețuitor,ridicând capul.Continuară drumul în tăcere,

nici unul nedorind să accentueze ceea ce era clar: că el va continua s-o urmărească până îi va afla secretul, iar ea știa acum că el va face totul în acest scop. În timp ce traversau ultima porțiune de peluză aflată mai sus de nivelul lacului, el trecu repede în revistă comportamentul ei de până atunci. Dacă ar fi fost vorba despre oricare altă femeie, ar fi suspectat-o că este în căutarea unui soț, dar ea nu avusese astfel de înclinații. Nu se arătase niciodată prea interesată de vreun bărbat, iar el nu-și putea imagina că se schimbese dintr-o dată.

Mult mai posibil era să fi încercat să afle informații dintr-un domeniu de obicei inaccesibil femeilor. Aceasta părea cel mai probabil. Ajunseră la acea porțiune de pământ de unde cărarea ducea spre lac. Se opriră să admire peisajul, lacul, în toată frumusețea lui, cu apele sale adânci și liniștite, cu o carieră de nisip întunecată, aflată într-o vale naturală; un deal împădurit în spate, o ridicătură la dreapta și, abia vizibilă în lumina slabă, o casă de vară pe malul stâng, care se înălța albă, semeață, în mijlocul rododendronilor. Priveliștea o lăsă fără cuvinte, cu capul ridicat, de parcă ar fi vrut să memoreze tot ce vedea.

Simon profită de moment pentru a o studia... iar convingerea că era în căutarea unui bărbat care s-o introducă într-o oarecare experiență interzisă puse stăpânire pe el. Într-un mod total neașteptat.

-Dumnezeule! exclamă Annabelle, când li se alăturară și ceilalți.

-Superb! Stil gotic! exclamă Cecily încântată.

-Este adânc? îl întrebă Winifred pe James.

-N-am avut niciodată curiozitatea să aflu. Răspunsul atrase priviri îngrozite din partea surorilor Hammond.

-Mergem? Charlie îi privea pe Portia și Simon. O căraruie înconjura lacul, foarte aproape de mal.

-Oh! exclamă Annabelle, schimbând priviri cu Cecily. Nu cred că ar trebui. Mama spunea că e cazul să ne odihnim, să ne putem reveni după oboseala călătoriei.

Winifred ezită și ea. James se oferă galant să le însoțească pe cele trei doamne spre casă. După ce-și urară noapte bună, se despărțiră. Flancată de Charlie și Simon, Portia porni spre lac.

Mergeau și sporovăiau. Atmosfera era foarte degajată, și pentru că se învârteau în aceleași cercuri, le era foarte ușor să găsească subiecte de conversație. Discutau despre scandalurile din ultimul sezon și căsătoriile încheiate, cele mai atrăgătoare subiecte. Surprinzător era comportamentul lui Simon, care vorbea mai mult ca altădată pe teme cunoscute. Cât despre Charlie, acesta fusese întotdeauna un palavragiu: era foarte ușor să-l atragi în povestiri picante despre pariuri sau aventurile tinerilor din societate. Se opriră în fața casei de vară, admirând

construcția de lemn ceva mai mare decât se obișnuia, apoi continuă drumul în jurul lacului. Când porniră înapoi, ea se simțea destul de ciudat. Supraviețuise toată seara în această plimbare alături de cei doi „bărbați de lume”. Conversase cu ei, le smulsese secrete și nu fusese așa de greu cum crezuse.

Erau pe la jumătatea drumului, când Henry apărură în fața lor.

-Ați văzut-o pe Kitty? Ei negară. Se opriră să privească lacul. Cărarea care ducea spre casă era ușor de văzut din locul în care se aflau și ar fi observat-o foarte lesne pe Kitty în rochia ei de culoarea acvamarinului.

-Am văzut-o când a plecat! zise Portia. Se îndreptă spre templu cu alte persoane. Simon adăugă:

-Nici pe ea, nici pe ceilalți nu i-am mai văzut de atunci.

-Am fost la templu! spuse Henry. Se auziră pași în preajmă. Își întoarseră toți privirea, dar îl zăriră doar pe James ieșind din umbră.

-Ai întâlnit-o pe Kitty? îl întrebă Henry. Mama ei vrea să-i vorbească.

James scutură din cap.

-Am fost până la casa aceea și m-am întors. Nu m-am întâlnit cu nimeni pe drum. Henry oftă.

-Ar fi mai bine să continui căutarea. După ce-i facu o plecăciune Portiei și se înclină în fața bărbaților, el plecă. Îl urmăriră până dispăru în întuneric.

-Ar fi fost mai indicat, zise James, ca doamna Archer să fi stat de vorbă mai devreme cu Kitty. Acum...este mai bine dacă n-o găsește Henry.

Înțeleseseră cu toții ce voise să spună. Se lăsă o tăcere apăsătoare, penibilă.

James își adună gândurile cel mai repede. O privi pe Portia.

-Îmi cer scuze, draga mea. Mă tem că nu mă aflu în cea mai bună dispoziție astăzi, nu sunt o companie plăcută. Dacă mă veți scuza, aș vrea să mă întorc.

El facu o reverență mai degrabă rigidă. Portia își înclină capul. După un gest de salut către Simon și Charlie, James se îndreptă spre peluză. Ceilalți trei îl urmau fără a se grăbi, de data aceasta în tăcere, pentru că nu prea mai era nimic de spus și pentru că se temeau să nu-și dea în vileag gândurile. Se aflau la intersecția cu cărarea care ducea spre templu pe o parte, iar de cealaltă spre zona cu conifere, când auziră pași ușori. Un bărbat venea pe o cărăruie care trecea pe lângă casă. Când ajunse într-o zonă mai luminată îl văzură, ridică și el privirea și-i zări la rândul său. Făcu un pas într-o parte și o luă pe una din multele alei flancate de tufișuri. Dispăru din fața lor, cu un foșnet de frunze. După un timp, cei trei își reveniră, reluându-și drumul. Nu-și vorbiră, nici nu se priviră. Oricum știa flecare ce gândea celălalt. Bărbatul acela nu era unul din invitați, nici vreun servitor sau angajat al moșiei. Era un bărbat înalt, negricios, cu trăsături frumoase.

Avea părul nepieptănat, haina descheiată, cămașa scoasă din pantaloni. Era greu de imaginat un motiv pentru care un astfel de om să se fi aflat pe acolo, mai ales la o astfel de oră. Pe peluză îi văzură pe Desmond, Ambrose, Lucy, care, ca și ei, se îndreptau spre casă. Kitty dispăruse.

CAPITOLUL 3

Ei bine, domnișoară, zise Lady Osbaldestone așezându-se într-un fotoliu aflat în fața șemineului din cameră, fixând-o pe Portia cu ochii ei negri, iscoditori. Acum poți să vorbești.

-Despre ce? întrebă ea.

Venise ca în fiecare dimineață, să ia micul dejun cu Lady O. Stând în mijlocul încăperii, unde se răsfrângea lumina de la fereastră, simțea privirea pătrunzătoare a bătrânei doamne ațintită asupra ei. Vru să adauge că nu avea nimic de comentat, dar renunță. Lady O pufni, aproape iritată:

-Am câștigat timp dacă mi-ai spune totul, fără ocolișuri. De obicei, ții nasul atât de sus, că nici nu observi bărbații din jur, dar ieri nu numai că-i studiai pe rând, ba chiar căutai să discuți cu ei. După ce apucă mai bine bastonul, bătrâna se înclină spre ea. De ce?

Lady O o studia în felul său speculativ cu ochii negri ca smoala. Era o doamnă bătrână, dar și foarte înțeleaptă, cu multe relații și rude. Contribuise probabil la încheierea unei legiuni de căsătorii. Era mentorul perfect pentru Portia. Dacă voia s-o ajute. Sau dacă Portia avea curajul să-i ceară ajutorul.

Cu mâinile împreunate, Portia trase aer în piept, alegându-și vorbele cu atenție:

-Este timpul să-mi gădesc un soț. Lady O clipi des.

-Te-ai gândit la vreunul din cei de aici?

-Nu! Sau...poate. Portia făcu o grimasă. Nu prea am experiență la lucrurile de genul acesta, după cum știți. Lady O pufni revoltată.

-Știu doar că ți-ai irosit ultimii șapte ani, în loc să fi făcut ce trebuia.

-Am considerat, continuă Portia, de parcă n-ar fi auzit comentariul bătrânei doamne, că hotărându-mă să am un soț, pot profita de timpul petrecut aici, învățând să-l aleg pe cel potrivit. Ca să fiu mai explicită, va trebui să adun informații, să stabilesc calitățile pe care vreau să le aibă acesta, ceea ce este important pentru mine la un bărbat. Se încruntă apoi, privind-o pe Lady O.

Presupun că fiecare femeie are pretențiile ei. Lady O făcu un gest vag.

-*Comme çi, comme ça*. Mai bine zis, că ar trebui să aibă niște calități esențiale, pe când celelalte sunt aleatorii. Iar ceea ce vor toate femeile nu diferă prea mult de la una la alta.

-Ei bine.Portia ridică bărbia,cum făcea de câte ori era în încurcătură.Asta speram să-mi clarific,cât timp stau aici.Lady O o privi câteva clipe,apoi se relaxă, rezemându-se de spătarul fotoliului.

-Te-am observat aseară studiind bărbații prezenți.Te-ai oprit asupra vreunuia? Era momentul unei decizii.Avea nevoie de ajutorul acestei doamne cu care să discute orice,în care ar fi vrut să aibă încredere.

-I-am studiat pe Simon,James și Charlie.Sunt pe lista bărbaților interesanți.Și deși bănuiesc că Desmond este interesat de Winifred,nu-l elimin de pe listă.

-Ai observat deci? Cum ți se pare că reacționează Winifred?

-Este nehotărâtă deocamdată.

Am crezut că pot învăța ceva de la ea,urmărindu-i reacțiile.

-În afară de faptul că are treizeci de ani și nu s-a căsătorit încă.Lady O ridică din sprâncene.Mă întreb care ar fi motivul?

-Poate că nu s-a gândit la asta până acum...Portia surprinse privirea lui Lady O și făcu o grimasă.Deși pare să fie o femeie înțeleaptă.

-Da,și eu cred la fel.Dar ce crezi despre Ambrose? Și el este necăsătorit,dar nu l-ai menționat.Portia ridică din umeri.

-Știu că nu este căsătorit,dar...Strâmbă din nas,căutând cuvintele potrivite pentru a exprima ce simțea.Este foarte ambițios,vrea să ajungă în Parlament.

-Bine,dar nu văd nimic rău în asta!Gândește-te la Michael Anstruther Wetherby.

-Situațiile sunt puțin diferite.Portia se încruntă din nou.La el este doar o ambiție. Michael dorește să poată fi de folos,să guverneze corect.Să reușească în viață pentru că este foarte bun la asta,la fel ca sora sa.Lady O încuviință.

-Îmi place cum gândești.Să înțeleg că Ambrose are alte motive? Că nu este animat de intenții nobile? N-am avut ocazia să discut cu el,încă.

-Cred că vrea să ajungă acolo doar pentru el însuși.Vrea puterea și avantajele pe care i le oferă.N-am observat să aibă un motiv nobil.O privi pe Lady O.Dar poate îl judec greșit.Nu am nici o dovadă în acest sens.

-Vei avea destul timp să-l studiezi cât vom fi aici.Este într-adevăr cel mai bun moment în care te poți ocupa de alegerea unui soț.Lady O vru să se ridice.Portia o ajută.

-Ascultă ce-ți spun,zise bătrâna îndreptându-se de spate.Concentrează-te asupra lui Simon,James și Charlie,nu vei avea timp să-ți lărgești sfera de interes.

Lady O afișă un zâmbet de superioritate,după cum observă Portia când bătrâna se îndreptă spre ușă.Nu știu cum să-l interpreteze.

-Îmi vei raporta în fiecare seară,sau dimineață,după cum preferi.Cât ești aici,te afli în grija mea,indiferent ce crezi tu și fratele tău.Lady O îi mai aruncă o privire enigmatică.Mă interesează să aflu,la vârsta mea,care ar fi,în opinia ta, calitățile unui soț bun.Portia încuviință,înclinând capul ascultătoare.Nici una dintre ele nu fusese decepționată de discuție.Îi va spune lui Lady O tot ce trebuia,pentru că avea nevoie de părerea și sfaturile ei și nicidecum pentru că se considera sub tutela acesteia.Când ajunsese la ușa și vru să apese pe clanță,Lady O întinse bastonul,oprind ușa să se deschidă.Portia îi întâlni,uimită,privirea pătrunzătoare.

-Nu m-ai lămurit într-o privință:cum se face că,după șapte ani petrecuți în societate,ai hotărât că ar trebui să te măriți?

Nu mai era cazul să se ferească de bătrâna doamnă.

Iar argumentul ei era destul de normal și puternic.

-Copiii.În timp ce ajutam la Fundația copiilor orfani,am realizat că-mi plac mult.Îmi place sincer să mă ocup de ei,să-i îngrijesc,să le supraveghez creșterea,să-i educ.Chiar în timp ce spunea aceste lucruri,simți că dorința de a avea copiii săi devenea tot mai puternică.De mult mi-am dorit copii.Iar întoarcerea la Chase mi-a accentuat această dorință.I-am văzut pe Amelia și Luc cu copilul lor și, bineînțeles,pe Amanda și Martin,care veneau des în vizită.Casa este întoarsă pe dos când ai copii,dar...O privi pe Lady O.Asta îmi doresc.Lady O se uită la ea cu seriozitate,apoi încuviință:

-Copiii,deci...Ei au fost cei care te-au făcut să lași nasul mai jos,să vezi ce este în jurul tău,să te gândești la căsătorie.Este ceva de înțeles,logic și bine de făcut.

Totuși,zise ea fixând-o,numai copiii nu sunt un motiv serios pentru căsătorie.

Portia clipi nedumerită.

-Nu? Lady O își luă bastonul și-i facu semn s-o urmeze.Portia deschise ușa.

-Dar...

-Nu-ți face probleme.Lady O porni semeață pe coridor.Urmărește-ți planul, studiază-i pe cei care te interesează și vei afla și motivul.Nu uita vorbele mele.

Lady O mări pasul,iar Portia se grăbi s-o ajungă din urmă.

-Hai să mergem la masă,zise Lady O.Discuția asta despre căsătorie mi-a stimulat apetitul.

„*Apetitul de a se amesteca în treburile altora!*” își spuse Portia,dar Lady O fusese întotdeauna așa.Și ea era o maestră a acestei arte! în timp ce se serveau cu pâine prăjită și marmeladă,procedă cu atâta subtilitate,încât Portia era sigură că nici Simon,nici James sau Charlie nu realizară că ideea de a face o plimbare

călăre nu le aparțineau. Cu toate acestea, în cele din urmă, invitația veni din partea lor. Ea o acceptă. La fel și Lucy. Spre uimirea tuturor, chiar și Drusilla. Winifred mărturisi că-i era indiferent, așa că prefera să se plimbe. Desmond se oferii imediat s-o însoțească. Ambrose, angajat într-o discuție cu domnul Buckstead, refuză, printr-un gest al capului. Surorile Hammond, cu ochii lor ageri fixați asupra lui Oswald și Swanston, se înțeleșeră deja să facă o plimbare în jurul lacului. Kitty nu se afla de față, dar nu era singura care lipsea. Celelalte ceruseră să li se aducă micul dejun în cameră.

La cincisprezece minute după ce se ridicaseră de la masă, cei ce aleseră să călărească se adunară în grup, iar James îi conduse la grajduri. Alegerea cailor le luă ceva timp. Portia, îmbrăcată în costumul albastru de călărie, trecu împreună cu James prin fața boxelor cu cai, privindu-i, punând întrebări despre animalele cele mai valoroase. Dar oare era important pentru ea ca un gentleman să știe să călărească, să cunoască bine caii? Majoritatea știau, dar poate nu la nivelul pretins de ea.

-Îți conduci singur faetonul prin oraș? James îi aruncă o privire ciudată.

-Da, am o pereche de cai frumoși.

-Domnule James... Șeful grăjdarilor îl striga din ușă; caii lor erau pregătiți. James o conduse înapoi spre boxele cailor. O privea cu oarecare curiozitate.

-Caii cenușii sunt în partea cealaltă a grajdului, dacă vrei, ți-i arăt.

-Mi-ar plăcea, dacă vom avea timp. El ridică din umeri.

-Ne-am putea face timp. Ea zâmbi și ieșiră afară, la soare. În curte, așteptau ceilalți. Charlie și grăjdarul le ajutau pe Lucy și Drusilla să încalce. Portia se îndreptă spre un băiat de la grajduri, care ținea iapa roșcată aleasă de ea, cu ajutorul lui James și Simon. Când ajunse aproape de cal, se întoarse și așteptă.

James se oprise să-și mângâie calul, apoi își întoarse privirea spre grupul care urma să-l însoțească. Portia îl privi, pentru a-l face să înțeleagă că era cazul s-o ajute să urce în șa.

-Lasă-mă să te ajut! auzi vocea lui Simon. Încruntându-se, el o prinse de mijloc.

-N-are rost să pierdem toată ziua privind. O ridică foarte ușor, dar ea simți din nou că-și pierde răsuflarea. O așeză bine în șa, apoi îi dădu drumul, îi trase fustele într-o parte și-i ținu scara. Revenindu-și, Portia așeză picioarele în șa și-și rearanjă fustele.

-Mulțumesc, zise ea, dar Simon plecase deja. Îl văzu luând frâiele calului de la grăjdar și urcând destul de ușor pe spatele animalului. De ce se încruntase? Nu-i apăruse numai o cută între sprâncene, ci și o anume duritate în ochii lui albaștri. Scuturând din cap, ea apucă mai bine de frâu și iapa porni la pas.

Observând că era gata, James urcă pe calul său și o ajunse din urmă, sub bolta de la grajd. Simon se ocupa de Lucy și Drusilla, privind-le parcă pentru a le estima posibilitățile. Charlie urcă și el în șa, urmându-i.

Cu Portia la pas, după el, James porni la trap. Născută și crescută la Rutland, ea călărise destul de bine încă de mică. Apoi, pe măsură ce crescuse, deși nu mai era atât de băiețoasă, tot îi plăcea călăria. Iapa era jucăușă. Portia o lăsă liberă la început, pentru ca mai apoi s-o strunească. James îi alesese o iapă mai docilă. Ea voise să protesteze și ar fi făcut-o, cu siguranță, dacă Simon n-ar fi intervenit, alegând-o pe aceasta. James privise alegerea lui Simon ridicând dintr-o sprânceană, dar nu comentase; ea își mușcase limba, însă le mulțumise amândurora cu un zâmbet. Iar acum, James o urmărea, de parcă voia să-i evalueze posibilitățile. Simon n-ar fi făcut asta! O privire rapidă în jur o ajută să-1 vadă urmărindu-le pe Lucy și Drusilla. Charlie, cu calul său mergând la trap lângă al Drusillei, sporovoia cu obișnuita sa ușurință. Drusilla, ca întotdeauna, era tăcută. Îl asculta sau făcea efortul să-1 asculte... Portia se întreba dacă venise cumva la insistențele mamei sale. Lucy arunca priviri spre ea și James. Uitându-se înainte, ea recunoscuse în sine faptul că trebuia să i-1 lase lui Lucy pe James. Îi zâmbi acestuia.

-Îmi place mult călăria. Spune-mi, se vânează prin părțile astea?

Mergeau pe un drum plin de frunze moarte. El îi răspunse la întrebare.

Treptat, Portia aduse discuția acolo unde voia: la stilul lui de viață, la activitățile preferate, la ce-i displăcea cel mai mult, la aspirațiile lui. Desigur, foarte subtil.

Dar cu toate eforturile ei, sau poate tocmai din cauza acestora, când ajunseră la marginea locului de vânatoare de la Cranborne, vechea pădure în care vânase regele, ea observă că James o privea uimit, curios, dar și foarte precaut, cu ochii săi mari, căprui. Îi zâmbi indiferentă. Opriră caii, așteptându-i și pe ceilalți să ajungă, înainte de a se aventura printre stejarii cu coroane bogate. Realizând că era momentul să i-1 cedeze lui Lucy, porni la trap alături de Charlie.

Charlie se lumină la față; se întoarse spre ea, lăsându-i-o pe Drusilla lui Simon.

-Voiam să te întreb dacă ai auzit de scandalul stârnit de aventura lordului Fortinbras la Ascot?

Începu să turuie. Portia descoperi că în pofida uimirii sale și a dorinței lui de a conversa, îi era greu să se concentreze la ce îi spunea. La început, se gândise că era din cauza caracterului lui extravertit, dar, când, în repetate rânduri, evită întrebările puse cu mare atenție de ea, și când surprinse o privire pe sub gene, apoi o alta care era departe de a fi inocentă, realizează că Charlie făcea totul, inclusiv acest fel de a vorbi exagerat de mult, pentru a împiedica o femeie să afle ce voia

de la el. James era mai sigur pe sine și mai puțin în defensivă. Iar Charlie... în cele din urmă, Portia îi zâmbi cu sinceritate și renunță la a-1 chestiona. Devenise mai mult decât joc, era o obsesie de acum, și nu vedea de ce să-1 fi pus pe jar, să-i strice bucuria plimbării, doar pentru a afla câte ceva. Privi în jur.

-Am fost cam reținuți până acum. Am putea galopa puțin, ce ziceți?

Charlie o privi cu ochi mari.

-Dacă dorești... Nu văd de ce nu... Apoi privi înainte și chiui. James se uită în urmă. Charlie îl anunța că porneau în galop. James încetini, îndemnând calul său și pe al lui Lucy pe o potecă laterală. Portia își struni iapa. Trecu pe lângă James și Lucy în galop. Drumul pe care o luase era destul de lat, puteau trece doi cai pe el, dar ea se afla înainte, când ajunseră la prima cotitură. În fața lor se întindea o zonă cu iarbă deasă; lăsă iapa mai liberă la început, apoi porni în mare viteză, zgomotul făcut de copitele calului lui Charlie fiind acoperit de cel făcut de copitele iepei pe care o călărea ea. Zgomotul constant, ritmul susținut al copitelor îi răsunau în urechi și parcă i se imprima în tot corpul, făcând-o să exulte.

Ajunsesse la marginea zonei cu iarbă. Întoarse capul. Charlie se afla la câțiva yarzi în spatele ei, dar nu putea s-o ajungă din urmă. După el, veneau ceilalți patru la galop, dar fără a se întrece. Cu un zâmbet satisfăcut, privi din nou înainte, apoi își urmă drumul pe potecă. Aceasta se îngusta la un moment dat, apoi după vreo douăzeci de yarzi căpăta din nou largime. Cu bucurie în suflet, lăsă iapa liberă, dar la jumătatea drumului începu s-o strunească. Zgomotul de copite din spate se auzea tot mai slab. Indiferent cât îi plăcea viteza, nu se aventura să alerge pe drumuri necunoscute. Se bucurase destul. Văzând că se zăreau copacii, iar poteca se îngusta din nou, lăsă iapa la pas domol. La un moment dat, la capătul zonei mai largi, se opri. Și așteptă. Charlie o ajunse din urmă.

-Alergi ca un demon! Ea îi înfruntă privirea, gata să riposteze, dar realizează imediat că acesta nu era scandalizat. O privea cu alți ochi, poate chiar cu admirație.

Înainte de a avea răgazul să se gândească la asta, apărură James și Lucy. Ea râdea, vorbea, radia de bucurie. James schimbă priviri cu Charlie. Cu zâmbetul său obișnuit, relaxat, acesta își înlocui prietenul. Li se alăturară Simon și Drusilla.

Opriră câteva clipe pentru a-și recăpăta ritmul respirației, lăsându-și caii să se odihnească, apoi James îi spuse ceva Drusillei și porniră înapoi, spre conac.

Lucy vru să-i urmeze imediat, dar Charlie, insistent, reuși să-i câștige atenția.

Printr-o strategie simplă de a-și ține calul cu un pas în urmă, o ținu pe ea departe de James. Portia își ascunse un zâmbet și continuă să-i privească. Abia înregistra prezența lui Simon alături de ea. Nu lăsa să se vadă nimic. Dar simțurile îi erau perfect conștiente de apropierea lui, de forța pe care o degaja el pe calul său, la fel

de puternic. Se aștepta să simtă ceva din fosta încordare care o cuprindea înainte de a se enerva, dar... Nu simți decât furnicături și respirația îngreunându-se, ceea ce nu-i era deloc în fire.

-Ai rămas cu aceleași apucături băiețești, după cum se vede. Vocea lui avea o duritate pe care n-o mai auzise până atunci. Întoarse capul întâlnindu-i privirea și după ce se înfruntară o clipă, ea zâmbi, uitându-se în depărtare.

-Văd că nu mă dezaprobi. Simon mormăi ceva. Ce putea spune? Avea dreptate. Ar fi trebuit să-i displacă, dar nici el nu știa ce anume îl făcuse să reacționeze prea repede la provocarea unei femei care călărea ca vântul. Și, fiind sigur că se simțea aproape la fel de stăpână în șarpe ca și el, i se păruse meschin să-i umbrească clipa de glorie. De fapt, el era furios din pricină că nu putuse s-o însoțească și nu pentru că ar fi călărit cum o făcuse. Căii mergeau în trap ușor. O privi atent.

Portia zâmbea, era vizibil îngândurată. Nu avea idee la ce se gândea.

Se aștepta ca ea să-i pună întrebări, așa cum făcuse cu James și Charlie. Căii mergeau la pas. Ea rămânea tăcută, distantă, cu gândul plecat aiurea.

În cele din urmă, admise că Portia nu avea nici o intenție să continue cu el ceea ce-și pusese în gând. Bănuiala aceasta căpătă noi dimensiuni. Reticența ei era o confirmare. Dacă urmărea să câștige un soi de experiență nepermisă, el era ultimul la care ar fi apelat. Această concluzie, însoțită de emoțiile pe care le declanșase, făcu să i se oprească respirația. Regreta, simțind că pierduse ceva, ceva ce nu crezuse că i-ar fi putut fi foarte drag. Scutură din cap, trase aer în piept și o privi din nou. Ar fi vrut să i se adreseze, să pretindă ceva de la ea, dar nu știa cum s-o facă. Și mai ales nu știa dacă ea i-ar răspunde.

După ce-și schimbă costumul de călărie cu o rochie albă cu verde și-și aranja părul, Portia coborî scările tocmai când gongul anunța ora mesei, răsunând în toată casa. Blenkinsop, care trecea pe holul din față, se înclină, anunțând-o:

-Masa este servită pe terasă, domnișoară.

-Mulțumesc. Portia se îndreptă spre unul dintre saloane. Era încântată de felul în care se descurcase la călărie, dar și în cazul „flecărelii cu bărbații de însurat”.

Învăța să fie mai sigură pe sine, exact ceea ce sperase. Desigur, dimineața fusese lipsită de distracția pe care i-o ofereau Kitty și ciudățeniile ei. Primul lucru care-i atrase atenția în timp ce se îndrepta spre ușă fu însă murmurul seducător al acesteia, care se auzea dinspre terasă.

-Întotdeauna am avut o mare admirație pentru tine! Dar cel pe care Kitty îl înghesuia în balustradă nu era James, ci Desmond. Femeia asta era incorigibilă! Perechea se afla la stânga ei. Se întoarse în direcție opusă, prefacându-se că nu-i

văzuse.Se îndreptă spre locul unde se instalase un bufet lung cu tacâmuri,pahare și farfurii.Invitații erau adunați în jurul mesei principale,unii se așezaseră deja acolo,alții la celelalte mese de fier forjat de pe terasă,sau pe gazon,la umbra unor copaci.Portia îi zâmbi lui Lady Hammond,așezată lângă Lady Osbaldestone.

Lady O arătă spre somonul din farfuria ei.

-E minunat! Ar trebui să guști!

-Aș vrea!Portia se-ntoarse spre bufet și-și luă o farfurie.Somonul era așezat pe un platou mare,mai în spate; și ar fi trebuit să se întindă ca să se servească.

-Vrei niște somon? Ridicând privirea,Portia întâlni zâmbetul lui Simon,care apăruse lângă ea.Știuse că era el,chiar înainte să vorbească.Nu-și dădea seama cum simțise asta.

-Mulțumesc.El putea ajunge mai ușor la platou.

Portia îi întinse farfuria,pe care acesta așeză o bucată apetisantă de somon,apoi își puse și pentru el două felii.O urmă de-a lungul mesei,în timp ce ea alese gustările preferate.Când ajunse la capătul bufetului și privi în jur pentru a găsi un loc unde să se așeze,el se opri din nou lângă ea și o conduse spre gazon.

-Ar fi bine să mergem lângă Winifred.Aceasta stătea singură la o masă de patru persoane.Portia încuviință:

-Să mergem!Traversară pajiștea.Portia era conștientă de prezența lui Simon,de parcă ar fi fost paznicul ei,deși nu-și putea imagina de ce anume ar putea el s-o apere.Winifred ridică privirea când se apropiară; le zâmbi,primindu-i cu plăcere la masa ei.Simon trase scaunul,pentru ca Portia să se așeze,apoi luă și el loc între ele.După câteva minute li se alătură și Desmond,care ocupă ultimul scaun liber. Winifred,care-i zâmbise până atunci,se încruntă văzând farfuria lui aproape goală.

-Nu-ți este foame? Desmond lăsă privirea în jos,spre farfuria pe care se afla doar o bucată de somon și două frunze de salată.Ezită o clipă,apoi răspunse:

-Am luat doat atât.Trebuie să mă întorc după ce termin de mâncat.

Portia își mușcă buzele,lăsând privirea în jos.Cu coada ochiului,o vedea pe Kitty stând pe terasă,acolo unde se termina bufetul,uitându-se spre ei.Îi aruncă o privire lui Simon.Deși nu se putea citi nimic deosebit pe figura lui,știa că și el observase.Era evident că nu doar James fugea de îmbrățișarea lui Kitty!

Doamna Archer îi facu semn lui Kitty,chemând-o la masa unde stătea cu soțul ei și cu Henry.Pentru toți cei care văzuseră scena,era evident că biata Kitty se conformă împotriva dorinței sale,pentru că nu putea evita invitația.Spre ușurarea tuturor,acceptă cu destulă grație.Se relaxară cu toții,antrenându-se în discuții.

Doar Winifred părea încordată,deși nu dăduse semne că ar fi fost cumva conștientă de comportamentul surorii sale.Discutară,mâncară,iar Portiei,care o observa pe Winifred,îi fu greu să creadă că aceasta nu știa nimic din ce punea sora ei la cale.Winifred vorbea calm,ca de obicei.Era o persoană bine educată, fără a fi timidă sau nehotărâtă,și-și declara cu convingere opiniile,politicoasă,dar nu și supusă.Respectul Portiei pentru sora mai mare a lui Kitty crescuse.Șerbetul și înghețata încheiară masa,apoi se ridicară cu toții și se împrăștiară pe peleză,la umbra copacilor.

-Abia aștept balul de diseară! exclamă Cecily Hammond.

-De fapt,fiecare invitație ar trebui să includă și un bal.Este o ocazie perfectă pentru a ne distra.Annabelle Hammond se întoarse spre Kitty,care li se alăturase.

-Lady Glossup mi-a spus c-a fost ideea ta și mai ales că te-ai ocupat de organizare.Cred c-ar trebui să-ți mulțumim că te-ai gândit la noi.

Aceste laude naive,dar sincere,aduseră un zâmbet pe fața lui Kitty.

-Mă bucur mult că veți avea ocazia să vă distrați,sper că va fi o noapte minunată.Îmi place să dansez și știu că și voi simțiți la fel.

Kitty privi în jur; auzi murmure de aprobare.Pentru prima oară,Portia simți o adevărată nerăbdare,ceva firesc,aproape naiv,la Kitty,poate dorința de a se bucura de strălucirea și atmosfera balului,poate convingerea că măcar acum va găsi...ceva.

-Cine va participa? întrebă Lucy Buckstead.

-Toate familiile din zonă.De un an nu s-a mai organizat un bal adevărat aici,așa că m-am asigurat de participare.Kitty făcu o pauză,apoi adăugă:Vor veni și ofițerii de la regimentul staționat la Blandford Forum.

-Ofițeri! exclamă Cecily.Mulți?

Kitty pronunță câteva nume.În timp ce vestea că la bal vor participa ofițeri făcu înconjurul cercurilor de doamne.Portia observă că domniile,nu erau la fel de entuziasmați.

-Sunt sigur că vor fi ofițerași fără bani,dornici doar de distracție! îi șopti Charlie lui Simon.Portiei îi stătea pe buze să-i spună că acești invitați vor fi cei care le vor distra,dar reuși să se abțină.Nu era cazul să facă nimic în plus pentru a-1 face pe Simon să fie și mai protector cu ea,pe pentru că va fi oricum.Va trebui să fie atentă,poate chiar să-1 evite.Ultimul lucru pe care și-l dorea era un protector. Acest mare bal îi oferea perspectiva de a se perfecționa în „vânarea” unui soț, nicidecum de a pune punct,în sfârșit,căutărilor sale.Mulți dintre cei pe care-i va cunoaște aici vor fi dați uitării și nu-i va întâlni vreodată.Balul constituia, oricum,o ocazie în care să-și exerseze talentul nou dobândit.

Toate tinerele nemăritate abia așteptau balurile. Portia presupuse că și ea trebuia să fie la fel de entuziastă. Trecând pe lângă grupurile care stăteau de vorbă la umbra copacilor, asculta și observa reacțiile celorlalte doamne. Winifred își manifesta discret entuziasmul, Drusilla era mai rezervată, surorile Hammond lăsau să li se citească aceasta pe chipuri, Lucy spera o seară foarte romantică. Iar Kitty se manifesta sincer de data asta, anticipând o seară minunată. Pentru o doamnă măritată de câțiva ani, care participase la multe baluri, fervoarea cu care-1 aștepta pe acesta dădea de gândit. O făcea să pară mai tânără, chiar naivă. Ciudată chiar, în lumina ultimelor ei fapte. Dând uitării confuzia pe care o producea Kitty în mințile tuturor, hotărâtă să profite din plin de acel bal, Portia încerca să afle de la celelalte doamne cum se pregăteau pentru eveniment. Trecea de la un grup la altul, avidă de informații. Numai după câțiva timp observă că Simon venea mereu după ea, parcă urmărind-o. Discuta cu Charlie și James în spatele grupului în care se afla ea. Ridicând capul, îi întâlnește privirea, așteptându-se să surprindă pe chipul lui un soi de enervare, expresia lui obișnuită când se uita la ea protector. Dar nu sesiză nimic din toate acestea. Era ceva ciudat în ochii lui, dar ceva cu totul diferit. Întreaga lui figură denota duritate și poate încordare; de la ascuțimile feței, până la maxilarul care părea cioplit în piatră. Privirile li se încrucișară, destul pentru ca ea să vadă și să știe. Și să reacționeze. Trăgând aer în piept, se întoarse spre Winifred, încuviințând, de parcă ar fi auzit ce spunea. Nu se gândea decât că, indiferent ce îl făcuse pe Simon s-o urmărească, nu fusese dorința de a o proteja.

Doamnele mai tinere nu erau singurele entuziasmate de perspectiva balului. Lady Hammond, Lady Osbaldestone chiar și Lady Calvin păreau dornice de distracție. Era vară și aveau destul de puține ocazii la care să se poată distra. Portia nu sesiză imediat sursa care le alimenta interesul; dar când, după-amiază, Lady O îi ceru s-o conducă în camera sa, dorind să treacă mai întâi prin camera ei, înțelese.

-Nu sta să te uiți la mine, fetițo! zise bătrâna doamnă, bătând nerăbdătoare cu bastonul în podea. Arată-mi rochia cu care te îmbraci la bal.

Resemnată, dar întrebându-se care era rostul acestei curiozități, Portia o conduse în camera pe care o primise în aripa de răsărit. Era o cameră mare, spațioasă, cu un dulap încăpător, în care camerista îi așezase toate rochiile. După ce o instala în fotoliu pe Lady O, deschise ușa dulapului. Și ezită. Nu-și pusese problema că trebuie să aleagă o rochie. De fapt, pe ea n-o interesase niciodată îmbrăcămintea. Datorită fratelui său Luc și banilor acestuia, avea o mulțime de rochii frumoase, pe care nici nu le îmbrăcase. Lady O pufni nemulțumită, ca de obicei:

-După cum mi-am închipuit,nu ai nici cea mai vagă idee.Oricum,să vedem ce-ai adus cu tine.Ascultătoare,Portia îi arată toate rochiile.Alese în cele din urmă una verde-închis,de mătase.Lady O.scutură din cap.

-Nu acum.Lasă dramatismul pe mai târziu,când vei fi sigură de el.Atunci are efectul scontat.În seara asta trebuie să fii...Făcu un gest cu mâna.Incitantă,dar nu provocatoare.Alcătuieste-ți o strategie!

Portia nu se gândise până acum la efectul pe care l-ar putea avea culoarea unei rochii.Se mai uită o dată la cele pe care le întinsese pe pat.

-Ce spuneți de asta? Ridică o rochie de mătase de culoarea perlei,un gri blând,culoare nepotrivită pentru o tânără necăsătorită,dar cu părul,ochii ei negri și înălțimea ei,se putea descurca.

-Hm.Lady O o opri.Stai așa!Portia se supuse,netezind corsajul rochiei,așezat pe pieptul ei pentru ca Lady O să-1 poată vedea mai bine.

Corsajul era din mătase,cu sifon deasupra,cu un decolteu frumos,destul de îndrăzneț.Lady O zâmbi.

-E perfectă.Nu este rochia unei inocente,dar nici a unei intangibile.Ai pantofi potriviți? Avea chiar și un șal cu perle și o poșetă asortată.Lady O aprobă din nou tot ce văzu.

-Și vei adăuga niște perle pe care aș vrea să le văd.Portia luă șiragurile de perle pe care și le puse în jurul gâtului.Erau destul de lungi:îi ajungeau până la mijloc.

-Am și cercei asortați.Lady O facu un gest spre perlele ei.

-Nu așa se poartă perlele.Le înfășori o dată în jurul gâtului,apoi restul rămâne liber.Lady O o examina cu un ochi critic.Acum ridică din nou rochia.

Portia execută ce i se ceruse,netezind corsajul rochiei.Se întoarse spre oglinda din încăperea și exclamă surprinsă:

-O,ce diferență!

-Într-adevăr,confirmă Lady O.Acum alcătuieste-ți o strategie!Repede! Se sprijini de speteaza scaunului,vrând să se ridice.Portia o ajută.O dată ridicată,Lady O se îndreptă spre ușă.Mă poți conduce în camera mea,vreau să mă odihnesc puțin.

Apoi,întoarce-te aici,să te odihnești și tu.

-Nu sunt obosită! zise Portia,care în viața ei nu se odihnise înaintea unui bal.

Privirea pe care i-o aruncă Lady O o făcu să înțeleagă că aceasta știa mai mult decât voia să spună.

-Fie și așa cum zici,dar fă-mi,te rog,plăcerea de a sta întinsă,cu ochii închiși,înainte de a te pregăti de bal.Când deschise gura să riposteze,Lady O o opri: Ai altceva de făcut acum,când orice femeie vrea să pară cât mai odihnită înainte de bal? Ce ai mai pus la cale?

Întrebarea fusese rostită pe un ton care nu suferea împotrivire. Consideră că era mai bine să-i spună adevărul:

-Mă gândeam la o plimbare prin grădină și poate o vizită în bibliotecă.

-Și crezi că vei reuși să faci astea singură? Portia făcu o grimasă.

-Poate că nu. Se va ivi cineva care să-mi țină companie.

-Nu cineva, ci un domn anume. Celelalte doamne vor avea buna inspirație să se odihnească. Lady O se oprise în fața ușii ei, pe care o lăsase deschisă. Portia o urmă închizând ușa după ea.

-Va fi cineva anume, dacă nu chiar mai mulți domni. Lady O lăsă bastonul deoparte așezându-se, apoi o fixă cu privirea ei pătrunzătoare. Acum gândește-te! Ți se pare înțelept? De parcă i se deschiseseră ochii într-o privință la care nu se pricepea, Portia o privi cu ochii mari.

-Nu?

-Sigur că nu! exclamă Lady O, rezemându-se de perne pentru a se simți confortabil. O privi din nou. Ți-ai petrecut toată dimineața și după-amiaza cu ei. Dacă se vor bucura oricând de prezența ta, nu-ți vor simți lipsa. Până la ora balului, ar fi cazul să-i privezi de bucuria de a-ți fi alături. Apoi, mai târziu, la cină și în timpul balului, veți fi destul timp împreună. Portia nu se putu abține să nu zâmbească. Se aplecă spre Lady O, pe care o sărută pe obraz.

-Sunteți o excelentă intrigantă.

-Prostii! zise Lady O. Sunt doar un „general” bătrân care a purtat multe lupte. Zâmbindu-i, Portia se retrase. Era la ușă, când, fără a mai deschide ochii, Lady O ordonă:

-Acum, du-te și odihnește-te! Portia zâmbi.

-Am înțeles, domnule general! Se strecură pe ușă. Și, pentru prima oară, facu așa cum i se spusese.

CAPITOLUL 4

Acum, amintește-ți că trebuie să-ți alcătuiesti o strategie!

Cu aceste cuvinte, Lady O intră în salon, lăsând-o pe Portia să hotărască dacă voia să-o urmeze. Cu bărbia ridicată, aceasta alunecă ușor prin salon, conștientă de capetele care se întorceau după ea. Mai interesant i se păru faptul că în timp ce capetele doamnelor se întorceau și, după ce o priveau, reveneau la discuția în care se angajaseră, capetele domnilor zăboveau în direcția ei, asta până ce altceva, mai important, îi readucea la discuția începută.

Portia se pricepea foarte bine să pretindă că nu observase. Cu seninătate, făcu o plecăciune către Lady Glossup, care își înclină capul cu un zâmbet și cu

demnitatea unei regine, apoi i se alătură lui Winifred. Acesta conversa cu Desmond și James. Era evidentă admirația din privirile celor doi, care o salutară.

O acceptă ca pe ceva ce i se cuvenea, și se lansă în binecunoscutele discuții de salon. Dar apoi se încruntă. Nu cumva se schimbase? Era altfel acum, tocmai pentru că se hotărâse să-și găsească un soț? Se vedea asta în vreun fel? Sau, poate, și în trecut provocase asemenea reacții, dar, nefiind obișnuită să le observe, în special pe ale bărbaților, nu le remarcase?

Pe măsură ce se deplasa, schimbând opinii și saluturi, își spuse că asta era explicația. Nu era un gând care s-o onoreze, totuși! Lady O avusese dreptate: trăise cu capul în nori. Această revelație îi mări încrederea în sine: era pentru prima oară când realiza că avea ceva, o putere anume, o armă secretă, pe care să o folosească pentru a atrage un eventual soț. Acum nu-i mai rămânea decât să aleagă bărbatul potrivit și să învețe să-și întrebuițeze farmecele.

Simon discuta cu surorile Hammond și cu Charlie. Trecu pe lângă el, înclinând indiferentă din cap. El n-o scăpase din priviri de când intrase. Avea un chip dur, ca de piatră. N-ai fi putut spune la ce se gândea. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se bucure de protecția lui. Se îndreptă spre Ambrose și Lady Calvin.

Simon o urmărea cum îi zâmbea, fermecându-l pe Ambrose. Se încruntă și mai mult și aceasta îl făcu să pară și mai amenințător. De ce se simțea astfel? Ce emoții îl tulburau, nu știa să spună. Nu se simțise așa niciodată! Era peste măsură de iritat. Faptul că nu știa motivul nu făcea decât să-i sporească senzația de apăsare. Ceva se schimbase și nu-și putea elibera mintea de această obsesie pentru a o putea identifica. După-amiază o așteptase pe Portia să apară, după ce o condusesse pe Lady O, dar asta nu se întâmplase. Voia să-i vorbească, s-o determine să spună ce voia să afle. Ea nu apărură, sau mai bine zis, el n-o găsi, ceea ce-l făcu să se întrebe unde era, și mai ales cu cine.

Acum o putea studia cu coada ochiului: era mlădioasă, îmbrăcată în rochia gri deschis, de culoarea perlei, cu părul ridicat în creștetul capului, ceea ce o făcea să pară foarte înaltă. Pieptănătura îi descoperea gâtul lung, grațios, atrăgând atenția asupra umerilor delicați. Purta două coliere de perle... unul la baza gâtului, celălalt atârna mai jos, dispărând în corsajul rochiei, între sâni. Lua o dată cu el și imaginația lui. Simțurile îi erau concentrate în același loc, chiar și când nu se mai uita la ea; palmele îi ardeau. Portia se mișca fără a conștientiza efectele produse; făcea conversație, ca de obicei. Cu toate astea, el recunoscuse schimbarea ei de intenție. De ce îl afecta acest lucru, rămânea de neînțeles, dar era un fapt real.

Un zgomot produs în apropierea ușii îl făcu să privească într-acolo. Intrase Kitty.

Era superbă, într-o rochie albă de satin, cu garnitură argintie de mătase. Părul ei blond era coafat cu multă grijă. Diamantele îi străluceau pe piept și la urechi.

Văzută astfel, părea o făptură încântătoare, dar nu numai datorită desfătării care i se citea pe chip, mai ales în priviri, și o făcea să strălucească.

Se adresă corespunzător celor mai în vârstă din grupul în care se afla, apoi luă brațul oferit de Henry și porniră împreună, oprindu-se în dreptul fiecărui grup, să facă și să primească complimente. Simon se uită din nou la Portia. Când Kitty se opri în dreptul ei, rezultatul fu cel estimat de el. Frumusețea lui Kitty pălea pe lângă cea a Portiei, mai subtilă, mai incitantă. Kitty nu zăbovi lângă aceasta și veni imediat lângă el. Nu avură răgaz decât pentru câteva vorbe, pentru că majordomul îi anunță că masa va fi servită. O conduse pe Lucy sperând că... Dar nu, locurile la masă erau deja stabilite și o suspectă pe Kitty că se ocupase de asta. Lordul și Lady Glossup se așezaseră la extremități, iar Kitty era chiar în mijloc, față în față cu Henry. Desmond se afla la stânga, Ambrose-la dreapta. Portia se așezase la un capăt al mesei, între Charlie și James; el, Simon, se afla în capătul opus, flancat de Lucy și de tăcuta Drusilla. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, n-ar fi avut de ce să se plângă; Lucy era isteată și veselă, chiar dacă privirea îi aluneca prea des spre James; iar Drusilla, pentru a fi mulțumită, nu avea nevoie decât de un cuvânt, din când în când. Dar, așa cum stăteau lucrurile, pe timpul mesei se văzu nevoit să îndure separarea de Portia, aflată în compania lui Charlie și James.

În mod normal, n-ar fi urmărit-o, mai ales în acest context. Până acum, atitudinea ei față de bărbați fusese descurajantă. Nici Charlie, nici James nu aveau nici o șansă cu ea. Dar nici nu luase în calcul posibilitatea ca ea să reacționeze la tertipurile lor. În timpul mesei, Simon o urmări cu atenție. La un moment dat, observând privirea lui Lady O îndreptată spre el, deveni mai prudent. Dar îi era greu să se controleze. Nu auzea nimic din ce vorbeau cei doi, iar faptul că Portia zâmbea și arunca priviri interesate atât spre James, cât și spre Charlie îl făcu să-o fixeze cu atenție. Ce dracu punea la cale? Ce voia să afle?

Dar și mai important de știut era dacă ea avea măcar habar ce se întâmpla cu James și Charlie. Simon știa prea bine. Și asta îl afecta mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Lady O întoarse capul spre el. Lăsând ochii în jos, Simon se întoarse spre Lucy:

-Ai aflat ce planuri s-au făcut pentru mâine?

Apoi, făcu o invitație. Lucy era la fel de dornică să pornească spre sala de dans, ca și el. Imediat ce Lady Glossup se ridică, invitând oaspeții la dans, îi oferii brațul lui Lucy, lăsând-o pe Drusilla domnului Archer. Portia, care se aflase mai aproape de ușă, era acum înaintea lor, la brațul lui Charlie. În holul mare au fost nevoiți să

ocolească invitații din partea locului, care începuseră să sosească. Musafirii obișnuiți ai casei au fost conduși direct în sala de bal. Era evident, după aglomerația din salon, că venise multă lume. Simon o conduse pe Lucy drept înaintea, fixând-o pe Portia, pe care spera s-o ajungă, înainte ca lumea să-i despartă. Imediat ce intrară în sala de bal îl văzură pe James, chiar în fața lor, scrutând figurile invitaților. Simon știa sigur că acesta o căuta pe Portia. Cu Lucy la braț, se opri. Kitty apărură lângă James; îl ajunseseră din urmă, înainte ca acesta să-și dea seama. Punându-i o mână pe braț, veni aproape, prea aproape de el. James vru să se depărteze, dar ea îl urmă; fu obligat s-o lase să se sprijine de el. Îi zâmbea seducător, adresându-i-se pe un ton fermecător. Era mică de statură și, pentru a o auzi, James trebuia să-și plece capul, ceea ce sugera o situație intimă, nepotrivită cu relația lor de familie. Simon simți că Lucy se crispează.

James se îndreptă, ridicând capul; era clar că nu se simțea în largul său.

Zărindu-l pe Simon, îl privi cu ochii măriți și Simon înțelese: nici un prieten nu putea să ignore o astfel de rugăminte! Simon o bătu încet pe Lucy pe mână.

-Să mergem să vorbim cu James. Cu colțul ochiului, o văzu cum ridică bărbia, hotărâtă, și pornește alături de el. Kitty îi zărise apropiindu-se și se dădu un pas înapoi, pentru ca trupul ei să nu se mai atingă de al lui James.

-Draga mea Kitty! exclamă Lucy, înainte de a se opri. Acum toți i se adresau cu familiaritate. Cred că ești mulțumită de numărul invitaților! Chiar te așteptai să vină atâția? Lui Kitty îi trebui o secundă să revină la realitate, apoi îi zâmbi.

-Este surprinzător!

-Mă uimește că nu te afli alături de soacra ta, să-ți saluți oaspeții!...

Simon își mușcă buzele, ca să nu râdă, felicitând-o în gând pe Lucy pentru observația făcută. Cu ochii ei foarte mari, cu figura aceea inocentă, o pusese în încurcătură pe Kitty! Dar aceasta își recapătă repede controlul și zâmbi nonșalant.

-Lady Glossup nu are nevoie de mine. Și apoi, zise ea întorcându-se spre James, este cel mai bun moment în care pot face toate aranjamentele, pentru ca lumea să se bucure din plin de petrecere.

-Cred că tocmai distracția l-a adus aici pe unul din invitați, care întreba de tine! minți Simon. Era un bărbat cu părul negru, l-am mai văzut prin oraș.

-Adevărat? zise Kitty. Îl cunoști?

-Nu-i știu numele. Simon se uită spre ușă, pe unde continua să intre lumea. Nu-l văd acum, poate este mai bine să pornești în direcția aceea, pentru ca să te întâlnești cu el. Kitty ezită o clipă, apoi îi zâmbi lui James.

-Îmi vei rezerva valsul? James părea teribil de încurcat.

-Dacă vom fi pe aproape atunci,și nici unul nu va avea partener...Ridică din umeri.Sunt foarte mulți invitați și cred că este datoria ta să te ocupi de ei.

Ochii lui Kitty aruncară flăcări.Strânse din buze,nemulțumită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.Sub privirile lui Lucy și ale lui Simon,se văzu nevoită să încline din cap.Îl privi pe Simon.

-Avea părul negru,spui? El încuviință.

-Înălțime medie,bine făcut.Mâini puternice,bine îmbrăcat.Acestea erau aspectele pe care orice domn le remarca la altul.Kitty mușcă nada,înclină din cap și plecă.

James îl privi cu vizibilă ușurare pe Simon.Aflată între cei doi,Lucy remarcă:

-N-am știut că ai atâtea cunoștințe în zonă.Se uită apoi spre James.Poate ar fi bine să facem câțiva pași și să mă prezinți,eventual?

James avu un scurt moment de ezitare,apoi îi zâmbi,oferindu-i brațul.

-Dacă dorești,mă simt onorat.Simon n-a fost deloc surprins de privirea aruncată de James peste capul lui Lucy.Era o altă rugămintе,să nu-l lase singur cu ea.

După ce renunță pe moment la dorința de a o găsi pe Portia,el fu de acord cu o mică plimbare.

-Mulțumesc.James îl bătu ușor pe spate când începu primul dans și o văzu pe Lucy valsând cu un tânăr,care îi ceruse dansul din toată inima.Acum cred că poți înțelege de ce am vrut să te am aici cu mine? Simon încuviință.

-Nu mi-aș face prea multe probleme în privința lui Lucy.Chiar dacă este foarte entuziastă,știe când să se oprească.Kitty-nu prea...îl privi pe James.Mai rămâi după plecarea oaspeților?

-Dumnezeule,nici vorbă! răspunse James,scuturându-se,ca de un vis urât.Plec o dată cu tine,mă duc la bătrânul Cromer.Cred că distanța până la Northumberland este de ajuns să mă scape de Kitty.Simon zâmbi și se despărțiră.În timp ce era cu James și Lucy,se uitase mereu după Portia și o localizase.Se afla lângă ușile care dădeau către terasă,spre aerul curat de afară.Charlie era cu ea și cu un ofițer îmbrăcat în uniformă de gală.Amândoi păreau foarte captivați de compania în care se aflau și ignorau strălucirea și atmosfera balului.

Fără nici o îndoială,Portia era strălucitoare.Ochii ei negri erau plini de viață, gesturile-pline de grație,figura însuflețită.Chiar de la distanță simți o strângere de inimă.Acorda atenție pe rând,fiecăruia.O astfel de atenție putea face pe orice bărbat să-și piardă mințile.Ar fi fost tentat să creadă că flirta,dacă ar fi fost orice altă femeie,dar Portia-și el era sigur de asta-era incapabilă de un astfel de comportament.Se deplasă prin sală,încercând să se apropie; îi privi pe cei trei,le studie figurile,convins că atât Charlie cât și ultima ei achiziție interpretau greșit comportamentul ei,ca pe o invitație.Dar era cu totul altceva.Numai că misterul

celor spuse îi sporea farmecul, făcând-o și mai atrăgătoare. Ajunsesse destul de aproape de ea, când o mână i se așază pe umăr, strângându-l cu neașteptată putere.

-Te-am găsit! exclamă Lady Osbaldestone, privind-l ciudat. Nu ai verișoare sau surori aici, așa că nu poți fi ocupat. Vino cu mine, vreau să-ți prezint pe cineva.

-Dar...încercă el să se opună, pentru a nu fi luat din preajma Portiei. Trecuse deja o oră de la începerea balului și abia izbutise să ajungă în apropierea ei!

Lady O îl privi, apoi se uită în direcția Portiei.

-Portia? pufni ea, pocnind din degete. Cred că nu trebuie să pierzi vremea cu ea. Și apoi, nici nu-ți place. Simon vru să nege. Lady O scutură din cap.

-Nu este nici o problemă că prietenul tău Charlie îi cam toarnă șampanie.

-Ce-ați spus? zise Simon, vrând să se întoarcă să vadă. Lady O îl prinse de mână.

-Ce contează dacă se ametește puțin? Este destul de mare ca să știe ce face și destul de puternică pentru a se controla. Îi va prinde bine să știe, să deschidă ochii pe viitor-biata de ea doar are douăzeci și patru de ani! Lady O pufni din nou, apoi îl smuci: Acum vii cu mine, pe aici. Bătrâna doamnă porni înainte, sprijinindu-se în baston, învingându-și teama, el o urmă. Cea mai rapidă cale de a scăpa de ea era să-i urmeze planurile. Cu prima ocazie evada, și după aceea nimic nu-i putea sta în cale! Portia o văzuse pe Lady O cu Simon, și oftă, neștiind dacă să se simtă ușurată sau dezamăgită. Nu că l-ar fi vrut în preajma ei cu felul său arogant, dezaprobator, deși poate că nu asta era intenția lui. Dacă-i interpretase corect privirea, atitudinea lui se schimbă, dar nu apucase să afle în ce sens. Iar ea voia să-și încerce noua armă tocmai pe el. Simon făcea parte dintre cei trei, pe care-i alesese, și, cu toate că se descurcase destul de bine cu Charlie și James, cu el ar fi vrut să aibă o șansă. Totuși, Charlie și locotenentul Campion erau interesanți și atrași de farmecele ei. Îl fixă pe locotenent.

-Așadar, vă petreceți cam tot anul aici, la Dorset. Vi se par reci iernile?

Campion îi zâmbi. Cu puțină încurajare din partea Portiei, cu privirea ei ațintită pe chipul lui, în timp ce revizua în gând toate punctele prin care s-ar fi putut descalifica în ochii ei, era fericit să vorbească mult despre sine, lăsând-o să ghicească averea sa, a familiei sale, proprietățile pe care le deținea, lucruri despre care relata cu entuziasm, fie că era vorba despre domeniul militar sau cel personal. Ce ușor puteai manevra un bărbat, o dată ce știai cum s-o faci! îi răsunau în minte vorbele surorilor mai mari referitoare la soții lor.

Nu că acest locotenent ar fi fost ce-și dorea. Îi lipsea tocmai acel ceva...poate elementul provocator. Era sigură că-l putea suci pe degete cu mare ușurință, dar

nu se simțea deloc tentată s-o facă. Charlie, care dispăruse un timp, se întoarse cu un alt pahar de șampanie. 1-1 oferi cu un zâmbet.

-Poftim, cred că-ți e sete. Ea luă paharul, îi mulțumi și sorbi din el. Temperatura era destul de ridicată în sala de bal: prea multă lume și căldura degajată de trupurile invitaților se adăugase la cea a serii. Charlie continua s-o privească.

-Au fost câteva piese excelente la Teatrul Regal în acest sezon. Le-ai văzut? Ea zâmbi.

-Am văzut două, primele, cred. Teatrul are o nouă conducere, după cum am auzit.

-Adevărat? Locotenentul Campion îl fixă pe Charlie. Înțeleg!...

Portia avu impresia că amicul ei, Charlie, intenționase să-l pună în încurcătură pe locotenent. Nu știuse că acesta petrecea o parte din sezon în permisie, fiind în oraș. Portia își mușcă buzele. Locotenentul continuă să-și exprime părerile pe larg. Charlie îl suportă cu stoicism, dar imediat ce reîncepu muzica, o invită la dans. Ea acceptă invitația. Valsară cu vervă, râzând. Orice reținere a lui Charlie dispăruse. Cu toate că era destul de precaut în a-i oferi informații despre sine, voia să afle cât mai mult despre ea. Despre intențiile ei. Portia începu să râdă, îl privi cu atenție, dar fără a-i dezvălui prea multe despre ce gândea ea. Bărbații precum Charlie și James păreau să fie foarte interesați să afle ce voia ca să le spună, ce voia ea să afle, poate întrebându-se dacă o puteau ajuta cumva... Ea zâmbi, dorindu-și să păstreze toate răspunsurile pentru sine. Nu considera necesar să renunțe la ceea ce tocmai câștigase în tentativa de a-și găsi un soț.

Cel mai interesant aspect legat de o eventuală relație cu gentlemen de genul lui Charlie era că aceștia cunoșteau regulile jocului. Și cum să le folosească. Când se stinse și ultimul acord al muzicii, cei doi se opriră încălziiți, bine dispuși, râzând.

-Să ieșim puțin pe terasă, este mult prea cald aici! îi spuse el zâmbind fermecător. Portia își reținu un zâmbet. Se întrebă dacă era bine să iasă. Dar nu avea nimic de câștigat dacă nu încerca.

-Foarte bine! zise ea încă zâmbind, acceptându-i provocarea.

Porniră spre terasă, și aproape se lovi de Simpn. Tresări nervos. Pentru o clipă aproape că uită să și respire. Privirile li se întâlneau. El avea un chip dur, dar ea nu mai observă acea atitudine dezaprobatore pe care o afișa de obicei.

-Voiam să ne răcorim pe terasă. Vocea ei sună cam ascuțit, probabil din cauza șampaniei. Este foarte cald în sală. Încercă să-și facă vânt cu mâna. Era foarte aprinsă la față. Simon o privea la fel de încruntat. Îl fixă apoi pe Charlie.

-Vin de la Lady Osbaldestone; te caută. Charlie se încruntă.

-Lady Osbaldestone? Ce naiba vrea scorpia de la mine?

-Cine știe? A insistat să-ți vorbească. O găsești lângă masa cu răcoritoare.

Charlie se uită la Portia.Simon o apucase de mână.

-O voi însoți eu pe Portia.Cred că ne vom plimba puțin.Vom fi înapoi până vii tu de la. Lady Osbaldstone.Sugestia fusese făcută fără ocolișuri,cu toate astea, Charlie nu părea prea sigur.Privirea pe care i-o aruncă lui Simon lăsa să se vadă clar ce gândește.Dar nu avea de ales.Cu o plecăciune grațioasă pentru ea și un semn din cap către Simon,se îndreptă spre cel mai îndepărtat colț al încăperii.

Simon îi dădu drumul la mână.Se întoareră și porniră spre ușă.Portia îl întrebă:

-Chiar îl voia Lady O,sau a fost ideea ta? El o conduse spre ușă.

-Va fi mai plăcut afară.Portia păși pe aleea cu dale de piatră.

-Tu ai pus totul la cale,nu? O conduse spre terasă,dar ea se întoarse și-1 privi lung.O privi și el,cercetând-o.

-Ești beată! Câte pahare de șampanie ai băut?O prinse din nou de mână, conducând-o afară.Grupuri și cupluri se plimbau atât pe terasă cât și pe alei, profitând de răcoarea serii.

-Deci,asta era! Era foarte sigură de ceea ce spunea.Nu m-am îmbătat niciodată, dar mi se pare plăcut.Realizând că era chiar adevărat,Portia își eliberă mâna din strânsoarea lui și își întoarse fața spre el.Este o experiență nouă,și încă una complet inofensivă.El o privea ciudat,cu același aer protector,dar și cu interes. Speranța înflori în inima ei.Chiar atât de repede reușise să-1 farmece?

Îl fixă,apoi zâmbi,învingătoare.Începu să râdă și porni alături de el.Se depărtau de acel loc,unde era prea multă lume,spre o zonă mai puțin frecventată.Acolo puteau conversa liber.,„Ce prostie!”,realiză ea,gândindu-se.

-Nu are rost să te las să-mi vorbești despre tine,știu totul.Se apropiau de capătul terasei.Portia se simți privită.

-De fapt-și aici vocea lui scăzu dintr-o dată,ajungând aproape un murmur-știi foarte puțin despre mine.Vorbele lui o stimulară,ispitind-o.Abia schițând un zâmbet,ea se arătă sceptică.

-Asta te interesează deci,să afli cât mai multe despre domni!Portia nu-și amintea ca el să-i mai fi vorbit pe acest ton.Ridică demnă capul,cântărindu-i vorbele.

Dar,de fapt,mintea ei nu lucra cu obișnuita-i ușurință.

-Nu despre domni în general,sau mai precis nu numai despre cei de aici.

Ajunseseră la colțul terasei și-și continuară plimbarea.Nimeni nu frecventa această parte a casei.Portia trase aer în piept și continuă: Vreau să aflu tot ce n-am aflat până acum.Vorbele ei îl surprinseră.

-La ce te referi? Ea se opri,rezemându-se cu spatele de peretele casei.Instinctul o avertiza că se cam depărtaseră de sala de bal.Cu toate acestea,continua să-i zâmbească,lăsând să se vadă că era sigură pe sine.

-Mă refer la toate lucrurile pe care nu le-am făcut până acum. Portia deschise larg brațele, continuând să-1 privească. Mă refer la emoții, la fiori. Toate senzațiile pe care mi le pot oferi bărbații, numai că până acum nu m-au interesat.

El se opri, privind-o cu atenție. Părea îngândurat.

-Și din acest motiv erai gata să pornești la plimbare cu Charlie?

Ceva din tonul lui o alertă, și deveni dintr-o dată foarte atentă la ce se întâmpla.

-Nu știu, n-a fost ideea mea, ci a lui.

-Mă uimește, dacă tot vrei să înveți. Și ai fi venit aici... Acum era foarte clar că tonul lui era acuzator. Ridică sfidător bărbia.

-Am venit cu tine, nu cu el. Tăcere. Dar provocarea rămase între ei, clară, explicită. Se priviră, dar nici unul nu mai zise nimic, parcă pentru a nu rupe vraja momentului. Căldura nopții se intensifică parcă și mai mult în jurul lor. Portia avea impresia că totul în jur se clatină. Simțea cum îi pulsează sângele sub piele, la tâmpile. El se afla foarte aproape, și dintr-o dată îl dori și mai aproape, să-1 poată îmbrățișa. Și el simțea la fel.

Chiar veni mai aproape, apoi se opri rămânând în întuneric, fără ca ea să-i poată desluși ceva în priviri.

-Dacă ai fi venit aici cu Charlie, ce-ai fi vrut să afli? Îi luă o clipă pentru a găsi răspunsul; își umezi buzele înainte de a putea vorbi:

-Tu îl cunoști mai bine decât mine. Ce crezi? Ce-aș fi putut afla în acest moment, în aceste împrejurări? Secunde treceau, iar inima Portiei bătea tot mai tare.

Continuau să se privească, apoi el făcu o mișcare, reducând distanța dintre ei. Lăsă încet capul în jos. Ridică o mână cu care-i atinse ușor fața, o prinse în brațe și-i ridică bărbia. O sărută. Portia închise ochii, simți cum plămâni ei au nevoie de aer, iar trupul îi devine inert. Nu avea cu ce să compare acest prim sărut. Nici un bărbat nu îndrăznise să se apropie atât de mult de ea, să-și ia o astfel de libertate. Dacă ar fi făcut-o, ar fi regretat.

Simon continua să-o sărute. Ea se rezemă de zidul de piatră aflat în spatele lor.

Toate simțurile ei se concentrau asupra sărutului, numai la asta se gândea, numai asta simțea. Buzele îi tremurau. Era amețită, dar nu din pricina șampaniei.

Uitase să și respire, dar nu-i păsa. Îi răspunse la sărut, ezitând, neștiind...

El se apropie și mai mult. Simți cum degetele lui îi strâng tot mai tare bărbia, iar presiunea buzelor lui crește. Își desfăcu buzele așa cum dorea el. Simți cum genunchii încep să-i tremure. El părea să știe totul. De unde, nu-și imagina.

Mângâierile lui deveniră tot mai lente, până când fiecare atingere deveni o simplă căutare a plăcerii, plină de langoare. Șocul acestei apropieri slăbi.

Simon era provocat de gândul că Portia nu mai fusese sărutată până atunci.

Dorința de a o săruta îl șocă. Se simți încătușat de acest gând, dar nu vru să lase să se vadă, cel puțin nu în sărutul său, nu în felul în care o simțea, nici în felul în care o explora. Portia avea gust de nectar de piersici și de miere. De vară și de dumnezeire. Proaspătă, neatinsă. Putea s-o sărute așa mult timp, dar nu voia să se oprească doar la un sărut. O împinse înapoi, spre perete. Se sprijini și el cu brațul său puternic, cu mușchii încordați, cu pumnul strâns, pentru că lupta cu dorința.

Dorința de a fi mai aproape de ea, de a o strânge la piept, de a-i simți contururile trupului. Portia avea picioare lungi. Impulsul de a simți cât de bine se potriveau, dorința de a-și alina trupul înfierbântat deveniră foarte puternice.

Simțea o urgentă nevoie de a-i cuprinde sânii cu palmele, de a-și afunda capul între ei, de a urma linia perlelor până la capăt.

Dar ea era Portia. Cum să uite cine era, când vru să pună capăt sărutului iar ea insistă să-l sărute? Nici acum nu putea să uite cine era Portia. Enigma se afla acolo, pentru prima oară clasată în mintea sa, și deveni tot mai evidentă. Era uimit de dorința care pusese stăpânire pe el.

Cu fiecare minut care trecea, știa ce preț va plăti pentru că va pune capăt acestui moment de intimitate. Dar trebuia să se sfârșească. Iar ei urmau să se întoarcă, pentru că se aflaseră prea mult timp departe de bal. Și aceasta era Portia.

Făcu un efort să pună capăt sărutului, să ridice capul, și asta îl facu să amețească. Își luă palma de pe fața ei, lăsă brațul în jos, rămase așa, așteptând ca dorința să scadă, să ajungă la un nivel suportabil. Văzu că Portia deschise ochii, flutură din gene și clipi de câteva ori. Simon știa că ea nu va citi nimic în ochii lui, mai precis nu va afla acolo nimic din ce ar fi vrut să găsească. În schimb, el putea parcă să îi citească gândurile, se oglindeau pe chipul ei. Nici urmă de șoc, așa cum s-ar fi așteptat: doar surpriză, curiozitatea și setea de a afla mai mult. O neașteptată dorință de a profita de prezența ei acolo. Simon inspiră adânc și așteaptă o clipă, pentru a fi sigur că ea se ține bine pe picioare.

-Vino, Portia, îi spuse el, trebuie să ne întoarcem. O prinse de mână și o conduse înapoi, spre intrarea principală. Mai erau câteva cupluri, într-un colț. O luă de braț și continuă să meargă în tăcere spre sala de bal. Ușile erau larg deschise. Simon mulțumi în gând Cerului că ea fusese destul de preocupată și nu mai zisese nimic, pentru că n-ar fi avut chef de discuții în acel moment. Auzi voci. Și ea le auzi. Înainte s-o poată opri, ea făcu un pas spre balustradă și privi în jos. Simon încercă s-o tragă înapoi, dar nu reuși. Ceva din atitudinea ei îi dădu de gândit. Se apropie și privi și el în jos. Auziră șoapte. Desmond stătea cu spatele la peretele terasei; Kitty se afla în fața lui, cu brațele înconjurându-i gâtul.

Jenat, Desmond încerca să se îndepărteze de ea. Simon se uită la Portia. În clipa aceea îl privi și ea. Se întoarseră și intrară în sala de bal.

Ce se întâmpla cu Kitty, ce voia să obțină prin acest comportament revoltător, Portia nu putea să înțeleagă. Se simțea depășită de situație. Încercă să și-o scoată din minte, pentru că avea ea însăși probleme importante la care să se gândească. Una din acestea era sărutul din seara trecută.

Era primul ei sărut adevărat și o fascinase. Plimbându-se prin grădină, la prima oră a dimineții, pe răcoare, retrăise clipa, simțise aceleași senzații, nu numai atingerea buzelor lui, ci tot ceea ce urmase. Se înfiorase, simțind cum sângele îi circula mai repede, fără să vrea se apropiase prea mult de el. Nu o mai mira acum că alte doamne își doreau apropierea fizică. Nu înțelegea cum de n-o interesase și pe ea până acum. Cu o seară în urmă, și-ar fi dorit mai mult, fără să știe prea bine ce anume, iar senzația persista și acum. Și chiar dacă ea nu avea experiență, iar el era prea experimentat, simțise că îl dorea și ea. Dacă ar fi existat o șansă!... Dar se întorseseră în sala de bal. Revenind printre dansatori, nici unul nu mai scosese o vorbă despre cele petrecute, ea fiind prea absorbită de senzațiile trăite, iar el, probabil, nu considerase că era cazul să comenteze. Se retrăsese apoi în camera ei, dar amintirea sărutului o urmărise toată noaptea.

Dimineța se trezise hotărâtă să meargă mai departe, continuând experiența serii trecute. Dar se pomeni că în loc să dea ochii cu Simon la micul dejun, preferase să ia masa cu Lady O, în camera acesteia. Comentariile acesteia legate de felul de a fi al domnilor, aluziile la aspectele fizice ale relației bărbat-femeie, o făcură să vrea să-și clasifice gândurile în această privință și să decidă cum să continue.

Cu acest scop se plimba prin grădină: voia să afle cât de important fusese acel sărut pentru ea. Și ce semnificație să atribuie reacției sale.

Simon nu-i oferise nici un indiciu că, pentru el, sărutul ar fi avut o semnificație anume, nefiind, probabil, diferit de alte săruturi. Strâmbă din nas, mergând pe cărarea ce ducea spre pajiște. Era conștientă că Simon părea expert în sărutări, pentru că, în mod cert, sărutase zeci de femei. Cu toate acestea... era aproape sigură că ar săruta-o din nou dacă i s-ar fi ivit ocazia. La acest gând, se simți mai bine.

Drumul spre templu era chiar în fața ei. Picioarele o purtară într-acolo.

Viitorul i se părea tot mai neclar. Cu cât se gândea mai mult, cu atât problemele se amplificau. Se simțea ca și cum ar fi pornit pe un ocean nesfârșit, fără să aibă vreo noțiune despre navigație, fără hartă.

Oare data vitoare când va mai fi sărutată, se va simți la fel? Sau poate aceasta se întâmplase doar pentru că era primul sărut? Ar simți la fel dacă ar săruta-o alt bărbat? Dar dacă ar săruta-o Simon din nou, ar mai cutreiera-o aceiași flori?

Răspunsul era greu de dat, din cauza lipsei de experiență, își îndreptă umerii, ridică semeață capul, spunându-și că va trăi și va vedea. O dată ce ajunsese la această concluzie, se simți mai bine. Templul se afla chiar în fața ei: o construcție din marmură, cu coloane ionice, înconjurată de straturi de flori. Imediat ce începu să urce treptele îl observă pe grădinar, un tânăr cu părul negru, des, care uda florile. O privi și el. Ea îi zâmbi și înclină din cap. Omul clipi, nedumerit, dar răspunse politicos la salut. Urcă treptele de marmură și imediat înțelese de ce o privise omul astfel, cu nesiguranță. Răsunau voci înăuntru-o adevărată ceartă.

Dacă ar fi fost puțin atentă, ar fi auzit discuția înainte de a urca. Grădinarul auzise totul. Nu avea cum să nu audă, pentru că grădina era cufundată în liniște.

-Ai un comportament inadmisibil! Nu te-am adus aici ca să te porți astfel! Nu-mi pot închipui ce crezi că vei obține în felul acesta!

Tonul melodramatic aparținea doamnei Archer. Vorbele ei izbucniseră din locul în care Portia presupuse că se afla o bancă, în fața intrării. În interior cuvintele răsunau și mai tare.

-Nu suport să mai trăiesc astfel! auzi glasul lui Kitty. M-ai măritat cu el împotriva voinței mele, spunându-mi că voi fi o doamnă și mi-ai prezentat viața în culori strălucitoare. M-ai făcut să cred că voi avea totul! Iar eu nu am nimic!

-Nu poți fi atât de naivă încât să crezi că viața va fi așa cum ai visat!

Portia era fericită că, în sfârșit, cineva spunea lucrurilor pe nume, dar nu avea absolut nici o dorință să asculte discuția celor două femei. Se întoarse și coborî treptele templului. Când ajunsese pe alee, auzi răspunsul lui Kitty.

-Am fost o proastă că te-am crezut. Acum trebuie să înfrunt realitatea. Știi că Henry vrea să locuim aici aproape tot anul? Că vrea copii? Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu atâta dispreț, de parcă Henry i-ar fi cerut să se îmbolnăvească de râie! Uluită, Portia se opri o clipă.

-Copii! continuă Kitty, cu dispreț. Îmi voi pierde silueta, mă voi deforma și nimeni nu se va mai uita la mine! Sau, dacă ar face-o, s-ar strâmba și s-ar uita în altă parte. Aș prefera să mor! Kitty își pierduse rușinea și ridicase tonul cam mult.

Portia începu să tremure. Îl văzu pe grădinar, privirile li se întâlniră. Apoi ridică încet capul, respirând adânc. Omul se întoarse la florile sale. Ea plecă, încruntată.

Când ajunsese în aleea principală, o văzu pe Winifred, care, ca și ea, se plimba.

Pentru a se asigura că nu va ajunge la templu, își schimbă direcția, ieșindu-i în cale. Winifred îi zâmbi, Portia îi întoarse zâmbetul. Cel puțin, aceasta era o femeie de la care putea învăța ceva. După ce se salutară, se îndreptară amândouă spre lac.

-Sper să nu mă consideri nepoliticoasă, dar mi s-a părut că tu și domnul Winfield aveți ceva în comun. Winifred zâmbi, privind înainte. După un moment răspuse:

-Ar fi mai aproape de realitate dacă am spune că există o oarecare afinitate între noi. Știu că sună foarte timid, dar așa sunt eu, mai ales când este vorba de căsătorie. Portia profită de ocazie.

-Știu ce vrei să spui, și eu simt la fel. O privi pe Winifred. Și eu mă gândesc să mă căsătoresc, vorbesc la modul general, și trebuie să-ți mărturisesc că sunt multe lucruri de neînțeles pentru mine. Am amânat acest moment destul de mult, din alte motive, sau poate pentru că am fost atrasă de alte aspecte ale vieții, iar acum sunt dezorientată, sau, mai bine zis, nu sunt informată, cum ar trebui să fiu. Cred că ai mai multă experiență... Winifred făcu o grimasă, dar rămase la fel de calmă și amabilă.

-Poate că sunt ceva mai experimentată, dar mă tem că nu într-atât, încât să pot da sfaturi, zise ea. Am treizeci de ani și încă nu m-am căsătorit. Portia se încruntă.

-Iartă-mă, dar știu că ești de familie bună, ai avere și nici nu arăți rău. Cred că ai avut multe cereri în căsătorie. Winifred lăsă capul în jos.

-Am avut, dar nu prea multe. Nu prea i-am încurajat pe bărbați.

Portia părea încurcată. Winifred observă și-i zâmbi.

-Mi-ai acordat încredere și trebuie să-ți răspund la fel. Nu ai o soră mai mică? O tânără foarte drăguță? Portia clipi de câteva ori; figura Penelopei, sora ei care purta ochelari, îi apărură în fața ochilor. Scutură din cap nedumerită.

-Ba da, dar de ce mă întrebi? Kitty e măritată de câțiva ani, nu?

-Este adevărat. Dar, din nefericire, căsătoria nu i-a diminuat interesul de a pune mâna pe oricine îi iese în cale.

-Vrei să spui că...ți-a furat admiratorii?

-Întotdeauna. Și a făcut asta încă din școală. Cu toate că făcuse asemenea dezvăluire, Winifred rămăsese la fel de calmă, senină și resemnată! se gândi Portia.

-Nu sunt convinsă, continuă Winifred privind-o pe Portia, că nu trebuie să-i fiu recunoscătoare. N-aș vrea să mă trezesc măritată cu un bărbat care să se uite după altele.

-Ai dreptate, aprobă Portia. Ezită o clipă, apoi se aventurează. Dar domnul Winfield pare constant în admirația pentru tine, în pofida avansurilor făcute de Kitty.

Winifred îi aruncă o privire din care Portia realizează că nu era sigură de spusele ei.

Pentru prima oară, Winifred se dezvăluia așa cum era: în spatele măștii calme se afla o tânără care suferise enorm din cauza purtării surorii sale.

-Crezi? zise Winifred. Apoi zâmbi din nou, cu un zâmbet la fel de trist. Aș vrea să-ți destăinui povestea noastră. Desmond ne-a cunoscut la Londra cu câțiva ani în urmă. La început, a fost atras de Kitty, ca orice alt bărbat, apoi a descoperit că era măritată, și atenția lui s-a mutat asupra mea.

-Oh! Ajunseseră la capătul aleii. După ce priviră lacul, se întoarseră, pornind înapoi spre casă. Dar... spuse Portia, asta înseamnă că te curtează de câțiva ani.

Winifred înclină din cap.

-De vreo doi. După un moment, ea adăugă pe un ton diferit: Mi-a spus că s-a retras imediat ce s-a apropiat destul de mult pentru ca să vadă cum este Kitty în realitate. Numai după aceea a aflat că era și măritată. Portia nu se gândea decât la scena la care asistase în seara balului, la capătul terasei.

-Mi s-a părut că n-o suportă pe Kitty. Nu era deloc interesat de ea, dimpotrivă...

Winifred o studie câteva clipe.

-Așa crezi? Portia îi înfruntă privirea.

-Sunt chiar convinsă. Emoția, speranța pe care le citi în ochii lui Winifred o făcuseră să se simtă bine. Presupuse că și Lady O simțea la fel, când intervenea în viețile altora, ajutându-i. Abia acum o înțelegea. Continuă să se plimbe. Portia se uită în sus: umbrele a două siluete masculine îndreptându-se spre ele o făcuseră să se gândească imediat la situația ei. Erau Simon și James. Le salutară, cu farmecul lor studiat. Portia îl privi atent pe Simon, dar nu observă nici o schimbare în atitudinea față de ea, nimic care s-o facă să creadă că se gândise la sărutul lor.

-Am fost trimiși să vă aducem înapoi! le spuse James. Se organizează un picnic. Toți au fost de acord că masa servită pe ruinele vechii mănăstiri ar avea mai mult farmec.

-Unde este mănăstirea? întrebă Winifred.

-În partea de nord a satului, nu prea departe, este un loc foarte frumos, le explică James. Un loc perfect pentru a mânca, a bea și a te relaxa în sânul naturii.

CAPITOLUL 5

Vorbele lui James se adeveriră; mănăstirea era un loc plăcut, intim. Așezată pe o colină, ruinele acesteia se întindeau pe o suprafață destul de mare. Priveliștea nu o egala în frumusețe pe aceea de la postul de observație, dar era totuși încântătoare. Pajiștea pe care deciseră să se așeze oferea o priveliște minunată a întregii văi și a câmpului. Era o zi caldă, dar soarele rămăsese ascuns în nori. O adiere ușoară făcea frunzele să foșnească, iar florile sălbatice să-și plece capetele.

De îndată ce se terminară mâncarea și băutura,cei mai în vârstă se declarară fericiți să se așeze,să depene amintiri.Ceilalți porniră să exploreze ruinele.

Atmosfera era romantică,așa cum și-ar fi dorit orice tânără,bucățile de piatră erau bine fixate și nu prezentau nici un pericol.Pe alocuri,însă,erau acoperite de buruieni.Mai rămăsese în picioare câte o arcadă,în alte părți câte un perete întreg.Ruinele mănăstirii se dovediră un loc retras,în care fiecare se putea gândi la ale sale.De când o văzuse plimbându-se în acea dimineață prin grădină,Simon nu-și mai putea lua privirea de la Portia.Chiar când n-o putea vedea,era conștient de prezența ei,ca de atingerea mătăsii pe pielea goală,căci prezența ei îl afecta acum și mai mult.O urmărea,știind că și ea se simte urmărită.

Voia să afle,trebuia să afle ce însemnase pentru ea acel sărut de pe terasă.

El nu avusese intenția s-o sărute.Cu siguranță că nici ea nu se gândise la asta și totuși se întâmplase.Cum se explica faptul că un astfel de lucru stârnise un asemenea interes,nu putea spune.Dar nici nu putea lăsa lucrurile așa cum erau,nu putea renunța la ideea nebunească,care-l ținuse treaz jumătate de noapte!..

Chiar dacă simțea nevoia să fie mereu cu ea,Simon știa că nu este bine s-o plictisească,sau să i se adreseze direct în prezența altora.Așa că,atunci când erau și alții în preajmă,Portia s-a ridicat cu intenția de a explora împrejurimile,iar el o urmat-o la o oarecare distanță,însoțit de Charlie și James.Fetele Hammond mergeau în față,chicotind.Oswald și Swanston veneau imediat după ele,dar nu prea aproape.Desmond mergea alături de Winifred.Se despărțiseră de ceilalți, luând-o pe alt drum,care ducea tot spre ruine.Drusilla, Lucy și Portia continuau să meargă în față,Portia balansându-și pălăria cu panglici.

Henry și Kitty rămăseseră cu cei mai în vârstă,doamna Archer,Lady Glossup și Lady O,care dintr-o dată simțiseră nevoia să discute cu Kitty.James zâmbi, destins,când trecură pe sub arcada unde fusese cândva naosul.Simon zâmbi și el.În cincisprezece minute îl pierduse pe James în favoarea Drusillei Calvin.Când ea se oprise să se odihnească,așezându-se pe o piatră,insistând ca Lucy și Portia să-și continue drumul,Simon se oprise și el încruntându-se,transmițându-i lui James gândurile sale fără vorbe și acesta se simțise obligat să rămână cu Drusilla,să nu se plictisească de una singură.Charlie n-o scăpa din ochi pe Portia;Simon era sigur că-acesta nu știa nici el însuși din ce motiv și cu ce scop.

Dar reconsiderându-și tactica,Simon îl lăsă în urmă și mări pasul,ajungându-le pe Portia și Lucy.Amândouă se întoarseră și zâmbiră.Simon i se adresă lui Lucy:
-Așadar,ai vrut să vezi ruinele!

-Într-adevăr,da! Entuziasmată,cu ochii strălucind,Lucy își desfăcu larg brațele.E minunat! Ne-am putea imagina chiar și o stafie sau două,și o sepulcrală adunare

de călugări care se îndreptau spre naos,legănând cădelnițele.Sau poate o incantație emanată de cețuri de niciunde.Portia începu să râdă.Simon o privi,iar ea uită să rostească răspunsul pregătit,lăsându-1 pe Charlie să vorbească în locul său.

-O,ar fi mai multe posibilități! zise acesta și îi zâmbi lui Lucy.

-Și cripta? Acolo ne-am putea da frâu liber imaginației.Mormintele sunt încă acolo și garantez că-ți vor produce fiori! continuă Charlie.Lucy îl privi cu ochii ei mari.

-Unde? Este aproape locul? Îl fixa pe Charlie,așteptând răspunsul lui.El i-1 oferi imediat:

-Este de cealaltă parte a bisericii.Îi oferi brațul,atras de entuziasmul din privirile ei.

-Vino,te voi însoți acolo.Dacă vrei ceva de senzație,nu trebuie să ratezi locul acela.Lucy îl prinse de braț.Peste capul ei,Charlie îi privi pe Simon și Portia.

-Veniți? Simon îi făcu un semn cu mâna.

-Ne mai plimbăm puțin,dar ne întâlnim acolo.Charlie clipi de câteva ori,ezită un moment,apoi înclină capul în semn de acord.

-Bine,ne vedem acolo.Apoi se întoarse spre Lucy: Aș vrea să-ți povestesc despre ce-am auzit.Era într-o noapte fără lună...Simon veni lângă Portia tocmai la timp pentru a o vedea zâmbind,apoi îl privi și ea,și zâmbetul îi pieri.Cu capul ridicat semeț,ea îl studia.Și el o examina cu atenție,dar nu reuși să afle ce gândea.O conduse spre cărarea care înconjura bucătăriile abației.

-Ai știut de criptă,nu?

Simon,care venea chiar în spatele ei,i se alătura,deoarece cărarea se îngustase.

-Eu și Charlie ne-am vizitat mulți ani.Portia își reținu un zâmbet,continuând drumul.Simon avea un obicei anume de a se eschiva de la răspunsurile pe care ar fi preferat să nu le dea,ca să nu se afle prea multe despre el.Cu toate acestea,era fericită să-și petreacă timpul în compania lui.N-o interesau ruinele,ar fi vrut să afle alte lucruri.Mergeau într-o tăcere ciudată.Soarele era călduț,dar nu prea puternic.Portia nu se simți obligată să-și pună pălăria,pentru că,având-o pe cap nu putea conversa cu cineva mai înalt decât ea.

Îi simțea privirea,prezența,și chiar mai mult,o latură a comportamentului pe care nu i-o cunoscuse până atunci.Atmosfera generală de relaxare,de flirt,dintre Kitty,James,Charlie,Lucy,chiar și cu surorile Hammond,ascuțise acest contrast.

Simon nu flirta niciodată,nu se aventura prea tare decât dacă avea un interes.

Acum,mergea alături de ea cu pași mari,leneși în aparență,din care se degaja,

totuși,multă forță,echilibru.Erau singuri într-un loc străvechi,plin de semnificații.

Indiferent ce spuneau,ce se întâmpla între ei,nu trebuia să se conformeze regulilor sociale,puteau face orice.Indiferent ce doreau,ce visau.

Ea trase adânc aer în piept,simțind strânsoarea corsajului,conștientă că și el observase lucrul acesta.Simți un fior ciudat.Ajunseseră la vechea grădină de lângă bucătărie,odinioară înconjurată cu pereți,acum măcinați de vreme.

Fostele bucătării rămăseseră într-o parte,iar ruinele casei abatelui dincolo de ele. Ea se opri și privi înjur.Nu-i vedea nimeni pentru că nu se afla nimeni în preajmă.Se întoarse spre Simon.Se aflau acum la foarte mică distanță unul de celălalt.Se oprise și el și aștepta,urmărind să vadă ce va face.Știa că nu va putea să-i reziste.Ridică bărbia.Privirile li se întâlniră.Nu-și puteau găsi vorbele.

El o privea printre gene,o cerceta mai bine zis,apoi ridică încet o mână și-i atinse bărbia,ridicând-o spre el.Simpla atingere îi produse fiori în tot corpul.Era înaltă,dar el o depășea; atingându-i bărbia,parcă micșorase și distanța dintre ei.

-Să înțeleg că vrei să afli mai mult? Simon îi pusese această întrebare pe un ton grav.Nu putu să-și mai desprindă privirea de a lui.

-Sigur că da.Nu putea citi nimic pe chipul lui,dar se simțea privită ca o pradă.

-La ce te referi? Invitația era foarte clară;exact ce aștepta ea.Ridică din sprâncene,știind că lui nu-i va scăpa acea provocare;și nici ea n-ar fi vrut să-i scape.

-Mi-am imaginat deja pasul următor.Buzele lui se curbară doar puțin.

Acum,când știa ce simțise,le considera fascinante,nu doar văzându-le,ci și așteptând ceea ce urma să se întâmple.

-Și cam ce ți-ai imaginat că va urma? Ea urmărise cum se formau cuvintele pe buzele lui; îi luă o clipă pentru a le înțelege.Apoi îi înfruntă privirea,clipind des.

-Mi-am imaginat...un alt sărut.După licărirea din ochii lui,Portia înțelese că ar fi trebuit să-i răspundă altfel,că ar mai fi avut multe de învățat...dacă ar fi știut să ceară un sfat.

-Alt sărut? Facă-se voia ta,dacă asta dorești cu adevărat.

Ultimele cuvinte se cuibăriră în mintea ei,ca o tentație,în timp ce buzele lui le atinse pe ale sale,cald,ferm,mai conștient,de această dată,mai sigur poate.Ea știa acum să-i răspundă și o făcu,desfăcând buzele,invitându-l.El ridică brațul și îi cuprinse gâtul subțire,cu palma,sprijinindu-i bărbia în același timp pentru a putea adânci sărutul lor așa cum îi ceruse ea.

Ajunseră departe,pe un țărm îndepărtat,dar plin de intimitate.Portia simțea apropierea de el în tot trupul,iar simțurile i se treziră precum petalele de floare sub soarele tropical.Și astfel continuară,cu încântare și dorință.

Ridicând mâna,ea îi atinse încet obrazul.Își luă,parcă,răsuflarea dintr-a lui și-1 sărută,la început cu timiditate,testându-1 parcă,apoi încercând să repete mișcările și gesturile lui,devenind mai sigură,pe măsură ce simțea că Simon acceptă sărutul ei nu numai cu gesturile obișnuite ale unui bărbat aflat în brațele femeii iubite,ci și cu dorință.Prinsă în intimitatea sărutului,în felul în care limbile li se împletiseră explorându-se,în acele momente de căutare intensă,ea simți brațul lui puternic prinzând-o ca într-un cerc,în timp ce mâna cealaltă îi apucă spatele cu degetele desfăcute,trăgând-o mai aproape,ispitind-o.

Era un bărbat puternic,de a cărui forță deveni imediat conștientă; ea era înaltă și slabă,el-înalt și bine făcut,cu umerii lași.Se simțea ca o trestie care crește la umbra unui stejar,care n-ar fi distrus-o niciodată,ci ar fi frânt-o după dorința lui...Portia se înfiora simțind ceea ce probabil simțise o altă femeie,cu secole în urmă,lăsându-se prinsă în brațe de un Cynster.Faptul că trecuse mult timp de atunci nu însemna că se schimbase ceva; el era același cuceritor,poate doar un pic mai sofisticat.Provocat însă,ar fi avut aceeași reacție.

Ea știa,dar acest lucru n-o opri să vrea să afle mai mult.De fapt,ceea ce se petrecea cu ea era o provocare care o făcea mai îndrăzneată.Atât de îndrăzneată,încât să micșoreze distanța dintre ei până când corsajul rochiei ei să se atingă de haina lui,fustele ei să se lipească de picioarele lui,să-i acopere cizmele,să-și așeze brațul pe umărul lui,să-și înfigă degetele încet,ca o femeie experimentată,prin părul lui.Simon simți că-și pierde controlul.

Încercă să-și potolească dorința de a o strânge la piept.Să se desfete,să simtă trupul ei lipit de al lui.Să o simtă a lui,ca și cum...Dar nu încă.Simțea dorința crescând și se lupta s-o suprime,lăsând-o să-și afle calea doar furându-i sărut după sărut.Caldă,moale,ea se oferi,iar el profită de abandonul ei,conducând-o spre alte tărâmurii de intimitate,până când buzele,gura ei,i se lăsară întru totul în voia lui.El își dori mai mult.Voia promisiunea că trupul din brațele sale îi va aparține,se va declara învins și i se va oferi în cele din urmă.

Un alt sărut-asta ceruse ea.Chiar și așa,el știu în sufletul său de cuceritor că ea nu se va opune,dacă va merge puțin mai departe-o cunoștea.O cunoștea prea bine pentru a face greșeala de a-i da mai mult decât ceruse.Ea era destul de naivă ca să se încreadă în el,sau în orice alt bărbat,așa era ea,dar el era prea înțelept pentru a profita de încrederea ei.Intenționa să consolideze relația cu ea și să câștige astfel mai mult.Făcu efortul de a se retrage,de a se simți sigur pe sine,lucru pe care-1 realiză pas cu pas,luptând împotriva propriei dorințe.Când buzele lor se despărțiră în cele din urmă,rămaseră o clipă cu capetele alăturate,cu respirațiile întretăiate.Apoi el își ridică încet capul,ea facu la fel,clipind des.

Ochii ei îl căutau,dar ceea ce fusese între ei se schimbase.Noi căi se deschiseseră,deși nici unul nu-și imaginase asta.Ea era vrăjită...el,la fel.

Realiză că el o ținea de mijloc; trase aer în piept și se dădu un pas înapoi.El o lăsă,mâinile lui o eliberară,căzând în lături,împotriva voinței sale.

Ea îl țintui cu privirea,dar mintea îi intrase în acțiune.Nu mai putea respira,era nesigură.Părea pierdută.El îi zâmbi cât se poate de fermecător.Întinse mâna și-i îndepărtă o șuviță pe care i-o dădu după ureche.Ridică apoi din sprâncene și o întrebă:

-Mulțumită?

Ea nu era dezamăgită,dar știa că trebuia să revină în lumea din care evadaseră amândoi.Simon observă că fusese înțeles corect.Observă însă și ezitarea ei.

Dar ea se îndreptă și înclină din cap,mândră ca întotdeauna.

-Într-adevăr.Un zâmbet îi flutură pe buze,apoi ea se întoarse repede,pornind pe cărarea care-i ducea înapoi la ceilalți.

-A fost perfect...satisfăcător.Simon își ascunse un zâmbet și porni pe urmele ei.

Mai apoi îi oferii brațul și o ajută să treacă peste niște pietre căzute și păstră mâna ei în palma sa.Când se apropiară de ruine,el o luă de braț.Continuară drumul ceva mai destinși,în aparență,dar mai speriați,în realitate.Printr-o înțelegere tacită hotărâseră să-și ascundă teama,dar să continue s-o exploreze în particular.Ajungând la ruine auziră vocile celorlalți.O conduse,urmărind-o din priviri,cu alte intenții.Voia să se asigure că Portia se simțea la fel în preajma lui,că nu avea nici un fel de rețineri,că voia să fie cu el din nou,solicitând asta singură.Era pregătit s-o învețe tot ce voia ea,sau tot ce va voi să afle vreodată.

Voia ca Portia să apeleze la el pentru lecția următoare.Și pentru altele.

Ținând-o în brațe,simțind nevoia ei de el,simțindu-i reacțiile,fusese de ajuns să răspundă la întrebarea care-i chinuia mintea.Ideea lui nebunească,bolnăvicioasă chiar,nu fusese deloc ireală.

Simon o voia ca soție,o voia în patul său,mamă a copiilor săi.Vălul îi căzuse de pe ochi,și știa acum ce își dorea cu adevărat.O voia a lui.O dorea.Nu înțelegea prea bine din ce motiv,de ce tocmai pe ea,dar niciodată nu fusese atât de sigur de ceva.Dimineța următoare îl găsi sprijinit de marginea ferestrei din bibliotecă.

Urmărea ușa de la terasă,de la camera de zi,a salonului de la parter și pe cea spre grădină,pe unde Portia putea să iasă oricând,să se plimbe.

O cunoștea de mulți ani,îi cunoștea caracterul,personalitatea,temperamentul.Știa cum să se poarte cu ea.Dacă forța lucrurile și o împingea într-o direcție anume,

ea s-ar fi împotrivit sau ar fi luat-o în direcție opusă, fie că era sau nu în interesul ei. Indiferent ce voia de la ea, ce voia să facă din ea, cea mai rapidă cale de a obține ce dorea era s-o lase să creadă că fusese ideea ei. Că fusese alegerea ei, nu a lui. Un avantaj al acestui plan era că-1 scutea de declarații. Nu mai trebuia să-i vorbească despre dorințele lui sau sentimentele pe care i le stârnea.

Tactica și o strategie bine gândită erau calea sigură spre succes. Ușile salonului se deschiseră. Portia, într-o rochie de muselină albastru deschis, cu garnitură de o nuanță mai pală, apărură, închizând ușile după ea. Se duse spre capătul terasei, către peluză, spre templu, apoi se întoarse și coborî treptele ce duceau la lac.

El părăsi postul de observație și, scoțându-și mâinile din buzunare, porni după ea. Când ajunse la pajiștea aflată mai sus de nivelul lacului, ea încetini, apoi simțindu-1 aproape se întoarse și-1 așteptă. El o studia, în timp ce se apropia.

Singurele semne de recunoaștere, de amintire a celor petrecute între ei fură o ușoară tresărire a ochilor, o ușoară îmbujorare, și desigur, capul și bărbia ridicate semeț.

-Bună dimineața. Ea înclină din cap cu același aer demn de o regină, cercetându-1 din priviri. Ai ieșit la plimbare? El se opri în dreptul ei, privind-o.

-Am venit să fiu cu tine. Ea mări ochii, dar Simon știu că era mai bine să fie foarte sincer cu ea, scăpând de subtilitățile și formalismele cerute de etichetă.

Făcu un gest spre lac.

-Mergem? Portia privi într-acolo, ezitând, apoi înclină capul în semn de aprobare. Porniră în tăcere spre marginea peluzei, apoi pe panta care cobora către cărăriua din jurul lacului. Printr-un consens tacit, se îndreptară spre casa de vară.

Portia privea copacii, tufișurile, suprafața liniștită a lacului, încercând să pară nepăsătoare, nu prea sigură că aceasta îi reușea. Ceea ce dorea era o ocazie să învețe cât mai mult. Deși nu se afla într-un domeniu în care avea experiență, nu intenționa să facă vreun pas greșit, să sfârșească rău. Între ei lucrurile se schimbaseră. Acum știa ce simțise când Simon o prinsese de mijloc, atât de aproape de ea și atât de puternic. Se văzuse controlată fizic de el... o reacție care o surprindea și acum. N-ar fi crezut că-i va plăcea, sau că va tânji după mai mult.

Pe parcursul anilor, tot ce fusese între ei nu avusese nici o conotație fizică și acum, când aceasta exista, era teribil de tentantă, incitantă, existența ei dusesse relația lor pe un alt tărâm. Pe un tărâm pe care ea nu fusese până atunci cu nimeni, un tărâm care i se potrivea. Ajunseseră la casa de vară. Simon o conduse pe pajiștea din fața acesteia și urcară treptele casei. Pătrunseră într-o încăpăre deschisă, foarte spațioasă. Încăperea se sprijinea nu pe unul, ci pe doi piloni,

susținând două coloane care flancau partea centrală în care se aflau două fotolii mari de trestie, o sofă și o măsuță joasă. Sofaua era orientată cu fața spre intrare și spre lac; fotoliile aveau perne decorative. Niște ziare se aflau într-un suport de lângă sofă. La fereastră, pe lângă pereți, sub arcade fuseseră așezate scaune.

Podeaua era curată, pernele scuturate, totul era pregătit, spre bucuria celui care ajungea aici. Ea se mai întoarse o dată din prag, privind spre lacul care, văzut din acest loc, avea o formă ușor alungită. Își aminti ce spusese Simon mai devreme despre intimitatea acestei case de vară. Din locul în care se aflau, era greu de crezut că se mai afla o altă casă prin preajmă, sau vreo pajiște îngrijită. Era ușor de uitat totul, ușor de imaginat că nu se mai afla nimeni în imediata apropiere.

Doar ei doi. Îl privi pe Simon, care se uita la ea. Știa că aștepta un semn de la ea, un semn că ea voia să afle mai mult, sau că aflase destul. Părea destins. Ochii lui albaștri o priveau fix. Privind încă o dată spre lac, ea încercă să ignore faptul că simțurile îi intraseră în alertă, că inima îi bătea mai tare. Celelalte doamne se adunaseră în salon să discute în voie. Domnii se strânseseră în grupuri, discutând politică sau echitație. Ei doi erau singuri, pe cât de singuri le permiteau împrejurările. Se ivise ocazia. Cu toate astea... Ea se încruntă, se îndreptă spre una dintre arcade, se sprijini cu coatele de pervazul ferestrei și privi afară, fără să vadă nimic. După un moment, Simon o urmă. Deși ea nu vedea nimic, era conștientă de apropierea lui. Simon se rezemă cu umărul de perete, cu privirea ațintită asupra ei. Mai trecu un minut, apoi el spuse:

-Aștept. Portia facu o grimasă; începu să bată încet cu degetele în pervaz, apoi își dădu seama de gestul ei și se opri.

-Știu, zise ea. Dar asta nu facu lucrurile mai ușoare.

-Spune-mi.... Ar fi vrut s-o facă. Simon era foarte aproape de ea, dar acum nu trebuia să-i înfrunte privirea, să-i vorbească tare. Respiră adânc, pregătindu-se. Se prinse cu mâna de pervaz.

-Îmi doresc să învăț mai mult, dar nu vreau să mă înțelegi greșit. Să nu-mi răstălmăcești intențiile. Cu această dilemă se trezise de dimineață și ieșise în grădină, să se gândească la ea. Simon nu spuse nimic; Portia simțea că încerca să găsească răspunsul potrivit la problema ei.

-Mai precis, de ce vrei să înveți mai mult?

Simon spusese aceste vorbe pe un ton egal, din care ea nu putu desluși nimic.

Dacă intenționa să afle ce gândea, era de ajuns să se uite în ochii lui, dar dacă voia să-i răspundă la întrebare, nu prea știa ce să spună. Continua să privească lacul.

-Vreau să înțeleg,să am destulă experiență,încât să descifrez tot ce se petrece între un bărbat și o femeie și ce o face pe aceasta să vrea să se căsătorească.

Vreau să știu,nu să fiu forțată să ghicesc.Totuși,zise ea accentuând cuvântul, interesul meu este absolut academic.Nu vreau să...să...ai o impresie greșită.

Inima îi bătea tare,dar reușise să spună ce voia.Își simțea obrajii arzând; niciodată nu fusese atât de nesigură,și ignorantă.Ura acest sentiment.Știa prea bine ce căuta,știa ce ar fi vrut de la el dacă ar fi lăsat-o conștiința să afle.Dar nu putea,era clar că nu putea să-1 întrebe,dacă exista cea mai mică posibilitate ca el să-i interpreteze greșit gândurile.

Nu-și închipuia că Simon ar putea fi un bărbat vulnerabil-îi cunoștea reputația foarte bine-dar ceea ce existase între ei se schimbase mult și nu știa precis cum se schimbase,sau din ce cauză.Și nu putea fi sigură,atât de sigură cum ar fi vrut să fie,că nu va exista un moment în care el ar putea aștepta mai mult decât era dispusă să dea,ca recunoștință pentru ceea ce o învățase.

Era absolut convinsă că n-ar putea suporta acest moment.

Simon îi examina profilul.Ceea ce vedea,ce simțea,sau mai bine-zis,ce voia ea să lase să se vadă,era atât de nesăbuit și neconvențional,atât de caracteristic ei,încât nu-1 surprindea deloc.Era de mult obișnuit cu ea.Dacă ar fi fost vorba despre oricare altă doamnă necăsătorită,poate că ar fi fost șocat,dar așa,venind din partea ei,i se părea normal.Era surprins însă de curajul,de candoarea cu care voia să se asigure că el o înțelegea,ba,chiar mai mult,că nu-1 afecta în vreun fel,ceea ce-1 emoționa.Îl încercau sentimente amestecate.Aprecieri,aprobare...chiar admirație.Și poate ceva mai profund.Părea că Portiei îi păsa de el...

Dacă el alegea să meargă înainte și să accepte riscul,indiferent cât de mic,că putea să eșueze în intenția de a o face să gândească altfel și s-o împingă spre căsătorie,nu putea spune că nu fusese prevenit.Nici nu se punea problema să-i mărturisească acum că ea era femeia pe care și-ar fi dorit-o de soție.Cel puțin nu deocamdată.Ea nu se gândea acum la căsătorie,tocmai aceasta era provocarea cu care trebuia să se confrunte,s-o facă să ajungă singură la concluzia că trebuia să se lase dusă la altar.Dat fiind trecutul lor,tot ce știa ea despre el,dacă ar fi făcut acum imprudența să-i vorbească despre căsătorie,Portia s-ar fi retras imediat.

-Cred că ar fi mai bine să discutăm,să lămurim lucrurile.Chiar și lui i se păru că ceea ce spusese sună ciudat,distant.Ea îi aruncă o privire rapidă.

-Mai precis,zise el,înainte ca ea să poată pune întrebarea,ce anume ai vrea să știi? Ea se uită din nou spre lac.

-Vreau să aflu,începu ea,ridicând bărbia,simțind cum roșește mai tare,aș vrea să știu câte ceva despre aspectele fizice.Ce le face pe tinere să iasă pe scara din

spate pentru a se întâlni cu iubiții lor? Ce au de câștigat femeile de pe urma acestor întâlniri, care, de cele mai multe ori, duc la căsătorie?

Erau întrebări firești, raționale, cel puțin din punctul ei de vedere, oarecum limitat. Portia chiar voia să afle răspunsul, altfel n-ar fi deschis discuția. O simțea încordată, în așteptare. În minte, el căuta felul cel mai potrivit pentru a continua.

-Până la ce...nivel vrei să ajungi cu aceste informații? Simon își controla vocea. Era ca și cum ar fi discutat strategia unui joc de șah. După un moment, ea întoarse capul, îi întâlni privirea și mărturisi:

-Nu știu. El clipi repede, întrezărind dintr-o dată calea de a-i explica.

-Foarte bine. Întrucât nu știi, și este firesc să nu știi, etapele acestui drum pe care nu l-ai străbătut până acum, și dacă ești convinsă că vrei să le afli-aici el ridică nonșalant din umeri-am putea să le parcurgem împreună. Îi privi lung ochii negri. Te poți opri oricând dorești. Ea îl privi, la rândul-i, de data asta fără suspiciune

-Fiecare etapă pe rând? El încuviință.

-Și dacă mă opresc...Se încruntă. Dacă nu pot să vorbesc?

El ezită o clipă, conștient la ce se angaja. Cu toate astea, se simțea dator să se ofere.

-Îți voi cere permisiunea înainte de fiecare etapă nouă, mă voi asigura că ai înțeles totul și că ai răspuns. Ea ridică din sprâncene:

-Vei aștepta răspunsul meu?

-Răspunsul tău rațional, definitiv. Ea ezită.

-Promiți?

-Ai cuvântul unui Cynster. Știa prea bine ce însemna asta.

Își păstră aerul ambițios, dar păru ușor mai destinsă, privirea i se îmblânzi...se gândea la propunerea lui. Simon își ținea respirația. O cunoștea prea bine ca să nu o silească în vreun fel, să-i învingă rezistența. Portia încuviință, din nou, definitiv convinsă:

-Foarte bine, accept. Se întoarse cu fața spre el întinzându-i mâna. El o privi, apoi îi luă mâna întinsă și o conduse spre casa de vacanță.

-Ce faci? Simon se oprise în fața unei coloane. Se mai uită o dată la ea ridicând din sprâncene nedumerit.

-Am presupus că dorești să trecem la etapa următoare. Ea clipi des.

-Da, dar...

-N-o puteam face acolo, sub arcadă, la vederea oricui, care s-ar plimba pe lângă lac. Ea își țuguie buzele, când Simon o prinse de mâini, întorcând-o spre el. După ce-i eliberă brațele îi prinse fața cu palmele, ridicându-i bărbia, lăsând capul în jos. O sărută, așteptă ca Portia să se abandoneze brațelor sale, împingând-o încet,

până ajunse să se sprijine cu spatele de una din coloane. Ea se crispă, surprinsă, dar, când constată că Simon se opri, înainte să atingă lemnul, se relaxa puțin câte puțin, lăsându-se apoi absorbită de sărutare. Clipele treceau, iar el nu făcea nimic altceva decât s-o sărute și să se lase sărutat. Se cufundă în moliciunea buzelor ei, se bucură de ele, apoi o lăsă pe ea să facă la fel. Să se deprindă, să dea și să ceară, într-un ritm anume, o plăcere obișnuită, simplă.

Portia era destul de înaltă, lucru pe care el îl aprecie. Nu mai era nevoie să-i ridice fața, se putea descurca bine așa cum era. Coloana din spatele ei putea fi folosită, la nevoie, ca punct de sprijin, cu condiția ca ea să fie de acord să treacă la etapa următoare. Gândul acesta îi produse o senzație de căldură. Lăsă capul în jos, o sărută mai profund, pentru a pregăti etapa următoare. Apoi îi eliberă fața, o prinse de mijloc cu palmele peste rochia de muselină, simțind mătasea combinezonului. Ea gemu încet și se strânse la pieptul lui. Gurile li se întâlniră din nou, apoi ea se retrase ușor, sprijindu-se de coloană. Se relaxa. Mâinile ei, care stătuseră inerte pe umerii lui, se ridicară, cu mișcări circulare. Își înfipse degetele răsfirate în părul lui, apoi își lăsă brațele să cadă încet de-a lungul trupului. Portia îi înlănțui din nou gâtul, se ridică pe vârfuri, primindu-i buzele cu ardoare, cu corpul mlădios, oferindu-i-se. El zâmbi în sine, plimbându-și apoi palmele de-a lungul spatelui, mângâindu-i liniile mușchilor, în jos și-n sus. Continua s-o sărute, pătruns de căldura ce-i urca prin piele, simțindu-i sânii striviți de pieptul lui.

Parfumul ei îi răvășea simțurile. O săruta în continuare, dar cu mâinile nu făcea altceva decât să-i mângâie spatele, mereu și mereu. Și să aștepte.

Dorindu-și mai mult. Portia știa și ea că-și dorea mai mult. Îi plăceau sărutările lui, îi produceau fiori, îi trezeau simțurile la viață, punându-i trupul pe jar. Iar mâinile lui reci și dure, mângâierea lor care promitea mai mult, o făceau să se înfioare. Dar acum așteptarea a ceva nou își făcu loc în mintea ei. Simțurile anticipau altceva. Era pregătită pentru etapa următoare. Simon promisese s-o dirijeze în continuare. Ea voia să afle, să știe. Acum. Întrerupse sărutul, descoperind că era nevoie de un efort pentru a se desprinde de gura lui. Când, în cele din urmă, reuși, nu se retrase, ci își ridică doar pleoapele grele pentru a-i întâlni privirea.

-Care este etapa următoare? Privirile li se întâlniră. Ochii lui albaștri erau parcă mai întunecați acum.

-Aceasta. El își trase mâinile de pe spatele ei, lăsându-le să cadă în părți. Apoi le ridică din nou și trecu ușor spre sânii ei cu vârful degetelor. Atingerea lui o făcu să devină brusc conștientă că aștepta următoarea mângâiere cu dorință, cu nerăbdare. Simți că-i tremură genunchii. Chiar atunci se folosi de coloana din

spate, pentru a se rezema de ea. Simon îi urmă conturul buzelor cu ale sale, iar degetele lui continuară s-o exploreze încet, s-o mângâie, ațîțându-i dorințele pentru ca ea să înțeleagă... Ridică încet capul întâlnindu-i privirea.

-Da? Sau nu? Mâinile lui începură din nou acele mișcări de tatonare, mult prea încet... dacă ar fi putut, ea i-ar fi spus atunci că-i pusese o întrebare stupidă.

-Da! îngăimă ea. Înainte ca el s-o întrebe dacă era sigură de ce spunea, Portia îl sărută, convinsă că va avea nevoie de acest punct de ancorare, de legătură cu lumea. Simți buzele lui, dar mâinile acestuia reîncepuseră explorarea și ea uită, sau mai bine-zis nu se mai gândi la nimic, decât la ceea ce-i provocau mâinile lui, mângâierile senzuale, repetate: când puternic, când abia simțite. Deveneau mai provocatoare, mai senzuale, mai posesive. Asta până când mâinile lui se așezară cu fermitate pe sânii ei, pentru ca mai apoi Simon să-i prindă sfârcurile între degete, să strângă. Portia simți că ia foc. Se sufocă. Se eliberă din sărutul lui.

Presiunea din jurul sânilor ei cedă.

-Nu! Nu te opri! izbucni ea. Propriul ei glas o uimi-sunase ca o comandă.

Deschise ochii, privind-1. O privi și el. Era ceva în ochii lui, o expresie pe care ea n-o mai văzuse. Chipul îi devenise dur, colțuros. Buzele subțiri, dar mobile.

Supus, Simon continuă s-o strângă în brațe. Încă o dată ea fu cuprinsă de acele senzații care-i făceau trupul să fremete. Urmă o căldură neobișnuită care-i alungă inhibițiile. Portia oftă, cu pleoapele lăsate.

-Îți place? Ea îl strânse în brațe și buzele lor se regăsiră.

-Știi că-mi place. Știa, desigur, dar nu voia să se lipsească de încuviințarea ei. Îi făcea plăcere, o considera ca pe un premiu de consolare, date fiind limitele impuse de înțelegerea pe care o făcuseră. Limitele erau severe-ardoarea cu care ea îi răspundea îl provoca, constituind, de fapt, un îndemn la care nu avea voie să reacționeze. Încă. Ea era fierbinte și răspundea mângâierilor lui. Sânii ei îi umpleau palmele cu căldura, tăria lor. Încântarea, plăcerea ei se regăseau în sărutul lui. Când Simon strânse palmele în jurul sânilor ei, ea gemu încet și-1 sărută cu ardoare, dorindu-și cu înfocare să continue. Simon se luptă pentru a rămâne acolo unde se afla, să n-o strângă mai tare, să n-o rezeme de coloană, s-o muleze pe trupul lui, să se elibereze de dorința stârnită de moliciunea pielii ei. Trase aer în piept, simți cum i se bombează pieptul, dar își recapătă în final controlul. *Clang! Clang!*

Sunetul fusese îndeajuns de puternic pentru a-i distrage pe amândoi.

Înterupseră sărutul. Simon își ținu respirația, cu mâinile pe mijlocul ei, apoi se întoarse. *Clang! Clang!*

-Este gongul care ne cheamă la masă.Portia clipi des,ușor uluită,luată prin surprindere.Acum sună afară.Cred că mai sunt și alții prin grădină.Și el spera că nu sunt singurii pentru care suna gongul.Simon făcu un pas înapoi și o prinse de mână.

-Ar fi bine să ne întoarcem.Portia îi întâlnește privirea și încuviință,lăsându-l s-o ia de mână și s-o conducă pe trepte.În timp ce se îndreptau în grabă spre gazon,el recapitula mental cele petrecute pentru a ști care era pasul următor.Trebuia să se pregătească,să reziste cât mai bine tentației.O privi cum ține pasul cu el,căci avea pasul mai lung ca al altor femei.Era absorbită,se gândea,iar el știa la ce. Dacă el ar fi făcut o singură greșeală,dacă ar fi lăsat să se vadă care-i erau intențiile,nu putea conta pe naivitatea ei.Poate că n-ar fi descoperit imediat adevărul,dar,cu timpul,ar fi făcut-o.Ar fi analizat,ar fi disecat tot ce se petrecuse între ei,în numele dorinței ei de a cunoaște.Privind înainte,el făcu o grimasă. Trebuia să se asigure că ea nu va afla mai mult decât trebuia.Și nici de ce se oferise el s-o învețe.

CAPITOLUL 6

La masă,Portia lăsa conversația să zboare pe lângă ea.Mai încuviința uneori,murmura câte ceva.Nimeni nu realiza că gândurile îi erau departe.Ar fi vrut să discute cu cineva ce aflase,dar nu era nimeni care să poată juca rolul unei confidente.Dacă ar fi fost Penelope aici...Dar poate era mai bine că nu se afla, date fiind convingerile ei în privința bărbaților și a căsătoriei.Privindu-le pe celelalte doamne prezente,le enumăra pe rând în gând.Winifred-nici vorbă pentru că nu voia s-o șocheze.Și,cu certitudine,nu Lucy ori surorile Hammond. Cât despre Drusilla...Kitty,care,ca de obicei,plină de viață,îi tachina pe Ambrose și James,părea o posibilitate,dar una înjositoare.Se uită spre Lady O,apoi lăsa privirea în jos.Avu,fără să vrea,convingerea că,dacă ar fi solicitat-o,aceasta n-ar fi fost defel șocată,ba ar fi stimulat-o să acționeze,spunându-i că doar zgâriase coaja fructului oprit și amănuntele mai picante abia acum apăreau.

Dar ea nu mai avea nevoie de încurajare.Curiozitatea o devora.Nu îndrăznea să ridice capul,pentru că ar fi însemnat să întâlnească privirea lui Simon,care i-ar fi ghicit gândurile.Nu discutaseră cât de des vor avea loc lecțiile; nu voia să pară prea..."Avasată" era cuvântul care-i venea în minte.Nutrea convingerea că nu era bine să-l lase să afle cât de fascinată și entuziasmată era de ceea ce aflase.Simon era,oricum,de o mândrie arogantă,nu era cazul să-i dea un motiv în plus să se simtă superior.De aceea,se ridică o dată cu celelalte doamne,care ieșiră să stea la

soare,să-și continue conversația.Simon o văzu cum pleacă,dar nu făcu nimic pentru a o opri.După vreo oră,Lady O o invită în camera ei.

-Ei bine,nu mi-ai spus cum evoluează cercetările! Lady O se așezase pe pat, pentru ca Portia să-i îndrepte fustele.

-În mod pozitiv,dar nu sunt concludente.

-Chiar așa? Lady O o sfredeli cu ochii ei negri,apoi ridică din umeri.Cred că tu și Simon ați străbătut mile împreună.Portia ridică și ea din umeri.

-Ne-am plimbat până la lac.Lady O o privi încruntată,apoi închise ochii.

-Ei bine,dacă atât poți să spui,mie nu-mi rămâne decât să remarc doar că pari mai plină de viață ca atunci când ai venit.Și mai avem de stat aici.Portia așteptă ca Lady O să mai adauge ceva,dar,observând că aceasta nu spune nimic,își luă rămas-bun și plecă.Străbătu cu pași mari casa,întrebându-se....

Cât îi va trebui ca să afle totul? Sau o mare parte? Ajunsă în coridorul principal, se sprijini cu coatele de pervazul unei ferestre.Privea înainte,fără a vedea ceva, sub razele soarelui care dansau pe lambriuri.Își lăsă mintea să zburde,simțurile libere...Și regăsi,din nou,prin prisma celor aflate,locul unde se afla frontiera dincolo de care voia să treacă.Să afle totul.Habar n-avea de când se afla acolo, sau de când o urmărea Simon.Se dezmetici din visare simțindu-i prezența.Își ridică privirea și-l văzu rezemat de peretele coridorului.Îi întâlni ochii albaștri.

El lăsă să treacă o clipă,apoi o întrebă:

-Ești pregătită pentru lecția următoare? Portia ridică bărbia.

-Dacă și tu ești liber.Fuse,de o oră încoace.Își mușcă buzele,înclinând din cap, oarecum indiferent.Ea se ridică; poalele rochiei i se lăsară încet,acoperindu-i picioarele lungi.Simon o luă de mână cu gesturi lente,deși ar fi vrut s-o apuce cu putere,să se asigure că nu-i va scăpa.Cu o perfectă stăpânire de sine,își așeză mâna pe brațul lui și porniră pe coridor.Ea îl privi.După o clipă,îl întrebă:

-Încotro mergem?

-Undeva unde să nu fim deranjați.Simon deveni brusc conștient de tonul tăios cu care-i răspunsese și știu că și ea l-a sesizat.Cu toate acestea,nu putu să reziste și adăugă:Dacă vrei,întâmplător,să treci prin acele etape despre care vorbeam,va trebui să fii disponibilă oricând.Ea clipi de câteva ori,apoi zise:

-Adesea mă duc în sala de muzică după-amiaza,să exersez.Mă gândeam să mergem acolo.

-Cânți foarte bine la pian,asa că poți rata o repetiție sau două.Mai avem doar câteva zile aici.Oprindu-se,el deschise o ușă de unde trecură într-un mic salon aflat lângă un dormitor.Nici una din aceste camere nu era folosită.Le știa din amintire.Portia se oprise în mijlocul încăperii,privind mobilele acoperite cu

huse.El închise ușa,apoi veni alături de ea și prinzând-o de mână o condusespre ferestrele cu draperii bogate,care cădeau în falduri.Încăperea era orientată spre vest,spre plantațiile de pini.Trase draperiile și soarele intră în încăpere.

Întorcându-se,luă husele care acopereau o piesă de mobilier aflată cu fața spre fereastră.Portia văzu o canapea confortabilă,acum scaldată într-o lumină aurie.

Clipi des.Dând drumul husei din mână,Simon veni spre ea.Nu-i lăsă timp de gândire,o ridică în brațe,lăsându-se apoi să cadă împreună cu ea pe canapea.

Ea începu să râdă,apoi redeveni serioasă,întâlnindu-i privirea.Simon se rezemă de speteaza canapelei și o trase spre el,prinzând-o în brațe.Soarele le trimitea razele sale.Portia își fixă privirea pe buzele lui.Își mușcă buzele,apoi îl fulgeră cu privirea:

-Ce urmează? El ridică o sprânceană;ochii ei mari rămaseră ațintiți asupra lui.

Simon nu mai avea nici o îndoială că abia aștepta următoarea etapă.

Îi zâmbi,vizibil destins,și o trase spre el.

-Acum ne jucăm.Simon n-ar fi putut să-și imagineze vreodată un alt preludiu ca acesta.Poate cuvintele erau cele care întrețineau atmosfera,sau soarele care îi încălzea,tăcerea acelei încăperi,mobila aceea adunată în jurul lor.Toate acestea i-au indus o plăcere amețitoare,pe care n-o putea exprima,dar pe care o simțeau amândoi,aflați sub influența acelei stări de bine care îi îndepărta de întreaga lume, care-i determina să se concetreze nu asupra unei proprietăți sau a unor necesități-ci doar unul asupra celuilalt.După câteva secunde,ea se relaxa sub sărutul lui,cu toate că trupul ei rămânea nu rigid,ci încordat,ca al unei căprioare care nu știe dacă este în siguranță,fiind gata să se retragă oricând.El o sărută,iar ea îi răspunse,oferindu-i gura senzuală; el doar așteptă,o lăsă să învețe ce voia,să ajungă la propria-i concluzie.Cu mult timp în urmă,Simon aflase că o încăpere ca aceasta,în care se aflau,era cea mai potrivită pentru o femeie capricioasă.În brațele sale,ea se simți protejată,dar nu și amenințată de greutatea lui,de forța lui,de iluzia că deține controlul.Ca și altădată,înainte,lucrurile se desfășuram cum era de așteptat:treptat tensiunea dispăru,iar ea rămase alături de el suplă,caldă,vie,vibrantă.El o mângâie pe spate,liniștind-o.Ea a fost cea care i-a deschis drumul spre sânii ei,încurajându-l să-i mângâie.Apoi se lipi de el.În cele din urmă,se eliberă din sărutul lui,ridică încet capul,respiră adânc,simțindu-și sânii înflorindu-i sub atingerea lui.De data asta,el nu se opri și mâinile lui Continuară acea dulce tortură.Portia deschise ochii,îi lăsă în jos,mai trase aer în piept, urmărindu-l cum îi zgândără simțurile.Apoi își ridică pleoapele grele și se confruntă cu privirea lui,în felul ei abrupt,obișnuit:

-Ce urmează? El continuă s-o privească în timp ce îi mângâia sânii,observând cum îi dispărea concentrarea,din nou cu pleoapele lăsate.

-Ești sigură că vrei să mai afli? Ea deschise ochii.Privirea cu care-l fixă i se păru a unei femei hotărâte.

-Foarte sigură.Încercă să-și controleze mișcarea buzelor.Dar nu reuși.Nu putea să pară nici o cochetă,nici o frivolă-pur și simplu pentru că nu era așa-,dar el simți o anume bucurie în ea,anticiparea,încântarea,emoția.Era ca și cum ar fi explorat ceva anume,o zonă recunoscută care exista între ei.Nu se temea defel; era încrezătoare,se bucura de acel moment,deși nu știa ce putea să urmeze...

Avea încredere în el.Această constatare îl luă prin surprindere:nu era numai simpla acceptare a faptului că Portia avea încredere în el,ci și ceea ce ajunsese să însemne acest lucru pentru sine însuși.Trase adânc aer în piept,luptând împotriva senzației că nu poate respira bine.Ea lăsase privirea în jos,urmărindu-i mâinile care-i mângâiau sânii;când își ridică privirea,el își dres glasul,mișcându-se nefiresc.

-Dacă ești sigură...Privirea pe care i-o aruncă ea îl făcu să continue.Îi era imposibil să nu zâmbească.Corsajul rochiei avea nasturi mici de la gât la mijloc.Încercând să-i elibereze sânii,el continuă șirul mângâierilor.Ea clipi de câteva ori,dar nu făcu nici o mișcare pentru a-l opri.Cu toate acestea,când și ultimul nasture al corsajului fu desfăcut,în ochii ei apăru o ușoară neliniște,iar obrajii i se colorară brusc.El întinse mâna,trăgând-o înapoi spre el.Îi surprinse privirea, înainte ca pleoapele ei să se lase din nou.

-Nu te mai gândi la nimic.O sărută lung,stimulându-i simțurile cu adevărat,de parcă era prima oară când o săruta.Voia să facă un gest anume,ceva ce nu mai făcuse până atunci.Ea nu trebuia să știe c-o sărutase ca un nepriceput.Cu toate astea,dacă acum el nu reușea s-o zăpăcească,măcar pentru câteva clipe,ea se putea răzgândi...Simon nu era dispus s-o ademenească prin vorbe dulci,sau să se certe cu ea.Nu mai avea atâta stăpânire de sine,nu când era cu ea; nu-i mai putea alunga tremurii prin vorbe.Căci asta era: un tremur,nu teamă.Sau poate era o simplă ezitare în fața necunoscutului.Cu o atingere ușoară,o facu să-și piardă orice urmă de reținere,spre a trece la următoarea descoperire a ei,a lor.

Îi prinse sânii cu palmele; îi simți ca de mătase.Portia își desfăcu buzele,dar nu se retrase;ochii li se întâlniră.El continuă mângâierea,o simți tremurând, înfiorându-se.Simți cum propriul său trap răspunde tot,cu un tremur.

Tânjea după ea.O dorea cu o disperare care-i tăia respirația.Ridică încet capul, reducând la zero acea jumătate de inch care o separa de el,de buzele lui,

dorind-o. Ea i se oferi. De unde știuse ce trebuia să facă, el nu putea spune, dar Portia îl sărată, îi prinse fața în palmele ei, îl invită, îl provocă să îndrăznească să ia. Așa cum își dorea el. Îi veni în întâmpinare, îl urmă, apoi îl conduse.

Sau se retrase, simțind că flacăra dintre ei slăbește. Nu făcu nici o mișcare, când el o strânse mai tare cu ambele mâini, mângâind-o. I se opri respirația o secundă, apoi reveni, mai rapidă. Sub palmele lui, ei îi ardea pielea.

Portia se simțea amețită de încântare, atât de conștientă de plăcerea pe care o experimenta, încât abia mai putea să respire. Atingerea lui era numai căldură, mai plăcută decât razele soarelui care se jucau deasupra lor, mai fierbinte, mai reală.

Și mult, mult mai intimă. Ar fi trebuit să fie șocată, știa asta. Gândul acesta îi străbătu mintea, apoi îl dădu uitării. Avea prea mult de primit, de asimilat, de aflat. De simțit. Nu avea nici o rușine, nimic n-o putea smulge de sub mângâierile lui, de sub mâinile lui puternice, de la plăcerea care i-o ofereau.

Fascinație era un cuvânt prea slab pentru a exprima ceea ce simțea.

Pe sub gene, se uită la el și simți o schimbare, o dorință de a-i oferi plăcerea pe care i-o oferea și el. Așa se întâmpla cu toți? Asta era explicația că femeile acceptau bărbații în viața lor, îndeplinindu-le dorințele?

Mintea sa nu-i putea da un răspuns. Lăasă întrebarea să alunece pe lângă ea.

Simon se uita la sânii ei, cu mâinile continuând să-i mângâie. Ridicând privirea i-o întâlnește pe a sa. Se simți cuprinsă de un val de căldură, de emoții. Îi zâmbi, ignorând faptul că-și strivea sânii de brațul lui, și-l sărută. Îl simți liniștit, trase aer în piept... apoi se mișcă, o întoarse spre el; o mână rămase pe sânii ei, cu cealaltă îi prinse fața. O sărută, răvășindu-i încă o dată simțurile, apoi, încet, treptat, se retrase.

Când el își ridică capul, abia mai respirau. Privirile li se întâlneau. Buzele le zvâcneau. Îl apucase de umeri, strângându-l puternic. Rămaseră astfel, conștienți amândoi de căldura inimilor, de dorința copleșitoare. Acel moment trecu, însă.

Încet, foarte încet, el se aplecă, dându-i un sărut lung. N-o mai atinse. O trase mai aproape, o prinse după umeri și o ținu așa.

Mai apoi, pe când părăseau salonul,

Portia privi în urmă. Sofaua era din nou acoperită. Nu exista nici un semn că ceva dramatic s-ar fi întâmplat în cameră. Cu toate acestea, ceva se întâmplase. Ceva se schimbaseră. Sau poate abia atunci ieșise la iveală. Simon o scoase din încăpere și închise ușa. Nu putea citi nimic pe figura lui, dar știa că și el simțea la fel. O luă de braț și privirile li se întâlneau. Se îndreptară din nou spre coridorul cel mare.

Ea avea nevoie de timp să se gândească, dar n-o putea face din cauză că lumea se adunase deja la masă. Portia o privi crunt pe Kitty și nu fu singura care o făcu.

Kitty era o femeie fără judecată și bun-simț-asta era concluzia la care ajunsese Portia.

-Am auzit că mâine va avea loc o altă mare petrecere,zise Charlie,ridicând din sprâncene,privind în direcția lui Kitty.Tot ea este organizatoarea.Glasul lui era al unui om nedumerit,ca să nu spunem suspicios.

-Cred că nu ai nevoie de necazuri,îl atenționa Portia.Astăzi a încercat să fie rezonabilă.Cine știe? Poate numai seara...

-Se transformă într-o femeie fatală,lipsită de perdea?

Portia era gata să se înece cu mâncarea.Duse repede șervețelul la gură și-1 privi cu reproș pe Charlie.Acesta făcu o grimasă.

-Îmi pare rău că te dezamăgesc,draga mea,dar Kitty are reacții necontrolate la orice oră din zi sau din noapte.Ridică privirea.Se comportă după bunul plac.

Portia se încruntă.

-James spunea că înainte nu era chiar așa.După un moment de gândire,Charlie aprobă.

-Are dreptate.Kitty începuse prost seara,flirtând pe față,sau mai bine-zis,încercând să flirteze cu James în salon.Charlie încercase să intervină pentru a o readuce pe Kitty la realitate.Apăruse Henry,care încercase să aplaneze lucrurile,dar fusese repezit de aceasta,care apoi avusese reacții necontrolate.

Se întorseseră la masă cu o doamnă Archer foarte agitată,de parcă îi cedau nervii.Și ceilalți păreau a fi distrași,ori apatici,comportamente ciudate,pe care ar fi trebuit să le mascheze prin manifestări pe care,în mod normal,nu ar fi trebuit să le aibă niște persoane de familie bună.Când doamnele se retraseră să-și refacă machiajul,Portia se gândi că era ca și cum fațada casei începuse să se deterioreze.Nu se rupsese,căzând în bucăți,încă,dar unele doamne considerau că nu se poate face prea mult pentru a repara răul făcut de Kitty.Așa erau surorile Hammond:într-o stare de confuzie.Și nu era surprinzător,pentru că nimeni nu înțelegea ce se întâmpla-ele se adunaseră în jurul Portiei,dornice să stea de vorbă și să uite privirile crâncene adresate lui Kitty.Chiar și Lucy Buckstead,cea mai echilibrată,era cam abătută.Portiei îi fu milă de ele.Le încuraja să se gândească la ziua care urma,la ofițerii cu care dansaseră la bal și care fuseseră invitați și acum,la chipeșul și tânărul lor vecin,George Quiggin,care venea și el.

Cu toate că eforturile ei erau suficiente pentru a le distra pe Annabelle,Cecily și Lucy,Portia nu putea uita iritarea produsă de comportamentul necontrolat al lui Kitty.Privind în jur,o văzu pe aceasta discutând cu doamna Buckstead și cu Lady Hammond.Kitty nu-și lua privirea de la ușă.Ușa pe care urma să se întoarcă domnii.Portia pufni dezgustată.Această Kitty răspândea o stare de

încordare, de probleme iminente. Ea, una, suportase destul și trebuia să ia o pauză pentru a se putea gândi.

-Vă rog să mă scuzați! zise ea. Le lăsă pe cele trei tinere și se îndreptă spre terasă. Fără a se mai uita în stânga sau în dreapta, ieși afară, în acru rece al nopții. Când lumina care răzbătea prin ferestre nu mai ajunsese până la ea, se opri și trase aer în piept. I se păru grozav: era pentru prima oară că putea respira liber, după câteva ore. Toată frustrarea îi dispăru. Ridică, semeață, capul și porni de-a lungul pajiștei. O luă spre lac. N-ar fi vrut să coboare până acolo singură, dar luna nouă, aflată sus pe cer, scâldea toată pajiștea într-o lumină argintie. I se păru că se poate avânta până acolo pentru că nu era chiar așa de târziu.

Trebuia să se gândească la tot ce învățase, la ce înțelesese până atunci. Orele petrecute cu Simon îi deschiseseră ochii. Ceea ce aflase era diferit de ceea ce-și imaginase. Pornise de la premisa că atracția, relația fizică dintre un bărbat și o femeie leamănă întrucâtva cu ciocolata: gustul este destul de plăcut, agreat de toată lumea, dar nu duce la dependență. Iar ceea ce împărțise până acum cu Simon... Se scutură, înfiorată, deși afară era cald. Continuă să meargă, cu privirea ațintită la iarba pe oare călca. Se chinuia să găsească vorbele potrivite pentru a-i comunica lui Simon ce simțea. Oare era dorința acest îndemn de a fi cu el din nou? Mai mult: de a continua? Până mai departe?

Posibil, dar ea se cunoștea destul de bine, sau mai bine-zis, cunoștea o parte anume din ea însăși amestecată cu latura senzuală, cu acea acerbă curiozitate, cu permanenta ei dorință de a ști. Și, de asemenea, cu dorința de a fi din nou cu el, una din ce în ce mai puternică. Știa acum ce voise să știe, și mai ales faptul că nu va fi în stare să părăsească acel loc până când nu va lămuri și va înțelege ceea ce învățase. Exista ceva-ceva absolut neașteptat între ea și Simon.

Continuând să meargă încet de-a lungul pajiștei, se gândi la concluzia la care ajunsese. N-ar fi trebuit să greșească. Cu toate că nu avea nici un fel de experiență în acest domeniu, avea încredere în calitățile ei înnăscute.

Iar dacă acestea ar fi convins-o că trebuia să continue, ei bine, o va face.

Ceea ce însemna totuși... Nu știa ce anume. Putea doar să ghicească. Viața sa de până atunci nu o învățase dacă era ceva normal.

Dar pentru el era? Desigur, era ceva ce i se întâmplase cu fiecare femeie în parte. Cu toate acestea, nu era prea convinsă. Îl cunoștea prea bine și-i cunoștea obiceiurile. Spre sfârșitul întâlnirii lor, pe sofa din salon, și el păruse la fel de surprins, ca și ea. Oricât ar fi încercat, nu-și amintea nimic care să fi determinat acel moment. Fusese de parcă amândoi ar fi deschis ochii în același timp, realizând pe neașteptate că au ajuns într-un loc unde nu se așteptaseră să ajungă.

Alunecaseră spre acest loc,nici unul nu acordase prea mare importanță,nici unul nu controlase situația...

Fusese ceva special,pentru că nici el nu se așteptase ca asta să se întâmple.

Iar ea era decisă să afle mai multe.Să descopere,să-i fie relevant...orice ar fi fost.

Nu putea face asta decât revenind în acel loc,la aceeași gamă de sentimente.

Din fericire,știa cum să ajungă în același punct.Fuseseră preocupați de despărțirea fizică,atrași unul de celălalt,așa cum pot fi doar doi oameni care se cunosc.Nici unul nu încercase să verifice onestitatea sau caracterul celuilalt.

Dacă el ar fi vrut să spună sau să întreprindă ceva,ea avea o încredere totală că ar fi făcut sau afirmat chiar acel lucru.El gândea la fel despre ea,era sigură de asta.

Aceasta era cheia: nu se gândiseră.Departe de ceilalți,nu exista altceva care să-i preocupe.S-ar fi concentrat doar asupra a ceea ce aveau de făcut.Și de împărțit.

Ajunse la capătul pajiștei dinspre lac.Acesta se vedea în fața ei,întunecat la culoare.Nu mai avea importanță cât își chinuise imaginația,nu putea-n-ar fi putut-să-și închipuie acele clipe cu oricare alt bărbat.Ca o atingere ușoară,îi simțea prezența,îi simțea privirea,întorcându-se,îl văzu venind spre ea,cu mâinile în buzunar; îi văzu umerii largi,privirea ațintită asupra ei.Oprindu-se,se uită spre lac,apoi spre ea.

-N-ar trebui să te afli aici singură.Ea îi întâlnește privirea.

-Nu sunt singură.El îi evită privirea,dar ea sesiză mișcarea rapidă a buzelor lui.

-Cum a fost,zise ea,acolo,în casă?

-Oribil.Kitty își dă tot mai mult în petic.Părea hotărâtă să-l abordeze pe Winfield,cu toate că acesta n-a încurajat-o în vreun fel.După primele ei manifestări,Henry s-a retras,pretinzând că nu observă.Doamna Archer era îngrozită,dar neputincioasă; Lordul și Lady Glossup se arătau depășiți de evenimente.Doar Lordul Netherfield a intervenit,recomandându-i lui Kitty să se maturizeze.Portia pufni disprețuitor,apoi se opri.Discutase problema cu Lady O.

După câteva clipe,Simon îi spuse:

-Ar fi bine să ne întoarcem.N-o atrăgea această idee.

-De ce? îl întrebă ea.Este prea devreme pentru a ne retrage.Chiar vrei să te duci acolo,să arunci zâmbete de circumstanță la manifestările lui Kitty?

Privirea lui spunea destul.

-Vino,să coborâm spre lac.Ea ar fi vrut să se oprească la casa de vară,dar nu spuse nimic.El ezită,fară a se uita spre lac,ci spre casa de vară.O cunoștea bine.

Portia ridică hotărâtă bărbia și-i puse mâna pe brat.

-O plimbare îți va limpezi mintea.Portia îl trase după ea și el o urmă fără tragere de inimă,pornind alături de ea în plimbarea pe malul lacului.Trecură prin pepiniera de pini,îndreptându-se spre casa de vară.Cu capul sus,ea pășea alături, fără o vorbă.Cărarea înconjura lacul; pentru a se întoarce acasă,ar fi trebuit să treacă pe lângă casa de vară.Lady O avusese dreptate,ca de obicei: avea multe de învățat,de explorat și nu prea multe zile în care să facă toate acestea.În alte împrejurări,trei lecții într-o singură zi ar fi însemnat grabă; acum,însă,nu vedea de ce nu s-ar folosi de această oportunitate pentru a-și duce planul la bun sfârșit. Și pentru a-și satisface curiozitatea.Simon știa ce gândea ea.Comportamentul ei nu-l inducea în eroare: ea își închipuia deja etapa următoare.La fel și el.

Dar,spre deosebire de ea,el știa tot ce trebuia să știe.Nu-l mira că era atât de nerăbdătoare.De fapt,și el conta pe acest entuziasm.Cu toate acestea...

Lui îi trebuia puțin timp să asimileze ce văzuse în acea după-amiază.

Și pentru a se reorienta.Și pentru a căuta o cale de a relua controlul asupra tentației pe care o constituia ea,o tentație foarte puternică,pe care Portia nu era conștientă c-o posedă.El nu avea să-i spună,desigur; ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Portia să se poată stăpâni.

-Știi,nu înțeleg cum gândește Kitty.De fapt,cred că nu-i pasă de nimeni și nimic. El se gândi imediat la Henry,la ce trebuia să fi simțit acesta.

-Este chiar atât de naivă? După un moment,Portia îi răspunse:

-Nu sunt sigură dacă este vorba de naivitate.Mai degrabă egoism.Și incapacitatea de a se gândi la ce simt ceilalți.Se comportă ca și cum ar fi singura care contează,de parcă noi,restul,suntem doar niște figurine în caruselul ei.

Simon mormăi:

-Nici de Winifred nu este apropiată.Portia scutură din cap.

-Așa este,într-adevăr.Și cred că Winifred și-ar dori să fie la mai mare distanță de sora ei.Mai ales de când a apărut Desmond.

-Se pune ceva la cale? Ai idee?

-S-ar putea pune,dacă n-ar interveni Kitty.Își continuară plimbarea în tăcere.În cele din urmă Simon murmură:

-Cred că în caruselul lui Kitty este foarte multă singurătate.

Trecură minutele,apoi Portia îl strânse ușor de braț,înclinându-și capul.

Străbătuseră aleea care înconjura lacul.Casa de vară se ivi din întuneric.Simon se lăsă condus spre trepte.Nu făcu nici un gest,când ea își trase brațul,își ridică rochia și începu să urce.El aruncă o privire în jur,apoi o urmă.Portia îl aștepta.În întuneric,figura ei se contura ca un oval palid,dar nu-i putea vedea ochii.Nici ea pe ai lui.Se opri în fața ei.Portia îi atinse ușor obrazul,orientându-i gura spre

buzele ei. Sărutul inițiat de ea era o invitație fără cuvinte. Prinzând-o de mijlocul subțire, el acceptă și o primește. Când, în cele din urmă, el ridică încet capul, ea oftă. Apoi îl întrebă cu seninătate:

-Ce urmează? El avusese destul timp până atunci să formuleze răspunsul corect. Zâmbi, dar ea nu-i văzu zâmbetul în întineric.

-Ceva puțin diferit de ce ai trăit până acum. Trecu în spatele ei. El simți tulburarea puternică ce-o încerca. Vru să privească în jur, să vadă unde o ducea Simon, dar cu multă prudență, fără a-și lua privirea de la chipul lui.

Simți un scaun în spate. Se opri. El îi dădu drumul, trecu pe lângă ea, se așeză, o trase încet, pentru ca ea să i se așeze pe genunchi, cu fața spre el. Acum erau complet ascunși, chiar și de razele lunii, care nu ajungeau până în acel loc.

Dar ea se mișcă repede. Nu mai așteptă ca el s-o tragă la pieptul lui: se aplecă și-l sărută. El profită imediat. Portia nu era o cochetă, nici o femeie experimentată, dar, iată că, pusă în situații ca aceasta, reacționa ca o seducătoare, total diferită de ceea ce știa el. Și acest nou fel de a fi îl atrase mai mult. Simon o dorea cu înfocare. Se ruga cu ardoare, în gând, ca ea să nu înțeleagă cât de ușor l-ar fi putut manevra. Îl putea chema, ademeni, iar el i s-ar fi așezat în palmă, ca o pasăre. Gata să se bucure de ce i se oferea. Palmele sale cu degete răsfirate avansară pe spatele ei, pe mătasea subțire a rochiei. Ea se ridică, probabil pentru a-i ușura accesul spre sâni. Îi spuse:

-Am o idee. El o privi cu prudență, mai ales pentru că vocea ei sunase diferit. Era mai joasă, mai bogată în inflexiuni, fierbinte ca noaptea care-i învăluisese, care-i ascundea de ochii celorlalți. El nu vedea nimic, trebuia să-i descifreze jocul-starea ei-din cu totul alte lucruri. Din alte elemente, mai puțin precise.

-Spune-o! Văzu mișcarea buzelor ei. Portia își așeză brațele pe umerii lui, se aplecă și-l sărută.

-Cred că va fi o continuare a ultimei noastre lecții. Ce oare voia să spună?

-Explică-mi, Portia! Ea începu să râdă, iar râsul ei îi pătrunse în suflet.

-Aș prefera să-ți arăt. Ea îi surprinse privirea.

-Este perfect rezonabil și drept.

Numai atunci realizează că Portia îi desfăcuse nasturii hainei. Înainte să poată reacționa, ea încerca să-i desfacă nodul cravatei.

-Portia!

-Hmm?

Certându-se cu ea, n-ar fi ajuns la nici un rezultat. O ajută să-i desfacă nodul cravatei. Cu un gest de triumf ea se ridică și o aruncă. El îi sesiză gestul, întinse

mâna și prinse cravata, pe care o puse pe brațul scaunului. Dar pe ea n-o mai interesa cravata, acum se concentra asupra nasturilor cămășii. El se mișcă ușor, lăsând-o să-i scoată cămașa din pantaloni, apoi să i-o desfacă, după care rămase privind uimită ceea ce descoperise. Ar fi dat orice să-i poată vedea chipul mai clar. Se bucură de tăcerea ei, de fascinația care pusese stăpânire pe ea, în timp ce îi descheia cămașa, apoi își răsfirase degetele pe pieptul lui. Timp de un minut ea doar atinse, explora, simți. Apoi ridică privirea spre fața lui, înregistrându-i reacția și faptul că nici nu mai respira. Mâinile ei se opriră o clipă, apoi continuară să-l atingă, mai îndrăznețe.

-Îți place? Portia își mișca mâinile foarte încet, trecându-le senzual peste mușchii lui bine conturați, pentru ca mai apoi să revină asupra părului de pe pieptul lui.

El suspină.

-Dacă-ți face plăcere ție... Ea începu să râdă.

-O, desigur, îmi face multă plăcere!

Simon se simțea pierdut. Șoaptele ei fierbinți, diferite de ceea ce știa, cu mult mai mature, erau ale unei femei care-l cunoștea, încrezătoare în sine însăși, la fel ca cea mai convingătoare chemare de sirenă. Greutatea trupului ei așezat pe genunchii lui se adăuga chinului pe care cu greu îl mai suporta. Portia îl explora, îl mângâia, se delecta cu trupul lui, știind că acum, în aceste clipe, era robul ei.

Avea pielea fierbinte, o musculatură puternică, fascinantă. Era vrăjită de descoperirea că ea, printr-o simplă atingere, putea face minuni cu trupul lui, așa cum făcuse el cu al ei. Era corect, ar fi spus ea, corect pentru amândoi.

În cele din urmă, cu o respirație adâncă, el întinse mâinile spre ea. O trase spre el.

Aplecându-se, cu mâinile încă pe pieptul lui gol, ea îi oferă gura. Sărutul lor deveni tot mai profund. Portia își așeză palmele pe pieptul lui fierbinte.

Îi simți degetele pe spate; îi deschidea nasturii rochiei, până în talie.

Era o seară caldă, care se lăsase deasupra-le, ca un văl de tăcere, pe care Simon o întrerupse, cerându-i să se ridice, pentru a-i dezgoli trupul până la mijloc.

Ea se înfiora, dar nu de timiditate, ci pentru că devenise brusc conștientă. Simon îi mai mângâiasse sânii până acum, dar nu-i scosese rochia, ultimul punct de rezistență. Dar acum îi trăsesese rochia în jos, iar ea îl lăsase.

Îi dezvelise trupul până la mijloc. Îl privea în timp ce el lupta cu șireturile combinezonului. Nu-i ceruse permisiunea, ci doar începuse să le desfacă, de parcă ar fi fost dreptul lui. Era mai bine că nu-i vedea fața. Numai faptul că se aflau în întuneric îi dăduse curajul de a sta liniștită, lăsându-l s-o dezbrace. Aerul devenise fierbinte. Ei îi ardea pielea, sfârcurile sânilor i se întăriseră și o dureau.

Se simțea privită; i se păru că Simon schițase un zâmbet. El ridică o mână,

atingând-o. Pleoapele ei se lăsară deodată, grele. Simon îi prinse amândoi sânii cu mâinile, iar ca se înfiora toată. Închise ochii și se abandonă senzației, concentrată asupra atingerii lui, a torturii la care o supunea el. Pielea i se părea mai sensibilă ca oricând. Sânii o dureau. Era o durere ciudată, care se transformă într-o căldură intensă, ce-i invadea tot trupul. Portia deschise ochi, pentru a-l privi. Oare era conștient de ceea ce-i făcea ei?

O privire a fost de ajuns: sigur că știa. Oare căutase înadins în tunicul, pentru ca ea să fie mai docilă? Nu, de fapt, ea îl condusesse spre casa de vară, iar el se lăsase antrenat în jocul ei. Ideea îi plăcea: unul luase o inițiativă, iar celălalt o dusesse mai departe. I se părea corect. Încurajator. Tot așa cum erau și atingerile lui.

Respira cu greutate, dar își coborî privirea, urmărindu-i mâinile, care păreau închise la culoare pe pielea ei albă. Simți acea senzație de căldură, punându-i treptat stăpânire pe tot trupul.

-Vrei să trecem la faza următoare? Ea îl cercetă din priviri. Nu știa, n-ar fi putut ghici, care era aceasta. Dar nu-i păsa.

-Da, vreau. Simon înțelese din vocea ei că era hotărâtă. Observă și o ușoară încordare a bărbiei. Era de ajuns, așa că oftă, ușurat. Făcu un efort să-și desprindă mâinile de pe pielea ei înfierbântată și se întinse după cravată. Ea clipi nedumerită de câteva ori, văzând cum o netezește, apoi o împătorește sub forma unei benzi înguste.

-Este o idee a mea. Simon acceptase să continue la sugestia ei. Acum nu mai putea da înapoi. Încercă, totuși, încruntându-se, dar... Așezându-și mâinile pe pieptul lui gol, se aplecă și-l lăsă să o lege la ochi.

-Este necesar?

-Nu chiar, dar cred că-ți va plăcea. Din tăcerea ei, Simon înțelese că nu știa cum să interpreteze gestul. După ce îi făcu un nod la spate, îi zâmbi, apoi îl desfăcu, iar ea se ridică repede în picioare.

-Nu! Simon își trecu palmele peste spatelul ei gol, simțind cum se crispează.

-Stai așa cum ești acum. Cu o mână, o trase spre el, cu gura aproape de a lui. Nu trebuie să faci nimic, doar să simți. Buzele li se întâlniră. El o readuse la starea fierbinte de intimitate. Mâinile ei așezate pe pieptul lui le despărțeau trupurile. O trase spre el, copleșindu-i simțurile, de parcă ar fi vrut să se obișnuiască el mai întâi cu faptul că era goală până la mijloc, stând acolo, pe genunchii lui, așteptând ca el să pună la punct ultimele pregătiri. Locul acela întunecat, unde îl adusesse Portia, fusese un dar neașteptat pentru el, cravata pe care i-o legase la ochi, un al doilea. Lui i-ar fi luat mai mult timp să găsească o cale prin care să o aducă în această stare, fără a risca o reacție instinctivă de prudență, de împotrivire, pentru a

nu ajunge să fie atât de profund sub controlul unui bărbat, un instinct pe care el știa prea bine că Portia îl posedă. I se oferise singură pe tavă, iar el, desigur, avea să se înfrupte. Eliberă strânsoarea puțin, continuând s-o mângâie, prinzându-i din nou sânii în căușul palmelor. Intensitatea sărutului creșcu, turnându-le foc prin vene amândurora. El era fericit, știind ce va urma. Când sărutările ei deveniră tot mai imperioase, când sânii ei deveniră din nou fierbinți și dureroși, el n-o mai sărută pe gură. Îi dădu capul ușor pe spate, purtându-și buzele de-a lungul liniei gâtului său lung. Ea ridică mâinile, așezând una pe umerii lui. Pe cealaltă o coborî spre pieptul lui, în timp ce el se aplecase pentru a săruta punctul în care se vedea o venă zvâcnind. Cu capul dat pe spate, ea simțea că nu mai poate să respire.

Desprinzându-și gura de pe pielea gâtului, el aplecă ușor capul, îi luă un sân în palmă și apoi îi prinse sfârșul între buze. Sunetul pe care ea îl scoase a fost un strigăt de plăcere. Continuă să-i tortureze sânul, sugând și morfolind, până când ea țipă din nou. El se opri, apoi trecu la celălalt sân. Se înfrupta ca un cuceritor din prada de război, care i se oferea. Ca și ea. Nici măcar o dată nu dădu înapoi, ci îl îndemnă prin gesturi, prin șoapte. Simon îi cunoștea de acum fiecare inflexiune, putea interpreta fiecare geamăt, fiecare suspin. Portia își înfipse degetele în umerii lui și îl prinse cu putere de păr. Îl trăsese aproape de ea, parcă implorându-l să ia ce i se oferea. Și să dea. Iar el asta făcu. Era foarte atent ca flacăra trupului ei să nu se domolească nici o secundă; o lăsa să simtă, să afle tot ce dorea, apoi, cu forța o trăgea înapoi, chiar împotriva voinței ei, dintre flăcările devoratoare ale dorinței. Acel moment încă nu venise. Abia mai respirau, când, în cele din urmă, el se retrase, iar Portia îl urmă, prăbușindu-se la pieptul lui.

Murmură ceva, oftă, apoi îi atinse pieptul cu sânii ei îndelung încercați.

Simon o lăsa o clipă, apoi o trase din nou spre el și o sărută, dar încet, de data aceasta, apoi o lăsa în pace. Acceptând acest lucru, Portia oftă, căzu din nou în brațele lui, apoi își scoase cravata pe care el i-o legase la ochi. Îl privi. Chiar și în întuneric, ar fi putut jura că ochii ei străluceau. Portia nu-și lua ochii de la gura lui.

-Mai vreau! murmură ea.

-Nu! Îl durea să spună asta.

Simon respiră adânc, încă simțind dorința clocotindu-i în piept.

-Ai răbdare. Vorbe nesăbuite. Chiar în clipa în care le rosti, văzu flacăra care îi apăruse în ochi și reacționa instantaneu, înaintea ei. O sărută. O strânse în brațe, apoi îi devoră gura din nou. În același timp își răsfiră degetele cu gingășie pe spatele ei și le coborî din ce în ce mai jos peste pielea ei încinsă, peste curbele trupului ei care, cât de curând, urmau să fie ale lui.

Ea gema-nu împotrivindu-se,ci doar pentru a-l încuraja.El o ignoră,dar nu-și retrase mâinile.Nu încă.Nu până ce nu avea să-și satisfacă pe deplin foamea de ea.Până când nu va ști,cu certitudine,că ea însăși și-ar fi dorit să fie a lui.

Cândva.Curând.Când,în cele din urmă el își ridică încet capul,ea deschise ochii și privirile lor se întâlniră.Fără rețineri,fără să se ascundă,dar mai ales fără vină.

Ea se afla în brațele lui,goală până la mijloc,cu sânii striviți de pieptul lui gol.Mâinile sale îi mângâiau spatele,pielea ei ardea de dorință.Dorința însăși se strecurase fierbinte între ei.Amândoi erau conștienți de prezența ei.Pentru Simon fu un efort să se retragă,dar îl făcu.

-Trebuie să ne întoarcem.Privindu-1 lung,ea înțelese că era imperios necesar,înclină din cap.

Drumul de întoarcere le luă timp.Le trebui vreme să lase simțurile să se potolească,să-și aranjeze hainele.El nu se mai obosi să-și înnoade cravata,sperând să nu întâlnească pe nimeni.Porniră,ținându-se de mână,prin întuneric.Luna se afla destul de jos.Grădinile erau cufundate în noaptea neagră.Casa apăru în fața lor.Portia se încruntă.

-Am crezut că va fi lumină doar la parter.Nu poate fi atât de târziu.

De fapt,habar n-avea ce oră ar fi putut fi.Simon ridică din umeri.

-Poate că toți de acolo au fugit,ca și noi,de insistențele lui Kitty.Continuară să meargă agale.Simon o conduse pe un alt drum,iar ea presupuse că făcuse asta pentru a se asigura că nu vor fi văzuți de nimeni.Ajunseseră destul de aproape,când auziră pași și foșnet de frunze.Se opriră în umbra copacilor,așteptând,în tăcere.Un bărbat se afla la oarecare distanță,luând-o pe una din alei.El nu-i observase,astfel că cei doi avură răgazul să-1 vadă.Îl recunoscură imediat.

Țiganul părea să cunoască foarte bine locurile,așa că nu se afla în pericol să se rătăcească.După ce se depărta și Simon îi făcu semn să continue drumul,ea șopti:

-Cine naiba putea fi? Chiar era țigan?

-Se pare că este șeful unei șatre,care și-a așezat tabăra în apropiere.Îl cheamă Arturo.Se aflau foarte aproape de casă,când Simon se opri din nou.Îl văzură pe tânărul grădinar stând lângă colțul casei,sub un copac.Nu se uita spre ei,ci spre cealaltă parte a casei,cea pe care ei n-o vedeau.De unde venise Arturo,țiganul.Era aripa casei unde se aflau camerele personale ale celor din familie.

Portia se uită la Simon.O privi și el,apoi îi făcu semn să continue drumul.Se aflau acum pe pajiște și puteau înainta foarte repede,neauziți.Dădură colțul,Simon deschise o ușă și-i făcu semn să meargă mai departe.Imediat ce închise ușa,ea îl întrebă:

-De ce crezi c-a ieșit băiatul grădinarului de aici? Simon făcu o grimasă.

-Nu este din partea locului,și el este tot țigan.Se pare că se pricepe la flori,pestru că lucrează aici,vara.Portia se încruntă.

-Dar dacă se ținea după Arturo,de ce mai era încă aici?

-N-aș putea spune.Simon o luă de braț.

-Hai să urcăm.Pătrunseră pe un coridor mic.Nu se afla nimeni prin preajmă.

Merseră nestingheriți.Erau amândoi obișnuiți cu conacele,știau unde se adună invitații,de obicei,la această oră,știau ce se poate asculta pe la uși.Dar de data asta nu se auzea nimic.Ajunseră lângă o masă,pe care ardea o lumânare.Simon o opri.

-Fii atentă.El își aranja imediat cravata,pestru cazul în care ar fi dat ochii cu cineva pe coridor.Continuară să meargă,dar nu se întâlniră cu nimeni.Când ajunseră în holul mare,ea murmură:

-Se pare că toată lumea s-a dus la culcare.Ceva li se părea ciudat.Ceasul pe lângă care trecuseră nu arăta nici miezul nopții.Simon ridică din umeri și o conduse spre scara principală.Erau pe la jumătatea drumului,când auziră voci.

-Asta va produce scandal,desigur.Se opriră amândoi,schimbând priviri.Henry era cel care rostise aceste cuvinte.Simon se apropie de balustradă și se uită în jos.Portia făcu același lucru.Ușa bibliotecii era întredeschisă; înăuntru se putea vedea spatele unui fotoliu,pe care era așezat James.Ținea în mână un pahar de cristal cu vin alb.

-După cum au evoluat lucrurile,scandalul ar fi și mai mare dacă n-o vei face.

Henry pufni disprețuitor.După un moment răspunse:

-Mi-aș fi dorit să nu ai dreptate,să fi fost o altă cale...Era lesne de înțeles despre ce,sau mai degrabă,despre cine discutau,așa că Simon și Portia continuară să urce în tăcere.În dreptul etajului ei,Simon îi sărută mâna și se despărțiră.Nu aveau nevoie de cuvinte.Ajungând în cameră fără să dea ochii cu nimeni,Portia se întrebă ce oare pierduse.Ce anume făcuse Kitty,încât să-i determine pe toți să se culce devreme,lăsându-i pe James și Henry să discute despre un scandal?!

CAPITOLUL 7

Portia chiar nu voia să știe.Avea problemele sale:Nu simțea nevoia să se împovăreze cu faptele lui Kitty.Fiecare cu ale lui.”*Trăiește și lasă și pe alții să trăiască.*”În ceea ce o privea,ea dorea să ia totul de la viață-în întregime.Până acum nu realizase că este posibil.Eventimentele serii precedente ar fi trebuit s-o scandalizeze.Dar nu se întâmplase așa.Din contră,era foarte dornică să afle mai

mult,să soarbă din nou din cupa pasiunii,să guste din nou dorința și,de această dată,să soarbă toată cupa.Întrebările care o măcinau acum erau unde și când putea face asta? Nu se mai obosi să se întrebe și cu cine.

Se uita spre pajiștea unde se adunaseră musafirii: petrecerea lui Kitty era în plină desfășurare.După numărul mare în care participaseră familiile vecine,își spuse că,probabil,familia Glossup nu se prea distrase în ultimul timp și petrecerile le lipsiseră.Evitând intenționat pe cei apropiați familiei,se oprise să flecărească cu cei care-i fuseseră prezentați,la bal,cunoscând și alți oaspeți.Fiind o tânără reprezentantă a unei familii importante din Rutlandshire-prin fratele său-își permitea să discute lejer cu cei pe care,dacă s-ar fi aflat la Londra,i-ar fi considerat inferiori din punct de vedere social,întotdeauna o interesase să afle despre viețile altora.Numai astfel putea să aprecieze ce avea ea,lucru pe care,de altfel,ca cele mai multe doamne cu situația ei,l-ar fi considerat că i se cuvine în mod firesc.Kitty era în vervă.Ieșea în evidență printre invitați.În timp ce căuta o posibilitate de a-și atinge scopul,Portia observă că aceasta era plină de viață,de bucuria de a trăi,veselă,bine dispusă.Zâmbea,râdea ca o femeie care se bucura de succes.Urmărind-o cum schimba complimente cu o matroană corpulentă,cu fiica și fiul acesteia,Portia scutură din cap.

-Uimitor,nu? Întorcându-se,îl văzu pe Charlie.El făcu un semn spre Kitty.

-Dacă mi-ai putea explica,ți-aș rămâne îndatorat.Portia o privi din nou pe Kitty.

-Este greu de spus.Prinzându-l de braț,îl trase după ea.Cu un zâmbet,el acceptă dorința ei și o urmă.Poate este doar o șaradă,se comportă așa cum crede! Sau, mai degrabă,nu.Cred că și-a creat în minte o imagine a ceea ce ar trebui să fie și se poartă ca atare.Această imagine nu coincide,de cele mai multe ori,cu ceea ce gândim noi.Nici nu știm,de fapt,cum gândește Kitty.Conducându-l în continuare pe Charlie,Portia se încruntă.

-Simon se întreba dacă nu este cumva naivă.Încep să cred că poate este adevărat.

-Dar mama ei n-ar trebui s-o aducă pe calea cea bună? Nu acesta este rolul unei mame? Portia se gândi la propria-i mamă,apoi la doamna Archer.

-Da,dar crezi că doamna Archer...? Lăsă întrebarea în suspensie,neștiind cum să exprime ce gândea despre mama lui Kitty.Charlie ridică din umeri.

-Poate ai dreptate.Suntem obișnuiți cu felul nostru de a fi,cu oamenii ca noi și cu comportamentul lor.Ne așteptăm aft știe ce trebuie să facă.Dar unde mă duci?

Privind drept înainte,Portia se ridica uneori chiar pe vârfuri,să vadă figuri cunoscute.

-Acolo este o doamnă care o cunoaște pe mama ta.Abia Așteaptă să-ți vorbească!

-Ce tot spui? Pe naiba,femeie! Crezi că sunt nerăbdător să-mi pierd vremea cu scorpia aia bătrâna?

-Știi că așa este.O dată ce reperase ținta,Portia îl trăgea după ea.Gândește-te că dacă discuți acum cu ea,scapi mai repede.Dacă amâni discuția și te observă ea, nu scapi fără jumătate de oră.Îl privi,ridicând sprâncenele.Ce preferi?

Charlie o privi printre gene.

-Simon avea dreptate,ești periculoasă.Portia îi zâmbi,conducându-1 spre Lady O.Fapta bună o dată săvârșită,reveni la dorința ei cea mai mare: aceea de a fi singură cu Simon pentru o oră sau două.Sau poate trei? Nu știa cât va dura etapa următoare.Reușind să scape de un grup de ofițeri,aruncându-le un-zâmbet distant,continuă să se gândească la problema sa.La vârsta ei,o discuție de douăzeci de minute între patru ochi nu era ceva scandalos,dar ceea ce depășea o jumătate de oră ridica întrebări.De aceea,i se păru că o jumătate de oră era suficient.Din ceea ce știa,Simon era expert,și experților nu le plăcea să fie grăbiți.Trei ore erau de ajuns.

Se uită spre mulțimea de invitați.Până nu găsea o soluție,nu avea sens să-1 caute pe Simon.Nu era bine să fie văzută în compania lui.Nu trebuia să știe nimeni că se plăceau.Discută cu un maior,apoi cu un cuplu venit de la Blandford Forum.

După ce îi părăsi pe aceștia,porni singură în plimbare.Era gata să se avânte într-o altă discuție,când o văzu pe Winifred,la brațul lui Desmond.

Se aflau într-un foisor de lângă gardul de piatră,care adăpostea o statuie ridicată pe un pedestal.Nici unul nu se uita la statuie,nici la invitați.Desmond o ținea pe Winifred de mână.Se aplecase spre ea și-i șoptea ceva,cu multă seriozitate.

Winifred își lăsase privirea în jos,dar se putea vedea că era încântată de ce auzea,peu că pe buze i se ivise un zâmbet.Dintr-o dată își facu apariția Kitty.

Ca un mic vârtej,țâșni din mijlocul mulțimii și se agăță de brațul lui Desmond.Îi aruncă o privire triumfătoare lui Winifred,care o privea uimită,apoi Kitty își întoarse ochii către Desmond.Chiar și de la distanță,Portia observă zâmbetul lui Kitty,adresat lui Desmond.Abia aștepta să plece de acolo la brațul lui.

Dar interpretase greșit lucrurile și asta se vedea clar din privirea lui Desmond,disprețuitoare,rece respingând-o.Chipul i se împietrise la atingerea ei.

La fel de uimită ca și Kitty,Winifred îl privea cu o nouă expresie în ochi,după cum observă Portia.Pentru o clipă,Kitty păru foarte surprinsă,apoi începu să râdă,trăgându-1 spre ea,lingușitoare.Desmond făcu un pas între Winifred și Kitty obligând-o pe aceasta din urmă să se dea un pas înapoi.Cu mâna pe brațul lui Winifred,el vorbi din nou,de data asta mai abrupt:Cu o înclinare scurtă din cap către Kitty,plecă,luând-o pe Winifred cu el.Portia le pierdu urma în mulțime.

Atenția i se concentrează din nou asupra lui Kitty, care, șocată, părea să-și piardă treptat expresia triumfătoare, de dinaintea. Apoi începu să clipească des și zâmbetul îi reapăru. Cu un râs forțat reveni în mijlocul invitaților.

Curioasă Portia o luă în aceeași direcție dar fu oprită de un amic al Lordului Netherfield. O regăsi pe Kitty abia după douăzeci de minute.

Cu rochia ei galben aprins, părea ca o stamină în pistilul unei flori viu colorate, un cerc de uniforme stacojii cu șileturi de aur. Ieșea în evidență prin râsul ei exagerat, prin fervoarea cu care vorbea, dar, pentru Portia, care se afla destul de aproape de ea, într-un grup de domnișoare din partea locului manifestările lui Kitty conțineau multe note stridente și forțate.

Era de așteptat că femeia îi va încuraja pe ofițeri. Ei, ca toți bărbații, nu așteptaseră prea multe invitații, acordându-i toată atenția.

Portia observă privirile aruncate de doamnele lui Kitty apoi pe cele pe care le schimbă între ele. Lady Glossop se afla cu doamna Buckstead la oarecare distanță. Și ele observaseră jocul lui Kitty. Cerându-și scuze de la cuplul cu care conversau, se năpustiră asupra lui Kitty. Portia nu trebuia să mai urmărească scena, să vadă cum decurgeau lucrurile. După nici trei minute, Kitty părăsi grupul de ofițeri, însoțită de soacră și de prietena acesteia.

Relaxându-se, simțind că pericolul fusese îndepărtat, Portia îi acordă atenție unei doamne ceva mai în vârstă, cu trăsături plăcute, care se afla lângă ea.

-Am înțeles că stai la conac, draga mea. Ești cumva tânăra doamnă a lui James?

Portia își ascunse surprinderea, zâmbi, lămurind confuzia doamnei, apoi, după câteva minute plecă. Lumea era servită acum cu sandvișuri și pateuri de către o armată de ospătari. Luând un pahar cu băutură, sorbi din el, plimbându-se.

Oare ea și Simon vor avea șansa de a se strecura nevăzuți?

Hotărând să vadă dacă mulțimea se mai împrăștiase, se îndreptă spre capătul cel mai îndepărtat al gazonului. Dacă oaspeții s-ar fi deplasat cât mai departe, spre templu... Apropiindu-se de mulțime, se uită spre locul în care începea aleea. Era blocat. De James. Kitty se afla cu el. Încă înconjurată de invitați, Portia se opri.

O privire spre James îi fu de ajuns ca să vadă că acesta era furios. Își ținea pumnii încleștați și privirea ațintită spre invitați. Părea furios pe Kitty și vizibil nerăbdător să-i spună vreo două, dar era prea bine educat pentru a face o scenă, când îi privea jumătate de ținut. Portia se întrebă dacă Kitty înțelesese motivul pentru care James îi respinsese avansurile, și nu considera reținerea lui de a o trimite la dracu, în iad, drept un semn de slăbiciune. Oricum ar fi fost, James trebuia salvat. Se îndreptă spre ei. Lucy apăru din direcția opusă. Zâmbind, se duse să vorbească cu Kitty, apoi cu James. Kitty răspunse politicos, dar scurt. Chiar

puțin trufaș, disprețuitor. Se întoarse spre James. Roșind, Lucy ridică încet capul și la prima pauză făcută de Kitty, i se adresă din nou lui James cu o întrebare.

Cu o neliniște care nu îi era caracteristică, Kitty îi privi lung. James respiră adânc și îi zâmbi lui Lucy, oferindu-se s-o conducă. Portia zâmbi pentru sine.

Lucy acceptă, cu un zâmbet drăgălaș. Kitty rămăsese uluită. Nu-i venea să creadă.

Părea un copil dezamăgit. Încordarea Portiei dispăru. Se amestecă în mulțime, dar avu grijă să evite orice capcană care ar fi putut s-o atragă în vreo discuție. Ceva cu adevărat ciudat se petrecea cu Kitty, cu felul în care vedea lucrurile, cu percepțiile, așteptările, aspirațiile ei. Crezuse c-a scăpat-o, pentru că aceasta, răsucindu-se pe călcâie, pornise cine știe unde. Kitty o văzu la timp și schimbă direcția. Era încă tulburată, când Portia ajunsese în apropierea ei.

Kitty era îmbujorată. Ochii ei albaștri străluceau. Cu gura încleștată, cu un mers nepotrivit unei doamne, pășea cu o vigoare nemaiîntâlnită.

Privind în depărtare Portia îl zări pe Henry, care, părăsind un grup de domni, ieși în întâmpinarea soției sale. Intuind că va asista la un incident pe care nu-l putea preîntâmpina, Portia se depărta cât putu de mult de acel loc.

La douăzeci de pași mai încolo, Kitty îi ieși în cale lui Henry. Mai erau și alții prin preajmă, prinși în discuții. Henry își apucă soția de braț cu fermitate, ca și când ar fi intenționat să o aducă înapoi cu picioarele pe pământ. Crispată, Kitty ridică privirea spre el. Ea spuse ceva, fulgerându-l cu privirea, și chiar fără a auzi vorbele ei, Portia știu că erau rele, tăioase, menite să rănească. Henry se crispa la rândul-i. Încet, dădu drumul brațului acestuia. Făcu o reverență spunându-i ceva în șoaptă, apoi se îndreptă de spate. A trecut o clipă. Kitty nu spunea nimic. Henry își înclină capul și se îndepărtă. Furia-mânia copilului refuzat-schimonosea chipul lui Kitty. Apoi, de parcă și-ar fi pus o mască, ea își recompuse expresia. Respiră adânc, se întoarse spre musafiri și le zâmbi.

-N-a fost un spectacol prea plăcut. Vorbele se auziseră din spatele ei. Portia se întoarse.

-Iată-te! El o privi, parcă citindu-i gândurile.

-Unde plecai? Probabil o văzuse mai devreme, venind agale în această direcție.

Acesta era unul dintre dezavantajele de fi mai înalt decât majoritatea.

Ea îi zâmbi, luându-l de braț.

-Nu mă duceam nicăieri, dar acum, că ai venit tu, mi-ar plăcea să ne plimbăm prin grădină. În ultimele două ore am tot vorbit. Și alții se pregăteau de plimbare. Dar ea și Simon, în loc să pornească spre lac, așa cum făceau toți, o luară spre arboretul de tisă, apoi spre grădinile din spatele acestora. Ieșiseră pe pajiște când Simon spuse:

-Dau un ban pentru gândurile tale.O studia de mult timp.Portia îi aruncă o privire.

-Crezi că valorează un ban?

Se opriră.Simon continua s-o privească,concentrându-se asupra unei bucle care fusese dată după ureche,dar scăpase,și acum îi cădea aproape pe față.Ridicând o mână,el o prinse și o așeză la loc,iar cu degetele îi atinse ușor obrazul.

Privirile li se întâlneau.Simon o atinsese în locuri mult mai intime,dar această atingere,în gingășia ei,o făcu să tresară.

-Aș vrea mult să știu la ce te gândeai! spuse el fără a ezita.Privindu-l,Portia simți un fior.Era ceva la care nu se ușteptase.Nu era sigură că înțelesese corect. Cu toate acestea,mascându-și un zâmbet,înclină din cap.Braț la braț,continuară plimbarea abia începută.

-Am vrut s-o evit pe Kitty și mașinațiile ei,dar m-am lovit de ea la tot pasul.

Portia oftă,apoi se uită în altă parte.L-a înșelat pe Henry,nu?

Simți că el ar fi vrut să ridice din umeri,dar renunță,încuviință doar,din cap.

-Este din ce în ce mai evident.Portia ar fi pariat pe cea mai frumoasă pălărie că se gândiseră amândoi la acel Arturo și la vizitele lui nocturne la conac.

Porniră mai departe.Simon o privi din nou.

-Nu la asta te gândeai.Ea zâmbi.

-Nu.Chibzuise,de fapt,la ceea ce însemna pentru ea temelia unei căsnicii,la relația de prietenie,care trebuie să existe între soți.Făcu un gest larg: Nu înțeleg cum...Ar fi vrut să spună că nu înțelegea cum va continua căsătoria lui Kitty cu Henry,dar ar fi părut nemaipomenit de naivă.Multe căsătorii continuau fără ca între parteneri să existe mai mult decât respect.Respirând adânc,încercă să explice:

-Kitty i-a înșelat încrederea lui Henry,dar consideră că asta nu are nici o importanță.Iar eu nu-mi pot imagina o căsătorie care nu se bazează pe încredere. Chiar în timp ce făcea această afirmație,era conștientă de ironia situației: nici unul dintre ei nu era căsătorit,ba, chiar mai mult,evitaseră acest subiect de-a lungul anilor.Îl privi pe Simon care mergea cu capul în jos,cu o expresia serioasă,gândindu-se la ceea ce spusese ea.

După câteva clipe,conștient de privirea ei,Simon ridică încet capul,se uită în ochii ei,apoi fixă pajiștea din fața lor.

-Cred că ai dreptate.Fără încredere,o căsnicie nu poate funcționa.Nu pentru noi-pentru cei asemenea nouă.Nu în cazul căsniciei pe care am dori-o noi doi.

Dacă i-ar fi spus cineva cu o săptămână în urmă că va discuta cu Simon Cynster despre căsătorie,ea i-ar fi râs în față.Dar acum chiar asta se întâmplase.Ea voise

să afle ce se petrece,de obicei,între un bărbat și o femeie,cu respect pentru căsătorie,dar scopul studiului ei se lărgise foarte mult.Încredere.Pe asta se baza o căsătorie.Pe încredere se baza și relația ei cu Simon.Poate că nu fusese încredere chiar de la început,dar,oricum ar fi fost,evoluase de pe o bază solidă.

-Kitty nu va găsi niciodată ceea ce caută!și dăduse seama de asta pe neașteptate, fiind foarte convinsă că așa este.Ea căuta ceva,dar acest lucru trebuie să-i fie oferit mai întâi,pentru ca abia după aceea să hotărască dacă merită să plătească prețul.Dar, așa cum procedează,ea așeză căruța înaintea cailor.

Simon se gândi la vorbele ei și nu numai la ele,ci la ideile pe care le formulase ea.Îi întâlni privirea.Poate că pe Kitty n-o înțelegea,dar cu Portia altfel stăteau lucrurile: ea era cea care-i dirija gândurile și îi popula visurile.

Punctul ei de vedere în privința căsătoriei era foarte important pentru el.Și ceea ce spusese ea fusese foarte corect: încrederea trebuie să fie pe primul loc.Iar restul,tot ce voia de la ea,ce voia el ca ea să dorească de la el,și care devenise acum foarte clar,era ca un copac cu rădăcini puternice,adânc înfipite în pământ.

O privea,mergând alături de ea,gândindu-se la ea.Avea încredere deplină în Portia,mai mult decât în orice altă ființă.Nu era doar faptul c-o cunoștea,nici că se putea baza pe ea,pe reacțiile ei.Pe felul în care simțea ea..Era convins că niciodată nu i-ar face rău cu bună știință.Portia îi zgândărise ego-ul său fără remușcări,îl sfidase,îl iritase uneori,discutaseră în contradictoriu,dar niciodată nu-i făcuse rău.Trase aer în piept,apoi privi până departe,dintr-o dată conștient de importanța încrederii ei.Portia avea încredere în el? Probabil că avea,dar în ce măsură nu știa sigur.Un punct încă discutabil.Dacă el reușise să-i câștige încrederea,această situație va continua,chiar dacă ea ar descoperi mai târziu că nu fusese complet sincer cu ea?

Oare va înțelege motivele lui? îndeajuns pentru a fi îngăduitoare?

Portia era ca o carte deschisă: o femeie directă,poate prea directă,prea sigură de sine,de calitățile sale,de voința ei,ca să spunem,ca să spunem că fusese amăgită.Nu-i stătea,pur și simplu,în fire.Simon știa exact ce căuta ea,ce dorea să câștige din relația cu el.Nu știa însă cum va reacționa,când va înțelege că,pe lângă că voia să-i dea tot ce ceruse,intenționa să-i ofere și ceva mai mult.

Oare va considera că avea de gând să pună stăpânire pe ea,s-o încarce cu responsabilități,s-o facă prizoniera lui? O să reacționeze în consecință?

Asta în pofida tuturor celor ce le știa despre ea.De fapt-și el știa mai bine decât ea-Portia era imprevizibilă.Ajunseseră pe o alee care ducea înapoi spre casă.O luară pe sub arcadele de lemn,în tăcere.Portia se opri.

-O,nu! El îi urmări privirea.Pe pajiștea din față se afla Kitty,într-un grup de ofițeri,cu Un pahar în mână.Vorbea,gesticula,exagerat de veselă: Nu auzeau ce spunea ea,ci doar veselia exagerată și tonul ridicat cu care discuta.

Unul din ofițeri facu un comentariu.Toată lumea începu să râdă.Kitty gesticula,răspunzându-i,dar se clătină,și unul dintre ofițeri o prinse,să nu cadă.Râseră și mai tare.Simon se opri.La fel și Portia.O doamnă cu o rochie de culoarea lavandei venea spre pajiște: era doamna Archer.După câteva cuvinte schimbate și multe zâmbete de complezență,reuși să-și scoată fiica din acel cerc.La braț,porniră spre locul unde se afla majoritatea oaspeților.Ofițerii și ceilalți domni alcătuiră alte grupuri,continuând discuția.Simon o conduse pe Portia.Se întâlniră și discutară cu alte cupluri,care se deplasau în direcție opusă.Când ajunseră pe pajiștea cea mare se integrară într-un grup și imediat auziră vocea lui Kitty.

-O,mulțumesc,este exact ce-mi trebuia! Kitty sughița.Mi-e sete!

La dreapta lor se afla tânărul grădinar îmbrăcat în uniformă de chelner de data asta,care-i aducea șampanie.În hainele împrumutate,înalt,cu părul și ochii negri,părea chiar frumos.Kitty,cu siguranță,așa îl vedea.Stătea în fața lui,privindu-l peste marginea cupei din care bea.Portia văzuse și auzise destul.Îl convinse pe Simon să părăsească grupul,iar el o conduse departe de acel loc.

Următoarele douăzeci de minute le petrecură într-o conversație plăcută cu Charlie,apoi cu surorile Hammond,amândouă entuziasmate de tinerii pe care-i cunoscuseră.Discutau,glumeau,se tachinau,dar fără a depăși limita,când auziră zarvă pe treptele terasei și întoarseră capetele.Ceea ce văzură le îngheță entuziasmul.În capătul scărilor,Ambrose Calvin era asaltat de Kitty.Îl prinsese cu mâinile după gât,își ridicase fața spre el cu încântare,zâmbindu-i într-un fel senzual.Din fericire,nimeni nu putea să audă ceea ce-i spunea.

Ea încerca să-i vorbească în șoptă,dar nu realiza că,de fapt,vorbea foarte tare,cu limba împleticită.Se agăța de Ambrose,care,stânjenit și palid,încerca s-o țină cât mai departe de el.Se opriră cu toții din vorbit.Se lăsă o tăcere nefirească.

Orice mișcare încetă.Apoi se auzi un râs zgomotos,repede înăbușit.

Drusilla Calvin,o femeie mică de statură,ieși din mijlocul mulțimii de invitați și,venind spre Kitty,o prinse de mâini ajutându-și astfel fratele să se elibereze din brațele acesteia.Imediat ce acesta făcu prima mișcare,Lady Hammond și doamna Buckstead îi săriră și ele în ajutor,astfel încât Kitty aproape că nu se mai văzu.Cineva ceru apă rece; se auziră ordine date personalului.Spuneau că lui Kitty i se făcuse rău.Portia întâlni privirea lui Simon,apoi,nemaidând atenție scandalului își reluă discuția cu surorile Hammond de acolo de unde o

întrerupseseră. Acestea, deși uimite de cele văzute, erau prea bine educate și se prefăcură că nu se întâmplase nimic, încercând să răspundă interlocutorilor.

Simon și Charlie făcură la fel. Invitații căutau să evite grupul de pe terasă, căruia i se adăugase acum Lordul și Lady Glossup, Henry, Lady Osbaldestone și Lordul Netherfield. Lady Calvin plecase. Capetele se întoarseră doar când Kitty, sprijinită de Lady Glossup, doamna Buckstead și doamna Archer, încerca să pășească.

Când ajunseră la baza scărilor, cei care nu plecaseră schimbă priviri și, zâmbind, își reluară discuțiile, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Era o atmosferă penibilă, se ridicau întrebări, putea oricând să izbucnească un scandal. Cu toate acestea, însă... Lady O apăru șoticăind, dar cu figura destinsă, fără a i se putea citi ceva în priviri, ca ori de câte ori se întâmplase ceva rău.

Cecily Hammond se aventură s-o întrebe:

-Ce este cu Kitty?

-Biata de ea a leșinat! Cred că a solicitat-o prea mult organizarea. Poate și emoțiile. A amețit, cred, din cauza căldurii. Își va reveni, fără îndoială, dar trebuie să se odihnească puțin. Este o tânără căsătorită, la urma urmelor, și ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Lady O îi zâmbi Portiei, apoi lui Simon și lui Charlie.

Înțeleseră cu toții că aceasta era versiunea pe care o vor răspândi.

Surorile Hammond nu avură nevoie de explicații. Când Portia sugeră că era bine să se despartă și să se amestece printre invitați, Cecily și Anabelle erau deja gata să zboare ca niște fluturași, să răspândească versiunea lui Lady O. Charlie o luă într-o parte, Portia și Simon în alta. Schimbă priviri, apoi se duseră să facă ceea ce trebuia pentru a mai aplana lucrurile. Ceilalți apropiați ai casei făcură la fel.

Lady Glossup avu grijă să se aducă invitaților înghețată, șerbet și prăjituri.

Reușiră, într-o oarecare măsură, să salveze aparențele. Ora următoare, restul după-amiezii, trecură într-o atmosferă destinsă. Aceasta era ceea ce se vedea la suprafață, pe fețele pe care le arătau celorlalți. Dedesubt, însă... Se schimbau priviri semnificative între prieteni, chiar dacă nu se făceau comentarii. Primii invitați începură să plece, imediat ce au putut s-o facă, fără să ofenseze gazdele. Spre seară, plecară și ultimii oaspeți. Lady O le făcu semn Portiei și lui Simon. Apoi atinse încet piciorul lui Simon cu bastonul.

-Poți să mă conduci în cameră. Se întoarse spre Portia. Vino și tu.

Simon se conformă imediat. Porniră spre casă. Portia mergea alături de Lady O, căreia îi oferi brațul, când ajunseră la trepte. Lady O nu mai era tânără. Cu toate că era foarte autoritară, amândoi o îndrăgeau. Lady O respira greu când ajunse în

cameră. Arătă cu bastonul spre pat, și o ajutară să se așeze. Abia o sprijiniseră pe perne, că se auzi o bătaie în ușă.

-Intră! strigă Lady O. Ușa se deschise și Lordul Netherfield își făcu loc înăuntru.

-A, stăteți de vorbă! Și eu voiam să vă vorbesc. Portia schiță un zâmbet. Simon îi aduse lordului un fotoliu, mai aproape de pat. Lordul Netherfield se așeză, și el se folosea de baston, ca și Lady O. Portiei i se spusese că erau veri și foarte buni prieteni, fiind apropiați ca vârsta.

-Bine că ai venit! exclamă Lady O, după ce lordul se așeză. Ce facem cu situația asta încurcată? Nu are rost să sufere toată lumea.

-Ambrose cum a reacționat? întrebă lordul. I-a fost greu... Lady O făcu un gest cu mâna.

-Cred că ar fi mai bine dacă nu s-ar mai comenta nimic. A fost, desigur, șocat, era alb ca o coală de hârtie. Nu scotea o vorbă. N-am mai văzut un politician care să rămână fără cuvinte.

-Eu consider, zise Simon, care se sprijinise de marginea patului, că ar trebui să rezolvăm cumva. Portia, sprijinită de cealaltă parte a patului, observă că lordul încuviințase.

-Ai perfectă dreptate. Bietul Calvin, nu este de mirare că a fost șocat. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit a fost să ajungă implicat într-o intrigă cu o femeie precum Kitty. De fapt, el încerca să câștige sprijinul tatălui ei, iar aceasta i s-a atârnat de gât! Lady O se uită de la unul la altul, apoi încuviință.

-Ne-am înțeles, așadar. Nu s-a întâmplat nimic, nu avem ce comenta, totul este normal. Desigur, dacă noi o vom ține așa, ceilalți vor adopta aceeași poziție. Iar biata Catherine va scăpa de obsesia dezastrului acestei petreceri, numai pentru că noră-sa și-a pierdut mințile. Să sperăm că maică-sa va face ceva!

O dată ce ajunse la această concluzie, Lady O se lăsă pe perne. Le făcu semn lui Netherfield și Simon.

-Voi doi puteți pleca. Tu-arătă spre Portia-așteaptă. Vreau să-ți vorbesc. Simon și lordul plecară. După ce se închise ușa, Portia se întoarse spre Lady O, care închisese ochii.

-Despre ce voiți să vorbim? Lady O deschise ochii.

-Parcă ți-am spus că nu este bine să stai tot timpul cu același bărbat!

Portia roși. Lady O pufni ca de obicei, și închise ochii.

-Te poți duce în sala de muzică.

Du-te și exersează, își însoți ordinul cu un gest scurt din mână, semn că „audiența” se încheiase. Portia se supuse.

Planul lor,de a face ca petrecerea să fie în continuare una obișnuită,ar fi trebuit să meargă bine.Ar fi decurs astfel,dacă și Kitty s-ar fi comportat conform așteptărilor.Cu toate acestea,în loc să fie tăcută,resemnată,să fie atentă la ce spune,ea se duse în salon,unde începu să joace rolul de victimă.Nu scoase o vorbă despre ce se petrecuse după-amiază.Dar expresia feței sale,bărbia ridicată sfidător,la fel ca și nasul,îi exprimau perfect sentimentele.Reacția sa.

Întorcându-se spre Lucy și doamna Buckstead,ea puse o mână pe brațul lui Lucy,căreia i se adresă cu multă atenție:

-Sper că ai cunoscut tineri interesanți în după-amiaza aceasta,draga mea.

Lucy clipi des,dându-i un răspuns evaziv.Doamna Buckstead insistă s-o întrebe de sănătate.Kitty făcu un gest cu mâna,voind să scape de subiect.

-Desigur,nu m-am simțit prea bine,dar asta nu trebuia să afecteze dispoziția celorlalți,nu-i așa? Nici doamna Buckstead nu știu cum să răspundă.Cu un zâmbet,cu ochii strălucind,Kitty porni mai departe.

Comportamentul ei arogant,nepotrivit,îi uimi pe toți,lăsându-i descumpăniți,neștiind ce să facă.Nimeni nu înțelegea ce se întâmplă.La ce asistau? Din punct de vedere al uzanțelor lumii lor,ceea ce vedeau nu avea sens.

Cina,departe de a fi agreabilă,calmă,asa cum speraseră toți,se desfășură într-o atmosferă stânjenitoare,căci invitații nu cutezau să râdă,să vorbească.Nimeni nu prea știa cum să reacționeze.Când doamnele se retraseră în salon,Cecily,

Annabelle și Lucy,cu acordul mamelor lor,urcară devreme în camere,pretextând că se simt obosite după o zi atât de lungă.Portiei i-ar fi plăcut să facă la fel,dar se simțea obligată să rămână cu Lady O.Conversația stagna.Kitty continua să joace rolul martirei.Lady Glossup nu știa cum să se poarte cu ea,iar doamna Archer, care-și frângea mâinile ori de câte ori cineva îi adresa vreo întrebare,nu putea fi de nici un folos.Curând,domnii,care nu aveau cum să le ajute,considerară că era mai bine să le lase în voia sortii.La fel și Kitty.Și nu puteau fi învinuiți: dacă doamnele,printre care și Lady O,care o privea încruntată pe Kitty,nu înțelegeau ce se întâmplă,bărbații erau și mai dezorientați.Acceptând realitatea cu grație,

Lady Glossup ceru să se aducă ceaiul.După ce o conduse pe Lady O,Portia se retrase în camera sa din aripa de est.Ferestrele dădeau spre grădină.Făcu câțiva pași,cu ochii în podea,uitând de priveliștea minunată de afară.Îi spusese lui Simon că gazda lor,Kitty,nu prețuia încrederea.Se referise la încrederea dintre doi oameni,dar spectacolul la care asistaseră îi confirmase punctul de vedere,desigur în alt context.Toți simțiseră și reacționaseră ca atare,de parcă gazda lor, Kitty,ar fi trădat niște standarde ale societății lor,de parcă i-ar fi trădat pe toți,

refuzând să se conformeze acestora. Erau standardele bunului-simț, ale civilizației, structura pe baza căreia se încheau relațiile dintre ei. Reacția lor fusese profundă, iar refuzul domnilor de a se întoarce în salon o accentuase.

Fusese ca un fel de declarație emoțională, într-adevăr, ei, toți, reacționaseră emoțional, în mod instinctiv, adânc tulburați de felul în care Kitty nesocotise codul de legi pe care ei îl susțineau. Portia se opri, privind spre grădina aflată în întuneric. Încrederea și emoția erau strâns legate. Una ducea la cealaltă: dacă era încălcată una dintre ele, cealaltă se deteriora imediat. Se încruntă, sprijinindu-se pe pervazul ferestrei; după câteva clipe, își înlănțui degetele, punându-și bărbia pe ele. Kitty voia dragoste. În sufletul ei, Portia știa că așa era. Kitty căuta ceea ce-și doreau toate femeile, dar, în cazul ei, așteptările erau nerealiste, căci ea vedea dragostea ca pe ceva foarte pasional, o emoție care depășea ființa omenească.

Kitty dorea ca pasiunea să izbucnească mai întâi, mai precis pasiunea fizică, premisa unui atașament emoțional profund. Iar dacă ea considera că pasiunea nu este suficient de intensă, atunci dragostea care ar fi rezultat nu ar fi fost destul de puternică, pentru a păstra viu interesul ei, pentru a-i satisface așteptările.

Astfel se explica faptul că nu aprecia devotamentul lui Henry și căuta mereu să trezească dorințele altor bărbați. Portia făcu o grimasă. Kitty se înșela.

Numai dacă ea ar putea să-i explice... Dar era imposibil. Kitty n-ar fi acceptat niciodată sfatul unei tinere necăsătorite, mai ales în privința dragostei și a felului în care se poate păstra aceasta. Briza ușoară pătrundea prin fereastră, mișcând aerul stătut. Era liniște afară, dar nu în întuneric de-a binelea și oricum, era mai rece ca în interior. Portia se ridică, își netezi poalele rochiei și se îndreptă spre ușă. Nu putea dormi deocamdată, atmosfera din casă era apăsătoare, nesigură, nu se simțea liniștită. O plimbare prin grădină i-ar face bine, ar calma-o.

Ușa de la salonul de zi era încă deschisă spre terasă. Ieși afară, în răcoarea binevenită a nopții. O învălură miresmele grădinii, în timp ce se îndrepta spre lac. Mirosul de iasomie și alte parfumuri grele se amestecau, provocându-i simțurile. Zări un bărbat mișcându-se printre umbre. Era unul dintre invitați, care stătea pe pajiștea din fața casei, nu departe de aceasta. Privea în depărtare, aparent pierdut în gânduri. Cărarea spre lac o aduse mai aproape de el: era Ambrose, care, însă, nu părea s-o recunoască. Nu avea nicidecum chef pentru o conversație politicoasă; probabil că nici el. Îl lăsă cu gândurile lui. Puțin mai departe, în timp ce traversa mai multe alei, care se intersectau, se uită spre dreapta și-l văzu pe țișganul cel tânăr-grădinarul Dennis, așa o auzise pe Lady Glossup spunându-i care stătea pe alee în umbră. Continuă să meargă fără oprire, sigură că Dennis n-o zărise. Ca și data trecută, când ea și cu Simon îl văzuseră, atenția lui părea să fie

concentrată asupra aripilor în care se afla apartamentul lui Kitty. Probabil se retrăsese în întuneric, pentru a nu fi zărit de Ambrose.

Încruntându-se, Portia își alungă acest gând din minte. Îi lăsase un gust amar. Nu voia să se gândească ce putea să însemne veghea nocturnă a acestui Dennis.

Ideea i-o readuse pe Kitty în minte și gândurile despre ea. Uită la ce se gândise mai înainte. A, la încredere, emoții, pasiune... Și dragoste. Scopul lui Kitty și etapele pe care le străbătuse pentru a și-l atinge. Dar Kitty le abordase în ordine greșită, cel puțin așa credea ea. Dar care era ordinea normală?

Se lăsă purtată de cărare pe ultima porțiune de pajiște spre lac, gândindu-se.

Încrederea și emoțiile erau strâns legate, dar, în ceea ce-i privea pe oameni, încrederea se afla pe primul plan. O dată ce exista încredere, nivelul emoțiilor putea să crească, din moment ce îndrăgostiții lăsau legăturile emoționale să se dezvolte. În privința pasiunii-intimității fizice-aceasta era desigur tot o exprimare a emoției. Cum ar fi putut fi, oare, altceva?

Absorbită de gânduri, urmă poteca spre casa de vară. Mentea sa își continuă raționamentul într-o manieră logică. Mergând prin întuneric, cu ochii în jos, se încruntă. Conform gândirii ei, care nu dăduse greș până acum, nevoia de legături fizice se naște dintr-o legătură emoțională, care trebuie să o precedă.

Ajunse pe treptele casei de vară. Ridicând privirea, văzu prin întuneric o făptură care se ridică în clipa aceea în picioare. *Pentru a se ajunge la o legătură intimă, trebuie să existe în prealabil una emoțională.*

Rămase o vreme uitându-se la casa de vară, la Simon, care o aștepta acolo, în întuneric. Își ridică poalele rochiei și urcă treptele.

CAPITOLUL 8

Întrebarea crucială era, desigur, ce fel de legătură emoțională apăruse între ea și Simon. Era dorință, sau ceva mai profund?

Indiferent ce ar fi fost, simțea că a crescut ca o flacără între ei. Nici nu știu când ajunse în brațele lui. Simon o strânse la piept. Ea ridică fața și se sărutară.

Era un sărut care confirma puterea acelei licăriri dintre ei, aflată încă sub control.

Portia ridică ochii spre el.

-Cum ai știut că voi veni aici?

-N-am știut. Buzele sale schițară un zâmbet, cam greu de perceput în întuneric.

James și Charlie s-au dus la o tavernă, la Ashmore. Eu nu aveam chef de bere și dans, m-am eschivat și am venit aici.

Simon o trase spre el, aproape lipind-o de trupul său. Ea nu opuse rezistență; cu toate astea se gândea, îl urmărea... El se aplecă și o sărută, până când Portia

micșoră distanța dintre ei și-i răspunse la sărut. Când îi răspunse și el, îl prinsese după gât cu ambele brațe, agățându-se de el. Se aflau, ca și altădată, în centrul unei furtuni. Dorința și simpla pasiune se aprinseseră între ei: simțeau că le arde pielea, mărindu-le dorința din suflete. Se întrerupseră din sărutat, privindu-se pe sub gene. Nici unul nu putea vedea în întuneric, dar ceea ce simțeau le era de ajuns. Pentru a se reasigura, pentru ca el s-o strângă la piept, cu brațele încordate înclinându-i capul și gurile întâlnindu-se din nou.

Împreună, pătrunseră într-o mare de senzații. Cu bună știință. De data asta nu mai era nevoie ca Simon s-o îndemne. Cu palma într-a lui, trecu pragul alături de el.

Amândoi primiră focul, flăcările care îi mângâiau, care se amplificau.

Până când ajunseră amândoi pe foc, arzând, flămânzi de mai mult.

El făcu un pas în spate, purtând-o cu sine. Simți că atinsese sofa. Se așeză cu ea în brațe, cu buzele desprinse doar o clipă, pentru ca mai apoi să reia sărutul.

Portia îi atinse obrazul, îl mângâie, invitându-l. Alte femei ar fi fost, poate, mai reținute; ea era directă, îndrăzneată. Hotărâtă. Sigură pe sine. Oftă cu mulțumire când Simon îi dădu jos rochia de pe umeri, lăsându-i sânii liberi, îndemnându-l când el aplecă încet capul, purtându-și buzele și mâinile peste rotunjimile lor, bucurându-se de ei. Avea o piele extrem de fină, atât de albă încât parcă strălucea sub atingerea delicată a degetelor lui. Arzând înfiorate, sfârcurile sânilor îl îndemneau. El luă unul în gură și supse adânc, adânc, până când ea strigă și degetele sale îi apăsă cu putere capul pe pieptul său. Portia respira repede, sacadat, când el își ridică capul. Buzele li se întâlniră, se atinseră în treacăt. Pe sub genele grele privirile li se întâlniră; respirațiile lor se amestecau și o căldură ciudată îi cuprinse pe amândoi.

-Mai vreau. Șoapta ei trecu repede, ca o flamă, peste buzele lui, peste mintea lui.

Trupul îi era deja încordat, cu musculatura rigidă, din cauza dorinței împotriva căreia lupta: nevoia urgentă de a o cuprinde, de a o lua. Dar nu încă.

Nu se mai obosi să o întrebe dacă era sigură de ceea ce voia. Fără a-și dezlipi buzele de ale ei, o trase înapoi în brațele sale, se așeză din nou pe sofa cu ea pe genunchi. Genunchii ei îi înconjurau coapsele. Se întinse pe spate continuând sărutul, apoi o mângâie încet pe spate, pe coapse, pe picioarele lungi.

O trase mai aproape prin întunericul acela fierbinte, pătrunzând, treptat, pe tărâmul unde pasiunea și dorințele primitive se îngemănau. Acolo unde dorința de a fi atins creștea și mai mult, devenind nevoie, o necesitate greu de controlat.

Când îi ridică poalele rochiei și-și strecură mâna dedesubt, ea îl încuraja printr-un

murmur.Se luptă cu dorința de a o determina să-și piardă capul,până o va face prizoniera lui.Cu ea,el urma un alt scenariu,unul menit să-i cucerească mai mult decât trupul.Îi voia mintea și sufletul,în aceeași măsură.

Slăbi ritmul în care o săruta,dar nu prea mult,pentru ca ea să continue să fie conștientă de ceea ce îi făcea el,de fiecare atingere,fiecare mângâiere,fiecare libertate pe care și-o lua.Și pentru a continua și el să rămână la fel de conștient.

Ea purta ciorapi de mătase.Cu degetele,îi urmări forma călcâiului,apoi urcă; îi mângâie glezna,genunchiul rotund,apoi,mai sus,găsindu-i jartiera pe care o roti cu degetele.Simți tremurul ei,mai ales când ajunsese mai sus și îi atinse pielea goală.Era ca și cea a sânilor,fină,delicată,caldă,arzând de dorință.O urmări,știind că este cu el tot timpul,conștientă că mâna lui se afla acum pe coapse.

Marginea cămășii îi prinse mâna.Și-o eliberă și și-o trecu pe sub cămașa fină de mătase,apoi peste pielea fină a șoldului ei,peste fundul gol și peste pielea care ardea și asuda sub atingerea lui.Ea se cutremură și se agăță de sărutul lui,pentru o clipă surprinsă.El o dezmierda cu buzele,cu limba,cu mâna,încet,posesiv, strângând,apoi,când ea se liniștea,explorând mai explicit.Ea tremura,dar rămânea cu el,urmărindu-1 și simțind ce dorea el.Erau străbătuți de fiori,când trecură la pasul următor al intimității lor.După ce se saturară,el porni mai sus,pe șold,apoi îi trecu o mână peste pântecul gol.O simți din nou cum reacționează,crispându-se pe neașteptate.Se strădui să respire printre buzele umflate și apoi s-o întrebe:

-Ești sigură,Portia? Ea trase aer în piept,cu sâni împungându-i pieptul.

-Atinge-mă acolo!El nu mai așteptă un nou îndemn.Prinzându-i buzele din nou, așteptă doar o clipă să simtă dorința ei,înainte de a-și duce mâna mai jos,spre curba moale a pântecului ei,apoi spre profunzimea coapselor desfăcute.

O mângâie încet,atinse carnea moale,explora,învăță.Ea era cu el,bucurându-se de fiecare clipă,de fiecare atingere...Simon nu mai fusese vreodată atât de conștient de trupul unei femei,care înflorea sub mâinile sale.Acest gând,ca și acela că o va avea sub el,că-i va simți trupul lipit de al lui,pielea goală peste a lui,îi produse o nevoie intensă.Ardea de dorință,așa cum făcuse încă de la început,când ea se încredințase încrezătoare brațelor sale.Devenea deja un chin.

Dar reuși să se controleze pentru o clipă,să-și înfrâneze dorința sălbatică.

Aceasta-ea-era prea importantă,această cucerire,mai mult ca altele,însemna viața și moartea pentru el.Cu degetele arzând,îi desfăcu și mai mult coapsele, despărțind cărlionții moi,urmărind,despărțind,ațâțând,pâna când ea începu să se miște sub mâinile lui deliberat,nesăbuit,cu obișnuita ei hotărâre,pretinzând mai mult.Cu degetele înfipite în părul lui,atâmându-se de el orbește,ca aștepta.

Atingerea îi produse aproape o arsură, ispitindu-l dincolo de limita suportabilității. Abia mai putea respira, nu se putea concentra decât asupra flăcării care-l consuma, asupra dorinței de a se îngropa în feminitatea ei, pe care cu atâta artă o explorase. Reuși să-și oprească pornirile primitive, ținute în frâu atâta vreme. Acestea nu dispărură, ci deveniră mai tari, mai intense, transformându-se într-o durere acută. Era suficient pentru ca să poată continua pe drumul pe care pornise, fără a se gândi la prețul pe care-l va avea de plătit mai târziu.

Prinsă în ghemul pasiunii care pusese stăpânire pe ea mai mult decât și-ar fi imaginat, Portia era doar vag conștientă de acea secundă în care atenția lui o părăsi, înainte de a reveni cu putere asupra ei. Era prizoniera felului în care el o atingea, o mângâia, o tatona, într-un fel necunoscut și neînțeles pentru ea.

Dar trupul ei părea să înțeleagă, să recunoască ceea ce era dincolo de ceea ce voia ea să admită. Trebuia să se lase în voia simțurilor cu mintea, să le învețe, să le cunoască. Mai ales să simtă. Nu-și imaginase că senzațiile fizice ar putea fi atât de puternice, atât de intense. Buzele lui o ardeau, pieptul lui puternic era atât de aproape, ca un zid, ocrotind-o împotriva miilor de senzații care o cuprinseseră, lovindu-i mintea, punându-i simțurile pe jar. Faptul că palma lui se afla între coapsele ei, mângâindu-le pe rând, și că o atingea acolo, pe carnea udă și lunecoasă, umflată și fierbinte, o făcea să-și simtă trupul ca un cuptor, și o fierbințeală mai aprigă izbucnea, când el pătrundea înăuntru, apoi o deschidea și o penetra mai adânc. Simțea că se sufocă, nervii, până atunci relaxați, începură să se încordeze. Mai mult. Apoi și mai mult. Mușchii i se încordară, dar într-un fel nemaierexperimentat până atunci. Plămâni i se blocau, icnea printre sărutările lui, strângându-l între coapsele sale, trăind senzația care urca de undeva, din adâncul ei. El o atingea într-un fel anume, era conștientă de asta. Mai era conștientă și de faptul că asta îi ceruse, asta era ce voia să afle, să știe acum.

Abandonă orice urmă de inhibiție, lăsându-se în voia senzațiilor. Purtată pe val. Într-o lume de senzații. Până la dimensiuni cataclismice. Simțurile o luară înaintea rațiunii. Tot trupul îi era în flăcări. El o pătrunse și mai profund. Ceva greu de definit îi invada fiecare bucată a trupului, pielea, venele, nervii, simțurile. Până când totul se rupse. Se sfărâmă. Se lăsă sub imperiul unei senzații de desfătare aproape dureroasă, apoi o plăcere strălucitoare îi invada trupul. Această senzație o părăsi treptat, dar o resimți ca pe o binecuvântare. Încetul cu încetul, senzațiile se diminuează, simțurile reveniră la normal. El își retrase mâna. Spre uimirea ei, se simți părăsită, neîmplinită. Revenindu-și complet, făcu imediat legătura. Realiză că jucase o piesă în două acte, iar el se oprise la pauză. Simon nu avea intenția să continue. Portia știa, simțea acest lucru.

Era decizia lui, foarte reală, ca și mușchii lui puternici, ca și starea lui de încordare. Ca o confirmare, ca o cortină care se lasă, ea își trase rochia în jos.

Portia avea deplină încredere în arta lui de a face dragoste cu o femeie. Se retrase din sărutul lui, întinzând mâna, spre a-i simți erecția puternică. Strânse palma, cât putu de bine. Îl simți mișcându-se, respirând greu. Se apropie și-i șopti:

-Mă dorești. El își înăbuși râsul.

-Să nu te îndoiești de asta!

Nu se putea îndoii, nu cu dovada aceea care îi ardea palma, deși intensitatea dorinței lui era o surpriză, un șoc pentru ea. Sau poate o tentație.

Cu toate acestea, informațiile vagi, pe care le avea ea transformate în realitate, o preveniră asupra pericolului la care se putea aștepta. Simon respira sacadat. Cu ochii închiși, îi prinse mâna într-ale sale, apăsând. Strângând peste strânsoarea ei.

Apoi, încet, îi dădu mâna la o parte. Răsuflă adânc. Ea nu-i deslușea trăsăturile în întuneric, dar era convinsă că ridurile de expresie, cele care dădeau duritate chipului său erau mai pronunțate acum. Cu buzele aproape de ale lui, ea suspină:

-De ce? Nu mai trebuia să insiste. Simon știa mai bine ca ea că ar fi putut să profite de situație, dacă ar fi vrut. O privi lung, apoi îi atinse încet buzele cu degetul. Ea se delecta cu această atingere. Simon se aplecă spre ea și o sărută.

-Ești pregătită, Portia?

Ea auzi întrebarea, dar nu consideră că era cazul să-i răspundă în cuvinte.

Se dădu înapoi, privind în ochii lui umbriți, în care îi era greu să deslușească ce voia. Se simțea dorită, nespuse de dorită. Îi răspunse sincer:

-Nu. Dar... El o sărută, oprindu-i vorbele. Ea ezită o clipă, conștientă că el nu voia să audă aceste vorbe rostite, sau altceva ce ar fi spus ea. Îi întoarse sărutul.

Simți cum flacăra dintre ei slăbise în intensitate. O lăsase să moară, cu bună știință. Până când... Buzele lor se desprinseseră din sărutat, dar rămaseră foarte aproape. Se priveau. Ea ridică mâna și trăsă contururile dure ale obrazului lui. Își puse gândurile în cuvinte:

-Data viitoare. Inspiră, făcând să i se bombeze pieptul. Apoi o prinse de mijloc.

-Dacă vrei tu...

Dacă vrei tu. Erau cele mai aspre cuvinte pe care fusese nevoit să le rostească și totuși o făcuse. Îi luă mâna într-a lui și porni înapoi, spre casă. O scurtă discuție, cu privire la necesitatea ca el s-o escorteze pe drumul de întoarcere, o ajută să revină la normalitate. Dar nu la acea stare în care se aflase cu o săptămână în urmă. Toate erau bune, dar dorința lui, acum stârnită, rămăsese încă nesatisfăcută. Niciodată până atunci nu simțise atât de acut nevoia de a avea o femeie.

Niciodată nu fusese obligat să-și înfrângă pornirile firești. Iar faptul că acum trebuia s-o lase să plece, să-i scape, nu era un scenariu pe măsura înclinațiilor și instinctelor sale de cuceritor. Trebuia să lupte împotriva propriilor porniri, să-și păstreze mintea limpede în timp ce trupul îi ardea în flăcări.

Perfect conștientă de ceea ce provocase, Portia îi arunca priviri grăbite. Chipul lui era mai dur, mai crispat ca oricând și putea citi pe el ce simțea. De fapt, nici nu era nevoie, pentru că-și închipuia prea bine. Ea își închipuia, dar el avea îndoieli serioase că nu înțelegea corect. Cu toate informațiile pe care le aflase despre sex, încredere și căsătorie, el se îndoia că avea o reprezentare corectă a situației în care se aflau, care era stadiul următor, cu ce anume flirta ea. Era conștient că trebuia să prelungească foarte mult acest joc. Să obțină ce voia, să se asigure de tot ce voia, și pentru asta avea nevoie de încrederea ei. Pe care trebuia s-o câștige. Fără tertipuri, de nici un fel. Fără presiuni. Simțea nevoia să urle. *Dacă așa vrei tu...* Când ea se opri și începu să se gândească la aceste cuvinte, simți că vor avea probleme. Trecutul lor comun n-o putea face să zâmbească drăgăstos și să meargă înainte, fără să se gândească. Temperamentele lor nu le puteau ușura luarea unei decizii. Iar inteligența ei, tăria de caracter, și chiar mai rău, independența ei, toate acestea văzute pe fondul caracteristicilor lui cu care ea se obișnuise, o făceau să creadă că risca continuând o bătălie dificilă. Iar el avea nevoie de orice avantaj pe care-l putea câștiga. Simon pășea alături de ea, în noaptea înmiresmată. Ea ținea pasul cu el. Avea o singură consolare: nu fusese niciodată o vorbăreață. Vorbea doar când era necesar. Cu el nu simțea niciodată această nevoie, așa cum făceau alte femei. Tăcerea se aștenuse între ei, nu stânjenitoare, ci confortabilă, ca niște pantofi purtați multă vreme. Obișnuința și mintea ei, două aspecte din care el, dacă era isteț, putea să câștige. Ea fusese mult mai înclinată spre o gândire logică decât orice altă femeie pe care o cunoscuse. Avea șansa să-i cunoască gândurile și, cu mult tact, o putea îndruma în direcția dorită de el. Atâta vreme cât ea nu intuia din ce motiv făcea asta. Dacă o făcea...

Dar ce oare îl determina s-o dorească de soție pe singura femeie despre care știa sigur că n-o va putea domina? Oftă încet și-și ridică privirea. Portia se încordă brusc. El privi înainte, și-l văzu pe grădinarul cel tânăr care supraveghea aripa privată a casei. Portia ridică din umeri. Își continuă drumul spre casă.

Casa era în întuneric. Nu se auzea nici o mișcare. Când trecură de felinarul care ardea la intrarea în casă, o văzu cum se încruntă.

-Ce este, Portia? Ea clipi de câteva ori.

-Dennis,grădinarul,era aici,când am plecat.El avu o grimasă și o conduse în continuare pe scări.Când ajunseră în interiorul galeriei murmură:

-Fixația lui e cam nesănătoasă.Voi discuta problema cu James.

Portia încuviință.Îi stătea pe limbă să adauge că-l văzuse și pe Ambrose,dar acesta nu se mai afla în același loc la întoarcerea lor.Nu avea rost să-i mai spună.În dreptul camerei ei,se opriră.Ea indică încăperea,printr-un gest cu capul.

Simon se uită la ușă,apoi își împleti degetele cu ale sale și-și duse la buze palma acesteia,sărutând-o.

-Somn ușor.Ea îl privi.Lipindu-se de el,se întinse și-l sărută:

-Și ție.Își trase mâna dintr-a lui,deschise ușa și intră.Trecu un minut,până ce îl auzi plecând.

Realizând cât de reală,cât de intensă era dorința lui Simon,Portia avu un șoc.

Poate cel mai puternic șoc din viața ei de până atunci.Era,de asemenea,și o tentație,poate chiar mai mare ca orice altceva,să meargă înainte,să afle tot ce voia să știe legat de intimitate.Emoția pe care o simțeau amândoi la fiecare privire,fiecare atingere părea să devină mai puternică,mai clară.Și mai reală.Și această descoperire o șocă,de asemenea.Se opri pe terasă și privi în jur.După ce luase micul dejun cu Lady O,i se lăsase timp să se schimbe și să se gândească în liniște.După tot ce se întâmplase noaptea trecută la casa de vară,gândurile sale trecuseră pe primul plan.Pe iarbă se mai aflau urme de rouă,dar nu pentru mult timp.Soarele strălucea vesel.Urma încă o zi caldă.Invitații plecau la Cranborne Chase și luau masa la un han,aflat în drumul lor.Toată lumea spera că o zi petrecută departe de conac va înviora atmosfera și va îngropa amintirile zilei precedente.Nu apucase să exploreze zona cu arbuștii ornamentali.Coborî de pe terasă,trecu de arcade și se opri la primul gard.Ca în toate regiunile cu arbuști decorativi,și aici aceasta era foarte întinsă.Nu apucase să vadă prea mult,când auzi glasuri.Încetini pasul.

-Problema paternității te pune pe gânduri? *Paternitate?* Portia se opri intrigată.Fusese vocea lui Kitty.

-Nu-mi fac prea multe probleme.O vei aduce la cunoștința tuturor,când vei considera că este potrivit.Aceasta fusese Winifred.Surorile se aflau de partea cealaltă a gardului.Aleea pe care se afla ea continua.Probabil ajungea într-o curte interioară,cu fântână sau havuz.

-Cred că te va interesa,chiar foarte tare,ai să vezi! Tonul pe care Kitty spusese asta era ca cel al unui copil răsfățat,care tănuia cine știe ce secret,dorind să producă multă supărare celor din jur.

Era evident că urmărea ca Winifred să aibă o strângere de inimă,gândindu-se cine ar putea fi tatăl.Se auzi un foșnet de fuste,apoi Winifred vorbi:

-Știi,Kitty,de multe ori te privesc și nu pot să nu mă întreb dacă mama nu l-a înșelat cumva pe tata.Tonul reprobator al acestei afirmații avu și mai mare efect, rostit de vocea profundă a lui Winifred.Mai rău decât afirmația anterioară și mult mai neplăcută.

-Iar acum,zise Winifred,te-aș ruga să mă scuzi,trebuie să mă pregătesc de călătorie.Merg cu trăsura lui Desmond.Portia căută să plece cât mai repede din acel loc.De acolo se ajungea foarte ușor în grădina de trandafiri.Așteptă s-o vadă pe Winifred trecând.Când observă că nu apare și Kitty imediat,Portia porni spre casă.Aruncând o privire spre locul de unde auzise discuția,îl zări pe Dennis,care săpa un strat de flori,aflat la limita zonei cu arbuștii decorativi.O văzu și el.Când ridică ochii spre ea,îi remarcă cearcănele negre.Nici nu era de mirare! Portia ajunsese pe terasă și intră în casă.Îi promisese lui Lady O că se va întoarce s-o ajute.Când ajunsese în camera acesteia,o găsi în fotoliul din fața șemineului.O privi pe Portia,apoi îi făcu semn servitoarei să plece.Imediat ce aceasta închise ușa,i se adresă Portiei:

-Ei bine,să-ți auzim raportul! Ea clipi des.

-Raport?

-Da,un raport foarte exact.Spune-mi ce ai aflat.Lady O facu un semn cu bastonul.Și,mai ales,stai jos,pentru numele lui Dumnezeu! Ești la fel de rea ca Simon Cynster,care nu se așază niciodată,doar ca să mă privească de sus.

Portia se așeză,cu buzele strânse,cu mintea zbârnâindu-i.

-Ei bine,insistă bătrâna,privind-o cu ochii ei negri,poți începe.Portia privi în ochii aceia.Nu găsea cuvintele cu care să exprime nici măcar jumătate din ce gândea.

-Am aflat că...lucrurile nu sunt atât de evidente cum am presupus eu.

Lady O o privi intrigată.

-Chiar așa? La ce te referi?

-La tot felul de lucruri.Învățase de mult cum să nu se lase enervată de scorpia bătrâna.Dar nu asta este important.Am aflat ceva ce ar trebui să știți.

-O! exclamă Lady O.a cărei curiozitate era un defect binecunoscut.Ce spui?

-Mă plimbam...Portia începu să-i relateze,cu lux de amănunte,conversația auzită.Când termină,se uită lung la bătrâna.Nu știa cum reușea aceasta să facă să nu i se citească pe figură nimic,în afară de dezgust.

-Kitty chiar este gravidă? Sau spune asta doar ca s-o scoată din minți pe Winifred? Lady O pufni disprețuitor.

-Oare este atât de proastă? Portia nu-i răspunse.O studie de aproape pe Lady O, întrebându-se ce gândea cu adevărat.

-Mi-am amintit că n-a mai fost la micul dejun,de când am sosit aici.La început nu m-am gândit la asta,dar,observând că-i cam place compania bărbaților,și că aceștia se adună în fiecare dimineată,îmi cam dă de gândit.Lady O încuviință.

-Cum părea Kitty?

-Kitty? Revăzu scena în minte.Când a vorbit a doua oară,părea un copil răsfățat. Dar acum,că m-ați întreat,îmi dau seama că prima oară mi s-a părut ușor disperată.Lady O făcu o grimasă.

-Nu mi se pare promițător.După ce se sprijini cu bastonul în podea,se ridică. Portia se grăbi s-o ajute.

-Ce credeți?

-Dacă este să ne luăm după fapte,fata asta face tot mai multe prostii,și,indiferent cine ar fi tatăl copilului,ea este destul de necugetată să-1 dea imediat în vileag.Lady O o opri pe Portia,care se dusesse să-i deschidă ușa.O apucă de braț și-i spuse: Ascultă vorbele mele,Kitty va sfârși prost! Portia încuviință și o ajută să coboare scările.

Cranborne Chase,cu stejarii și sălciile sale,se dovedi un loc binecuvântat, liniștit,după căldura mare și evenimentele zilei precedente.

-Dacă lucrurile ar fi stat altfel,sunt sigur că Lady Calvin ar fi plecat.

La brațul lui Simon,Portia se plimba sub mesteceni.

-Nu poate.Ambrose este aici cu afaceri,într-un fel.Se consultă cu domnul Archer,Lordul Glossup și domnul Buckstead,căroră vrea să le ceară și sprijinul.

-Iar Lady Calvin nu-i va primejdi fiului cariera.Erau la oarecare distanță de restul grupului,plimbându-se în umbra copacilor.

Se împărțiseră în grupuri,în trăsurile,și petrecuseră dimineata pe drumul care ducea spre pădure,apoi opriseră într-un cătun unde exista un han excelent,ca să mănânce.Acesta se afla chiar la capătul drumului pe care veniseră,iar hangiul îi îndrumă spre un luminiș îmbietor,un peisaj foarte plăcut pentru o plimbare de după masă.Lordul Netherfield și Lady O preferară liniștea hanului.Ceilalți își dezmoțiră picioarele,înainte de a se urca din nou în trăsurile.

Oprindu-se,Portia privi spre pantă.Aleseseră să se plimbe pe cea mai abruptă cărare.Nu-i urmase nimeni.Îi vedeau încă pe ceilalți,aflați jos.

O reperă pe Kitty,flancată de Lady Glossup și doamna Archer se strâmbă.

-Nu este bine ce vor să-i facă lui Kitty.Simon se uită la cele trei.

-O sechestrează?

-Aici nu prea are ce face,dar,când se va întoarce la conac,își va da din nou în pic,poate chiar mai urât.Simon pufni disprețuitor.După o clipă o întrebă:

-Ce se întâmplă? Ea ridică privirea realizând că el îi urmărise expresia feței.O privea pe Kitty,observându-i chipul morocănos,starea proastă.Încerca să înțeleagă ce simțea,știindu-se însărcinată.Surise,clătină din cap și-și întoarse fața spre Simon.

-Nimic.Eram doar dusă pe gânduri.El continua s-o privească.Îl prinse de braț.

-Să mergem spre movila aceea.Simon încuviință.Descoperiră un drumeag mai scurt,spre o poiană,unde o familie de căprioare păștea liniștită.

Se auziră strigați de ceilalți,și porniră înapoi spre han.Izbucni o mică altercație privind împărțirea grupului în trăsurile pentru drumul de întoarcere.Toți ignorară dorința lui Kitty de a merge în aceeași trăsură cu James.Lucy și Annabelle se așezară lângă James,deși nu era loc pentru amândouă,și porniră,urmând trăsura în care se aflau Desmond cu Winifred.Simon,cu Portia și Charlie,le urmară,lăsându-i pe ceilalți în trăsurile mai mari.Trăsurile mai mici ajunseră mai devreme la conac.Se duseră direct la grajduri.Domnii le ajutară pe doamne să coboare.Winifred,palidă,se scuză,îndreptându-se spre conac.Domnii începură o discuție despre carnea de cal.Portia li s-ar fi alăturat,dar Lucy și Annabelle se țineau mereu după ea.Oftă și se resemna să participe la o discuție liniștită în interior,așa că le conduse pe cele două spre casă.Se aflau într-unul din saloane,când apărură și trăsurile mari.Lucy și Annabelle,care brodau,își ridicară capetele și se uitară spre holul din față.Portia auzi voci iritate,înainte ca invitații să intre în hol.fără a lăsa să i se citească nimic pe față,se ridică.

Surorile o priviră.Vocea lui Kitty ajunse până la ele,ascuțită.Făcură ochii mari.

-Stați acolo! le spuse Portia.Nu este cazul să ieșiți.Îi voi spune eu mamei voastre că sunteți aici.Tinerele o priviră recunoscătoare.Cu un zâmbet,Portia se îndreptă spre ușă.În hol nu acordă nici o atenție nimănui,îi comunică doamnei Buckstead unde se aflau fetele ei și se duse lângă Lady O.

Aceasta murmură câteva vorbe de mulțumire și se prinse de brațul ei.Felul în care o strânse de braț îi indică Portiei că bătrâna era nervoasă și încordată.Lordul Netherfield,care până atunci stătuse lângă ea,înclină din cap,îi aruncă o privire nepoatei sale prin alianță și porni spre bibliotecă.Portia o ajută pe Lady O să ajungă în camera sa.Imediat ce închiseră ușa,aceasta se lansă într-o adevărată diatribă.Dar Lady O era prea obosită,de data aceasta.Îngrijorată,Portia o urcă repede în pat.După ce-și mai reveni,Lady O o privi lung.Îi răspunse la întrebări.

-Da,a fost rău.Mai rău decât am anticipat.Portia aștepta.

-Ce-a mai spus? Lady O făcu un gest de dezamăgire.

-De data asta a contat mai mult ceea ce n-a spus.După alte câteva momente Lady O închise ochii și oftă.

-Lasă-mă,copilă,sunt obosită.Portia porni spre ușă.Lady O continua să repete:

-Nu e bine deloc ce se întâmplă...

Portia coborî pe scara mai puțin frecventată,din aripa de vest.Nu voia să întâlnească pe nimeni.Dorea să fie singură.Un nor coborâse asupra conacului Glossup,la propriu și la figurat.Furtuna se simțea în aer.Soarele dispăruse în spatele norilor negri,iar aerul era greu de respirat,apăsător.Atmosfera din casă era chiar mai încărcată.Peste tot domnea un aer sumbru.Portia nu era o femeie prea sensibilă,dar simțea că se va petrece ceva.Fetele Hammond,chiar și Lady Hammond și doamna Buckstead simțeau la fel.Mai aveau două zile de stat la conac,așa cum fusese planificat.Plecând mai devreme,ar fi însemnat o insultă pentru Lady Glossup,care nu făcuse nimic s-o merite.Dar nici unul dintre invitați nu voia să stea mai mult.Portia și Lady O hotărâseră să se întoarcă la Londra.

Se întrebă încotro intenționa să plece Simon.Când ajunse la parter,auzi zgomotul făcut de bilele de biliard.Se uită spre coridorul care ducea spre aripa de vest.Prin ușa deschisă a sălii de biliard auzi voci de bărbați.Simon era printre ei.

Continuă să meargă spre grădină,către pajiște.Ridică privirea spre cerul acoperit de nori.Cu toate că părea foarte jos,nu existau semnele unei furtuni imediate,nici tunete,nici fulgere,ori stropi de ploaie.Numai aerul era greu.

Cu o grimasă,se îndreptă spre partea cu arbuști.Era cel mai sigur loc în care se putea feri,să nu mai audă cine știe ce.Fulgerul nu lovește de două ori în același loc,la urma urmelor.Trecu pe sub arcada de verdeață și ajunse la gard,în același loc de mai înainte și descoperi că teoria nu prea se potrivește cu practica.

-Copilă fără minte!Sigur că e copilul lui Henry!Nu poți fi atât de inconștientă,încât să lași să se înțeleagă altceva.Vocea doamnei Archer suna de parcă ar fi fost la un pas de o criză de isterie.

-Nu sunt eu proasta! izbucni Kity.Și nu-1 voi avea,oricum! Dar nu trebuie să-ți faci probleme.Știu cine este tatăl.Este doar o chestiune de timp să-1 pot convinge să vadă lucrurile la fel ca mine,și totul va fi bine.Se făcu liniște,apoi doamna Archer,pe care Portia aproape c-o auzi trăgând disperată aer în piept,spuse cu glasul șovăitor:

-Așa cum vrei tu! întotdeauna vrei să fac așa,ca tine? Dar ce vrei să faci?

Portia ar fi dorit să plece,dar înțelesese exact ce spunea doamna Archer și temerea acesteia.Problema era prea aproape de inima ei ca să nu știe...

-Ți-am mai spus! începu Kitty.Vreau să mă distrez.

Vreau ceva palpitant în viața mea! N-am chef să stau aici,să fac copii,să mă îngraș,să mă urâtesc.

-Ești o proastă! se auzi vocea doamnei Archer.Te-ai măritat cu Henry,tu ai vrut...

-Numai pentru că m-ai bătut la cap că trebuie să fiu o doamnă,să am tot ce vreau...

-Dar nu așa! Nu poți...

-Pot!Portia se răsuci pe călcâie și plecă,fără zgomot,prin iarba înaltă.Emoțiile erau puternice și nu putea raționa,nu voia să se gândească la ce voia să facă Kitty.Porni repede,furioasă,cu poalele rochiei în vânt,cu ochii plecați.Dădu astfel peste Simon.El o prinse de brațe,o liniști,apoi se uită peste capul ei,spre locul de unde venea ea.

-Ce s-a întâmplat? O singură privire spre chipul lui cu trăsături dure fu de ajuns. Observă cum mușchii i se încordaseră.Portia trase aer în piept și imediat scutură din cap.

-Trebuie să ieșim de aici.Măcar o oră sau două.El o privi lung.

-Am putea merge la adăpost.

-Da! zise ea și respiră adânc.Să mergem.

CAPITOLUL 9

Se plimbară prin grădină,apoi se îndreptară spre pădure.Ea nu-l luase de braț pe Simon,pe pentru că nici el nu-i oferise brațul și,cu toate că nu se atingeau,era tot mai conștientă de apropierea lui.Simon era alături de ea,fără s-o agaseze în vreun fel.Data fiind furtuna din sufletul ei,aprecie faptul și-i fu recunoscătoare,în sine.Simon era,de fapt,ultima persoană pe care ar fi vrut s-o întâlnească,dat fiind subiectul la care intenționa să se gândească.Avea nevoie de liniște să analizeze,să examineze,să înțeleagă.Data fiind natura subiectului și faptul că el era profund implicat,la propriu și la figurat,se aștepta să simtă ...nu timiditate,ci nesiguranță,atunci când era cu el.Aproape de el.Iar ea simțise,și mai simțea încă, siguranță,nu numai în acel moment,ci și de-a lungul zilei.

Nu chiar pe deplin în siguranță,dar nici agitată.Era absolut sigură că el se va comporta previzibil,că nu se va schimba.Nu va fi,n-ar putea fi niciodată o sursă de amenințare pentru ea.Nu fizic.Emoțional,lucrurile ar putea sta altfel.Făcu o grimasă,lăsă ochii în jos și continuă să meargă alături de el.Conștientă de prezența lui.Kitty și faptele ei o tulburaseră de data aceasta într-un fel mult mai profund.Ca atare,i se părea firesc să se apropie de cei pe care-i înțelegea și în care avea încredere.De pildă,Lady O.Sau de Simon.

Se aflau pe o parte a crestei unde nu erau copaci și vântul bătea mai puternic dinspre mare. O briză de aer proaspăt îi atinse, primele înțepături ale furtunii care era încă departe. Aerul rece îi răsfirea părul la spate, facând buclele să-i danseze pe față. Se opri, strângându-și șuvițele care o luaseră razna; apoi își ridică fața spre briza ușoară. Simon se opri lângă ea, ridică încet capul, privi în depărtare, la orizont, unde se îngrămădeau norii negri. Apoi își îndreptă privirea spre ea.

Nu fusese surprins s-o găsească în grădină. Orice altă doamnă s-ar fi odihnit, după oboseala zilei. Nu și Portia. Simon și-o imaginea întinsă pe pat. Era femeia cea mai energică pe care o cunoscuse: plină de neodihnă, o trăsătură a ei care îl atrăsese, în mod fizic, neașteptat spre ea. Nu acuzase niciodată vreo durere, nu se plânsese de nimic. Puterea ei nemaipomenită și zelul neobosit o ajutau să țină pasul cu el, în toate. Își mai aruncă o dată ochii asupra siluetei suple, subțiri. Avea picioare foarte lungi. Vibra de forță, de vitalitate. Fără doar și poate, încă un punct în favoarea ei. Dar acum părea absentă, așa cum n-o văzuse niciodată.

-Ce s-a întâmplat? Ea ridică privirea, îi cercetă fața, a cărei expresie îi confirmă că nu va putea fi păcălit cu jumătăți de măsură. Buzele i se strânseseră. Își întoarse privirea spre peisaj. Apoi spuse:

-Kitty e însărcinată. Am auzit-o dimineață, spunându-i lui Winifred, de fapt, încercând s-o convingă că este copilul lui Desmond. Simon nu făcu nici un efort de a-și ascunde dezamăgirea.

-Ce neplăcut!

-Nu este copilul lui Henry, oricum.

-Era de așteptat. Ea îl privi uimită, încruntându-se.

-De ce? Simon făcu o grimasă.

-Știu că ei doi s-au cam înstrăinat în ultimul timp. Simon ezită, apoi continua: Aseară i-am auzit pe James și Henry discutând despre un posibil divorț.

-Divorț? repetă Portia.

Îl privea uimită. Nu era nevoie să-i spună cineva care erau implicațiile unui divorț. Un divorț însemna scandal, și, în acest caz, completa ostracizare a lui Kitty. Portia îi evită privirea.

-Mă întreb dacă Kitty știe. Făcu o pauză, apoi continuă: Tocmai le-am auzit pe doamna Archer și pe Kitty discutând subiectul. Voia să știe ce va face fiica ei acum. Simon se crispă.

-Ce voia Kitty? Ce propunea?

-Nu-și dorește acest copil. Nu vrea să se îngrașe și... Cred că, de fapt, evită tot ce ar putea s-o oprească de la a se distra, consideră că asta este menirea ei. Simon începu să înțeleagă. Având surori mai mici și mai mari, se credea un cunoscător al

psihicului femeii, dar comportamentul lui Kitty era dincolo de înțelegerea sa. Portia se întoarse și porni. El o urmă. Știa că ea nu putea scăpa prea repede de ceea ce o tulburase. O lăsă să se gândească în continuare, în timp ce începură să urce pe creastă, apoi parcurseră o altă porțiune de pădure. Când ieșiră dintre copaci, urcând spre satul Ashmore, el observă că Portia era încă preocupată, și se opri.

-Ce se întâmplă cu tine, Portia? Ea îl privi lung, încercă să spună ceva, apoi îi evită privirea din nou. El așteptă în tăcere; după câteva momente ea îl privi din nou.

-Mi-ai promis că n-o să râzi. Se uită la ea, cu ochii măriți. Ea se încruntă și îi evită din nou privirea, porni mai departe; apoi se opri din nou, la fel de preocupată.

-Mă întreb dacă... mai târziu... aș putea ajunge așa cum este Kitty...

-Tu, să semeni cu Kitty?!... Pentru o clipă se gândi ce puteau să însemne spusele sale. Portia îl privi, la fel de încruntată.

-Așa cum este Kitty, să mă gândesc doar la distracție. El se opri. La fel și ea.

Simon nu se mai putu abține. Pufni în râs. Nici măcar figura ei încordată, nici furia din privirile ei nu-l puteau opri.

-Mi-ai promis! Portia îl lovi peste mână. El își înăbuși râsul.

-Simon! strigă ea, lovindu-l din nou. Acesta o prinse de mâini, ținându-le strâns într-ale sale.

-Nu! Oprește-te! Simon respiră adânc, țintuind-o cu privirea. Îngrijorarea sinceră și confuzia din privirile ei arătau că-și pierduse răbdarea, lucru care-l făcu să redevină sobru. Oare ea chiar credea asta?!... O privi în ochi:

-Nu există nici cea mai mică posibilitate ca tu să ajungi vreodată așa cum este Kitty. Să te transformi în ceva asemănător. Portia nu părea convinsă. Crede-mă, nu este posibil. Portia îl studia, din spatele genelor ei negre.

-De unde știi? Pentru că o cunoștea prea bine!

-Tu nu ești Kitty! spuse Simon, apoi respiră din nou, adânc, și rosti cuvintele care urmau cu mai multă covingere. Nu te-ai putea purta niciodată ca ea. Ea continua să-l studieze atentă, încă nesigură. El realiză brusc despre ce era vorba. Plămâni i se contractară, își simți gâtul uscat, când înțelese că ea, ei, se aflau pe marginea prăpastiei. El știuse, se așteptase, ar fi fost chiar șocat, dacă n-ar fi observat că Portia are unele rezerve, dacă ea n-ar fi ezitat mult, înainte de a i se dăru.

Cunoscând-o atât de bine, cunoscând curiozitatea ei de a ști, avusese încredere în ea, în această ultima decizie a ei. Nici măcar în cele mai avântate visuri nu-și imaginase că această Kitty ar fi putut să declanșeze o astfel de reacție în sufletul Portiei. Se cercetară din priviri. Ochii ei erau întunecați, aveau culoarea nopții,

doar emoțiile puternice se puteau citi ușor. Acum erau umbriți de incertitudine, de îndoială, nu față de el, ci mai degrabă față de ea însăși. Portia clipi nedumerită. El îi înțelese ezitarea. Reacționa instinctiv:

-Ai încredere în mine. Îi luă mâinile într-ale sale, o privi cu ochii lui albaștri, apoi i le sărută, pe rând. Atât te rog, ai încredere în mine! Ea îl privi, cu ochii mari. După un moment, îl întrebă:

-Cum poți fi atât de sigur?

-Pentru că... pierdut în adâncul ochilor ei, știind că trebuie să spună adevărul, încerca să găsească cele mai potrivite cuvinte care să exprime ce voise să spună și care era adevărul despre cele discutate: Tot ce este între noi, tot ce ar putea fi, chiar dacă ar fi ceva și mai puternic, nu te va putea schimba pe tine. Nu te va putea transforma într-o altă persoană. Ea se încruntă, preocupată, dar în sinea ei nu respingea spusele lui. Simon o lăsă să-și tragă mâinile dintr-ale lui. Se întoarse spre câmpul din fața lor, privind probabil fără a vedea ceva. După câteva clipe, Portia porni spre postul de pază. El o urmă imediat. Ajunseră la post și intrară. Se uită departe, spre Solent. La mică distanță de ea, Simon, cu mâinile în buzunare, aștepta. Nu îndrăznea s-o mai atingă, s-o grăbească în vreun fel.

Portia se întoarse spre el privindu-l intens, apoi ridică din sprâncene.

-Am crezut... M-am așteptat să fii mai convingător. Descumpănit, el scutură din cap.

-Hotărârea îți aparține. Tu trebuie s-o iei. Portia ar fi vrut să-l întrebe de ce gândea așa-el sesiză acest lucru în privirea ei-dar, observând că ezită, nu insistă. După un minut, ea renunță să mai admire peisajul. El o urmă și ieșind pe sub arcadă, se îndreptară spre conac. Merseră în tăcere-tăcerea lor ciudată care-i lega. Erau conștienți unul de celălalt, mulțumiți că se puteau scufunda în propriile lor gânduri, știind că acel de alături nu se supără și că nu așteaptă atenție.

Simon se gândea doar la ea. Și la ceea ce era între ei, la acea legătură care devenise pe neașteptate atât de puternică, de profundă. Se dezvoltase într-o direcție la care nu se așteptase. Acum înțelegea totul, și nu erau alte elemente mai puternice care să-l facă să forțeze nota, să pretindă. Ar fi trebuit să se rezume la ceea ce primea, la emoția adâncă, la legătura de suflet, care se crease între ei.

Știusese de a început că a-i câștiga încrederea și a o face să-l accepte ca soț va fi o misiune dificilă. Iar faptul că trebuia să facă asta pe fondul destrămării căsătoriei lui Kitty și a lui Henry îi făcea misiunea și mai grea, obligându-l să regândească lucrurile, să reevalueze unele aspecte, sentimente, așteptări. Ca faptul că avea încredere deplină în ea. Tocmai de aceea ideea că ea s-ar putea transforma într-o altă Kitty i se părea ridicolă.

Nu putea deveni o a doua Kitty, continuând să fie Portia. Tăria ei de caracter-un fel de coloană vertebrală din oțel, pe care o observase și la surorile sale și o detectase și la ea cu mai multă intensitate-nu i-ar permite. Din acest punct de vedere, o cunoștea mai bine decât se cunoștea ea. Iar el avea deplină încredere în tăria ei de caracter. Până acum nu considerase că aceasta ar trebui să fie o calitate a viitoarei sale soții. Abia acum afla cât era de prețioasă. Recunoștea acum, cu toată hotărârea și voința lui, că trebuia să accepte, ca un adevărat Cynster, că implicarea emoțională era o condiție esențială pentru căsătorie.

Ajunseseră în grădină și la aleea acoperită cu glicină. Casa se afla în fața lor. Punându-și mâna pe umărul ei, Simon o făcu să se oprească. Ea se întoarse spre el. Prinzându-i palma, își împleți degetele cu ale sale și o privi lung în ochii ei întunecați:

-Îți pot promite un singur lucru. El îi ridică mâna, i-o sărută, privind-o în tot acest timp. Nu-ți voi face nici un rău. Niciodată. Ea nici măcar nu clipi, nu se mișcă. Se priviră așa mult timp. Apoi ea oftă lăsând capul în jos. Prinzând-o de braț, el o conduse spre casă.

Fusese într-adevăr hotărârea ei. Se simțea mai bine acum, când văzuse că el observase și acceptase acest lucru. Pe de altă parte, nu știa cum să interpreteze comportamentul lui. Știind că sub acel farmec elegant se afla, în realitate, un adevărat despot, Portia avea nevoie de o explicație pentru răbdarea și reținerea lui. Mai târziu, spre seară, pe când stătea în fața ferestrei, se gândi la asta.

Nu știa cum va influența acest lucru hotărârea ei. În timpul jumătății de oră petrecute în sala de artă, Simon găsi un moment în care-i murmură destul de încet, ca să audă numai ea, care-i dormitorul lui, în caz că avea nevoie să știe.

Dacă ea s-ar fi simțit cumva agasată de insistențele lui, i-ar fi aruncat o privire de gheață, care să-i taie cheful, dar expresia ochilor lui îi confirmă faptul că și el ducea lupta cu propriile instincte. Ea își plecase capul, dar apoi li se alăturară alții și astfel clipa lor de intimitate dispăru. Oricum, ea înțelese că Simon aștepta un semn care să-i confirme hotărârea. În timpul cinei, îl urmări cu mare atenție, fără ca el să observe pentru că oaspeții se străduiau să întrețină conversația, iar el să găsească subiecte noi, atractive. Kitty se dovedise încă o dată folositoare, desigur, fără să știe. Se întorsese acum la primul ei rol, la care adăugă și fler dramatic. În seara aceasta era doamna neînțeleasă, hotărâtă, eroică, păstrându-și bărbia avântată înaintea împotriva săgeților celor care o cunoșteau prea bine. Doamnele se retrăseseră să-și refacă machiajul, lăsându-i pe domni la masă. Nimeni nu avea chef de o seară prelungită. Atmosfera rămăsese apăsătoare,

emoțiile vibrând între Kitty și ceilalți. Ceaiul sosi devreme. După o ceașcă, doamnele se retraseră din nou. Ceea ce o aduse pe Portia la locul în care se afla acum, privind cerul înstelat, gândindu-se la singura decizie pe care o putea lua. La urma urmelor, aceasta depindea de el. În pofida celor petrecute în trecut, ea nu fusese surprinsă când Simon se oferise, acceptând să-i fie ghid în explorarea interacțiunii fizice dintre un bărbat și o femeie. Nu fusese de acord chiar de la început, dar capitulase imediat, văzând că ea era foarte hotărâtă. Simon știa prea bine că, dacă ar fi refuzat-o, ea ar fi continuat cu altcineva. Din instinct, ea simțise că ar fi fost mai bine să facă încercarea asta cu el decât cu altul.

Nimic nu schimba faptul că el era un Cynster, iar ea o Ashford. Făceau parte amândoi din înalta societate. Dacă ea ar fi fost mai tânără, mai inocentă sau mai supusă, sau o femeie cu care el nu avea intenția să meargă prea departe, lucrurile s-ar fi desfășurat altfel, ajungându-se la acel: „*Acum, că m-ai sedus, căsătorește-te cu mine!*” Din fericire, nu acesta era cazul lor. El o cunoștea destul de bine. N-ar fi ajutat-o în aflarea necunoscutelor despre relația bărbat-femeie dacă ar fi știut că se petrecea vreun act reprobabil, iar ea se simțise ridicol de mulțumită că el acceptase această explorare senzuală. Aceasta era de ajuns să-1 absolve de orice responsabilitate morală. El acționase spre binele ei, având consimțământul ei.

N-o sedusese, în sensul clasic al cuvântului. Se făcuse doar agreabil și disponibil, pentru cazul în care ea ar fi dorit să fie sedusă. Simon nu făcuse presiuni asupra ei, pentru că nu așa trebuia să se poarte un gentleman.

Ce se întâmplase între ei avusese loc pentru că așa dorise ea. Acum ea avea de ales, dacă accepta să ia mai mult, dacă intenționa cu adevărat să facă pasul final, să dea și ultimul vâl la o parte și să învețe totul.

„Școlarul” dinăuntrul ei își dorea să meargă mai departe, dar cealaltă Porție, cea pragmatică, rezista să cântărească argumentele pro și contra.

În mintea ei, ca și în cea a altor tinere de vârsta ei și, cu același statut confirmat, se simțea liberă, virginitatea nu mai reprezenta un obstacol. Dacă la un moment dat al existenței nu intra cu piciorul în apă, să constate că este udă, la fel de bine ar fi putut să nu se mărite niciodată și atunci, la ce bun? Pentru ea, virginitatea era un concept învechit. Riscul unei sarcini era real, dar acceptabil. Nu-1 avea acum în vedere. Spre deosebire de Kitty, ea își dorea propriii copii, pentru că avea o familie numeroasă, gata s-o ajute, iar de viața socială nu-i prea păsa, așa că, într-o asemenea împrejurare s-ar fi putut descurca. Cu condiția să nu recunoască niciodată cine era tatăl. Simțul de conservare era prea bine dezvoltat pentru a o lăsa să facă o astfel de greșală. Dacă emoția dintre ei se dovedea a fi simplă dorință, putea deveni interesată doar de legătura trupească, așa cum părea să

procedeze Kitty. Iar el era prea experimentat și-reputația sa îi garanta-avusese destule ocazii să-și formeze o opinie de expert în această privință. Ajunse la concluzia că toate argumentele contra erau puternice, nu din considerentele sale. Cât despre cele favorabile, ea știa ce voia, ce-și dorea. Voia să învețe totul despre căsătorie înainte de a face pasul acesta. Trebuia să înțeleagă aspectele fizice a ceea ce se numea „căsătorie”.

Ceea ce făcuse Kitty din căsnicia ei o determinase să se gândească de două ori, înainte de a ajunge în fața altarului. Iar dacă tot ce aflase în săptămâna aceasta n-o va ajuta să facă alegerea potrivită, nu avea să și-o ierte.

Să înțeleagă mariajul sub toate aspectele sale fusese ținta sa inițială... Acum însă, voia să știe mai mult. Ar mai fi dorit să afle cât era de puternică legătura sentimentală dintre ea și Simon, emoțiile care stăteau la baza ei și faptul că se imagina foarte ușor ducându-se în patul lui.

Observând comportamentul lui Kitty, ajunsese să înțeleagă multe despre viață.

După cum observase, singurul risc pe care-l vedea în a face dragoste cu Simon era unul emoțional. Și acesta era ipotetic, îl putea intui doar, neștiind cu adevărat cât de profunde erau sentimentele care îi determinaseră să fie împreună.

Această emoție și efectele ei erau aproape reale. Ca și riscul peste care nu putea trece, pe care nu-l putea ignora. Dacă legătura dintre ei se transforma în dragoste? Habar n-avea ce ar fi. Dragostea, căsătoria, bărbații nu se aflaseră pe lista ei de priorități. Nu le căutase. Nu din acest motiv recursese la ajutorul lui. Cu toate acestea, fusese destul de naivă și plină de sine să nu se mire de perspectiva care i se deschisese. Se consumaseră deja mai multe etape ale dorinței ei de a identifica emoțiile premergătoare căsătoriei și, dacă ceea ce era între ei nu era dragoste, experimentul trebuia să se încheie. Rezultatul părea sigur și simplu. Dar pericolul nu se afla aici. Amenințarea se afla de cealaltă parte a medaliei. Dar dacă între ei era dragoste? Ce va face atunci?

Știa deja răspunsul. Dacă era dragoste din partea ei sau din partea lui sau a amândurora, și el, admitând acest lucru, va insista în favoarea căsătoriei, ea nu-l va putea refuza. Era un Cynster, la urma urmelor! Dacă va consimți, unde va ajunge? Măritată cu un Cynster. Să fie îndrăgostită și măritată din dragoste cu un Cynster, era riscant. Dacă erau amândoi îndrăgostiți, situația putea fi sub control dar, dacă numai unul din ei avea sentimente, rezultatul urma să fie dezastruos.

Acesta era riscul. Se afla acum în fața unei dileme. Întrebarea era dacă merita să riște? Respiră adânc, cu ochii asupra siluetelor copacilor de afară.

Dacă nu continua acum jocul seducției, adică dacă nu accepta oferta lui de a o seduce, peste câteva zile drumurile lor se vor despărți. Ea se va întoarce la

Ruthlandshire,cu multe întrebări nelămurite.Cine se va oferi să-i deslușească totul? în cine ar mai putea avea încredere?

Șansele ca ei să se mai întâlnească în vara aceasta erau destul de reduse și nici nu avea garanția că Simon ar rămâne la fel de receptiv la cerințele ei peste o lună sau să zicem,trei!Ar putea ea să se retragă să-i întoarcă spatele,să refuze? Ar putea trăi în continuare fără să știe ce însemna apropierea fizică,intimitatea pe care o reprezintă? Ce determina un bărbat și o femeie să ajungă acolo? Fără să știe vreodată dacă între ei fusese dragoste,dacă o simțeau amândoi și ce însemna asta? Strânse din buze nedumerită,nemulțumită că nu putea ajunge mai repede la o concluzie.Nesăbuită,adesea arogantă,repezită,gata să greșească,nu avea,totuși, puterea de a da înapoi.Indiferent de riscuri.După cum stătea situația,trebuia să se ducă în camera lui în această seară,era singura soluție.Poate că altă femeie ar fi considerat-o o nebunie,dar ei i se părea ceva normal.

Nu mai avea rost să piardă vremea.Pentru a ajunge la Simon trebuia să înconjoare galeria aflată deasupra scării principale.Din fericire,doamnele se aflau deja în camerele lor,așa că nu risca să fie văzută.Mergând cu mare atenție prin locurile mai întunecate,ajunse în coridorul care făcea legătura cu aripa de vest.La joncțiunea dintre aripa de vest și casa principală trebuia să treacă prin foaietul de la capătul scării.Tocmai ajunsese într-o porțiune deschisă când auzi pași pe scară.Se întoarse imediat și se retrase repede în întuneric,pe coridorul de pe care tocmai ieșise.Zgomotul de pașii deveni tot mai puternic,apoi,până la ea,răzbătu vocea lui Ambrose.Desmond îi răspundea.Portia se rugă în gând ca încăperile lor să nu se afle în aripa principală,unde era ea acum,ci în cea de vest. Ascultă puțin.Aceștia ajunseseră în capătul scărilor,discutând despre câini de vânătoare.Se opriră o clipă,apoi își continuară drumul.Spre aripa de vest.

Ezită,neștiind care erau camerele celor doi.Mergând pe unde era mai întuneric, foarte aproape de perete,dădu colțul Dar Desmond și Ambrose erau deja pe coridor.La capătul acestuia se despărțiră,fiecare intrând în camera sa,unul la stânga,altul la dreapta.Răsuflă ușurată.Camera lui Simon era a treia ușă de la scară,și nu mai trebuia să riște să treacă prin fața ușilor lui Ambrose sau Desmond.Traversă holul.Când trecu de scară se auzi clinchetul bilelor de biliard. Forțându-și auzul,prinse chiar și vocile ce veneau din direcția aceea.

Era cea a lui Charlie,apoi îl auzi pe James râzând și pe Simon cu vocea sa gravă. Pentru o clipă,rămase acolo,cu ochii pe jumătate închiși și cu buzele strânse, după care se răsuci pe călcâie și își continuă drumul spre camera lui.

Deschise ușa,intră,apoi o închise ușor.

În jur erau camere neocupate,dar nu avea rost să riște.Cercetă repede camera care se afla în întuneric,iritată de faptul că Simon nu era acolo,s-o aștepte.S-o ajute să depășească mai repede momentele de nesiguranță,de teamă prin care abia trecuse.Cât dura un joc de biliard? Se gândi câteva clipe,apoi pufni, furioasă.Poate va avea măcar bunul-simț să urce în cameră,să vadă dacă ea se folosise de informația pe care i-o furnizase cu atâta discreție.

Se mișcă prin încăpere,încercând să-și stăpânească agitația nervoasă din stomac. Luase o hotărâre,nu voia să se răzgândească acum.Folosise din plin curajul cu care se mândrea.Camerele din aripa de vest nu erau atât de mari ca acelea din aripa de est.Această parte era mai veche.Tavanele erau foarte înalte,dar încăperile mici.Privi în jur:observă că moblierul era diferit.Fotoliile de lângă cămin lipseau.Două scaune flancau comoda înaltă până la nivelul umerilor,dar erau înguste și nu prea confortabile.Se uită la pat.Era singurul loc unde putea sta mai comod,să aștepte.Se așeză,mulțumită de grosimea saltelei.Se întinse pe pernele de la capul patului,cu brațele încrucișate,și rămase cu privirea ațintită asupra ușii.Era evident că Simon n-o așteptase,neștiind sigur dacă ea va veni.

Știind că era un Cynster arogant,cunoscându-i reputația,n-o mira.

Fereastra era deschisă.Briza pătrunde înăuntru.Furtuna trecuse,lăsând în urmă un aer mai rece.Tremură,înfiorată.Nu-i era frig,totuși...

Se uită la cuvertura de pe pat,apoi ridică privirea și se încruntă,atentă la ușă.

După ce se despărți de Charlie în fața ușii,Simon intră Se uită la fereastră,pe unde răzbăteau razele lunii și decise că nu avea rost să aprindă lumânarea.

Își scoase haina.Desfacându-și nasturii hainei,se îndreptă spre scaunul de lângă comodă și o aruncă acolo.La fel și vesta.Își scoase acul de cravată,îl puse tot pe comodă,apoi începu să desfacă nodul complicat al acesteia,parcă pentru a-și ocupa mintea cu lucruri obișnuite,pentru a nu se mai gândi la faptul că nu va închide un ochi toată noaptea,răsucindu-se de pe o parte pe alta.

Întrebându-se cât va mai dura această obsesie.Întrebându-se cât va mai reuși să joace rolul seducătorului nonșalant.Niciodată nu jucase un rol atât de străin de firea sa,dar până acum n-o sedusese pe Portia.După ce reuși să-și desfacă cravata,o scoase de la gât și o lăsă să cadă pe celălalt scaun.O rochie de mătase de culoare deschisă era întinsă pe scaun.De culoarea mărului verde.Memoria i-o adusese în minte pe cea pe care o purtase: Portia,în seara asta.Culoarea acesta îi făcea pielea și mai albă,iar contrastul cu părul negru și mai evident,cu ochii albaștri și mai strălucitori.Întinse mâna și netezi cutele rochiei,parcă pentru a se

convinge că nu avea halucinații. Deranja astfel o pereche de ciorapi de mătase diafană, așezați peste niște jartiere de mătase cu dantelă. Închipuirea i-o luă razna. Și-o imaginează imediat pe Portia doar în cămașa de mătase. Încet, neîndrăznind să creadă ce-i semnala rațiunea, se întoarse. Portia adormise în patul lui, cu părul negru vâlurind pe perne. Cu pași ușori se apropie de ea. Portia dormea cu fața spre el, cu un braț sub cap. Buzele îi erau întredeschise. Genele ei lungi de culoarea abanosului contrastau cu pielea foarte albă. Îi simți parfumul; era ceva floral, ușor, care i se insinua în toate simțurile, apoi puse stăpânire pe el.

Tot ce vedea, ce simțea îl amețea. Triumfa! Dar se înfioră imediat.

Își încleștă maxilarul și mai așteptă o clipă, simțindu-și sângele cum îi pulsează sub piele. Toată seara se gândise la ea, dar nici nu îndrăznise să spera că va veni.

Cu Portia nimic nu era previzibil sau simplu. Și totuși, iată că venise.

Nu putea să creadă că era adevărat. Simți că i se taie respirația. Trase aer în piept, îl dădu afară încet, reamintindu-și sieși că nu trebuia să se aștepte la prea mult. Nu era momentul să-și lase instinctele să pună stăpânire pe el.

Cu toate acestea, trebuia să aibă curaj să se ducă în pat. Se părea că Portia îl cunoștea bine. Nici o altă femeie cu care se culcase nu-l cunoscuse într-atât. Îi cunoștea caracterul, personalitatea, știa că l-ar plăcea ca soț. Sau putea intui, cu flerul ei deosebit. El fusese de acord s-o învețe ceea ce voise ea să știe. Apoi, nu mai discutaseră despre asta niciodată. Nimic care să-i lege mai mult. Cu toate acestea, era conștientă că, apelând la el, introducându-l în intimitatea ei, riscase, poate, mai mult decât virginitatea. Independența era un element vital pentru ea.

Pentru a o clătina cât de cât, ar fi trebuit un curaj nebunesc, pe care ea îl avea din belșug. Dar ea nu era femeia care să ia o decizie atât de ușor.

Întrevedea și primejdia, oricât de bine ar fi ascuns-o el. Habar n-avea nici el, nici ea-cum ar putea face o căsnicie să meargă. Oricât încerca să întrevadă o posibilitate, îi era greu. Dar asta era ceea ce-și dorea el.

Iar acum, Simon mai trebuia s-o convingă și pe ea că își dorea același lucru.

Dar fără a da în vileag că avusese acest lucru în minte încă de la început.

Chiar dacă avea încredere în ea, aceasta era o informație, un element de vulnerabilitate, pe care nu era necesar să i-l dezvăluie. O privi câteva minute, făcându-și planuri, prea înțelept pentru a se grăbi. Dar o dată ce avu clar în minte modul de apropiere, își încordă mușchii, se apropie de pat și se așeză lângă ea.

Ea nu se mișcă. El ridică o mână, își trecu degetele prin părul ei, răsfirându-i șuvițele. Îi privi chipul inocent în somn, apoi se aplecă și o sărută.

Ea se dezmetici încet, caldă, dulce, feminină, murmură ceva neinteligibil, se lăsă pe spate, își trecu degetele prin părul lui și-l sărută. Ca o invitație.

El se retrase,privind-o în ochii ei mai întunecați ca noaptea,cu genele incredibil de lungi.Îi privi gura.

-De ce ești aici? Buzele ei pline,senzuale,se curbară ușor.Îl trase spre ea.

-Știi prea bine.Vreau să mă înveți totul.Portia îl sărută.Limba sa alunecă spre buzele lui,le găsi și le atinse,tandru și înțepător în același timp.Pasiunea cresc,împrăștiindu-i flăcări sub piele.Abia se mai putea stăpâni.Se retrase,căutându-i privirea.

-Ești sigură? Foarte sigură? Când ea ridică din sprâncene ușor,imitându-1,el îi șopti: Ești sigură că nu-ți va părea rău dimineață?

Chiar când rosti aceste vorbe,realiză că spusese o prostie: aceasta era Portia,nu avea cum să se schimbe.Și,slavă Domnului,nici el n-ar fi vrut să se întâmple așa.

-Nu-i nimic,uită întrebarea.El o privi lung.Spune-mi un singur lucru.Asta înseamnă că ai încredere în mine? Ea nu-i răspunse imediat,părând că se gândește.Apoi încuviință:

-În această privință,da.Simon răsuflă ușurat.

-Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.Desprinzându-se din brațele ei,se ridică,își scoase cămașa din pantaloni și o trase peste cap.

CAPITOLUL 10

Portia nu-și lua privirea de la pieptul lui gol.Simți că i se usucă gura.Logic ar fi fost să fie atentă la întrebarea pe care i-o pusese el,la motivele care-1 făcuseră să întrebe asta...Dar nu mai conta.Asta era,la urma urmelor,ceea ce dorise să știe.Să învețe.Nesiguranța,ușoara senzație de panică pe care o simți,când mâinile lui îi cuprinseseră mijlocul și-i descheiară nasturii,era,își spuse ea,ceea ce așteptase.Cu toate astea,i se păru mai bine să se concentreze asupra altor lucruri...Era caldă și calmă,mulțumită.Fremăta,acut conștientă de atingerea moale a cămășii de pielea ei,de materialul lenjeriei de pat.El se întoarse și se așeză pe marginea patului.

Acesta se înclină ușor sub greutatea lui,când își scoase cizmele și le lăsă să cadă.Părea foarte încordat și concentrat asupra unui singur lucru.

Concentrat asupra...Ea se înfioră.Tresări când Simon se ridică,scoțându-și pantalonii,apoi se întoarse.Ochii săi priveau,dar nu la el.Era conștientă că buzele îi erau întredeschise,iar ochii măriți.Îl mai atinsese până acum,dar nu-1 văzuse gol.Iar ceea ce vedea era mai impresionant pentru ea.De fapt,în mintea sa,nu prea era sigură...

-Pentru numele lui Dumnezeu,nu te mai gândi la nimic!

Portia clipi de câteva ori.Simon intrase în pat,acoperindu-se cu cearșaful până la gât.O trase spre el.

-Simon! El o sărută cu pasiune. Încercă s-o domine. Instinctiv, ea îi răspunde cu aceeași agresivitate. El se potoli imediat, o mângâie pentru a se domoli, văzând că era încordată, ba chiar mai mult, șocată de felul în care simțea contactul cu pielea lui, cu mușchii lui puternici, bine conturați, cu forța pe care o degaja, de care se simțea copleșită. Era un șoc, un adevărat șoc pentru ea. Și în acest domeniu, teoria însemna ceva, iar realitatea altceva. El continua s-o sărute. Nu mai putea respira acum decât prin respirația lui. Încercă să se desprindă din sărutul lui, să aibă mintea liberă, să poată gândi, dar el n-o lăasă. Apoi, dintr-o dată, se cufundă inexorabil într-o mare de senzualitate. Aplecat deasupra ei, cu picioarele împletite cu ale ei, cu mâinile răsfirate pe pielea ei, degetele îndoite, o ținea captivă, subjugându-i simțurile, până când ea nu mai opuse nici urmă de rezistență.

Până când mintea ei se pătrunse nu numai de plăcere, ci și de dorință, de așteptare. El n-o lăasă să-și revină, ci continuă s-o sărute, răvășindu-i gura, fără cea mai mică disimulare a dorinței, a posesiunii. Oftând, se abandonează asediului instituit de el, oferindu-și nu numai trupul, ci chiar întreaga ființă.

Iar el luă ce i se oferea. Portia nu realizase până acum ce mult o dorise. Când înțelese, se scutură, înfiorată. Simon n-o mai sărută. Se gândi la alte părți pe care să le cucerească. Sâni, de pildă. Fierbinți și dureroși, înfloriseră sub atingerea lui. Cu multă pricepere, ca întotdeauna, degetele sale îi desfăcu, îi frământă, îi atinse, îi mângâie. Îi strânse. Portia își simți trupul cuprins de flăcări. Gemu, captivă a sărutului lui. El nu se opri, nu încetă jocul său chinuitor. Doar atunci când o simți arcuindu-se sub el, și țipă, îi eliberă gura și sâni, ridicându-i cămașa.

-Ridică brațele, Portia. Ea îl ascultă, trăgând aer în piept, în timp ce el îi scotea cămașa. Înainte ca ea să lase brațele în jos, el îi apucă o încheietură, apoi și pe cealaltă, le prinse pe amândouă în pumnul său, sprijinindu-le în pernele din spatele ei, deasupra capului. Pieptul lui îi atinse sâni. Ea gemu. O căldură plăcută îi străbătu trupul. Simon se aplecă din nou asupra ei, căutându-i înfometat gura, apoi îi sărută încet umerii goi, mișcându-se deasupra ei, înainte și înapoi, atingându-i sâni, excitându-i stâncurile încordate, provocându-i o plăcere vecină cu durerea. Nu mai avea suflare când el îi eliberă, în sfârșit, gura, pentru a-i acoperi curbura gâtului lung, subțire cu sărutări lacome, insistând asupra locului unde se putea simți pulsul, trasând posesiv o claviculă, înainte de a-și coborî capul și a se desfăta. Captivă cum era, cu mâinile ridicate deasupra capului, cu trupul subjugat, expus delectării lui, ea n-ar li putut să evite violentul val de senzații ce se rupea înăuntrul ei, simțindu-i goana sălbatică prin ea.

O prinse, o ridică sus, deschizându-i larg simțurile. Realitatea se insinua cu încetul: umezeala fierbinte a gurii sale, trupul lui, cu mușchii bine conturați, aflat

deasupra ei,vârful înflorit al erecției lui apăsându-i șoldul,pregătită s-o revendice.Făgăduiala-certitudinea-a ceea ce urma o copleșiră și i se oferi.Încetă să mai lupte.Îl lăsă s-o învețe.Să-i arate.Simon știe când ea încuviință,când se opri să încerce a judeca,a gândi.Să se controleze.Trupul ei,care nu avea nimic din duritatea trupului lui,ci doar suplețe,se liniști sub al lui.Un semn de recunoaștere,pentru el,cuceritorul.Și-i plăcu.Își ridică capul,îi atinse gura,buzele-acum putea să guste cât dorea!-și trecu deasupra ei.

O lăsă să-i simtă greutatea,să știe și să învețe,asigurându-se de ceea ce îi trebuia. Când ea încercă să se retragă,el îi eliberă mâinile,coborându-le pe ale sale la nivelul sânilor ei,apoi mai jos,urmărind curbele trupului ei,atingându-i pielea mătăsoasă,mijlocul,coapsele.Ea murmură ceva.Sorbind-o din ochi,Simon prinsese sensul acelor sunete,sărutând-o mai apăsat.

Când îi eliberă buzele,se ocupă de trupul ei,lingând,mușcând,sărutându-i sânii.

Ea nu încercă să-1 oprească Mâinile îi prinseră umerii,cu degetele strângând, apoi liniștind,ca el să deguste ofranda ei.Respirația îi era aspră,ochii ei,când el îi privi chipul,erau închiși,și o linie fină între sprâncene îi trăda concentrarea.

Simon îi lîngea sfîrcul întărit al sînului,apoi cu limba îl trase în gură și-1 supse mult,mai mult,până când concentrarea dispăru și ea gemu.Coborî mai jos și-și pierdu controlul,știind că în seara asta nu se va putea înfrîna.Nu în seara asta,nu cu ea.O dorea,dar nu din aceste câteva zile petrecute împreună,ci de mai mult timp.Trupul ei era prada după care tânjea de multă vreme,chiar dacă nu voise să recunoască.În noaptea asta va fi a lui.Mai mult: în această noapte ea i se va dărui fără rezerve.Dacă va fi să aibă un viitor împreună,nu avea rost să mai pretindă că era ceea ce nu exista în realitate,că nu va cere totul de la ea.Cum va reacționa ea,era cu totul altceva,dar,după cum o știa el,nu curajul îi lipsea.

În adâncul inimii știa că-i putea cere orice,iar ea,cu bună știință,îi va oferi totul.De aceea îi era imposibil să-i facă vreun rău.Și ea știa asta la fel de bine ca el.Buzele lui Simon navigau pe pielea întinsă a pântecelui ei și ea își ținu respirația.Mâinile lui coborâră,desfăcându-i coapsele.El se trase mai jos,i le depărta și mai mult,aplecându-și capul.Ea ghici ce se va întâmplă.Își încleșta degetele în părul lui.

-Simon!Îi rosti numele cu un strigăt.El îl percepu ca pe un geamăt înăbușit.Îi ajunse până în suflet.El linse,verifică,îi gustă savoarea sugând lent,apoi trasând mai explicit îndoiturile umflute.Simți gustul ei de miere,de măr dulce.

Găsi vârful clitorisului înălțat și umflat și-1 supse ușor,cu fiecare simț atent la ea,la reacțiile ei.Împinse treptat înăuntru,până când îi simți degetele strângându-i-se spasmodic,până când capul ei se dădu spre spate,iar șoldurile i se desfăcură

și mai mult,oferindu-i-se.Simon o deschise ușor,verifică,navigând despicătura, apoi pătrunse înăuntru încet cu limba.Portia se frânse,ca ruptă.El se făli cu strigătul ei slab,savurându-i contracțiile,dar,în clipa când acestea se liniștiră,se urcă deasupra ei.Îi desfăcu coapsele și mai mult,își lăsă mâinile pe pat,de-o parte și de alta a ei,și își așeză sexul în erecție deasupra labiilor ei alunecoase, umflate.Găsi intrarea.O străpunse.Apoi găsi drumul.Portia lăsă să-i scape un strigăt,arcuindu-se sălbatic sub el.El nu se opri,ci pătrunse încă puțin,luptând să absoarbă senzațiile produse de trupul ei înfierbântat care-l ținea strâns,fără șovăială,ca într-o menghină de feminitate.Simon savura toate acestea,dar fără a lăsa încă să treacă momentul,atent să nu-și pierdă controlul.El ar fi putut-și ar fi vrut-s-o ia ca pe o pradă mai târziu,o dată ce ea va fi de acord,și va înțelege.

Captiv al trupului Portiei,se liniști.Stând cu capul plecat,Simon îi simțea respirația întretăiată.Când Portia se strânse la pieptul lui,îi auzi inima bătându-i într-un tempo rapid.Deși fiecare mușchi încordat al trupului său îi transmitea dorința puternică și imediată,ridică încet capul,privind-o.Pe sub pleoapele grele,din spatele genelor lungi,ea îl privi.Buzele ei umflate erau ușor întredeschise.Îi simți respirația profundă.

-Ai promis să nu-mi faci niciodată rău.Nu fusese chiar o acuzație și buzele ei o rostiseră aproape șoptit.Spre imensa lui ușurare,trupul ei se liniștise,orice tendință defensivă dispăruse.Aplecă încet capul,o sărută ușor,apoi mai apăsat.

-Cred,murmură el,mișcându-se în ea foarte încet,că nu va fi o durere persistentă.Se ridică din nou deasupra ei,privind-o.El se retrase o fracțiune de secundă,apoi mai împinse puțin înăuntru său Ea clipi.

-Mai fă o dată așa!Simon ar fi zâmbit,dar n-ar fi avut cum:era prea plin de pasiune.Făcu așa cum îi ceruse ea,apoi respiră ușurat,când observă că trupul nu i se mai crispează.Privindu-l,Portia se strădui să asimileze sentimentul de plenitudine,de a fi atât de plină de el.Senzația de intimitate,de a i se fi oferit,de a-l fi primit în trupul ei,nu numai că era foarte puternică,mai puternică decât își imaginase,dar puterea ei era întrucâtva diferită.Într-un mod fundamental,mai mult decât orice altceva.Dar nu se putea opri,ca să studieze,acum-nici trupul ei,nici al lui nu permiteau aceasta.Din ce motiv,nu avea nici cea mai vagă idee.

Mâinile ei coborâră de pe umerii lui pe brațe,în jurul cărora se încolăciră ca niște liane.Eliberându-se,apoi,ridică un braț spre el,îi îndepărtă părul căzut pe față.Îl trase încet spre ea.Deschise gura invitându-l să se înfrupte,s-o învețe mai mult, așa cum se pricepu.Buzele lui le acoperiră pe ale sale,limba lui i se strecură în gură,încurcându-se cu a sa,și împinse adânc,se retrase,năpustindu-se din nou,ca valul.Ca valul,repetat,din nou și din nou,până când o purtă cu el,o ridică,

producându-i o imensă plăcere. Cu Simon de data aceasta, după cum o purta Simon. Trupul ei nu-i mai aparținea, urmându-și instinctele, urmându-l pe el, înălțându-se în el, până când o încinseră flăcările, până când focul dansă pe pielea ei, până când oasele ei se topiră, iar trupul ei deveni ca un cuptor în care el se înfîgea asemenea unui fier arzând, mai adânc, mai puternic, ritmic, înțețind mereu flăcările. Nu mai simțea nimic altceva, decât prezența lui. Niciodată nu fusese atât de vie. Atât de conștientă de sine și de el. De trupurile lor, care deveniseră unul acum, de pielea lor fierbinte, umedă, de atingeri, mângâieri. De respirațiile lor întretăiate, amestecate, inimile care băteau la unison, de trupurile lor, de voința lor comună. Se aruncaseră în flăcări, se scaldau în pasiune, în cuptorul fierbinte al dorinței unuia de celălalt. Până când se lăsară purtați de valul pasiunii care le transformă în cenușă orice rațiune, revărsându-se într-o senzație de fierbințeală, ce le prinse, arzându-le pielea cu flacăra ei. Purtați de pasiune, își continuară ritmul comun, cu respirațiile întretăiate, cu inimile bătând puternic, cu degetele înfipite adânc în carnea celuilalt. El ridică încet capul și inspiră profund. La fel făcu și ea. Privirile li se întâlneau.

-Te rog să faci ceva pentru mine. Abia putea articula cuvintele.

-Ce?

-Înfășoară-ți picioarele în jurul meu. Ea ar fi vrut să întrebe de ce, însă făcu ce i se ceruse, ca să afle răspunsul. Simon pătrunse în ea și mai adânc, mai puternic, mai repede, de parcă ar fi vrut să-i ajungă la inimă. Ea se arcui sub el, strângându-i coapsele cu ale sale. Se auzi țipând de plăcere-nu ca mai înainte, ci într-o senzație infinit mai intensă, după care i se păru că totul se sparge în mii de cioburi, pline de glorie. Îl simți cum se oprește, aflat încă în profunzimea ei, apoi redeveni prizonierul ei, și din nou împreună, purtați în sus și mai departe, de-o energie pură, biciuindu-i, trecând prin ei, izbindu-i, susținându-i. Și-n cele din urmă unindu-i.

Unindu-le trupurile fierbinți și umede-apoi explodând, plină de o forță care le uni și sufletele.

Ea se întrebă ce se va întâmpla după aceea. Nu fusese pregătită pentru acest final. Îi simțea greutatea, bătaia inimii, focul care încă îi mai curgea prin vene, fierbințeala pulsând sub pielea lor. Se terminase. Furtuna simțurilor trecuse, lăsându-i epuizați, aruncați de valuri la țarmul pasiunii, ca pe o insulă pustie. Doar ei erau reali. În clipa aceea, nimic nu mai exista. Portia continua să zacă sub el, amețită, dar împăcată. El întoarse capul. Respirațiile li se uniră, apoi și buzele. Rămaseră așa.

-Mulțumesc. Vorbele lui îi atinseră obrazul ca un fulg.

Ridicând mâna, ea îi îndepărtă o șuviță rebelă, apoi își trecu palma peste trupul lui puternic, cu musculatura bine conturată.

-Nu... Eu îți mulțumesc! Pentru ce-o învățase, pentru ce o lăsase să descopere... poate mai mult decât intenționase. Ea avusese dreptate: era ceva special între ei, ceva pentru care merita să lupte. Dar mai avea atâtea de învățat!...

Simon o sărută, apoi trase aer în piept și se ridică. Schimbarea avu un efect dramatic asupra ei-sesiză imediat modificarea senzațiilor pe care le simțise când el mai era încă acolo, apoi fără el. Simon se ridică și se prăbuși pe pat, lângă ea.

Întinse un braț puternic spre ea, făcând-o din nou prizoniera sa.

-Acum, dormi. Va trebui să te duc înapoi în camera ta, înainte de a se lumina de ziuă. Te trezesc eu atunci. Ea zâmbi. Se abținu să-i spună că abia aștepta să fie trezită. Se întoarse pe o parte și se ghemui la pieptul lui. Nu mai dormise până acum cu un bărbat, dar i se păru ceva natural. Perfect normal. De parcă așa se cădea să fie.

Zorile veniră prea devreme. Portia era adormită și visa, când Simon se ridică din pat. Mormăi ceva, se întoarse pe cealaltă parte, apucând cearșaful și perna pentru a păstra căldura trupului lui, și adormi din nou. I se părea că plutește, de parcă nu mai avea greutate, pe o mare caldă, liniștită, când simți o mână pe umăr.

-Trezește-te, s-a luminat de ziuă. Deschise un ochi, nu fără efort. Îl văzu pe Simon îmbrăcat, aplecat deasupra ei. Îi văzu ochii albaștri și constatând că era puțin îngrijorat. Ea îi zâmbi, închise ochii din nou și-l apucă de reverul hainei.

-Nimeni nu se trezește la ora sta. Vino înapoi în pat. Zâmbi, amintindu-și noaptea care trecuse. Vreau să învăț mai mult. El oftă. Din adâncul inimii. Apoi o apucă de mână și o ridică, fără prea multe menajamente, din căldura patului. Portia deschise ochii mari.

-Ce faci? Simon o prinsese de amândouă brațele și o ridicase în genunchi.

-Trebuie să te îmbraci, să ajungi înapoi în camera ta, înainte ca servitorii să fie peste tot. Înainte ca ea să poată spune ceva, Simon îi trase cămașa peste cap. Ea se luptă să-și scoată brațele prin materialul subțire. Îl privi apoi cu reproș.

-Nu la asta m-am așteptat. El rămase privind-o. Abia se abținea să n-o sărute din nou.

-Înțeleg. Apoi el se crispă. Totuși, mai avem numai două zile de stat aici și nu vreau să producem vreun scandal. Îi aruncă rochia în brațe. Ea o prinse, ridică apoi capul și-l privi.

-Dacă tot mai avem două zile, n-ar fi mai bine să...

-Nu. El ezită un moment, studiind-o, apoi adăugă:

Ne putem continua lecțiile în noaptea asta.Se așeză pe pat și întinse mâna după cizme.Să nu cumva să-ți treacă prin minte să mai înveți ceva până atunci.

Reflectând la spusele lui,ea se îmbracă,apoi începu să-și pună ciorapii.

-De ce,întrebă ea,de ce trebuie să așteptam până la noapte?

Tonul său exprima o curiozitate sinceră,dar și o anume nesiguranță.Simon sesiză ambele nuanțe.O privi,o urmări cu trupul încordat,când observă cum își trage ciorapii pe picioarele lungi,cu deosebită grație.Clipi des,luptându-se să-și amintească întrebarea ei.Și reuși.Ridică privirea spre ea.Ar fi vrut să evite subiectul.Ea ridică din sprâncene,așteptând.El îi întinse mâna,ajutând-o să se ridice de pe pat.Ea privi în jur după pantofii de seară.

-Trupul tău...începu el.Are nevoie de puțin timp pentru a se recupera.

Ea ridică privirea,clipi des,de câteva ori,vru să spună ceva...

-Ai încredere în mine,este nevoie de timp.Simon o conduse la ușă.

Spre ușurarea lui,ea dădu să plece,gândindu-se.Se opri în fața ușii,întinse mâna spre clanță.Se sprijini apoi de pieptul lui și trasă o linie imaginară cu degetul pe el.Îi întâlni privirea.

-Nu sunt chiar o floare fragilă,îmi voi reveni imediat.El o cercetă îndelung.

-Nu sunt nici mică,nici sensibilă.Simon se aplecă spre ea,sărutând-o.

-Ai încredere în mine,va fi în seara asta,dar nu mai devreme.Ea vru să spună ceva,dar renunță.Îi simți oftatul.

-Foarte bine.El îi deschise ușa.Insistă s-o conducă spre camera ei.Pentru a ajunge acolo,trebuia să traverseze toată aripa principală.Era partea veche a casei,unde se aflau numeroase încăperi,care dădeau dintr-una într-alta.Folosi acest avantaj pentru a evita să întâlnească pe cineva.Se aflau aproape de aripa de est,strecurându-se de-a lungul unei galerii,când Portia se uită pe una din multele ferestre și se opri.El vru s-o determine să-și continue drumul,dar ea refuză,apropiindu-se și mai mult de fereastră.Simon se uită pe deasupra capului ei.

Kitty,în neglijelul care nu-i ascundea farmecele,discuta aprins cu Arturo și Dennis.Ea vorbea,gesticulând.Simon o trase de la fereastră;Kitty era cu spatele,dar dacă Arturo și Dennis ridicau ochii în sus,îi puteau zări.Portia îi întâlni privirea,scutură din cap de parcă ar fi vrut să spună că nu era treaba ei,apoi își continuă drumul.Ajunseră în dreptul camerei ei.Sărutând-o în fugă,el o așteptă să intre,apoi porni spre camera sa.Două servitoare îl făcură să o apuce pe scara din aripa de est.I se părea mai sigur pe acolo.Putea s-o ia pe la parterul aripii principale și să ajungă astfel în aripa de vest.Făcu un pas...

-Ia te uită ce avem aici!Se opri,se întoarse și dădu cu ochii de Kitty.

Ea își strânse neglijelul la piept,privindu-l cu ochi mari,apoi realizând despre

cine era vorba,lăsă privirea în jos.Simon înjură în gând.Era îmbrăcat cu aceleași haine ca în seara precedentă.Kitty ridică privirea puțin mirată.

-Ai plecat cam târziu din patul domnișoarei Ashford,dar cred că ți-a priit.

Erau cuvintele unei femei geloase și frustrate; o refuzase de multe ori și lucirea malițioasă a ochilor ei îi spuse că își amintea fiecare ocazie.

-Nu într-atât încât să mă facă să-mi închipui că țigani au venit cu noaptea în cap,să se consulte cu stăpâna casei.Kitty păli,apoi roși de furie,dar și de vinovăție.Deschise gura,îi întâlni privirea și se gândi ce ar fi trebuit să răspundă.

Cu o privire de gheață,își înfășură neglijența în jurul trupului și urcă scările.

Simon o urmări printre gene,intuind primejdia.Pășii ei nu se mai auziră,și o luă spre aripa de vest.

-Am putea merge să călărim în dimineața asta? Cecily Hammond privi în jur,cu ochii ei albaștri,plini de speranță.Cei de față știau exact ce spera ea.Organizând această acțiune de evadare în lipsa lui Kitty,scăpau de prezența ei toată dimineața.James îl privi pe Simon.

-Nu văd de ce n-am merge.

-O idee bună! se pronunță și Charlie.Îi privi pe ceilalți: Portia, Lucy, Annabelle. Desmond, Winifred, Oswald, Swanston.Încotro pornim?

Se făcură mai multe propuneri.Portia nu ridică ochii din farfurie.De la mâncarea din fața ei.De obicei avea poftă de mâncare.În dimineața asta simțea că ar putea mânca și un cal.Dar n-ar putea călări unul.Nu deocamdată.

Nu se simțea bine.Avea dureri ușoare,pe care le ignorase la început,dar care persistau.Dacă ar fi călărit,și-ar fi înrăutățit starea și nu-și va fi revenit până seara.Se decise să renunțe la călărie,ca să nu piardă lecția din noaptea care urma.Avea ocazia să investigheze în continuare,lucru pe care voia neapărat să-l realizeze.Ceilalți stabiliseră să pornească pe vechiul drum roman,spre Badbury Rings,să vadă anticul Fort din Epoca de fier.După ce se servi cu jumătate din conținutul platoului,se întrebă ce scuză putea să găsească.

-Aș vrea să mai alerg calul! îi spunea Simon lui James.A început să mănânce cam mult și să se lenevească.Apoi o privi pe Portia peste masă.Te-aș putea lua cu mine,dacă ai vrea.Ea clipi des,apoi realizează că nu era nimeni prin preajmă,ca să audă,mai ales Lady O, care știa cât de mult îi plăcea echitația.Nici unul dintre cei de față n-ar fi bănuțit ceva,dacă s-ar fi lăsat dusă de Simon pe calul lui.

-Mulțumesc.Ea se mișcă nefirec în scaun,gândind că el ar fi trebuit să aibă măcar o bănuială a ceea ce se întâmplă cu ea...Lăsă ochii în jos,apoi roși.Aș prefera să stau aici.

Nu ridică privirea spre el,ca să observe dacă schițase vreun zâmbet.După o clipă, el i se adresa lui James.Un sfert de oră mai târziu,se adunaseră în holul ce dădea spre grădină,apoi plecară spre grajduri.Le luă ceva timp să aleagă caii și să aștepte să fie înșeuăți.Portia mângâia iapa castanie,în timp ce Simon alesese un murg.Se îndreptă spre ea,cu sprâncenele ridicate întrebător:

-Ești gata? Ea îl privi,observându-i îngrijorarea și îi zâmbi,apoi îi întinse mâna.

-Da,sunt gata.Simon o ajută să încalece,după care urcă și el pe cal,alături de ea.

-Ne vedem pe drum,îi spuse lui James,care le ajuta pe doamne să urce în șa.

Acesta îi facu un semn de rămas-bun.Grăjdarul care ținea caii de hățuri sări speriat într-o parte.Cu o lovitură de cravașa,Simon îndemnă calul și acesta porni. Nu vorbiră,nici nu era nevoie.Ea privi în jur,ținând să vadă acea parte a ținutului pe care n-o explorase niciodată înainte.După ce lăsaseră în urmă copacii înalți de la Cranborne Chase,trecură peste fagii care se aliniau de-a lungul drumului.

Simon lăsă caii să-și destindă bine picioarele apoi îi duse la trap.Ceilalți îi prinseră din urmă aproape de destinație.Călăriră în convoi conversând,

povestind.Deasupra capetelor lor,dimineața strălucea veselă: cerul era albastru, razele soarelui se revărsau pe pământ și o briză le răcorea frunțile.Se bucurau de ceea ce vedeau în ignoranta lor explorare a celor trei inele de terasamente de la vechiul Fort.Toți erau ușurați că scăpaseră de tensiunea care domnea la conac și fiecare se străduia să se facă cât mai plăcut,chiar și Oswald și Swanston.

În tot acest timp,Portia a fost conștientă de felul în care o privea Simon,cu grijă, cu atenție.De fapt,era obișnuită ca el să aibă grijă de ea,lucru care în trecut o călcăse pe nervi.Astăzi,însă...în timp ce mergea alături de Winifred și Lucy,cu fața ridicată pentru a primi briza mării,deși Simon nu se afla lângă ea,îi simțea privirea și spre uimirea ei,chiar se simțea bine astfel.Era protejată.

Era ceva diferit,însă,în felul în care el îi urmărea mișcările.

Intrigată,îi lăsă pe ceilalți în față,apoi se întoarse și privi spre locul în care stătea Simon ascultând discuția dintre James și Charlie.Se afla dincolo de stratul înclinat dintre două inele.Îi surprinse privirea,îi lăsă pe cei doi să discute mai departe și veni spre ea.Îi cerceta chipul,pe măsură ce se apropia.Se opri lângă ea, continuând s-o privească,de parcă ar fi vrut s-o protejeze de ceilalți.

-Te simți bine? Ea nu răspunse imediat,fiind prea ocupată să citească în ochii lui,să savureze ce vedea acolo.Expresia lui nu era cu nimic mai altfel ca de obicei,la fel de arogantă,dar privirea i se împlânzise,părea acum îngrijorat într-un fel diferit de ceea ce fusese înapoi.Simți tandrețe față de el.De parcă i-ar fi izbucnit bucuria din suflet,dintr-o dată.Zâmbi,înclinând din cap.

-Da,mă simt perfect.Auziră un strigăt din locul în care Oswald și Swanston

simulau o altercație, pentru a le distra pe surorile Hammond. Continuând să zâmbească, puse o mână pe umărul lui Simon.

-Vino, să facem câțiva pași. Simon porni alături de ea. Cuvintele erau de prisos.

Nici măcar privirile nu mai erau necesare pentru a păstra legătura dintre ei.

Cu ochii spre orizont, Portia simți apropierea, legătura permanentă dintre ei, și inima ei încuviință ce simțea sufletul. Aceasta se întâmplă de obicei? Între doi oameni se creează o legătură, o punte care nu depinde de aspectele fizice?

Indiferent ce ar fi fost, acel ceva îl simțea ca pe un lucru special, de mare preț. Îi aruncă o privire pe sub gene, conștientă că și el simțea la fel. Simon nu părea să se împotrivescă sau să nege. Se întrebă ce gândea el, de fapt. După o oră de astfel de plăceri, de relaxare, întoarseră caii și trăsurile și porniră spre conac.

Ajunseseră tocmai la timp pentru masă și pentru a „gusta” un alt spectacol dat de Kitty. Felul plăcut în care petrecuseră dimineața fu repede dat uitării.

Nu era precizat modul de așezare la masă. Simon ocupă scaunul de lângă Portia, mănâcă, o privi. Cei din jur făcură la fel. Dacă Kitty ar fi avut puțin bun-simț, ar fi observat că invitații o priveau cu reținere și s-ar fi comportat în consecință.

Dar ea se afla în cea mai ciudată dispoziție posibilă: ba se îmbufna, auzind că fuseseră să călărească, pentru ca mai apoi să treacă la o stare de surescitare maximă, cu ochii arzând de o anticipare a ceva ce nu știa decât ea.

-Draga mea, dar am fost de nenumărate ori la Inele, îi aminti doamna Archer.

M-ar fi obosit să le mai văd o dată.

-Așa este, zise Kitty, dar eu...

-Este normal, interveni doamna Buckstead zâmbind cu subînțeles către fiica sa și către surorile Hammond. Tinerii au nevoie de aer curat... Kitty o privi lung.

-Winifred...

-Și, desigur, o dată ce se căsătoresc, aventurile de dimineață nu mai au nici un farmec. Apoi doamna Buckstead continuă să se servească cu sparanghel, de parcă ar fi făcut o afirmație cât se poate de banală. Pentru o clipă, Kitty păru luată prin surprindere de afirmația doamnei Buckstead și lăsă ochii în jos. O privi și pe Portia. Aceasta, care nu observase, continua să mănânce liniștită, cu chipul luminat de o bucurie interioară, de un zâmbet abia perceptibil. Kitty deschise gura.

Simon luă paharul. Kitty îl privi lung. El îi aruncă o privire crâncenă. Sorbi din pahar continuând s-o privească, apoi lăsă jos paharul. O lăsase pe Kitty să citească în privirea lui ce s-ar fi întâmplat dacă ar pomenit ceva despre Portia, dacă ar fi făcut cea mai mică aluzie la aventurile matinale ale lui și ale acesteia.

Imediat Kitty strânse din dinți, dar se părea că înțelepciunea îi revenise, și respiră adânc, lăsând ochii în farfurie.

La masă,doamna Archer,care părea să nu fi remarcat comportamentul reprobabil al fiicei sale,continuă discuția cu domnul Buckstead.Lordul Glossup discuta cu Ambrose,în timp ce Lady O vorbea cu Lady Glossup,ignorând ce se petrecea în jur.Treptat,Kitty se cufundă în tăcere.În apropierea ei,Lady Calvin solicita atenția lui Charlie și pe a lui James,iar Desmond și Winifred încercau s-o atragă pe Drusilla în discuție.Simon flecărea cu Annabelle Hammond,aflată față în față cu el,dar gândurile îi zburaseră în altă parte.Kitty nu era o persoană discretă,ci una care nu-și controla reacțiile! Cine știe ce putea să spună?!...

Iar dacă o făcea...Prânzul se apropia de sfârșit.Consideră că trebuia să profite de prilej.În clipa în care Portia lăsa jos furculița,întinse mâna spre ea și o atinse ușor.Ea îl privi intrigată.

-Să mergem la plimbare.Ea îl privi și mai ciudat.El întrevedea deja la ce se gândea.Încercă s-o lămurească:

-Trebuie să-ți vorbesc.Despre o problemă care nu mai putea fi amânată din cauza lui Kitty.Îi caută privirea și observă că el era serios.Ea înclină capul.

Ducând șervețelul la gură,murmură:

-Nu va fi prea ușor să ne despărțim de ceilalți.Și avea dreptate.Cu toate că invitații se ridicaseră de la masă,risipindu-se,Annabelle,Cecily și Lucy se agățau de ea,indiferent unde s-ar fi dus.Simon se scuză,refuzându-i pe Charlie și James, care îl invitaseră la o partidă de biliard,și le urmă pe cele patru doamne pe terasă,întrebându-se cum ar putea face să scape de trei dintre ele.

Se opri în ușa salonului,gândindu-se la diferite variante,când auzi un zgomot în spatele său.Se întoarse și o văzu pe Lady O.Aceasta apucă brațul oferit de Simon.Privindu-le pe cele patru doamne aflate lângă balustradă,îi spuse:

-Nu vei reuși.Înainte ca el să găsească o replică potrivită,îl prinse de brat.

-Vino încoace,vreau să stau în curtea unde sunt arbuștii decorativi.Schiță un zâmbet.Se pare că este locul de unde poți auzi toate minunile.Presupunând că bătrâna doamnă avea vreun plan,Simon o conduse spre ieșire,apoi o ajută să coboare.Când ajunseră pe pajiște,ea se opri brusc.Și se întoarse.Făcu un semn tinerelor.

-Portia,adu-mi umbrela de soare,draga mea.Portia,care îi urmărea,răspunse imediat:

-Desigur! într-o clipă!Scuzându-se față de celelalte tinere,ea intră în casă.Lady O se întoarse cu greutate.Simon o așeză acolo unde ceruse,pe un scaun de fier forjat,din grădină,sub crengile unei magnolii.Imediat apărură și Portia.

Privi către copac și spuse:

-Cred că nu mai aveți nevoie de umbrelă.

-Nu contează.A fost doar un pretext.Lady O luă umbrela,își așeză fustele și se rezemă de spătarul scaunului,închizând ochii.Puteți pleca.Simon o privea pe Portia.Ea deschise ochii mari,uimită,în timp ce se îndepărtau,o auziră pe bătrâna doamnă:

-Din fericire,zise Lady O,mai există o ieșire.Abia deschizând ochii,ea arătă cu bastonul: aleea aceea.Din câte îmi amintesc,duce prin grădina cu trandafiri,la lac.Închise ochii din nou.Simon se uită iar la Portia.Zâmbind,ea se aplecase asupra bătrânei doamne,sărutând-o pe obraz.

-Mulțumesc.Ne întoarcem...

-Sunt în stare să mă duc singură în casă,dacă la asta te-ai gândit.Deschise pleoapele și-i fixă cu ochii ei de vasilisc.Nu trebuie să vă grăbiți.

Observând că ei nu se grăbeau să plece,ridică bastonul și umbrela spre ei.

-Plecați odată!Cei doi se supuseră,zâmbind.

-Este incorrigibilă.

-Cred că dintotdeauna a fost așa.Simon cuprinse mâna Portiei în palma sa mare.

Continuară să meargă,ieșind din grădina cu trandafiri spre lac.

După zece minute,se opriră,pentru că aleea pe care veniseră urca.El privi lacul și împrejurimile.Nu se vedea nimeni prin preajmă.

-Vino,Portia.O conduse pe o potecă îngustă și,de acolo,pe o alta,care înconjura lacul.Portia mergea alături de el.El o ținea de mână.Era convins că nu va mai veni nimeni pe acolo,cel puțin nu în următoarea oră.După ce trecură de casa de vacanță,ea îl privi.Simon îi înțelese gândurile,dar,în loc să-i spună încotro se îndreptau,ea intră direct în subiect.

-Despre ce voiai să-mi vorbești?

Sosise momentul și,deși știa ce trebuia să spună,nu știa cum să înceapă.Datorită lui Kitty,nu avusese timp să planifice ceea ce constituia punctul cel mai important în efortul său de a se căsători cu Portia.

-Azi-dimineață,după ce te-am condus,am dat peste Kitty.Portia îl asculta,cu privirea uimită.A ghicit adevărul,mai mult sau mai puțin corect.Ea făcu o grimasă,apoi întoarse capul îngândurată.Se încruntă.

-Ne-ar putea crea probleme.

-Depinde.E prinsă acum în propriile ei jocuri.Nu va vorbi,decât dacă va fi provocată.

-Poate ar trebui să discut cu ea.El o opri.

-Nu! Nu asta am...Portia se opri,mirată.El privi spre cărarea dinspre lac,de unde se auzea vocea unei tinere.Ajunseseră la sera de pini.De acolo,o altă cărare urca printre copaci.Strângând mâna Portiei,o conduse.

Se opriră doar când se aflau în mijlocul unor copaci înalți cu coroane bogate, unde nu-i putea vedea nimeni. Simon îi lăsă mâna și o întoarse cu fața spre el. Ea îl urmări curioasă, așteptând.... Ignorând lipsa de aer pe care o simți brusc, privi în ochii ei negri și spuse:

-Vreau să mă căsătoresc cu tine.

CAPITOLUL 11

Portia clipi des, nedumerită.

-Ce-ai spus? Abia rostise întrebarea. Simon îi răspunse, destul de rigid:

-Ai auzit ce-am spus. Observând că ea continua să-l privească nedumerită, repetă: Vreau să ne căsătorim.

-Când ai decis asta? Și de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

El ezită, încercând să vadă lucrurile în perspectivă.

-Kitty. Ea este motivul principal. Aproape că a dezvăluit ceva în timpul mesei. Sunt sigur că nu va rezista fără să spună tot ce știe. Eu m-am gândit deja la căsătorie și n-am vrut să așteptăm până ce se va crea o situație dificilă. Dar nu vreau să consideri că ea este singurul motiv pentru care te cer de soție.

Dacă în locul Portiei ar fi fost altă femeie, ar fi lăsat-o pe Kitty să provoace un scandal, pentru ca astfel să-l determine pe Simon să-i ceară mâna. Ar fi fost o modalitate rezonabilă, dar nu și în cazul ei. Portia n-ar și acceptat niciodată o cerere în căsătorie bazată pe necesități de ordin social.

-Te-ai gândit deja la căsătorie? Cu mine? Uimirea ei era încă vizibilă. De ce?

El se încruntă.

-Mi s-a părut că este inevitabil.

-Nu și pentru mine. La ce te referi, mai precis?

-Sper că n-ai uitat că ți-ai petrecut noaptea în patul meu.

-Ai perfectă dreptate, n-am uitat. Ți-am explicat că vreau să aflu câteva lucruri, pe care n-am avut prilejul să le aflu din altă parte. El continua s-o fixeze.

-Asta a fost atunci. Acum, situația este alta. Lucrurile s-au schimbat. Mai trecu un moment. Fără a-și lua privirea de la ea, el o întrebă: Poți spune că nu am dreptate? Portia nu putea să nege, dar această discuție neașteptată despre căsătorie - de parcă s-ar fi pornit de la această premisă - o făcu să se simtă ca o căprioară pusă față în față cu vânătorul. Paralizată, neștiind încotro s-o ia, șocată, nesigură.

Când văzu că ea nu răspunde, el continuă:

-Portia, participarea ta în noaptea trecută n-a prea fost doar... teoretică.

Ea roși, apoi ridică încet capul. De ce venise Simon cu o astfel de cerere? Încercă să-și pună gândurile în ordine.

-Chiar și așa,nu văd de ce ar trebui să ne căsătorim.Fu rândul lui s-o privească uluit.

-Ce spui? Simon rosti aceste cuvinte cu atâta forță,încât o făcu să tresară.Se apropie și mai mult de ea.Ai venit în patul meu și mi te-ai dăruit,fără a te aștepta c-o să te cer în căsătorie? Se aflau foarte aproape.Simon era uluit.Ea îl înfruntă.

-Nu,nu m-am așteptat.Nu mersese atât de departe cu gândul.El nu-i răspunse imediat,dar ceva se schimbă pe chipul lui.Privirea i se întunecă,trăsăturile căpătară duritate.La tâmplă se putea vedea o venă zbătându-se.

-Nu cumva...Ce fel de bărbat mă crezi,Portia?

Din voce,se vedea că era chiar furios.Se apropie și mai mult de ea.Portia făcu un pas înapoi,apoi se opri.Crispată,îl sfida,încercând să înțeleagă de ce era atât de furios...Poate simula furia...Apoi simți că și ea începe să reacționeze aproape la fel.

-Ești un destrăbălat! rosti ea clar,răspicat.Seduci femeile-aceasta este ocupația ta principală.Dacă te-ai fi însurat cu fiecare femeie pe care ai sedus-o,ar fi trebuit să locuiești în Arabia,ca să ai un harem.Glasul ei răsuna tot mai puternic.Întrucât mai trăiești aici,pe această insulă,nu pot decât să cred că nu te-ai însurat cu toate femeile pe care le-ai sedus!El zâmbi.

-Ai dreptate,n-am făcut-o.Dar trebuie să revizuiști ceva din caracterizarea mea,deoarece,asa cum fac mai toți destrăbălații,n-am sedus vreo tânără necăsătorită, virgină,de familie bună.El veni mai aproape,ea facu un pas înapoi.Ca tine! mai adăugă el.Portia îl fixa,conștientă că respirația i se accelerase.

-Dar pe mine m-ai sedus.El încuviință,reducând și mai mult spațiul dintre ei.

-Este adevărat,te-am sedus,pentru că voiam să mă însor cu tine.Portia rămase o clipă descumpănită.Apoi ridică bărbia,sfidător,asa cum obișnuia,și-l privi printre gene.

-M-ai sedus pentru că voiai să te căsătorești cu mine? El clipi de câteva ori.Se opri.Ea văzu roșu în fața ochilor.

-Ce ai de spus? Portia îl împunse cu degetul în piept,iar el dădu un pas înapoi. Aveai intenția să te însori cu mine? De când? Portia desfăcu brațele.Când ai hotărât asta? Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte,era îngrozită de nota isterică a glasului său.Apreciase că existase un pericol când se dusese în patul lui,îl acceptase,dar nu văzuse adevărata amenințare.Pentru că el își ascunsese adevăratele intenții.

-Tu! exclamă ea.Ar fi vrut să-l lovească,dar el o prinse de mână.M-ai înșelat!

-Nu este adevărat! Te-ai înșelat singură!

-Ha!în nici un caz! explodează ea.Își trase mâna.Nu tu m-ai sedus,eu m-am înșelat,

eu însămi! Eu am vrut! Asta-i diferența!

-Poate,dar asta nu schimbă lucrurile prea mult.Am ajuns să fim intimi,nu mai contează cum.

-Prostii! N-am de gând să mă mărit cu tine numai pentru asta.Am douăzeci și patru de ani.Iar faptul că am fost virgină nu mai are importanță.El o privi intens.

-Ba are,Portia.Nu mai era cazul să accentueze că acest fapt îi dădea oarecare putere asupra ei.Acesta era adevărul relației lor.Ea ridică bărbia,sfidându-l.

-Am știut că ești încă robul prejudecăților.Oricum,nu mă mărit cu tine numai pentru asta.

-Nu-mi pasă din ce motiv te măriți cu mine,atâta vreme cât o vei face.

-De ce? Mai pusese această întrebare,dar nu primise răspuns.Și când ai decis că vrei să te însori cu mine? Spune-mi adevărul,măcar acum.El continua s-o fixeze.Trase aer în piept,apoi expiră lung.În afară de asta nici un mușchi de pe față nu i se mișcă.

-Am decis după picnicul de la ruine.Sau,să zicem că m-am gândit la asta,după primul sărut de pe terasă.Portia își dori ca el să nu fi fost atât de aproape,pentru ca să-și strângă brațele la piept,în semn de apărare.

-Cred c-ai sărutat milioane de femei.El schiță un zâmbet.

-Mii.

-Și vrei să cred că pentru un sărut-nu,două-te-ai hotărât să te însori cu mine? Simon ar fi vrut să-i spună că nu conta ce credea ea,dar,în afară de furie,mai sesizase la ea și o oarecare teamă,o teamă veche,pe care i-o înțelegea și încercase din greu să n-o declanșeze.Era pe cale să piardă tot ce reușise să câștige în relația cu ea.I-ar fi trebuit luni,poate chiar ani,s-o recâștige.

-N-a fost numai asta.Portia era încă furioasă.Își ridicase fața,înfruntându-l.

-Ce-a mai fost? Privirea ei se întunecase.N-o mai putea descifra.Se dădu un pas înapoi,iar ea își strânse mai tare brațele la piept.

-Hotărâsem că trebuie să mă însor,înainte de a pleca din Londra.Când te-am întâlnit aici,mi-am dat seama că ne potrivim.Ea clipi nedumerită.

-Ne potrivim? Ți-ai pierdut mințile? Noi...făcu un gest pentru a exprima ce simțea,dar nu reuși ce voia.Lăsă brațele în jos.

-Semănăm prea mult?

-Da! Nu poți afirma că suntem compatibili.

-Gândește-te la ultimele zile.La noaptea trecută.În ceea ce privește căsătoria, suntem perfect compatibili.Din toate punctele de vedere.Portia refuză să roșească din nou.El spunea toate astea dinadins,ca s-o stârneasă.O noapte petrecută împreună nu poate sta la baza unei asemenea decizii.

De unde știi că data viitoare nu va fi...plictisitor? Ochii lui albaștri o ardeau.

-Ai încredere în mine,nu va fi.Privindu-l,Portia observă o anume duritate,pe care n-o mai văzuse până atunci,diferită de ce știa ea.Nu-și desprinsese privirea de a lui,încercând să ignore agresivitatea pe care o simțea răzbătând dinspre el.

-Tu...chiar ești serios.Nu putea accepta acest lucru.Pornise cu el la niște investigații pas cu pas,ca să experimenteze atracția fizică într-un mariaj,și iată unde ajunseseră,să discute concret posibilitatea unei căsătorii între ei doi!

El ridică privirea.

-De ce îți se pare imposibil că vreau să mă însor cu tine? Adresase această întrebare cu ochii spre cer.Lăsă apoi privirea în jos spre ea.Și de ce îți displace ideea că te-ai putea mărita cu mine?

-De ce îmi displace? Portia simțise că vocea i se cam ridicase,și încercă să se controleze.O să ne facem viața un iad,de asta! Tu...îl lovi ușor peste piept-ești un despot,un tiran.Un Cynster! Pretinzi și te aștepti să fii ascultat.Iar pe mine mă cunoști...Nu vreau să mă supun ordinelor tale! Nu vreau să fiu de acord cu orice ai spune tu!Simon o privea printre gene,încordat.

-Și? Ea îl privi lung.

-Și,asta este,n-o să meargă.

-Eu cred că ne vom înțelege.Fu rândul ei să ridice ochii exasperată la cer.

-Vezi?

-Nu asta te îngrijorează,Portia.Ea lăsă ochii în jos,apoi îi ridică din nou spre el.Clipi,în acei ochi albaștri-verzui,cei în care nu se poate avea încredere,ea nu citi blândețe,ci hotărâre oțelită,putere,încăpățănare,lipsă de flexibilitate.Ochii unui bărbat obișnuit să cucerească...

-Ce vrei să spui?

-Am știut întotdeauna ce te îngrijorează la mine.Portia fu șocată.Nu-și putu dezlipi privirea de a lui o vreme,apoi găsi curajul să întrebe:

-La ce te referi? El ezită.Ea înțelese că se gândea la cât putea să dezvăluie,la cât să mărturisească că știa.Când vorbi,o facu pe un ton calm,totuși nu lipsit de duritate:

-Ți-e teamă că voi încerca să te controlez,să-ți îngădesc independența,să te transform într-o femeie supusă,ceea ce nu-ți place.Și că voi fi de-ajuns de puternic ca să reușesc.Portia își simți gura uscată.

-Și n-o vei face? Nu vei încerca,sau nu vei reuși?

-Sigur că voi încerca,mai ales să-ți mai domolesc pornirile sălbatice,dar nu pentru că aș vrea să te schimb.Pentru că vreau să te păstrez.Te vreau așa cum ești.Emoțiile ei se intensificară,devenind greu de suportat.

Inima îi bătea tare, amenințând să-i blocheze pieptul și respirația.

-Adevărat? El era perfect capabil să facă tot ce spusese. Îi dovedise că putea să vadă mai mult decât își imaginase ea, că o înțelegea mai mult decât își închipuia ea. Iar el nu voia să renunțe la ceea ce-și propusese. O dorea. Ea trebuia să-l creadă, nu avea altă soluție. Simon expiră, lăsă privirea în jos, apoi o ridică din nou spre ea. Se vedea, totuși, că era încordat, după trăsăturile chipului său. Era dornic să o aibă, să o facă a lui, s-o ia, pur și simplu. O privea cu ochii unui cuceritor.

Ridică încet mâna, o întinse spre ea.

-Nu refuza șansa asta, Portia. Pune-mă la încercare. Ea se uită la mâna lui întinsă, apoi îi înfruntă privirea.

-Ce-mi sugerezi?

-Fii iubita mea, până vei fi sigură că vei vrea să-mi fii soție. Sau cel puțin pentru zilele pe care le mai avem de stat.

Portia trase adânc aer în piept. Nu putea judeca, nu putea gândi. Instinctul îi spunea că nu auzise totul încă, nu aflase de ce era el atât de convins că se potriveau și poate nu va afla niciodată. Dar erau alte căi, pe care putea să afle ce nu voia să-i spună. Dar, dacă voia să afle, trebuia să continue relația cu el. Să-și asume un risc mai mare decât și-ar fi imaginat. Crezuse că va putea aborda treptat problemele căsătoriei, păstrându-și în acest timp picioarele pe pământ.

Cine știe? poate, la un moment dat, ajungea la concluzia că ar vrea să se mărite cu el. Dacă ar fi continuat în stilul ei logic, precaut, ar fi aflat ce trebuia să facă. Ar fi fost sigură de dorințele ei. Dar el o făcuse să sară peste câteva trepte, și acum se afla acolo unde n-ar fi crezut că va ajunge prea curând. Era încă amețită, dar el aștepta răspunsul și insista să-l primească, pentru că-l merita. Ea trebuia să se bazeze doar pe instinct. Inima îi bătea tare. Se crispă. Ridică mâna și o puse în palma lui. El îi strânse mâna cu dragoste, dar și cu fermitate. Această atingere posesivă o făcu să revină la realitate. Ridică bărbia sfidător și îi înfruntă privirea.

-Asta nu înseamnă că sunt de acord să mă mărit cu tine. El o privi, apoi îi ridică mâna spre buzele sale, sărutându-i-o.

-Ai fost de acord să-mi dai o șansă să te conving. Reușind să-și potolească tremuratul provocat de atingerea buzelor lui, ea înclină capul. Simon respira profund, eliberându-și plămâni de presiune. Nu-și imaginase niciodată că va ajunge să simtă așa ceva, atât de intens, pentru Portia, că îi va suci mințile, așa cum n-o făcuse nici o altă femeie. Dar trecuse peste ce era mai rău, reușise s-o facă să depășească șocul, iar acum se concentrau asupra a ceea ce urma. Nu voia să creadă că Portia își închipuise că el o va seduce, apoi o va abandona.

Nu mai trebuia să discute despre această greșeală de judecată a ei. Ea îl privi o clipă, apoi porni pe cărare. El nu-i dădu drumul la mână, mergând alături de ea.

Știind că ea gândea, analiza, diseca. Nu avea cum s-o împiedice. Nu se mișca nici o frunză, totul era cufundat în tăcere. Undeva, în depărtare, se auzi o pasăre.

Cărarea unduia printre copaci. În fața lor se vedea curtea exterioară, unde se opriră. Portia se întoarse spre el.

-Ce se întâmplă dacă nu vreau să mă mărit cu tine?

O minciună putea salva situația. Dar în fața lui se afla Portia. Îi întâlni privirea.

-Voi discuta cu Luc. Ea se crispă, ochii ei aruncară scânteii.

-Dacă faci asta, n-o să mă mărit niciodată cu tine! El lăsă momentul să treacă.

-Știu. Dacă vom ajunge la asta, vom fi în impas. Dar nu cred că vom ajunge, așa că nu are rost să-ți faci probleme. Ea îl privi cu ochii pe jumătate închiși, apoi, ridicând din umeri, porni alături de el.

-Ești foarte sigur pe tine. Intraseră în curtea exterioară. El ridică privirea spre casă.

-În această privință, trebuie să fiu sigur. În privința a ceea ce va urma, era o altă problemă. Ajunși în fața casei, urcară treptele câte două. Ușa era deschisă.

În hol, Portia se opri.

-Am nevoie de timp de gândire. Un adevăr spus numai pe jumătate. Ea se mai simțea ca și cum ar fi pășit într-un vis, ca și cum nimic n-ar fi fost real. Nu știa prea bine în ce intrase, cu ce urma să se confrunte. Nu putea aprecia unde se aflau acum ea și el. Își retrase mâna dintr-a lui. El o eliberă, dar obligat de împrejurări.

Portia știa că el ar fi preferat ca ea să nu-i intuiască gândurile, că voia doar să-i distragă atenția, și, când o privi, realizează că ea înțelesese corect. Simon își înclină capul:

-Mă găsești în sala de biliard. Ea încuviință și intră în bibliotecă. Încăperea era goală. Răsufală ușurată, închise ușa în urma ei și se rezemă de ea. O clipă după aceea, auzi pași pe hol. Oare Simon avea dreptate? Ar funcționa căsătoria lor?

Nu mai avea rost să se gândească acum la trecut. Acum aflase că el se gândise tot timpul la căsătorie, că acționa corect. Chiar și prin faptul că nu pomenise nimic de căsătorie, până când nu apăruse incidentul cu Kitty. Dacă ar fi fost în locul lui, ar fi procedat la fel. Ea nu se agățase niciodată de trecut. Trebuia să se gândească la viitor. La viitorul pe care el i-l deschisese dinainte-i oarecum forțat.

Simți că lucrurile îi scăpau de sub control. Fusesse concentrată asupra legăturii emoționale dintre ei, fără să se gândească prea mult la ceea ce avea să producă asta. El se gândise, desigur, la această legătură. Cât despre emoție...

În timp ce investiga această legătură, prin etapele ei logice, sărise la o concluzie

posibilă, mult prea îndepărtată, convins fiind că era cea potrivită. Sau așa se voia.

De obicei, ea era cea impulsivă, el-genul de mascul stoic. Cu toate acestea, el era cel convins, în timp ce ea era nesigură, căutând dovezi, asigurări. Cu o grimasă, ea se îndepărtă de ușă. Grijă și mai ales îngrijorarea ei erau dovada faptului că se afla într-un moment greu al vieții. Risca, oferindu-i mâna. Dându-i toate drepturile asupra ei, lăsându-l pe el să aleagă. El spunea că va merge bine. Îi înțelegea temerile, spunea că-o dorește așa cum este. Din nou, hotărârea ei se baza pe încredere. Avea încredere în el, să trăiască, așa cum spunea el, zi de zi, tot restul vieții? Aceasta era întrebarea la care trebuia să găsească răspuns.

Un singur lucru era clar. Relația lor, izvorâtă dintr-o legătură emoțională, care venea de undeva, din trecut, foarte tare subliniată de recenta lor întâlnire, era reală. Se dezvoltă, se consolida. Și el știa asta, o simțea, o recunoștea la fel ca ea. Acum se folosea de ea. Adăuga voința lui-ceva la care ea nu se așteptase-împingând-o deliberat în direcția în care dorea. Ceea ce o ducea spre cea mai pertinentă întrebare. Ceea ce percepea ea între ei era ceva real, sau, ținând cont de experiența și de dorința lui sălbatică, era doar o manevră a lui prin care s-o oblige la căsătorie?

Îi reveni în minte felul în care reacționase la atitudinea lui protectoare din acea dimineață. Oare era atât de neîndurător încât să fi simulat? Ea știa răspunsul: era unul afirmativ. Dar așa era el?

Îi simțea emoțiile-pasiunile, dorințele-pe care și le înfrâna, dar pe care nu putea să le ascundă definitiv. Și mai era și dorința ei de a se eschiva, de a da înapoi, din fața lui, a întregii lumi, a puterii acesteia, dar acest impuls era învins de curiozitatea care o caracteriza, de fascinația cu care evoca aceleași dorințe care stăteau la baza relației lor și a făgăduinței a tot ceea ce ar putea să se întâmple. El îi putea citi foarte bine gândurile, pe care, de altfel, ea nici nu se străduise să le ascundă. Simon ar fi putut ghici adevărul, pe care crezuse că-l ține ascuns de el, care tocmai îi confirmase că se potrivesc.

Până acum, ideile ei despre căsătorie fuseseră abstracte, în orice caz, nu legate de el sau de altcineva. Dar evenimentele conspiraseră împotriva ei, prinzând-o în capcană, tocmai datorită curiozității ei înnăscute. Acum, el făcea planuri de căsătorie, care puteau deveni foarte reale. Dacă mai avea un pic de rațiune, trebuia să-l refuze și să fugă departe. Foarte departe. Dar ideea de a fugi de el, de ceea ce ar putea fi între ei, îi provocă o reacție puternică, și ea știa că nu va putea niciodată să lase să moară această relație a lor. Dacă o făcea, nu s-ar mai fi împăcat niciodată cu sine însăși. Oportunitățile drumului pe care i-l propunea el erau fără sfârșit, incitante, provocatoare. Diferite, unice.

Ademenind-o sălbatic,provocator.Tot ceea ce voia ea de la viață.

Perspectiva căsătoriei cu un Cynster,fără dragoste,era foarte reală acum,ca o sabie care-i atârna deasupra capului,amenințător.Cu toate acestea,ea nu simțea, nu reacționa împotriva lui,a bărbatului ca amenințare.Fusese protectorul ei din umbră,nedorit,ce-i drept,timp de mulți ani.Iar acum refuza cu încăpățânare să rescrie acest rol.Oftă.Contradicțiile o asaltau din toate părțile.Nu știa decât că el era decis să se însoare,în timp ce ea trebuia să se hotărască.

Importanța unei asemenea schimbări,apărute în viața sa,în ultima oră,o zăpăcea.

Se uită înjur,încercând să se liniștească,să-și domolească respirația.

Trebuia să se calmeze,să-și regăsească acel fel obișnuit al ei,în care mintea ei funcționa atât de incisiv.Privirea îi alunecă peste cotoarele cărților legate în piele.Apoi privi prin încăpere.Se chinui să se concentreze asupra volumelor cunoscute,să se gândească la alte lucruri.Să se conecteze din nou la lumea în care trăise până atunci.

Se îndreptă spre un colț al încăperii,trecând pe lângă șemineu.Ferestrele spre grădină erau larg deschise.Făcu câțiva pași,admirând statuetele aflate pe pedestale,încercând să nu se gândească la nimic altceva,să privească doar pereții plini cu cărți.Într-un colț al încăperii se afla un birou,cu fața spre cămin.

Un șemineu mai mic se găsea pe peretele din spatele ei.Privindu-1,atenția îi fu atrasă de un detaliu de pe polița acestuia....Chiar din locul în care se afla,zări în spatele biroului,un picior mic,de femeie,încălțat.

-Dumnezeule îndurător! exclamă ea și se grăbi într-acolo.Se opri,tremurând.Se prinse cu palma de marginea biroului.Își duse încet mâna la gât.

Nu-și putea lua ochii de la fața lui Kitty,strangulată,cu limba atârându-i,cu ochii albaștri ieșiți din orbite,și de la cordonul strâns,care săpase adânc în carnea moale a gâtului.

-Simon!...Vocea ei era prea slabă.Făcu un efort să strige,simțind un nod în gât.

-Simon!Trecu o clipă.Auzea bătăile ceasului.Nu avea putere să plece de lângă birou,întrebându-se dacă trebuia să se ducă să caute ajutor...Auzi pași apropiindu-se.Ușa se deschise brusc.Simon,care intrase în încăpere,o prinse de brațe,cercetându-i chipul livid.O trase spre el,pentru a o îndepărta de imaginea oribilă,interpunându-se între ea și trupul neînsuflețit al lui Kitty.

Se prinse cu mâinile de haina lui și-și îngropă fața la pieptul său puternic.

-Ce este? îl auziră pe Charlie în pragul ușii.Simon arătă cu capul spre spatele biroului.

-Kitty...Simon o ținea pe Portia la piept,conștient că tremura.

”La naiba cu conveniențele!”O prinsese cu brațele sale puternice,ținând-o strâns,

dându-i din căldura sa. Apoi se aplecă spre ea, atingându-i ușor tâmpla cu mâna și-i spuse:

-Totul e în regulă! Ea înghiți greu, se agăță de el. Simon îi simțea agitația, starea de șoc, încordarea. Portia își ridică încet capul, dar nu făcu nici un pas înapoi. Privea în direcția biroului. Apoi spre Charlie, care privise în spatele biroului, și stătea aplecat în față, livid, trăgându-se de cravată. Rosti ceva nedeslușit, apoi se uită spre Simon.

-E moartă, nu-i așa? reuși să rostească el în cele din urmă. Portia răspunse cu glas tremurat:

-Ochii ei... Simon se uită la ușă. Nu mai intrase nimeni. Îl privi din nou pe Charlie.

-Du-te după Blenkinsop. Închide ușa, când ieși. După ce-1 trimiți pe Blenkinsop, ar fi bine să-1 cauți pe Henry. Charlie clipi de câteva ori, apoi încuviință din cap. Se ridică, respiră adânc, își strânse haina pe talie și se îndreptă spre ușă.

Portia tremura din ce în ce mai tare. Când se închise ușa, Simon se aplecă și o luă în brațe. Ea se prinse de reverele hainei lui, dar nu protestă. Simon o duse spre un scaun aflat în fața șemineului, unde o așeză.

-Așteaptă aici. După ce cercetă cu privirile, descoperi suportul cu sticle de băutură din care luă una și turnă brandy într-un pahar de cristal. Întorcându-se la Portia, se lăsă jos, lângă scaunul ei. Îi cercetă chipul palid.

-Uite. Bea asta. Ea încercă să ia paharul cu ambele mâini. Îl duse la gură, să poată sorbi, încercând să-și stăpânească tremurul buzelor. El o ajută să bea. În cele din urmă, culoarea îi reveni în obraji și o urmă și obișnuita sa putere în ochii albaștri...

-Așteaptă-mă aici, Portia. Trebuie să verific încăperea, înainte ca aici să se coboare haosul. Ea înghiți de câteva ori, apoi încuviință. Simon se ridică, traversă încăperea pentru a se uita la trupul lui Kitty întins pe podea. Zăcea pe spate, cu mâinile ridicate în sus, de parcă s-ar fi luptat până în ultima clipă cu ucigașul.

Pentru prima oară, îi fu milă de ea: chiar dacă era un dezastru social, nu meritase să moară astfel. Era furios, o furie nu numai de suprafață, ci mult mai complexă și nu cauzată numai de ceea ce i se întâmplase lui Kitty. Se controla încercând să înregistreze în minte ceea ce vedea. Ucigașul o atacase din spate, strangulând-o cu un cordon luat, se pare, de la o draperie. Kitty era o femeie foarte scundă, de doar un metru și jumătate, nu-i fusese prea greu s-o dovedească. Se mai uită în jurul cadavrului, dar nu remarcă nimic neobișnuit, cu excepția rochiei. Nu mai era îmbrăcată cu aceeași pe care o purtase la prânz. Acea fusese o rochie de dimineață, relativ comună, aceasta era una mai frumoasă, o rochie deosebită, care-i pune în evidență formele voluptuoase și perfect potrivită unei doamne

căsătorite.Se mai uită o dată pe birou,dar nu văzu nimic neobișnuit,nici o scrisoare neterminată,nici o zgârietură pe tamponul de sugativă.Tocurile se aflau pe tăviță,sticla cu cerneală era închisă.Nu că și-ar fi imaginat-o pe Kitty venind în bibliotecă să scrie scrisori.Reveni la Portia,scuturând din cap,ca răspuns la privirea ei întrebătoare:

-Nu am nici un indiciu.Luă paharul pe care i-1 întinse ea.Era pe jumătate plin.Îl dădu peste cap,mulțumit de senzația de căldură,care-1 cuprinse imediat.Fusese cu nervii întinși în ultimul timp,gândindu-se la discuția sa cu Portia.Și acum,asta!...Trase aer în piept și o privi.Portia ridică privirea spre el.Trecu o clipă,apoi ea întinse mâna.El i-o apucă și-i simți degetele reci,încordate.Portia se uita spre ușa care se deschise brusc,lăsându-i să intre pe Henry și Blenkinsop.

Orele următoare au fost cele mai groaznice din câte își putea aminti Simon.Cuvântul șoc era prea departe de ceea ce caracteriza felul cum îi afectase moartea lui Kitty pe toți.Erau uluiți,incapabili să accepte.În pofida celor întâmplare în ultimele zile,nimeni nu-și imaginase că va sfârși astfel.

-Mărturisesc că uneori am simțit nevoia s-o strâng de gât,zise James.Dar nu mi-am închipuit că se va găsi cineva care s-o facă.Dar iată că se găsisse.

Cât despre doamne,cele mai multe dintre ele păreau înnebunite.Chiar și Lady O.Aceasta uitase să se mai sprijine pe bastonul ei lăcuit,ba chiar să bată cu el în podea.Drusilla părea cea mai liniștită dintre ei.Dar chiar și ea pălise,căzând pe un scaun când auzise vestea.Moartă,Kitty câștigase mai multă simpatie decât ca atunci când fusese în viață.În cea ce-i privea pe bărbați,după ce trecu primul șoc,aceștia rămaseră doar confuzi.Se gândeau cu toții la ce se va întâmplă în continuare.Simon nu-și lua ochii de la Portia.Trecuseră câteva ore și încă nu-și revenise din șoc.Ochii i se măriseră,mâinile îi erau umede.Ar fi vrut s-o ia în brațe,s-o ducă departe,dar nu era posibil.Trimiseseră după Lordul Willoughby, judecătorul local.Acesta sosi,și după ce spuse cele convenite în asemenea situații, cercetă trupul încă întins pe podeaua din biroul Lordului Glossup.După ce discută pe rând cu fiecare domn,o invită pe Portia să-i spună ce văzuse.

Simon o însoți,de parcă s-ar fi convenit să facă asta.Ea nu-1 chemase,el n-o întrebese dacă să meargă cu ea,dar,de când îl prinsese de mână în birou și nu-i mai dăduse drumul,el știuse că trebuie să-i fie alături.Așezată într-un fotoliu, lângă foc,cu el alături,începu detaliile uluitoarei descoperiri pe care o făcuse. Lordul Willoughby,cu pince-nezul la locul său,lua notițe.

-Așadar,n-au trecut mai mult de cinci minute de când vă aflați în bibliotecă,până

s-o descoperiți pe doamna Glossup? Portia se gândi,apoi încuviință.

-Și n-ați văzut,n-ați auzit pe nimeni părăsind încăperea,când ați intrat în holul din față sau în bibliotecă,așa este? Ea încuviință din nou.

-Chiar pe nimeni? Simon era gata să izbucnească,dar Willoughby își făcea doar datoria.Era un bătrânel amabil,cu atitudine paternă,dar cu o privire ageră.Părea să înțeleagă că Portia ezita cu răspunsurile,dar nu fiindcă i-ar fi ascuns ceva. Ea își drese glasul.

-N-am văzut pe nimeni.

-Am înțeles că ușile de la terasă au fost deschise.V-ați uitat afară?

-Nu,nici măcar nu m-am dus la ușă.Am trecut pe lângă ea.Willoughby îi zâmbi încurajator.

-Și când ați văzut-o pe doamna Glossup moartă,l-ați strigat pe domnul Cynster, da? Ați atins ceva? Portia negă scuturând din cap.Willoughby se întoarse spre Simon.

-N-am văzut nimic.M-am uitat,dar n-am văzut nimic altfel decât de obicei sau ieșit din comun.Willoughby încuviință și facu o altă însemnare.

-Foarte bine.În acest caz,cred că nu vă voi mai deranja.Se ridică zâmbind. Portia,cu mâna încă în mâinile lui Simon,se ridică și ea.

-Ce se va întâmplă acum? Willoughby se uită la Simon,apoi din nou la ea.

-Mă tem că va trebui să chemăm un anchetator de pe Bow Street.Voi trimite raportul preliminar în seara asta.Cu puțin noroc,ofițerul va fi aici mâine după-amiază.Zâmbi din nou,de data asta încurajator.S-au perfecționat,iar acum,draga mea,în acest caz ...ridică din umeri.

-Ce vreți să spuneți „cu acest caz”? Din nou,Willoughby se uită la Simon,apoi facu o grimasă.

-Din nefericire,în afară de domni Cynster și Hastings,nici unul dintre ceilalți domni nu poate dovedi ce a făcut în timpul în care a fost ucisă doamna Glossup. Desigur,mai sunt și țigani din preajmă...Oricum,este bine să respectăm procedurile legale.Portia îl privea cu ochii mari; Simon îi citea gândurile.Ea își dorea ca ucigașul să fie prins,indiferent cine ar fi fost acesta.

Simon se întoarse spre Willoughby,se înclină și o scoase din încăpere pe Portia. Willoughby mai schimbă o vorbă cu Lordul Glossup,apoi plecă.

Cina,care a constat în seara aceea din hrană rece,a fost servită mai devreme.

Toată lumea s-a retras în camere înainte de apusul soarelui.Stând la fereastră,cu coatele sprijinite de pervaz,cu bărbia sprijinită în palme,Portia urmărea lumina

de aur a soarelui care apunea.Și se gândea la Kitty.Kitty,cu multele ei fațete,pe care le văzuse în ultimele zile.Fusese frumoasă,plină de viață,plăcută, încântătoare,dar și răzbunătoare,superficială,știind cum să-i rănească pe ceilalți. Pretindea prea mult și era egoistă,asta poate fusese vina ei cea mai mare.Cerea ca viața,totul din jurul ei,s-o aibă în centru pe ea și numai pe ea.În tot acest timp, Portia nu văzuse la Kitty nici măcar un singur semn că i-ar fi păsat de altcineva. Se înfiora.Nu-și putea scoate din minte un singur lucru: Kitty avusese încredere în cineva,cineva cu care trebuia să se întâlnească în bibliotecă,loc în care ea n-ar fi intrat în alte condiții.Își schimbase și rochia.Își aminti speranțele care păreau să o anime în timpul mesei.Kitty îi acordase încrederea în mod nechibzuit.Și fatal.Dar există mai multe feluri în care îți poți pierde viața.

Portia își impuse să nu se mai gândească la moartea lui Kitty,pe pentru a se ocupa de problemele ei.Problemele care o afectau emoțional,care-i afectau viitorul, viața ei și pe a lui Simon, viața pe care trebuia s-o trăiască,indiferent de decesul lui Kitty.Ea știuse că erau anumite lucruri care i s-ar fi putut întâmplă oricărei doamne,dacă nu era atentă.Cât timp știa că afirmația aceasta i se aplică și ei,nu-și mai amintea.Poate că undeva,în adâncul ființei sale,simțise că acesta era motivul pentru care evitase bărbații și căsătoria destul de mult timp.

Căsătoria-pentru ea-va însemna întotdeauna un risc,tocmai de aceea începuse cu foarte mare atenție căutarea unui soț potrivit: unul care să-i ofere tot ce-i trebuia,dar să se și lase manevrat,și premiându-i ei să-și aibă propriul drum.

Temperamentul ei nu-i va permite niciodată să trăiască într-o relație în care partenerul va încerca s-o îndrăgească.Asta ar distruge-o.Și acum,i se oferea perspectiva unei căsătorii cu un bărbat destul de puternic,pe pentru a-i frânge voința.Un bărbat pe care nu-l putea îndoi,dar care ar fi supus-o.

Îl știuse dintotdeauna pe Simon.Niciodată,nici chiar când avea paisprezece ani,nu-l subapreciase,dar nici nu-l considerase un tiran.Însă nici nu-și închipuise că vreodată acesta o va cere de soție,oricum nu înainte de a se gândi ea la această posibilitate.Dar se pare că el avusese în minte această variantă,iar ea își dorea un soț,lucru pe care el,din fericire,nu-l aflase.Ea i se oferise.

Iar el o luase.Nu era surprinzător,îi stătea în fire.Privind afară,spre grădinile întunecate,se gândi din nou la el,la tot ce trăiseră împreună.Și încă nu aflase totul.Și ar fi vrut să știe.Dragoste era ceea ce înflorise între ei? Sau altceva,un plan al lui,pe pentru a o atrage?

În afară de asta,oare într-adevăr el i-ar fi permis să fie ea însăși? Sau oferta lui era doar o tactică de a o face să consimtă la căsătorie? Două întrebări-ambele atât de clare în mintea sa.Era o singură cale de a afla răspunsurile.

”*Pune-mă la încercare!*” Va trebui s-o facă. Stătea în dreptul ferestrei, urmărind umbrele nopții. Și noaptea care se lăsa, învăluind grădinile. Simțea cum îi pulsează sângele în vene. Ea avea o viață de trăit și asta însemna că putea să facă ce ar fi vrut. Nu-i lipsise curajul niciodată. Niciodată nu refuzase o provocare.

Dar nici nu avusese parte de o astfel de provocare. Trebuia, oare, să ia ce-i oferise el, să-și alcătuiască, pe baza ofertei lui, o viață așa cum și-o dorea, cerând de la el tocmai lui, dintre toți bărbații-răspunsuri, garanții pentru a fi sigură?

Nu exista cale de întoarcere. Nu putea pretinde că nu se întâmplase nimic între ei, sau că nu se înfiripase nimic între ei. Sau că putea să plece foarte simplu, să fugă de el! Simon n-ar fi lăsat-o. Nu avea rost să se prefacă.

În haină și cămașă, Simon stătea în fața ferestrei din camera sa, urmărind apele lacului schimbându-și culoarea, înnegriindu-se, ca cerneala. La fel se întâmplă cu starea lui de spirit. Voia să se ducă la Portia, acum, în seara asta. Voia s-o prindă în brațe, s-o știe în siguranță. Voia s-o facă să se simtă protejată și asta era o dorință atât de nouă pentru el. Acesta era impulsul principal, pe care nu-l putea ignora.

Iar această constatare îi mărea și mai mult disperarea. Portia se afla în camera sa, singură. Se gândea. Nu avea ce face, nu avea cum s-o influențeze, ca să ajungă la concluzia dorită de el. Nu-și amintea să mai fi fost atât de nesigur în privința nici unei femei din viața sa. Nici una nu-i mai opusese atâta rezistență.

Nu avea ce face. Dacă ea nu venea, nu avea cum s-o convingă. S-o convingă să continue cu el, să încerce să facă o căsătorie viabilă, lucru de care era convins acum. Vorbise cu toată seriozitatea, când afirmase că va face totul pentru ca ea să se simtă bine alături de el. Va face tot ce-i stătea în putință să o determine să-l ia de bărbat. Dar, în aceste momente se simțea neajutorat. Era obișnuit să-și controleze viața, să ia deciziile importante. Dar în acest caz apăruse ceva care conta mai mult ca orice. Până când ea nu ar fi venit să-i ofere șansa, nu putea face nimic. Viața sa, viitorul său, se aflau în mâinile ei. Dacă ea îi dădea șansa s-o convingă, iar apoi să decidă că nu voia să se mărite cu el, nu mai avea nici o importanță că el era mai puternic decât ea, sub toate aspectele. I-ar putea aduce toată lumea la picioarele ei, fără ca ea să cedeze. Nimeni nu știa asta mai bine ca el. De ce alegerea sa se oprise asupra unei femei cu o voință de nestrămutat, nu știa, dar era prea târziu să mai schimbe ceva. Simți că pieptul i se acoperă de o transpirație rece. Respiră adânc. Râsesse de cumnații săi, cu ani în urmă. Acum nu mai râdea. Se afla în aceeași strâmtoare cumplită. Zăvorul pocni. Se întoarse tocmai când ușa se deschidea. Portia intră, îl cercetă din priviri și, cu capul sus, se îndreptă spre el. El rămăsese nemișcat. Abia mai respira.

Se simțea ca un prădător a cărui pradă nevinovată tocmai îi apăruse în cale. Fața ei era luminată doar de lună. Îi văzu expresia mândră, figura decisă. Veni drept spre el, întinse o mână, prinzându-l pe după gât și-l sărută. Focul se afla încă acolo, în interiorul lor. Prinse viața de îndată ce buzele ei i le atinse pe ale sale, iar el îi răspunse, instinctiv. Mișcându-se încet, dându-i timp să se retragă, dacă voia, o prinse de mijloc, apoi, când văzu că ea nu se împotrivește, o strânse mai tare.

Portia i se cuibări la piept. Ceva din ființa lui se debloca, se topi. Îi răspunse la sărut, dorindu-și mai mult de la ea. Iar ea îi dădu. Fără ezitare.

El nu știa ce hotărâre luase, ce atitudine va adopta, nu știa decât că era fericit s-o aibă din nou în brațe. Să se știe dorit de ea. Și ea îl dorea. Arată asta foarte clar strângându-se în el, apăsându-i pieptul. Limba ei o întâlni pe a lui, alunecând senzual, într-un sărut tot mai profund. Dorindu-și mai mult, obținând mai mult, dând mai mult. Se sărutară cu toată convingerea, cu toată pasiunea clipei.

Simon știa că totul era intenționat. Că așa voia ea. La fel de intenționat, el dădu deoparte argumentele, mijloacele de convingere, lăsându-se sub imperiul momentului. Înălțându-i coapsele, o trase spre el. Ea îi răspunse cu un murmur arzător, prinzându-se de gâtul lui cu brațele, pentru a-l apleca spre gura ei și a se desfăta cu ea. Simon se opri o clipă uimit, pierdut, luptând să-i satisfacă dorințele, o sărută, prelua din nou controlul situației și o purtă către pat. O lăsă jos, întinsă, răsucindu-se instinctiv, s-o prindă sub el. Ea suspină, apoi îl apucă de păr, de umeri, sărutându-l, zvârcolindu-se, să scape, până când el o lăsă deasupra.

Reamintindu-și că el era acum cel care implora, știind că nu va obține clemență, făcu tot posibilul s-o mulțumească, s-o momească, s-o vrăjească.

Să i se încredințeze minții lui, și mâinilor, și buzelor, gurii și limbii, să-l pună la încercare. Să i se dea ei, pe sine însuși, trup și suflet. În clipa în care conștientiza acest gând, simți că avusese dreptate, că se ridicase deasupra unei ape adânci. Îl atinse, ca o adiere de vânt ce-i înflorea spre ceafa, pătrunzându-i adânc, în trup...

Era pregătit s-o lase să-și aibă propriul drum. Ea ezită o clipă, suspicioasă, dar apoi acceptă invitația lui nerostită, așezându-se deasupra lui mai bine, pentru a-i savura gura. Întinzând mâinile, îi prinse fața cu palmele și-l ținu captiv, oftând satisfăcută, eliberându-i gura, privindu-l cu ochii grei de dorință, trecându-și degetele prin părul lui. Luând aceasta ca pe un semn bun, el o mângâie ușor pe spate, netezindu-i rochia, apoi descheindu-i nasturii. Ea scoase un sunet de protest. Sprijinindu-se de pieptul lui, se ridică, privindu-l în ochi. Simon nu înțelegea ce încerca să vadă în ochii lui, dar stătu nemișcat, cu brațele larg desfăcute, știindu-se studiat. Portia se uită la el, la figura lui luminată de razele lunii, ce pătrundeau prin fereastră. Îi observa supunerea, resemnarea, poate dorința lui, ca, măcar aici, măcar

În seara aceea,să se lase la voia ei.Să procedeze așa cum dicta ea.

Ea voia-pretindea-mai mult.

-Mi-ai propus o încercare.Ce înseamnă asta? Având-o deasupra,nu-i putea vedea ochii prea bine,pe pentru a citi în ei răspunsul,pe care-1 voia ea.Îi cercetă chipul, ezită o clipă,apoi spuse:

-Ar fi bine să ne purtăm ca și cum am fi căsătoriți,pe pentru ca tu să nu simți asta ca pe o nenorocire ce s-a abătut asupra ta.

-Te angajezi să nu te porți ca un dictator? Portia făcu un gest larg.Să nu pretinzi să deții controlul?

-Voi încerca să n-o fac,zise el,strângând din dinți.Mă voi lăsa manevrat de tine, atât cât voi putea,în limitele rațiunii,însă nu voi putea să...Cum el nu mai continuă,ea completă:

-Să-ți schimbi felul de a fi? Simți că abia se abține.

-Nu pot fi ceea ce nu sunt,așa cum nici tu nu poți deveni ceea ce nu ești.Nu putem decât să încercăm,să vedem dacă se poate.Ea se arătă surprinsă de sinceritatea lui.Era de ajuns,sc simțea destul de sigură așa,după ce îl testase și după ceea ce descoperise.

-Foarte bine.Să încercăm,să vedem la ce vom ajunge.Mâinile lui mari,puternice, rămaseră desfăcute larg,nu împingând,nu apăsând.Așteptând.

Se aplecă,sărutându-1.El se retrase,tensionat.Portia îl îngheță cu o privire.

Și își înfipse degetele în cravata lui.Îi scoase acul cu diamant,pe care-1 prinse în reverul hainei,îi desfăcu nodul cravatei.Se opri cu un aer șăgalnic,de parcă ar fi studiat în minte toate posibilitățile,apoi îi zâmbi.Prinse capetele cravatei cu ambele mâini,facând din ea o legătură pentru ochi.Îl surprinse privind-o.

-Este rândul tău.El o sorbea din priviri,dar ea nu-1 lăsă să se ridice și-1 legă la ochi.

-Sper că știi ce faci! murmură el.

-Cred că mă voi descurca.Cu el legat la ochi,știind că nu mai era nevoie să-i urmărească expresia din priviri,se putea concentra asupra lui.Îl împinse ușor pe spate cu mâinile.El se întinse,ascultător.Pernele rămăseseră la dreapta ei.Luna se ridica,de undeva,din spatele umărului ei drept,aruncând o lumină slabă,dar suficientă asupra lui.Portia începu să creeze scena pe care o gândise,pe care intenționa să-1 pună la încercare în acea noapte.

CAPITOLUL 12

Ideea era prea incitantă,pe pentru a o respinge.După ce îi descheie haina,i-o scoase, apoi o aruncă la podea.El se lăsă înapoi pe pat;Portia se năpusti asupra nasturilor

cămășii sale. Cu degetele ocupate, îi urmărea chipul. Legal la ochi, cum era, nu-și mai controla expresia feței. Din câte se părea el îi ghicise oarecum intențiile, dar nu-și dădea seama și ce simțea. Zâmbi încântată, atunci când îi desfăcu și ultimul nasture îi smuci cămașa, apoi o trase afară. El îndura totul, zâmbind.

-Gândește-te la Anglia! zise ea. Și-și întinse mâinile asupra lui.

Lacomă, își umplu mâinile cu frumusețea și forța pieptului său, vrăjită de felul în care-1 simțea: pielea era netedă, moale, sub părul aspru, de pe piept, mușchii tari, bine formați, puternici, plini de promisiune. El tresări.

-Voi supraviețui. Zâmbetul ei deveni poznaș. După ce-i aruncă la podea cămașa, se aplecă încet și cu vârful limbii îi atinse clavicula. El își ținu respirația. Mușchii abdomenului i se încordară. Portia se abătu asupra pieptului. Ca să-1 incite, să-1 înțepe, să-1 tortureze. Să lingă și să zgârie cu mugurii întăriți ai sfârcurilor. Cu mușcătura dinților, aici, acolo, apoi să sugă. Până când el începu să fremete, până când mâinile, până atunci pasive, așezate pe șoldurile ei, începură să strângă, să vrea să ia. Portia se ridică în genunchi, își trase fustele de dedesubtul ei și se așeză călare pe el. Aplecându-se își trecu palmele peste pieptul lui, apoi încet, simțind cum fiecare mușchi i se încordează, le coborî mai jos. Peste mușchii abdomenului. Deasupra taliei. Sub mâinile sale, mușchii se încordară.

Satisfăcută, se lăsă puțin pe spate, așteptând. Simon respiră adânc.

Desfăcând nasturii, dădu la o parte pantalonii, și strânse mâinile desupra lui.

El deveni rigid, totul din el, fiecare mușchi al trupului său prins se crispa. În primul minut, cât ea îi liniști tăria lui; apoi o mângâie, o explora, o dezmierdă; el aproape că nu mai respira. Apoi spuse încet:

-Aș putea să sugerez ceva? Ea îl privi și-i spuse:

-Sugerează-mi. El o prinse în brațe. O învăță să facă exact ce-și dorea el. Cum să-1 atingă, cum să-i producă plăcere, cum să stoarcă bucuria din el până când răsuflarea i se va opri în gât. El inspiră adânc, îi dădu mâinile deoparte, și schimbând locul, începu să-și tragă pantalonii. Ea se ridică și-1 ajută să se dezbrace. Gol, legat la ochi și felul în care arăta, îi tăia respirația. Tot ce vedea îi aparținea doar ei. Dacă îndrăzne să ceară. Portia își linse buzele, își ridică fustele, apoi, pe genunchi, se mișcă înapoi, deasupra picioarelor lui.

Trăgându-și fustele, le dădu deoparte, împingându-le în spate, în așa fel încât el îi putea simți pielea fierbinte, și simți fierbințeala ei, a locului ce durea și-i pulsa între pulpe, ațâțându-1 în timp ce se așeza peste coapsele lui, privindu-i atent forța. Ridicându-și cămașa pentru ca pielea ei s-o întâlnească pe a lui, își strânse din nou mâinile în jurul sexului său întărit. Goana impulsurilor prin el a fost la fel de puternică precum o maree.

De el se spârgea val după val,încordându-1 sub apăsare,dar refuzând să se oprească.Respirația îi deveni sacadată.Ea zâmbi.Încă nu terminase cu el.

Aplecându-se,ea admiră trofeul din mâinile sale,apoi,înclinându-și capul,își puse buzele pe pielea fierbinte și moale.El se zgudui.Respira întretăiat.El scoase sunete strangulate.Degetele i se încurcau prin părul lung.

-Nu! Nu face asta!Cuvintele fuseseră aproape de neînțeles.Ea-1 eliberă, privindu-i chipul,cu intensitate.

-De ce? îți place!După tot ce putea vedea,îl supunea unei torturi mai excelente decât plănuiuse.

-Nu asta-i problema! El respiră profund.La sfârșit,nu acum!

-Hmm!Îi plăcea gustul lui,îi plăcea senzația de a-1 avea atât dc mult ca rob al ei.

-Pentru Dumnezeu,ai milă! Îi prinse mâinile și i le îndepărtă.

-Mai târziu.Sau altă dată.

-Promiți?

-Ai cuvântul unui Cynster.O lăsă să aștepte,cu pieptul fremătând.Ridicându-se pe genunchi,se trase în sus,până când îi încalecă șoldurile,fără nimic între pielea ei și a lui,nici măcar o farâmă de aer care să separe sexul lui în erecție de goliciunea tânjindă dintre coapsele sale.El părea că nici nu mai respiră.Ea se întinsese deasupra lui și-1 săruta pătimaș.Tensiunea creștea în trupul puternic de sub ea.Se trase înapoi.Când văzu că ea nu se mai mișcă,o întrebă:

-Ești conștientă de ce-mi faci?

Portia nu era chiar așa de neștiutoare.În biblioteca de la Calverton Chase,fratele ei,Luc avea o colecție de reviste,pe care le ținea sus,pe un dulap.Nu le cobora niciodată de acolo.În consecință,ori de câte ori aveam ocazia,ea și sora ei, Penelope,dădeau jos volumele cu pricina.Erau mai multe reviste,cu ilustrații foarte explicite.Ea nu uitase niciodată ce văzuse atunci.

-Într-un fel,știu despre ce este vorba...dar mai trebuie să-mi spui...Aplecându-se înainte,ea își purtă încet limba în jurul sfârcurilor lui,gustându-i pielea sărată.

Murmură:

-Cum se face asta,mai exact? Râsul lui sună ciudat,abrupt,de parcă suferea.El avu o reacție ciudată de fapt,mai mult un râs înăbușit.Pieptul i se umflă.

-Simplu,zise el.Astfel.Cu toate că nu putea vedea,Simon o orienta înainte și înapoi,până sexul său întărit o pătrunse,apoi îi ridică încet șoldurile și împinse mai tare,oprindu-se,supus,înainte ca ea să ceară aceasta.Ea zâmbi.

-Presupun că acum ar trebui să mă ridic...Sprijinindu-se de pieptul lui,se ridică ușor.Cam așa...Nu avea nevoie de confirmare.Ea-și ținu ochii închiși,în timp ce trupul său oferindu-se drept teacă pentru tăria lui puternică,îl luă treptat pe al

lui, acceptându-l, primindu-l. Puțin câte puțin, având totul sub control, ea-l apăsă și-l luă, cuprinzându-l mai adânc, tot mai adânc. Senzațiile erau amețitoare: căldura, presiunea, acea realitate tare. Portia își desfăcu genunchii și mai mult pentru a se duce mai în adânc, să-l ia cu totul, să-l strângă în adâncul ei, cât de mult putea.

-Dumnezeule! exclamă Simon, înfigându-și unghiile în coapsele ei. Ai milă, oprește-te o secundă! Vocea îi suna straniu, aproape înăbușită. Ea îl privi, îi observă chipul răvășit de pasiune, și-i oferă dor un minut, folosind ea însăși acest răgaz ca să cuprindă în sine senzația lui, să simtă ce simțea el, împlinind-o, primindu-i cu bucurie trupul într-al ei. Simțurile i se zguduiau, fierbinți și vii, pregătite, în așteptarea a tot ce urma să vină. Sub ea, Simon simțea că poate rămâne în toate mințile doar înfigându-și unghiile în trupul ei. Îi spusese că va reuși să treacă peste acest moment, însă...nu era foarte sigur. Era învăluit de căldura ei, de carnea ei moale, mătăsoasă...Dar nu știa ce să facă, n-o putea vedea, nu se putea bucura de frumusețea ei, simțea doar aerul răcoros venind dinspre pielea goală. Simțindu-i coapsele goale, fără ciorapi, știind că ea voia să profite până la uitare de el, dar fără să aibă habar ce voia să facă după...Iar dacă el n-ar fi stat așa, întins pe spate, l-ar fi făcut ea să stea în genunchi.

Timpul lui expirase, din nefericire. Portia îi îndepărtă mâinile de pe coapsele ei și își împleti degetele cu ale lui și sprijinindu-se de el, se ridică. Sus. Dar, înainte ca ea să-l piardă, se răzgândi, și se pătrunse și mai mult de el, încet, adânc.

Simon strânse din dinți. Era atât de fierbinte, atât de bine încordată, întinsă, contractată, încât se miră și el că nu exploda la simpla atingere. Cu toate acestea coapsele lui se ridicară involuntar, când ea se lăsă din nou în jos.

-Portia, nu te mai mișca! exclamă el. Ar fi vrut să întrebe cu ce armă putea s-o facă să stea liniștită. Apoi, realizează că singur se supusese acestui dulce chin și că trebuia să îndure. Ea încercă din nou, ridicându-se, apoi lăsându-se jos.

Degetele ei se împletiră cu ale lui, ea continuându-și mișcările. Instrucția ei fusese exemplară. De copil, învățase călăria, călărise ani întregi pe câmpiile din Ruthlandshire. Nu exista nici o șansă să obosească prea ușor.

Trupul lui răspunse provocării. Se luptă să rămână liniștit, să facă față dorințelor ei. Ea îl ținea strâns continuând să-l călărească, savurându-l și, treptat, mișcându-se mai repede și mai repede. Respirațiile lor deveniră tot mai greoaie. Ea se ținea bine de mâinile lui, dar nu-și oprea mișcările. O simți cum se strânse, simți încordarea din ea, cum se concentrează, cum se contopește cu el.

Cu un oftat prelung, ea îl prinse de încheieturile mâinilor, apoi îl orienta spre sânii săi. Cu respirația întretăiată, el îi prinse sânii cu ambele mâini, găsi sfârcurile

umflate,închise palmele în jurul lor și strânse...Până când ea simți că se sufocă,se încleșta de pieptul lui,își recapătă apoi respirația și ritmul și continuă călăritul.Era deasupra lui.Mai tare,mai ușor,îndepărtându-și genunchii mai larg, ca să-1 cuprindă încă și mai adânc.Efortul de a rămâne pasiv aproape că-i rupea inima.Pulsul îi suna,galopând cu ea,prins în fierbințeala crescândă,alergând în ritmul ei sălbatic.Cu ea.Îndemnând-o.Cu mâinile,îi prinsese sânii umflați și tari. Ea gemu,simțind că nu mai are aer,când el strânse mai tare.Se aplecă spre el, apăsându-și sânii în palmele lui.Abia șopti;

-Atinge-mă.Nu mai era nevoie s-o întrebe unde.Îi lăsă sânii în pace,îi dădu fustele la o parte,cuprinzându-i șoldurile mlădioase.O mână îi alunecă pe rotunjimea unei coapse,cealaltă începu să mângâie bucele umede.Cu vârful unui deget îi atinse nestemata clitorisului.Mângâind,cu bună știință.Oprindu-se.

Ascultându-i rugămintea sinceră,abia șoptită.Apăsând.Cu un strigăt slab,ea atinse punctul culminant,ca o explozie,iar trupul ei se contractă spasmodic,în timp ce-și înfigea degetele în pieptul lui.Trupul lui reacționa.

Acea pornire primitivă,dorință,sau altceva mai puternic,greu de numit,îl făcu să-și piardă controlul.Cu capul dat pe spate,el respiră adânc;își înfipse degetele în coapsele ei,pentru a o opri și în același timp se strădui să-și potolească propriul trup,dornic să se elibereze,să-i fie permis să se bucure de trupul ei fierbinte,moale,de femeie.Strânse din dinți,respirând sacadat,așteptând.

Ea își lăsă capul în jos și-1 sărută.Era o invitație,sau...așa spera el.Se ruga pentru asta.Tensiunea care-i urca până la piele,rigiditatea trupului său ajunsese până la ea.El îi simți ezitarea.Apoi ea se ridică din nou și-i smulse legătura de pe ochi.

Îl urmări cum clipește,apoi privirile li se întâlneau.Portia se întinse leneșă,zâmbindu-i ca o pisică,ce abia terminase de savurat un castron cu smântână și aruncă legătura deoparte.Ridică brațul și îi trasă o dungă cu degetul pe obraz.

Îi șopti:

-Ia-mă! Acum!Simon tresări,simțurile acționară orbește.Avu nevoie de câteva secunde să le readucă sub control.Cu ochii mari,dar cu zâmbetul pe buze,Portia îl privea.Ochii ei negri erau plini de pasiune.Îl urmărea,aștepta să vadă ce va face...Respirațiile li se împreunară.A lui încordată,a ei mai înceată,ca urmare a orgasmului.Cu toate acestea,el nu avea nevoie de un alt îndemn,de alt stimul.

Ea îl invitase,în felul ei special.Simon se întrebă dacă avea măcar idee de cum se simțea el,de dorințele lui nesatisfacute,pe care le declanșase prin jocul ei.

El dorea s-o ia de deasupra,s-o așeze în genunchi în fața lui,cu poalele rochiei ridicate peste șolduri,predându-i-se captivă,să se înfigă în ea,simțind-o deschisă pentru el,cedându-i.Își linse buzele.Luându-și încet mâinile de pe șoldurile ei,îi

căută nasturii rochiei și începu să-i descheie.Își spuse că într-o zi ea va face ceea ce-și dorea el.Dar nu acum.Mai târziu.Dacă-și putea păstra capul pe umeri în zilele următoare,va veni și clipa când va putea s-o facă să înțeleagă ce reprezenta ea pentru el,cu adevărat.Cum îl făcea să se simtă.Reușind să se miște foarte puțin,el îi scoase rochia pe cap.Portia îl ajută,permițându-i să-i scoată și combinezonul.O lăsă doar cu ciorapii.Se răsuci,aducând-o sub el.

Aproape că-și pierdu mințile când Portia îl împinse înapoi:

-Așteaptă.O simți mișcându-se.Simon trase exasperat aer în piept,vru să-i spună că nu mai putea aștepta...Dar nu facu decât să privească uimit cum ea își ridică mai întâi un picior,de pe care-și scoase ciorapul cu mișcări lente,sau mai bine zis,îl rulă în jos,apoi în sus,după care,în sfârșit,îi scoase.Observă cum el o privea cu ochii mari când aruncă ciorapul cât colo.

-Vreau să-ți simt pielea.El nu-i răspunse.O lăsă să repete operațiunea scoaterii ciorapului și din celălalt picior,remarcând ușurința și firescul cu care făcea acest lucru.Imaginația i se aprinse.Dar ea își aruncă și cel de al-doilea ciorap,îl prinse după gât cu ambele brațe.

-Acum poți...El îi opri cuvintele cu un sărut pătimaș.O lăsă fără respirație,răvășindu-i buzele,învârtejindu-i simțurile-mai repede,mai puternic și mai repede-până când se arcui sub el,implorându-l.Până când Simon se agăța de șoldurile sale și o pătrunse.Din nou.Și din nou,și din nou.

El simți ploile seminței sale venind și că nu le va mai putea reține,că se va lăsa luat de furtuna din trupul său.Ca să-și alunge această furtună acută,o avu din nou,și din nou.Portia nu se plângea de asta ci,arcuindu-se și mai mult îl zgârie pe spate cu unghiile.Voia mai mult,cerea,aștepta...cu aceeași disperare ca și el,în nevoia de mai mult.Simon îi desfăcu mai mult coapsele.Ea veni în întâmpinarea dorinței,ridicându-și picioarele lungi,pe care le împleti pe spatele lui,deschizându-se,oferindu-i tot ce-și dorea.Cu inima bătându-i puternic,el luă,o luă,i se dădu.Cu capul dat pe spate,arcuit deasupra ei,închise ochii și se lăsă dus de puterea momentului.Se lăsă purtat de pasiune.Se lăsă consumat de ea.

O simți cum se agăța de el cu disperare,în timp ce tremura sub forța momentului suprem,simțind când și ea i se alătură,la fel de pasional,de mistuitor.

Clipa de extaz îi uni,trupurile lor devenind unul.O simți ca un tunet prin venele sale și inimile lor băteau la unison.

Portia se sprijinea de pernele pe care o ridicase el,imediat după ce tumultul trecuse.Trecuse,dar încă nu murise.Ecourile acestuia persistară mult,focul disipându-se foarte încet,lăsându-i epuizați.

Ea s-ar fi putut obișnui cu toate acestea.Cu sentimentul apropierii dintre ei,al atingerii,al izbucnirii.Cu fericirea.Ținându-și un braț deasupra capului,își ridică leneș,cu celălalt,părul de mătase,într-un gest plin de senzualitate.Simon aproape că se prăbușise peste ea,ținându-i un braț,iar cu celălalt încolăcindu-i posesiv mijlocul.Era atât de puternic,atât de fierbinte și atât de real.Abia cu câteva momente înainte se retrăsese din trupul ei,care se întorcea încet în sine însuși, începea să redevină al ei,nu al lui,nu plin de el.Se simțea ciudat de vie,cu simțurile strălucind datorită momentelor de extaz,cu carnea încă umflată, fierbinte,încă cu pulsul accelerat.

În ghețarie,Kitty zăcea moartă,față să mai simtă nimic.Portia se gândi la tot ce împărțise cu el și la ceea ce ar mai putea fi între ei.Jură să nu facă greșelile lui Kitty.Va prețui încrederea și devotamentul,dragostea o va accepta ca atare,când se va ivi,împărțind-o cu cine i-o va oferi.Se va asigura că și acela o va iubi,de asemenea.Și,dacă ceea ce se născuse între ei era dragoste,nu va mai fi proastă,să i se opună.Din contră,dacă era dragoste,merita să lupte pentru ea.Lăsă ochii în jos,trecându-și degetele prin părul lui,mai mătăsos ca al unei femei.El ridică încet capul,întâlnindu-i privirea.

-Nu mă voi mărita cu tine decât dacă voi simți că trebuie s-o fac.

-Știu.Ea se miră,dorindu-și să-i poată vedea mai bine ochii,dar lumina lunii nu mai avea acum putere.El se ridică,așezându-se pe spate și o trase în brațele sale.

Încă sub influența senzației de împlinire,ea își așază capul pe pieptul lui.

-Vreau să aflu mai mult,trebuie să aflu mai mult,dar să nu iei asta ca pe o încuviințare pentru căsătorie.După un moment,el îi sărută creștetul capului,părul.O împinse înapoi.

-Culcă-te,Portia.Cuvintele lui au fost rostite cu blândețe.Bănuia că gândurile lui nu erau tot astfel.Nu era un bărbat blând,cald. În orice caz,nu de felul celor cărora se dau la o parte din fața unei lupte,dau bir cu fugiții.Era bărbatul care lupta,ca să-și atingă scopul.Dar nici ea nu era femeia care să se supună.Și îl prevenise,tot așa cum și el o atenționase.Fusesse un joc al sorții care le permisesse să continue.Nu numai explorând situația în care se aflau,dar și în a se confrunta cu ceea ce le putea aduce ziua următoare.Îi vor înfrunța împreună pe „domnii din Bow Street” și inevitabila demascare a ucigașului lui Kitty.Și ceea ce va urma,indiferent ce va fi.Împreună,puternici,legați.Fusesse o zi lungă.

Evenimentele îi purtaseră tot mai departe.Minutele treceau.Simțea inima lui Simon bătând tare,puternic.Închizând ochii,se încredința nopții.

Simon o trezi, așa cum voise să fie trezită cu o dimineța în urmă. Portia avea un somn foarte profund. Dar, chiar dormind, trupul ei răspunse manevrelor exersate de el. Desfăcându-i coapsele, Simon se urcă deasupra și se liniști în ea.

O simți cum se arcuiește, cu respirația oprită pentru o clipă, apoi oftă și deschise briliantele ochilor albaștri. Ochii săi adânci, care-l fermecaseră. Mișcându-se o dată cu ea, Simon simți că se afundă în profunzimile ei. Se ridică spre el, se agăță de el, plecându-și ploapele, când lăsă să-i scape un strigăt slab. Un strigăt care îl străbătu, îi pătrunse mușchii și oasele, se înfășură în jurul inimii, sufletului și-l duse într-un hău dincolo de lume, într-o dulce uitare.

Era deasupra ei, conștient că se potriveau perfect. Portia întoarse capul, buzele li se întâlniră, ea îl prinse în brațe, legându-l între coapsele sale. Zorile erau foarte aproape. N-o mai putea lăsa să doarmă. O îndemnă să se îmbrace.

Mormăind, Portia încercă să-l facă să înțeleagă că zorile nu erau momentul pe care-l prefera pentru a se furișa prin conacele de țară. O conduse în camera ei, îi deschise ușa, o sărută, apoi, după ce ea intră, închise ușa în urma ei.

Portia auzi pașii lui care se depărtau și, cu ochii la ușa care-i despărțise, își spuse că ar fi preferat să fie acum în brațele lui, încă o oră, cel puțin. O oră în care să-și recapete puterile, pe care le risipise în mod atât de util. Iar faptul că străbătuse cu el acele coridoare nesfârșite le solicitase atenția, cu spaima în suflet că orice ușă s-ar fi putut deschide și, astfel, ar fi fost surprinși. Portia avea vaga bănuială că Simon nu știa cât de...viguros este. După ce-și înăbuși un căscat, privi în jur, prin încăpere. Era așa cum o lăsase seara trecută, cu așternuturile nedesfăcute, fereastra deschisă, draperiile netrase. Se uită la pat, simțind nevoia imperioasă de a se întinde puțin. Dar, dacă se întindea, ar fi adormit cu siguranță. Va trebui să-și scoată rochia, să îmbrace cămașa de noapte, altfel cum i-ar fi explicat cameristei? Problema era de nerezolvat în situația ei. Nu avea destulă putere, ca să-și descheie nasturii rochiei pe care îi încheiase el. Existau doar două alternative: să doarmă pe fotoliul din fața căminului, sau pe sofa din fața ferestrei. Răcoarea, care străbătea prin fereastra deschisă, o făcu să aleagă fotoliul. Vechiul șemineu n-o prea inspira. Trase fotoliul cu fața spre fereastră, și, cu un oftat, se întinse.

Lăsă gândurile să alerge nestingherite. Își întrebă inima ce simțea, apoi se gândi la inima lui. Își trecu în revistă dorințele, aspirațiile. Își reaminti că, dintre toți domnii prezenți, el, Simon Cynster, întruchipa, din punctul ei vedere, calitățile unui potențial soț. El avea aproape toate calitățile pentru a o face să-l accepte ca atare. Cunoștea și aspectele care lăsau de dorit. O deranjase întotdeauna aerul lui protector, arogant, dar mai mult o speria felul lui de a fi, dictatorial și posesiv. O dată ce i se dăruise, nu mai avea cum să-i scape. Așa era el. Se înfiora, fără a-și da

seama dacă din cauza frigului sau de teamă,și-și strânse brațele în jurul umerilor,dorindu-și să fi găsit un șal pe aproape,pentru că nu avea putere să se ridice,să-și aducă unul.Singura variantă,în care-l putea accepta pe Simon,era să-i acorde mâna ei,să-și asume tot ce însemna asta,dar o putea face doar dacă se convingea că Simon îi va respecta sentimentele,că o va consulta în orice problemă,fară să încerce să se impună.Nu era puțin să ceri asemenea lucruri unui tiran.Noaptea trecută se dusese la el,simțindu-se sigură pe ea,știind că biciul se afla în mâna ei.El i l-ar fi putut smulge oricând,preluând frâiele,dar n-o făcuse, chiar dacă acest lucru îl costase mult.

Se părea că Simon se conformase dorințelor și condițiilor impuse de ea.Portia petrecuse noaptea în siguranță,asigurându-se din nou de propria-i vitalitate,de capacitatea de a trăi și chiar de a iubi.De a oferi și a primi încredere.

Până atunci,Simon nu acceptase ca ea să dicteze termenii relației lor,indiferent de situație.Nu era obișnuit să se poarte astfel...Dar acum,în relația cu ea se schimbasesau doar încerca să se schimbe.Se vedea,oricum,că era dispus să o trateze așa cum voia ea și cum îi promisese el.Simțea asta din atingerile lui,o citise în ochii lui...Erau fapte reale,nu doar imaginația ei.Aceasta însemna că mergeau înainte,examinând ce era posibil.Dincolo de fereastră,cerul începuse să se înroșească,apoi păli din nou,anunțând o altă zi caldă de vară.

Auzi,deodată,zgomotul făcut de zăvorul ușii și se trezi din gânduri.Se întinse somnoroasă,văzând-o pe servitoarea cea veselă,mică de statură și gureșă,care avea grijă de camera ei.O văzu și aceasta.Făcu ochii mari,plini de înțelegere:

-O,domnișoară,aici ați dormit?

-Ah...începu Portia.Mințea rar,dar...Da...Făcu un gest spre fereastră.N-am putut dormi...

-Nu este de mirare! zise camerista.Scoase repede o bucată de cârpă,cu care începu să ștergă șemineul.Am auzit că dumneavoastră,domnișoară,ați găsit cadavrul.Portia înclină din cap.

-Este adevărat.

-Noi am vorbit despre astea în sala servitorilor,speriați că autorul ar fi unul dintre domni,dar doamna Fletcher,intendentă,ne-a spus că numai țigani au putut s-o omoare pe doamna.

-Țigani,spui?

-Acel Arturo,care dă mereu târcoale pe aici,cu ifose de mare domn.Este ca diavolul și îi cam plac femeile,dacă înțelegeți ce vreau să spun.Portia se încruntă.După ce se gândi vreo două secunde,întrebă:

-Avea vreuna dintre voi vreun motiv să creadă că autorul este unul din domni?

-Nu,ne-am imaginat și noi,atâta doar.

-Ce părere avea personalul despre doamna Glossup?

-Doamna Glossup? repetă femeia.Luând o vază de cositor,începu s-o curețe cu multă nădejde.Era de treabă,numai că nu prea îi intrai în voie și părea cam cu toane și nehotărâtă,dar așa sunt toate tinerele doamne,nu?

Portia își mușcă buzele.Servitoarea lăsă vaza și puse cârpa în buzunar.

-A,am uitat! Este ziua în care schimbăm așternuturile.Se duse spre patul Portiei. Ea o urmări,invidiind-o pentru energia pe care o avea.Blenkinsop zicea c-o să vină cineva de la Londra,adăugă femeia,privind-o pe Portia.Să ne pună întrebări despre felul în care s-a întâmplat.Portia încuviință.

-Se pare că aceasta este procedura.Servitoarea își țuguie buzele a mirare.Dădu la o parte cearșaful și...Se auzi un șuierat.Servitoarea se dădu înapoi speriată,cu privirea ațintită asupra patului.Păli.

-O,Doamne! rosti ea îngrozită.Portia alergă spre ea.Șuieratul se auzi tot mai tare.

-O,Dumnezeule! exclamă Portia.Privea patul furioasă,iritată,cu ochii la vipera din mijlocul patului.O prinse de mână pe servitoare.Aceasta scoase un țipăt.

Amândouă se întoarseră,deschiseră ușa și fugiră pe hol,trântind ușa în urma lor. Servitoarea căzu câțiva pași mai încolo,respirând greu.Portia verifică dacă ușa se închisese bine și dacă nu cumva exista vreo despărțitură prin care să se strecoare vipera,apoi se lipi de perete.După vreo oră,se afla în camera lui Lady O,cu o ceașcă de cacao fierbinte în mâini,fără a se putea opri din tremurat.Nici măcar băutura fierbinte n-o ajută să-și revină.Camera ei se afla la capătul aripii vechi. Blenkinsop,care-și făcea rondul de dimineață,se afla pe la mijlocul scărilor,când Portia și servitoarea ieșiseră valvârtej din cameră.Auzise țipătul și venise în grabă,tocmai la timp pentru a o potoli pe servitoare.

Portia îi explică totul.Omul păli,apoi începu să caute o rezolvare.Pe ea o trimise la parter,într-un salon mic,cerându-i unuia dintre majordomi să-1 ajute,după ce o lăsă pe servitoare în grija intendentei.Cu vocea sugrumată,Portia ceru să fie înștiințat Simon.Nu se mai gândi la consecințe,știa doar că avea nevoie de el și că el va veni.Iar Simon veni într-un suflet.O privi și o conduse în apartamentul lui Lady O.Lady O,sprrijinită pe pernele patului,ascultă relatarea lui și-i spuse:

-Adu-1 pe Granny.Simon o privi nedumerit,iar ea pufni,nervoasă.

-Granville,Lordul Netherfield.Nu se simte prea bine,dar s-a descurcat întotdeauna în situații de criză.Camera lui este la mijlocul aripii principale, aproape de scară.Simon încuviință.Lady O își transferă atenția asupra Portiei.

-Cât despre tine,fetițo,ar fi mai bine să stai jos,aici,înainte să cazi din picioare.

Portia o ascultă,așezându-se în fotolul de lângă șemineu.Simon plecă.

După ce coborî din pat și se înveli cu un șal, Lady O își luă bastonul și se așeză în cel de al doilea fotoliu. O fixă cu privirea ei atotștiutoare.

-Ei bine, spune-mi tot ce s-a întâmplat și nu uita nici un amănunt. După ce satisfăcu cerințele bătrânei doamne, neuitând să menționeze că adormise în fotoliu, apărură și Blenkinshop.

-Am omorât vipera, domnișoară. Am căutat prin toată camera, nu mai este nimic altceva. Portia îi mulțumi, încă nevenindu-i să creadă că acest lucru i se întâmplase chiar ei și nu fusese un vis. Lady O ceru servitoarei ei s-o îmbrace, apoi trimise o alta să-i aducă haine Portiei. Și cacao. Când o scurtă bătaie în ușă anunță sosirea Lordului Netherfield și a lui Simon, Portia era deja îmbrăcată într-o rochie roz, bând cacao, încercând să înțeleagă cine ar fi vrut s-o omoare. Sau s-o sperie de moarte. Lordul Netherfield era un om practic. După ce ascultă povestirea Portiei și intercepta privirea lui Simon, când ea spuse că nu dormise în pat, în acea noapte, ci pe fotoliu, lordul se apucă să analizeze situația.

-Asta este problema cea mai dificilă. I-am cerut lui Blenkinshop să păstreze discreție. Nici una dintre doamne n-a auzit nimic, așa că vom putea controla situația. Sprijinit de șemineu, Simon se încruntă.

-De ce? Lordul Netherfield îl privi.

-Pentru a priva dușmanul de informații, pentru ce altceva? Apoi se uită din nou la Portia. Poate că nu înseamnă prea mult ce-ți spun, dar vipera nu avea cum să ajungă singură în patul tău. Cineva așteaptă să audă că ai murit, sau că te-ai speriat în asemenea măsură, încât vei pleca imediat.

-Înainte de sosirea anchetatorului din Bow Street? interveni Simon, privindu-l pe bătrânul lord, care încuviință.

-Cam așa stau lucrurile. Apoi se uită din nou la Portia. Cum te simți, draga mea?

Ea recunosc:

-M-am speriat, dar nu într-atât încât să plec de aici.

-Bravo, ești o tânără foarte curajoasă! Așadar, zise lordul scuturându-și praful imaginar așezat pe pantaloni, ce am aflat până acum? De ce ucigașul lui Kitty vrea să dispari, într-un fel sau altul? Portia îl privea, fără a ști ce să-i răspundă.

-Pentru că, răspunse Simon în locul ei, ucigașul crede că ai văzut ceva, după care ar putea fi identificat.

-Ai auzit ceva sau ai aflat ceva! interveni și Lady O. Da, asta trebuie să fie. O scrută cu privirea pe Portia. Așadar, ce știi? Portia îi privi pe rând pe toți cei aflați în fața sa.

-Nu știu nimic. Ei continuă să-i pună întrebări, despre tot ce făcuse, de când intrase prin holul din față, în după-amiaza zilei trecute.

Portia știa de ce făceau asta, așa că nu se supără. La sfârșit, lăsă jos ceașca de cacao și spuse:

-Nu pot să vă spun ceea ce nu știu nici eu.

-Foarte bine! Lordul Netherfield se ridică. Mai rămâne să vedem pe cine ne trimit cei din Bow Street. Când vorbești cu acesta, spune-i tot ce știi, atât despre Kitty, cât și despre alții de pe aici. Nu numai ce-ai văzut ieri, ci de când ai sosit... sau poate mai mult. Tot ce cunoști despre cei prezenți aici. El întâlnește privirea Portiei. Nu se știe care detaliu, oricât de mic, poate duce la prinderea ucigașului.

Portia clipește des, apoi încuviință.

-Sigur că da, așa voi face. Începu să catalogheze în minte oaspeții pe care-i cunoștea mai bine. Lady O pufni, nemulțumită:

-Ce caută cei din Bow Street? De ce se implică în acest caz?

-Așa se rezolvă acum cazurile de omucidere. Nu este prea plăcut, dar se pare că a dat rezultate. De curând, am auzit un caz special, la Club. Un domn a fost ucis cu un vâtraș în biblioteca sa. Erau gata să dea vina pe majordom, dar cel de la biroul de investigații a dovedit că de fapt ucigașul a fost fratele domnului. A ieșit mare scandal, desigur. Familia a fost distrusă... Ultimele cuvinte ale lordului rămaseră în suspensie. Toți cei din încăperea tăceau, gândindu-se la același lucru.

Cel care a ucis-o pe Kitty putea fi unul din musafiri, sau chiar unul dintre Glossupi, Henry sau James, nepoții lordului. Dacă era demascat, ar fi ieșit, desigur, scandal. Unul chiar foarte mare. Pentru cineva anume, pentru familie. Lordul Netherfield oftă.

-Știți, nu pot spune că-mi plăcea Kitty. Nu eram de acord cu comportamentul ei, cu ce-i făcea lui Henry. Era o prostituată și o răsfățată, dar, cu toate astea, nu merita o astfel de moarte. Îi privi pe cei prezenți.

-N-aș vrea ca ucigașul să scape. Biata femeie merită măcar să fie răzbunată.

Toți încuviințară. Păreau să fi făcut un pact. Se cunoșteau destul de bine pentru a ști ce aveau în comun: credeau în justiție și reacționau instinctiv împotriva celor care încercau să o eludeze. Vor colabora cu toții la demascarea ucigașului, indiferent cine era el.

-Ei bine! Lordul Netherfield bătu din palme, o privi mai întâi pe Portia, apoi pe Lady O. Să mergem la micul dejun și să observăm acolo cine va fi cel mai surprins să-o vadă pe domnișoara Ashford în rochia asta roz. Doamnele se ridicară, prinzându-și poalele rochiilor cu mâinile, iar domnii le însoțiră, după ce și aranjară hainele și manșetele.

CAPITOLUL 13

Planul lor nu avu rezultatul scontat, pentru că, la masă, cam toată lumea era nervoasă sau absentă de la discuții, încât era aproape imposibil să se observe o reacție ciudată a vreunuia dintre oaspeți la apariția Portiei. Toți erau apatici. Unii arătau cam palizi, de parcă nu dormiseră deloc.

-Dacă ar fi să judecăm după înfățișare, cam jumătate ar fi suspecti! murmură Simon în timp ce părăsea salonul împreună cu Portia, îndreptându-se spre terasă.

-Cred că fiecare se simte vinovat, în felul său. Dacă unele doamne mai în vârstă, în loc să comenteze purtarea lui Kitty pe la colțuri, sau s-o ignore, ar fi încercat s-o mai potolească, să discute cu ea, să înțeleagă ce probleme avea... Kitty ducea lipsa unei prietene, a unei confidente. Dacă ar fi avut o prietenă, aceasta ar fi știut de ce a fost omorâtă. Sau poate n-ar mai fi fost omorâtă...

Simon ridică din sprâncene, fără să comenteze. În familia sa și a Portiei toate tinerele se aflau de la primii ani de viață în compania unor femei puternice. Nu-și imagina altfel educația lor. Se îndreptară spre lac, calmi. Liniștiți.

-Doamnele consideră că este cineva din afară, cred că la țigani se referă. O privi cu un zâmbet viclean. Crezi că vreuna dintre ele are motive să creadă că autorul a fost Arturo, sau Dennis? Ea scutură din cap:

-Este varianta cea mai puțin înspăimântătoare. Căci, dacă ne imaginăm că ucigașul este cineva pe care-l cunoaștem, în compania căruia am petrecut ultimele zile... Este înfiorător. Îi stătea pe vârful limbii s-o întrebe dacă era speriată, dar, privind-o, își înghiți vorbele. Portia era o femeie prea inteligentă, ca să nu se teamă. În timp ce el dorea s-o protejeze de astfel de sentimente, n-o putea împiedica să vadă, să gândească, să înțeleagă. Nu fără părere de rău, el admise că așa va fi întotdeauna între ei. Dacă alesese s-o accepte așa cum era ea, nu-i stătea în putere să facă vreo schimbare. Portia se putea schimba, dar nu prea mult, pentru a-i face lui o mică plăcere, dar cel care trebuia să se schimbe mult era el. El trebuia să-și modifice modul de a gândi, de a reacționa, dacă voia s-o ducă în fața altarului.

-Este o aberație! exclamă Portia. Ajunseseră în fața casei de vară. După ce părăsise aleea, ea se oprise în fața treptelor și se așezase, strângându-și poalele rochiei împrejur. Soarele îi scălda fața. Privind-o, el se întrebă dacă mai tremura.

Se așeză alături de ea, destul de aproape pentru ca ea, dacă dorea, să se rezeme de umărul lui. Cu coatele sprijinite pe genunchi, Portia își rezemase bărbia în palme, privind spre lac.

-Cine ar fi putut s-o ucidă pe Kitty?

-L-ai auzit pe Willoughby! în afară de Charlie, care se afla, în momentul morții

lui Kitty,cu Lady O,și de mine,oricare altul dintre oaspeți.După un moment, adăugă: în ceea ce mă privește,cred că acuzația se aplică și doamnelor.

Portia întoarse capul și-l privi uluită.

-Winifred?

-Drusilla? Ea făcu o grimasă.

-Kitty fiind atât de scundă,putea fi oricare dintre ele.

-Sau oricare altul,cine poate ști? După ce se sprijini cu cotul pe treapta de deasupra,el se lăsă pe spate,pentru a-i vedea fața.Cine știe,poate Kitty și-a făcut mulți dușmani la Londra,în sezonul trecut.Portia se încruntă,apoi scutură din cap.

-N-am observat nimic,nici vreo veche dușmănie,nici un dușman ascuns.

După un moment,el sugeră:

-Hai să vedem cine putea fi.Le eliminăm de pe listă pe surorile Hammond,care sunt prea scunde și incapabile de crimă.Și Lucy Buckstead poate fi scoasă din discuție.

-Dar nu și doamna Buckstead,care este destul de masivă.Poate Kitty punea ceva la cale,care să amenințe șansele lui Lucy.Aceasta este unica fiică și îl place pe James.Simon înclină din cap.

-Doamna Buckstead rămâne,deci,pe listă,n-o putem elimina.

-Din același motiv rămâne și domnul Buckstead.Simon o privi cu o expresie calmă și atentă.

-Din punctul meu de vedere,toți sunt suspecți,în afară de mine și Charlie.

Portia clipi des.

-Chiar și Lordul Netherfield? Se priviră.Apoi Simon zise:

-Până se află vinovatul,oricine este suspect.Portia vru să argumenteze ceva,dar...

-Nu.Ea clipi auzindu-i timbrul vocii.Când văzu că ea continuă să privească nedumerită,dar și revoltată,el făcu un efort să-i explice.Ucigașul a vrut să te omoare și pe tine.Și,mai ales pentru că acum ochii lui sunt asupra ta,nu vreau să omit pe nimeni.Pe nici unul!Portia îl cercetă cu privirea.Aproape că-i putea auzi gândurile.Îi văzu ochii albaștri.Aproape că-i înțelegea argumentele,știindu-i caracterul.În sfârșit,ea înclină din cap.

-Foarte bine.Ea se uită înapoi spre lac,el respiră adânc.

-N-a fost Lady O,nici Lady Hammond.El cântări argumentele,apoi aprobă.

-De acord.Cred că și doamna Archer poate fi scoasă de pe lista suspecților.

-Dar nu și domnul Archer.

-Da,nu-l putem șterge,este adevărat.

-Dacă urmărim raționamentul tău,teoretic,toții bărbații din familia Glossup sunt

potențiali ucigași.El ezită.

-Ce crezi de Oswald? Portia se încruntă.

-Cred că a evitat-o pe Kitty, pentru că ea, la rândul ei, l-a tratat ca pe un copil.

-Nu este prea măgulitor pentru el, dar...Nu există dovezi concrete că s-ar fi transformat într-un ucigaș fără scrupule, iar eu n-am observat nimic în acest sens...

-Sunt de acord. Dar ce zici de Swanston, îl tăiem de pe listă, din aceleași motive? El se încruntă.

-Nu cred că putem. Este fratele lui Kitty. Poate că au avut conflicte în trecut, dar nu este ușor de manevrat, ca Oswald. Dacă Kitty a insistat prea tare, se poate ca acesta...

-Ceea ce ne duce la Winifred. Portia face o pauză pentru a se gândi. Oare să fi fost atât de furioasă pe felul în care-și asalta Kitty cuceritorii, în care îl includem pe Desmond, încât să...? Simon o urmărește atent.

-O cunoști mai bine pe Winifred, ce crezi, ar fi putut s-o facă?

Portia privește apele lacului, apoi face o grimasă.

-Winifred va rămâne pe listă.

-Și Desmond, ceea ce lui Winifred îi dă un motiv mai puternic. Portia pare un moment descumpănită, dar nu comentă.

-Și Ambrose este pe listă, ceea ce înseamnă că trebuie să le includem și pe Lady Calvin și pe Drusilla. După o clipă de gândire, el o întreabă:

-De ce pe Drusilla? Lady Calvin a investit mult în viitorul lui Ambrose, și cu toate că este foarte rezervată, el este lumina ochilor ei. Dar, din câte am înțeles, Drusilla și Ambrose nu au o relație normală frate-soră.

-Este adevărat. Drusilla ar avea mai multe motive s-o facă. A fost foarte supărată pe Kitty, pentru că aceasta avea toate calitățile ei, și tot nu era mulțumită. Sunt sigură că toate astea au contat. Drusilla n-a întâlnit-o pe Kitty înainte de a veni aici, asta este singura explicație pentru reacția ei.

-Și cel de-al doilea?

-Lady Calvin, desigur. Nu Ambrose, ci biata Lady Calvin va avea de suportat rușinea, dacă el ar fi implicat într-un scandal. Drusilla este foarte devotată mamei sale. Simon ridică din sprâncene, dar acum, că ea accentuase...

-Asta ne face să-i păstrăm pe listă pe țigani, sau pe servitori. Portia se încruntă.

-Nu văd de ce se afla Arturo tot timpul în zona cu arbuștii decorativi, dar asta nu înseamnă că el a ucis-o pe Kitty. Dacă era însărcinată cu copilul lui... Portia se opri. Oh! Îl privește pe Simon.

-Crezi că acesta este motivul? Kitty i-a spus că plănuia să scape de copil...

Țiganiii nu au ceva,o lege a lor,care le interzice asta? El o privi lung.

-Majoritatea bărbaților se opun acestui lucru.Ea roși.

-Da,sigur,dar știi ce vreau să spun.

-Da,știu,dar cred că ignori un lucru.Ea așteptă,cu inima strânsă,să vadă despre ce era vorba.

-Timpul.Kitty a rămas însărcinată la Londra,nu aici,iar Arturo n-a ajuns acolo.

-Oh! exclamă Portia.Se însenină.Ai dreptate.Nu văd de ce ar fi ucis-o Arturo.

-Nici eu.Cât îl privește pe Dennis,chiar dacă se confrunta cu o dragoste interzisă,nu mi-1 imaginez în postură de ucigaș.Din nou te întreb: De ce s-o fi ucis-o?

-Am întrebat una din servitoare ce părere avea personalul despre Kitty.Este o fată din partea locului și a trăit aici dintotdeauna.Știe totul,are destulă experiență.Nu avea nici cea mai vagă idee,ba chiar mi-a spus că servitoarele se temeau că stăpâna lor a fost ucisă de unul din domnii de aici,dar au fost asigurate că ucigașul a fost un țigan.Simon pufni disprețuitor.

-Din nou țiganiii! Este cel mai ușor mod de a rezolva problema.

-Mai ales dacă ridică șatra și pleacă.Apoi,ea făcu o pauză,zâmbind.Mă întreb dacă și ucigașul s-a gândit la versiunea asta,indiferent cine ar fi.

-Eu cred c-a contat pe asta:țiganiii,care ar părăsi terenul la miezul nopții,ar fi salvarea.Amândoi se uitau spre lac,a cărei suprafață se încrețea sub adierea brizei.Minutele treceau,iar Portia oftă.

-Familia Glossup.I-am lăsat deoparte pe ei,cu excepția lui Oswald.Chiar Lady Glossup ar trebui menționată aici.De ce ar fi vrut vreunul din ei s-o ucidă pe Kitty? S-au obișnuit cu felul ei de a fi în acești trei ani,la fel și Archerii.De ce s-o ucidă tocmai acum? Ar fi trebuit să existe un motiv temeinic.

-Două! replică el.Primul este divorțul,un subiect la care Henry a trebuit să se gândească în ultimul timp.Al doilea,copilul nu era al lui Henry,dar dacă s-ar fi născut,ar fi devenit moștenitorul averii Glossup.Poate că nu sunt de rang atât de înalt precum Cynster sau Archer,dar sunt o familie veche și distinsă.

-Dar Kitty nu voia să păstreze sarcina,era destul de hotărâtă în această privință.

-Ai auzit-o spunându-i asta mamei ei,dar câți mai știau? Portia desfăcu larg mâinile.

-Câți știau că era însărcinată?

-Numai tu și cei cărora le-a spus,care la rândul lor vor spune altora.Portia strâmbă din nas.

-Eu i-am spus doar lui Lady O.Și ție.

-Sigur.Și poate au auzit și servitorii.

-Atunci știa și că soții Glossup, Henry și Kitty, erau ca și despărțiți.

-Ceea ce înseamnă că nu putea fi copilul lui. Când se opri, Portia îl privi, apoi se strâmbă.

-Dacă nu era copilul lui, și înclin să cred că așa era, ar fi fost rău, dar, dacă, totuși, era al lui?

-Da, ar fi rău, dar Kitty a afirmat cumva că era?

-Nu! Uiți că nu voia să păstreze sarcina?!

-N-am uitat. Portia sesiză o notă brusc glacială în tonul lui. Dacă voia să-și convingă soțul sau pe tatăl copilului că era mai bine să avorteze... O privi pe Portia. Ce cale mai bună ar fi avut să-1 convingă pe James sau pe Harold, sau chiar pe Lordul Netherfield, s-o ajute, dacă nu pretinzând că era însărcinată cu un Glossup, numai că acesta nu era Henry? Portia îl privi cu ochii mari.

-Vrei să spui... îi va fi spus lui James că era al lui Harold, sau lui Harold că era al lui James sau al Lordului Netherfield?!... Portia duse mâna la piept și exclamă:

-Dumnezeule!

-Exact. Și dacă Henry ar fi aflat?

Portia îl privi lung, mușcându-și buza de jos și arborând o expresie stranie.

După un moment, el continuă:

-Și asta dacă nu luăm în considerare ipoteza divorțului. Pentru Harold și Catherine, ca și pentru lordul Netherfield, ideea este șocantă, poate mai mult decât pentru noi. Pentru generația lor pare ceva de neconceput.

-Știm cum era Kitty, cum îi păcea să șocheze lumea. Știm că a intrat în bibliotecă, să întâlnească pe cineva, dar nu știm pe cine, sau cu ce scop. Nu știm ce-au discutat, ce l-a făcut pe ucigaș s-o reducă la tăcere. Portia nu zise nimic, gândindu-se la implicații. După câteva clipe, își strecură mâna în palma lui și i se rezemă de umăr. El își eliberă mâna și o prinse în brațe. Ea oftă.

-Kitty s-a jucat de atâtea ori cu focul, așa că nu putea să nu se ardă.

Masa s-a desfășurat într-o atmosferă calmă, dar tristă. Lordul Willoughby i-a informat pe meseni că vor trebui să mai rămână până la sosirea investigatorului din Bow Street. Și, întrucât acesta era așteptat după-amiază, unii dintre ei începură să se pregătească discret de plecare. Simțeau că familia Glossup trebuia lăsată în pace, cu pierderea lor, fără a mai fi nevoită să se ocupe de musafiri.

Investigatorul sosi și îi informă imediat la ce anume era nevoie să se mai gândească. Masiv, bine construit și cu o înfățișare energică, inspectorul Stokes discutase la început cu Lady Glossup și cu Lordul Netherfield în birou, după care fusese condus în salon, unde se aflau ceilalți oaspeți.

Înclinase politicos din cap.Portia îi observase ochii dc un gri-cenușiu tăios, care cercetau insistent fiecare figură, în timp ce i se aducea la cunoștință numele lor. Când veni rândul ei, înclină din cap cu distincție, remarcând că Stokes înregistrase faptul că Simon stătea pe brațul fotoliului său, cu un braț după umerii ei. Apoi îl privi pe Simon, înclină din cap în semn de recunoaștere a numelui, și trecu mai departe. Reușise să-i trezească interesul nu ca bărbat, ci ca investigator. Cum va demasca ucigașul?

-Acum, după ce ne-ați cunoscut, domnule Stokes, aveți obiecții împotriva plecării noastre? îl întreabă Lady Calvin, cu demnitatea statutului său de fiică a unui duce răzbătându-i în ton. Stokes nu clipi.

-Regret, milady, dar până nu este identificat ucigașul sau până ce nu voi fi făcut investigațiile de rigoare, toată lumea va trebui să rămână aici, zise el, învăluindu-i pe toți cu privirea. Lady Calvin roși:

-Dar este absurd!

-Într-adevăr, domnule! zise și Lady Hammond, dându-și vâlul pe spate. Sunt sigură că aveți intenții bune, dar nu se poate...

-Din nefericire, doamnă, asta este legea. Din tonul lui autoritar, înțeleseră că nimeni nu făcea excepție de la regulă. El înclină capul cu regret.

-Îmi pare rău, dar este esențial. Lordul Glossup era foarte ofensat.

-Înțeleg procedurile legale. Nu văd de ce petrecerea n-ar continua, numai că...da, poate din motivul știut. Portia se afla chiar în fața familiei Archer. Doamna Archer era încă șocată. Nu știa nimeni dacă luase vreun calmant de când aflase că fiica ei mai mică fusese strangulată. Domnul Archer era palid, dar foarte hotărât. Stătea la dreapta soției sale, cu o mână pe brațul acesteia. Auzind cuvintele lui Stokes, trăsăturile lui fură zguduite de durere, apoi își dresă glasul și spuse:

-Suntem gata să-l ajutăm pe domnul Stokes, indiferent ce ni se cere să facem. Cu cât îl găsește mai repede pe ucigașul lui Kitty, cu atât mai bine pentru noi.

Nu era nimic deosebit în vocea lui, doar durerea unui tată, care încerca să se controleze cu greu. Desigur, apelul lui fu însoțit de murmure și asigurarea că dacă era nevoie... Stokes reușea să nu se trădeze în nici un fel, dar răsuflase ușurat.

Așteptă până ce se liniștiră murmurele, apoi spuse:

-Înțeleg că domnișoara Ashford, domniile Cynster și Hastings au fost primii care au văzut cadavrul. Îi privi pe Portia și Simon. Ea încuviință. Aș putea discuta cu dumneavoastră trei, mai întâi? Nu era o întrebare, ci o invitație. Cei trei se ridicară și-l urmară pe Stokes și pe Lordul Glossup.

-Puteți folosi biroul meu! zise lordul. Am cerut să se scoată de acolo tot ce nu

mai folosea.

-De fapt,zise Stokes oprindu-se în fața ușii,aș prefera să folosim biblioteca.

Acolo a fost găsit cadavrul,nu? Lordul Glossup se încruntă,încuviințând.

-Desigur.

-În acest caz,este puțin probabil ca oaspeții să vrea să petreacă timpul aici.Mi-ar fi de folos dacă aș putea stabili punctele exacte la fața locului.Lordul Glossup nu mai avea încotro,așa că fu de acord Portia intră pe ușa deschisă de Stokes,care dădea în bibliotecă.Schimbă priviri cu Simon,sigur ca și ea că Stokes avea și alte motive pentru cererea sa.Indiferent ce ar fi fost,simți o senzație destul de stranie să intre încă o dată în încăperea unde găsise cadavrul lui Kitty.Să fi fost cu douăzeci și patru de ore în urmă? I se părea că trecuse mai mult.

Se opriseră în dreptul ușii,după ce intraseră.Stokes închise ușa,apoi le făcu semn să se așeze pe fotoliile din fața șemineului,aflat față în față cu biroul.

Portia se așeză.Simon veni lângă ea.Charlie ocupă all fotoliu.Stokes îi privi,apoi se așeză și el,cu fața spre ei Portia se întrebă dacă îi era ușor să respecte înțelegerea.Era singur împotriva lor,cel puțin până se decideau dacă să aibă încredere în el.Stokes scoase un carnet din buzunar și-l deschise.

-Domnișoară Ashford,ați putea începe să descrieți ce s-a întâmplat de când ați intrat pe holul acela mare,ieri după-amiază.O privi.Erați cu domnul Cynster,din câte am înțeles.Portia înclină din cap.

-Fusesem la plimbare la plantațiile de pini.El privi una din foile pe care le avea pe genunchi.

-Așa că ați plecat amândoi pe ușa din față?

-Nu,am plecat de pe terasă,după-masă,am luat-o pe cărarea din jurul lacului și de acolo am ajuns la plantațiile de pini.Stokes urmări schița casei și a acareturilor care aparțineau de ea.

-Înțeleg.Ați intrat în holul din față dinspre curtea exterioară.Ce s-a întâmplat apoi? Pas cu pas,el o conduse prin momentele cheie,ajutând-o să-și descrie mișcările cu acuratețe.

-De ce v-ați plimbat atâta prin încăperea? Căutați vreo carte?

-Nu.Portia ezită,apoi,după ce-i aruncă o privire fugară lui Simon,explică.După discuția avută cu domnul Cynster,eram cumva bulversată.Am venit aici să mă calmez și am străbătut încăperea cu pași mari o vreme.Stokes clipi de câteva ori.Apoi se uită la Simon.Acesta era ușor uluit.Nici unul nu lăsase să se vadă că ar exista disensiuni între ei,dimpotrivă.Portiei i se făcu milă de el.

-Eu și domnul Cynster ne cunoaștem din copilărie,adesea avem discuții în contradictoriu.Stokes o privi din nou.

-Ah! exclamă acesta.În privirea lui Stokes,Portia citi respect; el realizase că ea îi urmărise gândurile destul de bine,peut să răspunde la întrebările pe care nici nu i le pusese încă.Se uită în carnetul său cu notițe.Foarte bine.Așa că ați continuat să străbateți încăperea....Portia își continuă povestirea.Când ajunse la momentul în care Simon pătrunsese în încăperea,Stokes o întrerupse și începu să-l chestioneze pe Simon.Îi era ușor să aprecieze talentul de investigator al lui Stokes,atunci când nu i se adresa ei.Îl ascultă cum reuși să obțină relatarea lui Simon,apoi se concentra asupra lui Charlie.Stokes era un foarte bun investigator. Ei trei veniseră pregătiți să-i spună tot ce știau,dar înfruntaseră bariera reticenței,despre care puteau vorbi,dar peste care nu puteau trece.Stokes nu făcea parte din clasa lor socială,din lumea lor.

Intraseră în încăperea,păstrându-și părerile pentru ei Schimbând priviri cu Simon, îl observă și pe Charlie care părea mai relaxat.Amândoi schimbau impresii despre „gentlemanul din Bow Street”.Avea de dus un război cam greu,dacă ei nu treceau de acea barieră socială și nu făceau totul să-l ajute pe Stokes sa înțeleagă cu adevărat ce se întâmplase,ce îi îngrijora pe invitații familiei Glossup,ce urzeli țesuse Kitty înainte de a da de bucluc.

Stokes era un bărbat destul de inteligent.Cu înțelepciune,purtă discuția până în momentul în care sosiseră și ceilalți și moartea lui Kitty devenise cunoscută.

După ce-și lăsă deoparte hîrtia cu însemnări,„ridică privirea,zăbovind îndelungat asupra fiecăruia,apoi întrebă cu gravitate:

-Mai aveți de spus ceva,orice știți,vreun motiv care ar fi putut determina pe vreunul dintre invitați,din personalul casei,sau chiar dintre țigani,s-o ucidă pe doamna Glossup? Văzându-le ezitarea,el se îndreptă în scaun insistând absurd:

-Suspectați pe cineva? Portia schimbă priviri cu Simon.La fel făcu și Charlie.

Simon îi întâlni privirea,citi hotărâre în ochii ei,îl întrebă din ochi și pe Charlie, care abia încuviință din cap,apoi se uită din nou la Stokes.

-Aveți lista invitaților?

După o oră,Stokes își trecu degetele prin păr,privind la notițele adunate în jurul numelui lui Kitty.

-Femeia asta chiar căuta răul cu orice preț?

-Dacă ați fi cunoscut-o,ați fi înțeles.După ce întâlni privirea Portiei,Simon continuă: Părea să nu poată înțelege că faptele ei îi afectau pe ceilalți,părea să nu se gândească deloc la reacțiile celor din jur.

-Înseamnă că nu va fi ușor! oftă Stokes,privind spre carnetul cu însemnări.De obicei,caut un motiv,dar aici avem o mulțime de posibilități...

Le studie din nou figurile.

-Și considerați că nimeni n-a dat nici cel mai mic semn de la...Se deschise ușa bibliotecii.Stokes se încruntă,privind spre ușă.Din ochi îi dispăru orice expresie, pe când se ridica în picioare.La fel făcură și ceilalți.Lady Osbaldestone și Lordul Netherfield,cu aerul unor conspiratori bătrâni intrară,închizând ușa în urma lor, apoi în tăcere,tăcerea pe care o pot păstra doi bătrâni,care folosesc bastoane,li se alăturară.Stokes încercă să-și restabilească autoritatea.

-Milord,milady,dacă nu vă supărați,aș vrea să...

-La naiba! N-o să tacă nimeni,doar pentru că am venit și noi.

-Da,dar...

-Am venit să ne asigurăm că v-au spus totul.Sprijinindu-se în baston,Lady O îl fixă pe Stokes cu ochii ei negri.Ți-au spus de șarpe?

-Șarpe? Stokes se străduia să-și păstreze expresia impasibilă.Le aruncă priviri lui Simon și Portiei,sperând că-1 vor salva...Cum aceștia nu răspunseră imediat,el îi privi și un zâmbet ironic i se ivi pe chip.Se uită din nou spre Lady O.

-Ce șarpe? Simon oftă.

-N-am ajuns până la episodul cu șarpele.Desigur,nu mai aveau cum să scape de Lady O,după ce îi oferise lui Stokes un asemenea detaliu.Se așezară cu toții.Simon îi oferi scaunul său lui Lady O,iar Lordul Netherfield se așeză în fața șemineului,pe un fotoliu rămas liber.

Îi relatară lui Stokes despre vipera găsită în patul Portiei,de care scăpase tocmai pentru că nu dormise în pat,ci pe fotoliu.Stokes acceptă explicația fără a clipi.

Portia schimba priviri cu Simon,vădit ușurată.

-Dumnezeule!Ce ticăloșie!exclamă Charlie,care auzea abia atunci despre viperă.O privi pe Portia.

-Nu pot să cred că n-ai dispărut imediat de aici!

-Ei bine,interveni Lordul Netherfield,tocmai asta se voia!

-Așa este! întări Stokes,cu ochii strălucind.Înseamnă că există ceva,sau cineva care-1 poate da de gol pe ucigaș.O privi pe Portia,încruntându-se.Ceva ce el crede că știți.Portia scutură din cap.

-M-am tot gândit,n-am uitat nimic,vă asigur.De undeva,din casă,se auzi gongul care chema oaspeții la masă.Era la al doilea apel.Ignoraseră cu toții primul apel, prin care erau invitați să se schimbe pentru masă.Lor li se păruse mai important să-i ofere lui Stokes toate amănuntele,decât să-și schimbe cravatele.Stokes închise carnetul de notițe.

-Desigur,ticălosul,oriunde ar fi,nu înțelege asta.

-Poate că nu înțelege,dar acum v-am spus totul dumneavoastră și încă nu-i

cunoașteți identitatea. Poate va reuși să scape. Portia își desfăcu larg brațele. V-am spus tot ce știu.

-Desigur, este posibil. Stokes schimbă priviri cu Simon, care se îndrepta spre ușă. Dar ticălosul poate considera că vă veți aminti ceva de importanță vitală.

Dacă i s-a părut important să vă omoare atunci, să nu credeți că nu va încerca din nou.

-Așa este! Întări Charlie privindu-l pe Stokes, apoi o privi pe Portia. Va trebui să vă asigurăm paza. Portia se opri.

-Nu cred că este necesar. Stokes clătină din cap grav.

-Veți fi păzită zi și noapte. Lady O bătu cu bastonul în podea.

-Poate dormi pe o canapea, în camera mea. Făcu un semn Portiei. Chiar și dumneata cred că ai pregeta să te culci într-un pat în care s-a aflat o cobră.

Portia reuși să se controleze. Îl privi pe Simon. Dacă trebuia să doarmă cu Lady O în cameră.... Simon îi întâlni privirea. Spuse încordat:

-Zi și noapte. Apoi îl privi pe Charlie. Noi doi vom rezolva problema pazei pe timpul zilei. Iritată, dacă nu chiar neplăcut surprinsă de felul în care tratau situația ei, de parcă ar fi fost un obiect, Portia vru să protesteze.... dar realiză că toată lumea o privea. Înțelese că nu avea cum să câștige.

-O, bine! Ridicându-și mâinile exasperată, se îndreptă spre ușă. Lordul Netherfield îi oferii brațul. Portia luă brațul oferit. El o bătu încet pe mână. Chicoti:

-Foarte înțelept, draga mea. A fost o bătălie pe care n-am sperat s-o câștigi.

Ea se abținu să nu mormăie, furioasă. Cu capul sus, se îndreptă spre salon.

Simon o urmă, mai încet, de data asta, pentru că Lady O se afla la brațul lui. Stokes și Charlie îi urmau îndeaproape. La ușa salonului, Stokes se despărți de ei, însărcinându-l pe Simon să comunice tuturor că va relua interogatoriul dimineața, apoi se retrase într-o sală destinată servitorilor.

Charlie se îndreptă spre scaunul său. Simon o conducea pe Lady O.

În prag, când se opri să-și aranjeze șalul, aceasta pufni, ca de obicei:

-Nu mai fi atât de posomorât! Nici nu pot să văd până de partea cealaltă a camerei! Cum o să știu dacă este sau nu acolo?

Pretextând că se prinde mai bine de brațul lui, Lady O îl lovi ușor cu evantaiul.

-Și am un somn atât de profund... Nu pot sta de strajă noaptea. Gândește-te la ce ți-am spus. Simon o privi uimit. Știa de mult timp că bătrânei doamne îi plăcea să intervină în alcătuirea cuplurilor, dar de data asta îl ajuta efectiv netezindu-i calea către Portia. O ajută să se așeze, apoi aceasta îi făcu semn să plece, în timp ce se îndrepta spre scaunul liber de lângă Portia, își spuse că nu era tocmai rău s-o aibă aliată pe Lady O. Mai ales acum.

Bătrâna doamnă i-ar putea fi de folos pentru a-i pleda cauza în fața Portiei. S-o convingă să fie mai înțelegătoare. Înțeleaptă... După ce-și întinse șervetul, îi aruncă o privire grăbită Portiei, apoi se lăsa servit. El sau mai degrabă ei-poate că nu-și clarificaseră toate problemele încă, dar se simțea mai bine ca oricând, mai ales de când Portia aflase care este adevăratul lui scop.

Prin consens, atmosfera întregii case se schimbase deliberat. Portia, care își bea ceaiul în salon, nu putu decât să constate că defuncta Kitty n-ar fi fost de acord.

Se simțeau ca într-o adunare de familie, dar fără pic de veselie. Cei prezenți se înțelegeau bine unii cu ceilalți și se părea că renunțaseră la „măștile” pe care le purtau de obicei, de parcă voiau să fie și scuzați că le purtaseră.

Doamnele se retrăseseră. Nici un domn nu li se alăturase. Se aflau într-o încăpere foarte mare, vorbeau încet, fără să râdă. O conversație banală. Aceasta avea scopul de a le calma, de a le da iluzia stabilității, pentru ca oroarea provocată de uciderea lui Kitty să dispară treptat. Surorile Hammond erau încă foarte palide, dar încercau să facă față situației. Lucy Buckstead părea ceva mai bine. Winifred, în albastru închis, o culoare care nu i se potrivea, arăta tristă și pierdută. Doamna Archer nu coborâse încă. Imediat ce băură ceaiul, ele se retraseră. De parcă ar fi vrut să aibă puțin timp liber, să se pregătească să facă față a doua zi întrebărilor lui Stokes. Numai Drusilla se gândise s-o întrebe pe Portia ce fel de om era acel Stokes, dacă era competent. Portia răspunse că așa îl considera, dar, din lipsă de probe, problema morții lui Kitty putea să rămână nerezolvată.

Drusilla făcuse o grimasă, înclinase capul și plecase.

Când o conduse pe Lady O în camera sa, observă că mai apăruse un pat, de partea cealaltă a camerei, în dreptul patului principal al acesteia. Slujnica lui Lady O era acolo, s-o ajute să se dezbrace. Portia se așeză pe un scaun din dreptul ferestrei, observând că-i aduseseră rochiile din cameră. Fuseseră atârinate pe o frânghie întinsă într-un colț al încăperii. Lenjeria și ciorapii se găseau într-o comodă.

Ridicând capul spre polița căminului, își văzu periile de păr și acele, flacoanele de parfum, pieptenii. Se îndreptă spre fereastră, uitându-se la grădina scufundată în întuneric, gândindu-se la un motiv plauzibil, ca să poată hoinări puțin, un motiv care să fie acceptat de Lady O. Nu-i venise nici unul în minte, până când sosi camerista s-o întrebe dacă avea nevoie de ajutor să-și scoată rochia. Portia clătină din cap, îi ură acesteia noapte bună, apoi se îndreptă spre pat. Lumânarea de pe noptiera lui Lady O era deja stinsă. Aceasta stătea întinsă, cu ochii închiși.

Portia se aplecă și o sărută pe obraz:

-Somn ușor. Lady O pufni în răs:

-Voi dormi ca un buștean,n-avea grijă.Nu știu tu cum o să te descurci.Bătrâna doamnă deschisese ochii,și,privind-o malițios,făcu un gest spre ușă.Hai acum du-te.Portia o privea nevenindu-i să creadă ce auzea.Întrebă,surprinsă:

-Unde să mă duc?

-Tu unde crezi?

Când văzu că Portia continuă s-o privească cu aceeași expresie nedumerită, bătrâna pufni din nou:

-Am șaptezeci și șapte de ani,încă mai sunt în stare să pricep ce se petrece chiar sub nasul meu!

-Adevărat?

-Să fii sigură de asta.Nu sunt convinsă că știi ce faci,nici pentru el n-aș băga mâna în foc,dar asta este.Așezându-sc mai bine pe perne,adăugă: Acum,du-te odată!Ai douăzeci și patru de ani,el treizeci,probabil.Ați pierdut destul timp până acum.Portia nu știa ce să-i răspundă,dar în cele din urmă își spuse că era mai bine să nu spună nimic.

-Noapte bună,atunci.Se îndreptă spre ușă.

-Așteaptă o clipă!La acest ordin,Portia se întoarse.

-Unde pleci? Ea arătă spre ușă.

-Tocmai ați spus...

-Dumnezeule,fetițo,chiar trebuie să te învăț totul? Schimbă-te,mai întâi.

Portia se uită la rochia ei roz.Era sigură că Simon nu observa cu ce era îmbrăcată.Cunoscându-1 bine de-acum,știa că nu va dura mult,și îi va scoate rochia.Vru să întrebe de ce era important,dar...Lady O oftă.

-Schimbă-te cu rochia pe care o vei purta mâine.În acest fel,cine te va vedea în zori,va presupune că te-ai trezit devreme și ai făcut o plimbare.Dacă te văd pe coridoare în noaptea asta,se vor gândi că te-ai pregătit de culcare,apoi brusc ți-ai amintit că mai ai ceva de făcut,sau că ai fost trimisă să aduci ceva.Bătrâna se sprijini mai bine pe perne.Ar trebui să te învăț multe...Apoi închise ochii,cu un zâmbet poznaș în colțul gurii.Din câte îmi amintesc,și eu,până le-am învățat...

Portia zâmbi.Ce altceva să fi făcut? Ascultătoare,își scoase rochia și îmbrăcă alta de poplin bleu.Când se chinuia să încheie nasturii,își aminti de Simon,care se va strădui să-i desfacă foarte repede.Cu toate astea,Lady O afirmase că așa trebuia procedat...Se opri,ridicând capul.O străfulgera o idee,o bănuială ciudată.După ce încheie și ultimul nasture,se îndreptă nu spre ușă,ci spre patul bătrânei.O privi, întrebându-se dacă adormise.

-Tot aici ești?

-Plecam,dar m-am întrebat dacă nu cumva...

Știați că Simon va fi aici la petrecere? Tăcere.Și apoi:

-Știam că Simon și James erau buni prieteni încă din anii studenției la Eton.M-aș fi mirat să nu treacă pe aici.Portia își aminti discuțiile de la Calverton Chase cu Luc,Amelia,mama ei,care considerau că Lady O n-ar trebui să meargă singură în călătoria spre conacul Glossup...Apoi cum ea fusese de acord s-o însoțească....

Lady O încă o privea pe sub pleoapele întredeschise,în timp ce Portia continua să se întrebe cât de mult îi datorau ea și Simon bătrânei doamne.Decise că nu trebuia să-i pese.Lady O avea dreptate,irosiseră destul timp.Se îndreptă spre ușă:

-Noapte bună,ne vedem dimineață.Și așa era.Datorită aranjamentului pus la cale de Lady O,nu mai trebuia să se trezească înainte de ivirea zorilor,ca să plece de la Simon.

Așteptând în camera sa,Simon se întreba dacă Portia va găsi o cale să vină la el, sau dacă nu cumva va profita de situație ca să se gândească,să treacă în revistă toate motivele pentru care nu voia să se mărite cu el și să acționeze în consecință.Stătea în fața ferestrei,conștient de neliniștea care-l cuprinsese, sorbind din paharul cu brandy,pe care-l ținea în mână de o jumătate de oră, privind afară,în întuneric.Nu voia să-i lase prea mult timp să se gândească la felul în care se va comporta el ca soț.În același timp,știa că dacă ar fi încercat chiar,cu multă subtilitate,s-o abată din drumul ei,s-ar afunda și mai adânc,ca o confirmare a faptului că nu trebuia s-o lase să ia singură decizii.

Practic,era legat de mâini și de picioare.Asta era.Și nu putea face nimic.

Ea va continua să meargă pe drumul ei,nu avea nici o îndoială.Își cunoștea bine interesele,era prea sinceră.Ne vorbind de faptele reale,precum caracterul lui,al ei,și dificultățile inerente.Singura lui consolare era că,dacă (și când) se hotăra în favoarea lui,va fi convins că venea la el cu inima deschisă,dăruindu-se complet.

Ezită,apoi goli paharul.Pentru a-și mai liniști gândurile negre.

Se auzi zăvorul.Se întoarse și o văzu:mlădioasă,elegantă,îmbrăcată cu o altă rochie.Constată că părea foarte încrezătoare și-i zâmbea.Puse paharul pe pervazul ferestrei,prinzând-o de mijloc imediat ce se apropie de el.Buzele li se întâlniră.Cenușa focului care în ultimele zile mocnise,sc reaprinse,iar flăcările se înălțară,atingându-i,incitându-i.Observase că rochia se închidea în față și își trecu mâna peste nasturii bine închiși.Îi eliberă buzele,pentru a-i desface.

-De ce te-ai schimbat? De cealaltă rochie te-aș fi dezbrăcat mult mai ușor...

-A fost ideea lui Lady O.El ridică privirea.Portia îi zâmbi.

-Mi-a spus că într-o rochie de zi aș trezi mai puține bănuieli,dacă mă vede cineva,dimineața.Simon se opri.

-Știe că te afli aici? Se gândise că bătrâna îl va sprijini,dar nu că va încuraja într-atât relația lor.

-Numai că nu m-a împins și pe ușă afară,ca să nu mai pierdem timpul.

Deși era ocupat cu nasturii ei,lui nu-i scăpă amuzamentul din vocea ei.Murmură o înjurătură la adresa întunericului,din cauza căruia nu-i putea vedea ochii.

-Ce este,Portia? Știa că era ceva...ceva ce știa ea,ceva la care se gândise.Observă că ea îl privea,îi zâmbea,apoi își clătină capul.

-Această Lady O este o bătrâna doamnă uluitoare.Mă gândeam că mi-ar plăcea mult să fiu ca ea,când voi îmbătrâni.El pufni batjocoritor.Reușise să deschidă și ultimul nasture.Portia îl sărută.

-Acum,dacă tot ai terminat,ar trebui să respectăm instrucțiunile ei.

Nu au pierdut timpul,dar nici Simon n-a lăsat-o să se grăbească.De data asta,era pentru prima dată când se întâlneau ca egali.Amândoi știau la ce să se aștepte,în ce scop veniseră.Amândoi mergând mai departe,pășind în adâncul aceluia cuptor mână în mână,umăr la umăr.Se puteau bucura acum de timpul care le era dat să fie împreună.Să-și amintească.Să trăiască momente de pasiune

Simon nu știa ce-și dorea ea pentru această noapte,ce mai voia de la el,ce-i mai putea oferi el.Nu i se putea dăruia decât întru totul,așa cum era,cu bune și cu rele. Nu se depărtară de la fereastră,își scoaseră doar hainele,una câte una.Revăzu fiecare ce descoperise cu câteva zile în urmă: fiecare curbă,fiecare parte a trupului.Până rămaseră goi,până când pielea trupurilor lor se atinse.

Focul se prelinse peste ei,flămând,lacom,creștând.Buzele li se uniră,mărind incendiul,înteținând flăcările.Măinile lor se bucurară de ce întâlneau în cale,mângâind,explorând...O ridică.Portia se prinse cu brațele de gâtul lui și-l sărută cu pasiune.Își înfășură picioarele ei lungi în jurul mijlocului lui oftând,când Simon o pătrunse.Își trecu degetele prin părul lui,îl trase mai aproape,strivindu-i buzele.Se bucură de el,așa cum se bucura și el de ea.I se oferi toată, fără ezitare, cerând mai mult de la el.Iar el luă ce-i oferea ea,îi ceru trupul,dorindu-și mai mult,tot mai mult.Portia știa asta simțind musculatura lui puternică,strângându-o,faeînd-o să se miște,dar ea voia să afle mult mai mult,chiar mai mult decât îi putea oferi el.Dacă voia să obțină.Dacă avea curajul.Dacă avea destulă încredere.Îi ardea toată pielea,tot trupul,iar pe Simon ar fi vrut să-l simtă mai adânc,mai profund,să se bucure de greutatea trupului lui.Își desprinse buzele de ale sale,realizând că răsufla greu.

-Du-mă pe pat.Îl sărută din nou,așa cum o săruta și el.Apoi Simon o așeză pe perne,iar Portia,cu mâinile încă după gâtul lui,îl prăvăli peste ea.El ar fi vrut să se retragă din trupul ei,gândindu-se că ar putea s-o rănească,dar Portia își

încolăci mâinile peste el și-l trase mai aproape.

-Mai mult.Își înfipse unghiile în spatele lui,iar el reacționa așa cum voise ea, pătrunzând-o mai profund.Oftă,apoi se întinse peste ea,prinzându-i brațele,în timp ce înfîgea mai adânc,și mai adânc încă.Pe cât de departe putea,plin,și tare,și puternic înăuntrul ei.Simon privi în jos,spre ea,luptându-se să respire.Se strădui să mai stăvilească pentru câteva clipe valul acela uriaș de dorință care amenința să-1 mistuie.Și pe ea.Ea păru că înțelege ce simte el,se ridică,își trecu degetele peste figura încordată,peste umeri,peste piept,apoi îl trase în jos,spre ea.

El se aplecă sărutând-o,oferindu-i atât de mult,dar ea voia mai mult,cerea mai mult.Simon capitulă,lăsându-se cu toată greutatea asupra ei,țintuind-o.Se aștepta ca ea să intre în panică,să se agite.În loc de asta,limba ei o împinse pe a lui,își ridică picioarele și mai sus și îi încolăci mijlocul,desfăcându-și coapsele.

Deschizându-se ea însăși în întregime,pe pentru ca el s-o pătrundă.

Îi prinse o buză între dinți.Trase,apoi îi dădu drumul.

-Acum! îi spuse,cu respirația fierbinte arzându-i buzele.Arată-mi!

Îi întâlni privirea.Ochii îi străluceau,sub pleoapele grele.Și el se supuse.

Ochii lui îi urmăreau pe ai ei,în timp ce o pătrundea,după cum dorise,adânc,mai adânc.Ar fi vrut,mai mult decât orice altceva,să-i vadă culoarea ochilor,cum se schimbă,ajungând aproape negri,când trupul i se descătușa în orgasm.

Chiar dacă flacăra pasiunii îl mistuia,chiar dacă pierduse legătura cu realitatea, căci lumea lui se redusese doar la ea,nu putea să nu se bucure de splendoarea acelu trup care se mișca sub el,care-l accepta,dorind să ajungă momentul de maximă trăire.Se jură că-l va avea.Căci dacă va face dragoste cu ea la lumina zilei,o va vedea,îi va vedea ochii,în timp ce ar atinge-o.Îi va vedea ochii,și chiar mai mult.Îi va vedea pielea.Atât de albă și atât de transparentă,precum o perlă perfectă.În întuneric,roșeața dorinței era abia vizibilă.Voia s-o vadă,avea nevoie să vadă ce-i oferea.Voia să-i vadă sânii,culoarea sfârcurilor,a buzelor sale mușcate de sărutări,a despicăturii dintre coapsele sale,cu marginile umflate și umede.Era conștient de fiecare por al pielii ei,care se mișca în ritmul trupului lui,de dorința profundă care îi unea.Ajunseră pe culmile însorite împreună,cu simțurile explodând de plăcere,pe pentru ca mai apoi să cadă în beatitudine.

Satisfacerea simțurilor,pe care o trăise alături de ea,nu era totul.Simon voia mai mult.O trase în brațele sale,închizând-o în inima sa.Acolo unde avea nevoie s-o aibă.Simțindu-se profund împlinit,adormi,visând-o tot pe ea.

CAPITOLUL 14

Dimineața următoare, trupul lui Kitty, mai exact Catherine Glossup Archer, a fost depus în capela familiei, din Ashmore. Au participat la tristul eveniment toți ai casei, mai puțin câțiva servitori care au rămas să pregătească masa.

Cât despre district, acesta a fost reprezentat de câțiva din capii comunității, dar de nici una dintre soțiile acestora. Era un mesaj pe care Portia, Simon și Charlie l-au putut descifra ușor. Rezervați, gata să-i ofere brațul lui Lady O sau Lordului Netherfield, au urmărit cum vecinii, dintre care mulți participaseră la petrecerile familiei Glossup, au venit lă vorbească membrilor acesteia, să-și murmure condoleanțele, apoi, vădit stânjeniți, au plecat.

-Nu mi se pare de bine! murmură Charlie.

-Sunt doar mai rezervați! replică Portia.

-Ceea ce înseamnă că ei îl cred vinovat pe unul dintre Glossupi, zise Simon, dar nici unul din ei nu mai avea nevoie să audă acest adevăr.

Slujba a fost sobră, dar cam scurtă și pe un ton mai trist, date fiind condițiile în care se desfășura, dar mai ales, felul în care murise Kitty. Ca și cum un nor ar fi poposit asupra tuturor, sau cel puțin a conacului Glossup. Un nor care avea să se risipească doar prin demascarea ucigașului lui Kitty. După ce s-a spus tot ce se obișnuiește în asemenea ocazii și s-au exprimat condoleanțele, adunarea s-a risipit. De îndată ce i-a urcat în trăsură pe Lady O și Lordul Netherfield, Simon a condus-o pe Portia la trăsura sa și a luat frâiele, iar Charlie a urcat lângă el. Cu o mișcare a mâinii, el și-a îndemnat caii la drum, cu eleganța sa obișnuită.

Numai după câteva minute, Charlie înjură. Portia se întoarse spre el.

-Îmi cer scuze, zise el, întunecându-se. Dar mi-am amintit figura lui James. Și pe cea a lui Henry.

-Ca să nu mai vorbim de Lordul și Lady Glossup. Simon rostise aceste cuvinte.

Toți încercau să braveze, deși știau la ce să se aștepte și nu pot face nimic.

Portia se încruntă.

-Nu-i corect. Nu numai unul dintre ei ar fi putut s-o ucidă pe Kitty.

-Dat fiind felul în care s-a comportat Kitty la petrecerea aceea, și felul în care s-a vorbit pe seama ei, la care poate că s-a mai adăugat și contribuția altora, înalta societate nu vede nici un motiv ca cercetările să fie continuate.

Charlie înjură din nou, de data asta cu mai mult patos.

-Asta voiam să spun și eu. Nu contează că ei au fost de fapt victimele capriciilor lui Kitty, acum pot deveni victimele ucigașului ei. Portia se simți nevoită să accentueze:

-Ar putea fi oricare din ei. Charlie pufni furios:

-Și porcii ar putea să zboare! Ea se uită la Simon. El își ținea privirea ațintită asupra drumului, dar după trăsăturile lui dure intui că împărtășea punctul de vedere al lui Charlie. Era de înțeles, pentru că erau amândoi buni prieteni cu James și familia, își spuse Portia. Se gândi la ceea ce simțea ea cu adevărat, nu în minte, ci în suflet. Când porțile conacului apărură în fața lor, ea le spuse:

-De fapt, toată lumea de aici, în afară de noi trei și cele două surori Hammond, Lady O., Lordul Netherfield și doamna Archer, toți sunt suspecti, și nici măcar nu-și dau seama de asta. Charlie începu să bombăne:

-Dacă tăcerea de la micul dejun de azi poate fi considerată un indiciu, cred că toți au realizat că, de fapt, încearcă să evite să se gândească la această posibilitate.

După un moment de tăcere, el adăugă: Nu în fiecare zi te duci la o petrecere și te trezești cu un mort în casă, ba chiar implicat în omor. Simon trase trăsura în curtea din față și, când valetul apăru în fugă, îi dădu acestuia frâiele, apoi o ajută pe Portia să coboare. Următoarea trăsură care venea după ei se alia la oarecare distanță. Porniră toți trei spre pepiniera de pini. Revăzând drumul pe care mersese cu Simon, înainte de a descoperi cadavrul bieteii Kitty... Portia se opri. Biata Kitty? După o clipă, îl prinse pe Simon de braț. El o privi, dar nu spuse nimic. Își continuă drumul pe sub copaci, cu Charlie cufundat în gânduri în urma lor.

În indignarea lor produsă de faptul că asupra prietenilor lor planau suspiciuni, ei, ca și alții, uitaseră complet că defuncta era, de fapt, biata Kitty. Ea era moartă acum. Nu se mai putea plimba pe sub acești copaci la brațul unui bărbat, nu se mai putea trezi în brațele acestuia, nu mai putea simți nici o bucurie.

Portia avea toate acestea, iar Kitty nu mai avea nimic. Biata Kitty, într-adevăr!

-Trebuie să descoperim făptașul. Portia ridică privirea. Trebuie să facem ceva, să-1 ajutăm pe Stokes.

-O putem face? întrebă Charlie. Adică tu crezi că ne va lăsa să-1 ajutăm?

-A fost la înmormântare. Simon pășea lângă ea. Îi urmărea pe toți, și cred că a ghicit că noi îi putem oferi informații. O privi pe Portia. Poate că ar fi bine să ne oferim serviciile? Ea încuviință:

-Ar trebui.

-Dar înainte de a o face, îl auziră pe Charlie, care-i prinsese din urmă, ar trebui să ne întoarcem acasă și să fim văzuți la priveghi. Așa făcură. Invitații erau adunați într-unui din saloane cu draperiile pe jumătate trase. După ce le făcu un semn cu capul, Charlie se duse să discute cu James, care stătea retras, cu un pahar în mână. Simon și Portia treceau printre cei prezenți. Puțini dintre domnii invitați din partea locului veniseră acasă. Predominau oaspeții casei. Portia se opri să discute cu surorile Hammond, vădit afectate de cele întâmplate.

Simon o lăasă să vorbească și se duse spre locul în care se afla Stokes.

„*Gentlemanul din Bow Street*” stătea rezemat de un perete și mânca o plăcintă.

Surprinse privirea lui Simon.

-Lordul Netherfield a sugerat că este bine să particip și eu. Pare un tip ciudat, dar nu pot să nu-l simpatizez. Pare, nu?

-Chiar așa și este. După părerea mea, n-a făcut-o el, cu siguranță!

-Aveți vreun motiv anume să gândiți așa? Ținându-și mâinile în buzunare, Simon privi prin încăperea.

-Face parte dintr-o generație pentru care este inadmisibil să ucizi o persoană lipsită de apărare, precum Kitty, adică doamna Glossup.

Stokes, care continua să muște din plăcintă îl întrebă:

-Chiar se mai ține cont de asta?

-În general, nu, dar pentru cei din generația lui, mai este încă important. Simon îi înfruntă privirea iscoditoare. Pentru el ar fi o problemă de onoare personală, și te asigur că aceasta înseamnă foarte mult! După o clipă, Stokes încuviință, apoi scoase batista și-și șterse degetele. Nu ridică privirea în timp ce spunea:

-Să înțeleg că sunteți dispus... să mă ajutați în cercetările mele?

Simon ezită, apoi răspunse:

-Poate că la interpretarea faptelor v-aș putea aduce și mici lămuriri.

-A, înțeleg! zise Stokes. Sunteți un prieten vechi de-al lui James Glossup, din câte am auzit. Simon înclină din cap.

-Tocmai de aceea eu, domnișoara Ashford și domnul Hastings dorim să se afle cine este ucigașul, oricine ar fi el. Îl privi pe Stokes. Vei avea nevoie de noi pentru a ajunge oriunde trebuie. Noi avem nevoie de dumneata pentru a ajunge la un rezultat. Este o învoială cinstită, după părerea mea.

Stokes se gândi o clipă, apoi își băgă batista în buzunar.

-Voi continua interogatoriile toată după-amiaza, n-am discutat cu toți cei prezenți aici. Apoi mă duc la tabăra țiganilor. Nu cred că voi reveni înainte de masă, dar poate discutăm când mă întorc. Simon încuviință.

-Casa de vară este acolo, jos, lângă lac. Nu puteți trece fără s-o vedeți. Este un loc retras, și nimeni nu se aventurează prin preajmă. Vă așteptăm acolo.

-De acord. Înclinând din cap, Simon plecă.

El, Portia și Charlie porniră spre casa de vară, imediat ce domnilor aflați în salon li se servi ceaiul. De îndată ce se respectă acest obicei, majoritatea oaspeților se retrase în camere, deși o lumină mai ardea în camera de biliard. Deoarece biblioteca fusese ocupată de reprezentantul din Bow Street, acesta devenise locul

de retragere al domnilor. Stokes interogase și restul invitaților, apoi dispăruse. Atmosfera era foarte încordată, pentru că varianta că ucigașul ar fi unul dintre țigani începea să piardă teren. Absența inexplicabilă a lui Stokes nu făcea decât să mărească tensiunea. Alături de Simon, Portia pornise pe pajiște, și de acolo pe cărarea spre lac, cu o mie de întrebări în minte, provocate de misterul morții lui Kitty.

-Trebuie să recunoști că Stokes a avut mult curaj s-o interogheze pe Lady O! zise Charlie, care venea în urma lor.

-Da, pare un tip care știe ce vrea! replică Simon.

-Și hotărât.

-Este adevărat.

-Credeți că va reuși? Simon îl privi pe Charlie.

-Pentru binele familiei Glossup, pentru binele tuturor, sper că așa va fi. Observă că Charlie era foarte îngrijorat. De ce mă întrebi? Despre ce este vorba?

Se opriseră față în față. Charlie făcu o grimasă.

-Am discutat cu James la priveghi, apoi și după-amiază. Nu este în apele lui. Portia ridică din sprâncene.

-Cine ar fi în apele sale știind că este primul pe lista suspectilor?

-Ei bine, poate că mai este și altceva. Charlie i se adresă lui Simon: Știi că James și Henry sunt apropiați. Ceea ce s-a întâmplat acum i-a apropiat și mai mult...

Charlie își trecu o mână prin păr. Problema este că James se simte vinovat din cauza morții lui Kitty, nu pentru că i-ar fi făcut rău, ci din cauză că ea îl prefera lui Henry. Cu toate că el n-a încurajat-o...ei bine, lucrurile erau complicate chiar și când trăia ea, iar acum... Simon se crispase. Portia simți schimbarea.

-Ce vrei să spui, mai exact? Charlie oftă.

-Mă îngrijorează că James ar putea face ceva necugetat, în special dacă lucrurile vor merge rău pentru Henry, și numai Dumnezeu știe cât de rău stau și acum! Cred că s-ar putea declara vinovat, doar ca să-1 scape pe Henry. Simon exclamă:

-La dracu'! Portia se uita de la unul la celălalt.

-Crezi că ar face asta? Simon încuviință.

-O, da. Dacă ai cunoaște trecutul lor, ai înțelege. James ar face orice ca să-1 protejeze pe Henry, pentru că acesta, la rându-i și-a petrecut jumătate din viață protejându-1 pe el.

-Ce putem face? întrebă Charlie. Asta aș vrea să știu.

-Ceea ce putem face noi este să-1 demascăm pe ucigaș, și asta cât mai repede.

Era destul de târziu,când Stokes,vizibil epuizat,li se alătură.

-Nu este ușor să te înțelegi cu țigani.Se așază într-unul dintre fotolii.Întotdeauna consideră că vrem să-i alungăm.El facu o grimasă.Nu îi învinuiesc,știind cum stau lucrurile.

-Credeți că Arturo este vinovatul? întrebă Simon.

-Nu mă pot pronunța.Stokes îl privi lung.Dumneavoastră ați putea?

-Nu! recunosc Simon.Dar toți cred că așa este.

-Poate au dreptate,dar nu este prea ușor de dovedit.N-am nici un motiv să-l suspectez pe el sau pe celălalt,mai tânăr,Dennis,că ar fi autorul.

Portia se aplecă spre el.

-Aveți vreo idee.cine ar putea fi?

-Nici măcar atât; dar am niște concluzii.

Le spuse pe rând tot ce aflase,toate greșelile lui Kitty,toate aranjamentele ei.În timp ce-l așteptaseră pe Stokes,ei conveniseră să nu-i ascundă nimic, considerând că adevărul,în mâinile lui Stokes,nu putea dăuna vreunui nevinovat. Erau prea multe în joc pentru a mai păstra aparențele de dragul conveniențelor.

Așa că-i destăinuiri ce auzise Portia,ce observaseră cu toții despre felul în care Kitty obișnuia să se amestece în viețile altora.Stokes se arată impresionat și îi impresiona la rândul-i.Le puse întrebări,îi ascultă și încercă să le urmărească explicațiile.Ajunse și la momentul în care nu mai avea nevoie de întrebări și chiar li se păru că se întrevedea licărirea unei concluzii.Se ridicară și porniră spre casă,revăzând cu ochii minții toate piesele acelui puzzle pe care abia așteptau să-l descifreze.

Portia se mai gândea încă la toate aceste probleme,când se strecură,o oră mai târziu,în camera lui Simon.El aprindea niște lumânări,pe care le adunase din saloanele în care nu fuseseră folosite.Auzi mânerul ușii,apoi pașii Portiei.

Știuse imediat că era ea.Ea se opri,privind candelabrul în care ardeau toate lumânările.Apoi privi în jur,la fereastră,la draperiile grele,care în mod normal erau ridicate în lunile de vară,la cele două sfeșnice cu șase brațe aflate pe noptiere,la celălalt,cu șapte brațe,de pe comoda de lângă peretele opus ușii,și la cel cu cinci brațe aflat pe un dulap înalt.

-Ce...? Portia îl privi uimită.El așază cel de-al doilea sfeșnic ca să lumineze pernele patului.Apoi ridică încet capul,îi întâlnește privirea.

-Vreau să te văd,de data asta.Ea roși.Nu o roșeață violentă,ci una abia sesizabilă sub alabastrul pielii ei.El își ascunde un zâmbet.Cu privirea asupra ei, urmărindu-i reacțiile,înconjură patul și se apropie.

Întinse mâna spre ea,apoi o prinse de mijloc și o strânse la piept.Ea nu se împotrivi,dar când ridică privirea spre el,văzu că se încruntase.

-Nu sunt sigură că asta este una din ideile tale bune.El o sărută cu pasiune.

-Mă vei putea vedea și tu,șopti el,privindu-i buzele,pe care le sărută.

Ea se abandona brațelor lui,dar apoi se retrase ezitând să-l privească.El o strânse mai tare la piept,sărutând-o din nou.

-Ai încredere în mine.O să-ți placă.Veni foarte aproape de ea.Portia ezită să-i spună că tocmai de asta se temea,că se va desfăta prea mult în această aventură trecătoare,că se va lăsa atrasă tot mai mult în această pânză de păianjen,pe care o urzea el.Dar apoi își spuse că deja acceptase provocarea,înfruntându-i privirea,îl prinse cu brațele pe după gât,strângându-se,lipindu-se de el.

-Foarte bine.Înainte de a se săruta din nou,ea ezită.Destul de mult,pentru a-i simți încordarea.Cu privirea pe buzele lui,ea murmură,voit înăbușit:

-Atunci,arată-mi.Și îi oferi gura.El o luă-lacom.Îi copleși simțurile,înfruptându-se din ea,îi luă mințile.Se prăbușiră amândoi în mijlocul unui vulcan de pasiuni, în mijlocul flăcărilor dorinței.O dorință pe care o declanșaseră amândoi-mâinile lui explorându-i posesiv trupul,cu atingeri provocatoare.Ea își înfipse degetele în părul lui și trase,ațîțându-l,întreținându-i focul.Se dădu înapoi,fierbând, clocotind,gata să erupă.Cuprinzând-o,prinzând-o în capcană,în pat,lângă el. Rupându-se din sărut,așteptă până când Portia își ridică pleoapele grele.

Îi prinse privirea.

-În seara asta nu ne mai grăbim.Cuvintele erau grave,autoritare.Fără teamă,ea îi înfruntă privirea,ridicând dintr-o sprânceană.

-N-am observat că înainte ne-am fi grăbit.O scânteie de înțelegere îi străluci în priviri.Apoi,el murmură:

-Am o propunere.De data asta să nu ne mai grăbim deloc.Portia nu era conștientă la ce era pe cale să consimtă.Ridică din umeri.

-Dacă dorești.El își plecă încet capul.

-Da,doresc.El o sărută din nou,prelung,cu o plăcere dureroasă aproape.Ea nu voia să-i reziste,nu mai era în măsură să dețină controlul,să-și păstreze voința.

Atât controlul,cât și voința ei dispărură,imediat ce Simon o duse pe tărâmurile de vis cu sărutul lui.Nici măcar nu se mai gândi la ce anume se dezvăluia luminii,când îi descheie nasturii rochiei,pe care apoi i-o trase jos de pe umeri, eliberându-i brațele,apoi dezvelindu-i trupul până în talie.Pentru că el continua s-o sărute,abia simți că îi desfăcuse și șnurul cămășii.Apoi el n-o mai sărută,lăsă privirea în jos și scoase cămașa de mătase fină lăsându-i sânii liberi.

Pentru el,pentru privirea lui,pentru fierbințeala albastră a ochilor lui.

Privirea lui îi tăie respirația. El ridică o mână, trezindu-și degetele întoarse, încet, peste clavicula sa, coborând peste umflătura unuia dintre sâni. Apoi întoarse palma și o făcu căuș deasupra rotunjimilor tari, ferme, ca un cuceritor ce-și evaluează prada de război. Și, brusc, își împreună degetele deasupra sânelui, strângându-l puternic. Ea nu putea să respire, ci doar să-l urmărească, era captiva lui, asupra ei el exercita o vrajă senzuală, în timp ce el se bucura de ceea ce vedea, examina, mângâia, fără grabă, cu încetineală, domol.

El îi aruncă o privire pe sub gene, aplecându-și capul, apoi și-l plecă și mai mult. Luă între buze un sfârc întărit, sugând încet. Cum ea păru că-și pierde răsuflarea, îi dădu drumul, sărutând doar, savurând. În cele din urmă se îndreptă către celălalt sân, continuând tortura. Reveni, deschise gura și-l prinse, sugându-l violent. Portia își înfipse degetele în părul lui, trăgând, lăsând să-i scape un strigăt de plăcere, apoi își lăsă capul pe spate. Vru să se concentreze asupra tapițeriei de la capul patului, dar nu reuși. Își ținu ochii închiși, în timp ce el continua s-o tortureze astfel, și se întrebă cât o vor mai ține picioarele să stea așa.

Ca și când i-ar fi auzit gândurile, el își lăsă mâinile tot mai jos, posesiv.

Cu un suspin, ea se strădui să-și deschidă ochii, apoi lăsă privirea în jos urmărindu-l în timp ce-și purta vârful limbii peste un sfârc. Portia se înfioră și închise ochii din nou. Îl simți încordându-se, lăsă mâinile să-i alunece pe pieptul lui, în timp ce el își desfăcu degetele, eliberându-i sânul. Ea deschise ochii, deși cu efort. Trebuia să vadă, să-i vadă chipul când îi scoate rochia și cămașa, trăgându-le în jos, peste coapse, apoi lăsându-le să cadă pe podea. El se opri, însoțindu-le cu privirea, urmărind rotunjimile coapselor sale. Ea încercă să-și închipuie ce gândea el, dar nu reuși. Nu știa ce putea să gândească. Apoi mâinile lui se ridicară spre mijlocul ei, coborând, urmărind contururile pântecelui, dunga în care coapsele ei se uneau. Cu capul ridicat, el se apropie și mai mult, iar ceva pe chipul lui și al ei tresări. Își așază mâinile pe pieptul său, oprindu-l.

-Nu! Hainele tale! Privirile li se întâlniră. Portia îi șopti. Și eu vreau să te văd.

-O vei face. O prinse de mijloc, trăgând-o încet spre el, sărutând-o. Dar nu încă. Nu ne grăbim în noaptea asta. Avem timp să ne bucurăm unul de altul, timp destul pentru fiecare senzație, pentru fiecare experiență. El rosti ultimele cuvinte într-un fel promițător pentru a o distra, pentru ca să-i mai fure o sărutare, pentru ca să-i poată încețoșa mințile. O trase aproape și ea simți că nu mai poate respira. Era încă îmbrăcat. Îi simți atingerea lui, simțurile reacționară așa cum o făceau doar în prezența lui. Simon o prinse în brațe și ea își mulă curbele pe contururile lui dure, peste sexul lui tare, în erecție, deși el era îmbrăcat, iar ea goală. Era la dispoziția lui. Putea face orice dorea cu ea. Sau mai bine-zis, tot ce-i permitea ea.

Acest ultim lucru era atât de clar în mintea ei, încât nu avu nici cea mai mică ezitare și nu protestă defel, când Simon o ridică și o așază pe pat în genunchi cu fața spre el. Cu mâinile sprijinite de umerii lui pentru a-și păstra echilibrul, ea își înfipse degetele în umerii lui, în timp ce el îi prăda gura, iar mâinile lui începură explorarea. Peste sânii ei, pe contururile trupului, ale spatelui, apoi coborâră mai jos, mângâindu-i dosul coapselor, apoi interiorul acestora. Ajunse acolo unde ea era umedă, și fierbinte, și umflată. Ea își simțea plămânii cuprinși parcă într-o strânsoare, în timp ce el contura, incita, încercuia mugurele încordat al dorinței sale, apoi îi depărta marginile, și degetele îi alunecară ușor, în timp ce ea se pregătea să-l primească. Găsi intrarea, o sondă, până când ea-și înfipse degetele în umerii lui, apoi alunecă înăuntru, mai întâi cu un deget, mângâind lent, apoi cu două, faeînd-o să se înfioare. Cu o mână pe șoldul ei, o trase spre el, încet, ritmic, mișcându-și mâna între coapsele ei, simțindu-i teaca fierbinte închizându-se strâns peste degetele lui. Observă că pielea ei fină se coloră brusc, schimbându-se de la alabastru la cel mai pal roz. Figura ei era destinsă, plină de pasiune, iar hotărârea și dârzenia, expresiile obișnuite ale chipului său, pieriseră și se abandonase atingerilor lui, orice ar fi dorit să-i facă. Buzele ei se desfăcură încet, respirația îi deveni tot mai grea, în timp ce încerca să țină pasul cu el, fără a se grăbi în vreun fel. Pe sub genele lungi, ochii ei întunecați străluceau ca două safire atât de intens, încât păreau negri. Ea îl observa privind-o. Se desfăta vizual cu ea, savurând fiecare clipă, pe măsură ce el o aducea lent, treptat și inexorabil către momentul de satisfacție. Sfârcurile sânilor, trandafirii și tari, îmbiau, asemenea unor fructe zemoase. Patima punea stăpânire pe ea, pas cu pas, trupul său unduindu-se în ritmul impus de el și, în timp ce bujorii dorinței îi ardeau obrazii, iar pleoapele i se coborau, el își lăsă capul în jos și îi luă unul dintre sfârcuri în gură. Gustând-o, incitând, așteptând, simțindu-i dorința imperioasă, valul alergându-i prin vene. Apoi, supse sălbatic, auzindu-i strigătul, simțindu-i mâinile înfipse în părul său, în timp ce-și cerea izbăvirea. I-o oferii, desfătându-se, până când ea se liniști. Fără să-și mai tragă mâna dintre coapsele sale, o ridică și o întinse pe pat. Ea își deschise ochii și îl privi, oferindu-se, goală, întinsă pe cuvertura de mătase roșie a patului, în timp ce el se dezbrăca, fără grabă, într-un fel aproape lasciv. Nu avea de ce se grăbi în seara aceasta, după cum spusese el. Episodul din acea seară era alcătuit din diferite multe alte acte, iar ea avea nevoie de câteva minute de recuperare între ele. Cu atât mai bine pentru el. El părea să se fi gândit la toate, dar mai ales să ignore felul în care sângele îi pulsa în vene. Numai faptul că trebuia să se conformeze unui scenariu anume îl făcea să se abțină, să nu cadă peste ea și s-o posede. Portia avea pielea incredibil

de fină. Cu toate că primul val de dorință începuse să slăbească în intensitate, era atât de pală și de transparentă, de parcă și-ar fi luat strălucirea din cea a sfeșnicilor. Părul ei uluitor de negru și bogat, căzând în onduleuri mari, i se revărsa pe umeri, încadrându-i ovalul feței. Părea figura unei Madonne englezești, pe al cărei chip își pusese amprenta pasiunea, luminată de o lucire senzuală.

De o anticipare fascinantă. De așteptare.

Simon trecu de cealaltă parte a patului, dezbrăcându-se de haină, de vestă, de cămașă, ca un bărbat care se pregătește de culcare, nicidecum pentru a se bucura de pasiune. Portia îi urmărea fiecare mișcare. Nu rostiseră nici un cuvânt, dar tensiunea ce creștea între ei, în jurul lor intensificându-se deasupra patului, era cât se poate de reală. Făcea inima lui să bată mai tare, pulsul să i se intensifice. Simon își scoase în cele din urmă și pantalonii, pe care-i puse pe spatele scaunului. Apoi veni lângă pat. Ea îl urmărea pe sub gene, cu ochii întredeschiși. Privirea ei trecu peste chipul lui, peste pieptul lui. Acestea vor fi foarte curând ale ei...

Simon aproape că-i putea auzi fiecare gând, văzându-i degetele îndoindu-se.

Târându-se pe pat, se dădu jos, stând în picioare, chiar lângă ea.

Întinzând o mână, îi făcu semn:

-Vino aici! La auzul glasului său, mai mult o comandă, ea-i scurtă chipul cu privirea. Se ridică într-un cot. El întinse mâna, ajutând-o să se așeze în genunchi, trăgându-se aproape de el. Părul său îi acoperi coapsele. Înainte să fi putut reacționa, îi simți răsuflarea fierbinte înțepându-i carnea, apoi ea supse. Lung.

Zăbovind. Și el a fost pierdut. Simțea că-și pierde controlul, în timp ce ea îl tortura astfel. Prinse o clipă când ea se opri și apucând-o de umeri, o trase înapoi. Ea-i îi întâlni privirea.

-Încă n-am terminat.

-De ajuns! gâfâi el. Mai târziu.

-Pentru un motiv întemeiat.

-Ai promis!...Că o să te uiți! Nu o să guști!

-Mi se pare că protestezi prea mult. Îți place. Foarte mult. El îi încolăci șoldurile cu mâinile.

-Îmi place al dracului de mult. Ea-și desfăcu buzele, să mai spună ceva. El îi opri vorbele în singurul mod pe care-l cunoștea. O pătrunse încet, găsându-și drumul spre teaca ei moale, împingând adânc, adânc, până când ea-și pierdu respirația într-un suspin, împreunându-și mâinile peste fața lui, trăgând, lovind, dorindu-și să-l sărute. El nu avea nevoie de nici o încurajare. Se mișca prin ea, înăuntrul ei, purtând-o în același ritm. Ea-l strângea, îl apuca, dansând cu el.

Nu exista, după mintea lui, nici o satisfacție mai senzuală pentru spada virilității

sale,decât cea oferită de teaca de carne de femeie,fierbinte,umedă și voluptuoasă.În special a ei.Dar,în ceea ce o privea pe Portia,satisfacția însemna mai mult decât sexul.Țintea direct spre inima lui,ca un elixir divin de care ajungea să depindă.El schimbă tempoul,lăsându-se copleșit de dorință.Ea își încolăci brațele în jurul umerilor și se înalță spre el.Către el.Către sărutul lor. Pentru a crește,a umfla dorința ce urca prin ei,mai primitivă decât voluptatea, mult mai puternică decât pasiunea.Ca un val alergând prin ei,trăgându-i.Și ei se lăsau purtați de el,mai repede,mai sus,mai adânc,mai tare.

Ea simți că se sfărâmă.Trupul ei se contractă,apoi tensiunea explodează.Portia strigă,dar strigătul îi fu înăbușit între trupurile lor.El o opri,o ținu pe loc cu forța, cu brutalitate chiar,în timp ce trupul ei era zguduit de fiori de plăcere.

Toată vlaga părea să se scurgă din ea și se prăbuși lângă el.Numai atunci îndrăzni el să se retragă din sărut,să tragă aer în piept,să se gândească.La mișcarea următoare..Portia respiră și ea adânc.Realiză că el se oprise,deși trupul lui era dur,crispat,încordat.Ridicându-și capul,îl privi în ochi.

-Ce facem acum? Îi luă un moment ca să-i răspundă.Când o făcu,vocea îi suna înăbușit.

-Următorul act.O trase spre el,împingând-o ușor între pernele de la capul patului. Se întinse pe burtă,așteptând ca el s-o răstoarne pe spate.Cum el n-o făcu,se ridică într-un cot,privind înapoi,către șold,către sexul lui în erjecție.

-Ce e? El ezită,apoi scutură din cap:

-Nimic.Îi atinse picioarele.

-Întinde-te înapoi.Se așeză deasupra ei,desfăcându-i larg coapsele,și,făcându-și loc între ele,o pătrunse,împingând atât de puternic,încât ea se arcui,sălbatic.

El se retrase și o pătrunse din nou,simțându-se plin,apoi,recunoscător felului în care-i răspundea,se lăsă peste ea.

-Ce-mi poți spune?

-Nimic care să-ți fie de folos.Îi puse o mână pe șold,răsturnând-o,peutru a o pătrunde din nou.

-Nu-ți dau atenție,până când nu-mi spui.El râse:

-Nu mă ispitii!Ea încercă să-l privească fioros,dar următoarea împunsătură,mai adâncă,mai puternică,îi alungă orice gând din minte.El coborî,apoi se ridică, încet,deasupra ei,mișcându-se mult mai adânc decât oricând înăuntrul ei.

-Dacă vei afla totul dintr-o dată,nu voi mai avea ce să te învăț.Nu vreau să te plictisești prea repede.

-Nu cred că..."Nu mă voi plictisi niciodată.Nu în această viață..."Ea nu-și termină vorbele și închise ochii.Încercă să-și stăvilească acea dorință urgentă,

care se intensifica la fiecare mișcare a lui, la fiecare penetrare adâncă, la fiecare mișcare a sexului său puternic în trupul ei. Dar nu putea. Se lăsă în voia lui și de acolo mai departe. Purtată în marea de dorințe în care se scăldară, bucurându-se de savoarea momentului. Erau momente intime, prețioase, care le aduseseră mai mult decât bucurie fizică. O simți în tot trupul, într-o zonă îndepărtată, încă lucidă, a minții sale, se miră de intensitatea trăirii ei. Simți puterea a ceea ce crescuse între ei, era ceva care se amplifică mereu, legându-le trupurile. Se îndreptau spre extaz, convinși că-1 vor atinge. Inevitabil, acest lucru se întâmplă ridicându-se împreună pe creasta unui val de pasiune, înainte de a se prăbuși într-o mare de plăcere.

Fusesse destul de ușor. Atât de ușor, încât nu se mai putea baza pe intuiția ei. Era sigură că nimic atât de important nu se putea petrece foarte repede.

Era dragoste? Cine ar fi putut spune? Cu certitudine, între ei apăruse ceva mai puternic decât dorința. Fără experiență cum era, ea era sigură, totuși, de aceasta.

Plecând de la micul dejun a doua zi, rugându-se ca nimeni să nu fi observat uimitorul său apetit, se îndreptă spre o cameră de zi, cu mică terasă în spate. A avea nevoie să se gândească, să evalueze situația, să stabilească încotro se îndreptau.

Întotdeauna i se părea că poate gândi mai bine în aer liber, în mișcare.

Dar nu cu el pe urme. Dar pe terasă se întâlni față în față cu el.

-Vreau să mă gândesc. Plec la o mică plimbare. Cu mâinile în buzunare, el o privi lung. Înclină din cap.

-Foarte bine.

-Singură. Ceea ce văzu pe figura lui nu era rodul imaginației ei. Trăsăturile lui se crispară, maxilarele i se încordară, ochii i se îngustară.

-Nu poți pleca să hoinărești de una singură. Cineva a încercat să te omoare, ai uitat?

-Asta a fost acum câteva zile. Întinse mâinile spre el. Nu are ce să-mi facă.

-Nu ai minte! Dacă individul crede că-ți poți aminti ceva, nu se va opri, l-ai auzit pe Stokes. Până nu este prins, nu te poți duce nicăieri singură, neprotejată.

Ea îl privi printre gene.

-Dacă-ți imaginezi că voi...

-Nu-mi imaginez, știu sigur. Privindu-l în ochi, ea simți că-și pierde firea, ca un vulcan gata să erupă... Gândurile sale de mai devreme îi reveniseră în minte.

Fusesse ușor? Așa crezuse că va fi cu el, ușor?

Îl privi sfidător. Alt bărbat s-ar fi plecat, umil, dar el, bărbatul cel neînduplecat, nici măcar nu clipi. Renunță să mai bombăne, pentru că asta i-ar fi dus înapoi, la zilele

de început,iar ea se scutură,furioasă.Neîntrezărind altă posibilitate de a scăpa, încuviință.

-Foarte bine.Mă poți urma.Observă că el fu luat prin surprindere,realizând că se ambalase prea tare.Îl sfida.De la distanță.El clipi de câteva ori.Părea să nu mai fie atât de încordat.

-De ce la distanță? Ea nu voi să recunoască,dar el ar fi obligat-o,dacă nu-i spunea adevărul:

-Nu pot să gândesc-nu într-un mod clar-dacă ești lângă mine.Sau foarte aproape. Nu mai așteptă să-i vadă reacția...Se îndreptă spre trepte.Stai la douăzeci de pași,cel puțin...I se păru că-l aude râzând,dar nu se întoarse.Porni,cu capul sus, luând-o spre lac.Pe la jumătate,întoarse capul.Îl văzu că abia cobora treptele.Nu se mai uită să vadă dacă zâmbea.Continuă să meargă.Și să se gândească la problemele ei.La el.La ea.La amândoi.Și la evoluția uluitoare a relației lor.Își aminti care fusese ținta ei la început,cea care-o aruncase în brațele lui.Voise sa afle,să învețe despre atracția dintre bărbat-femeie,cea care o face pe femeie să vrea să se mărite.Și aflase răspunsul.Și încă foarte bine.

Încruntându-se,lăsă capul în jos.Cu mâinile la spate,continua să meargă.

Oare chiar voia să se mărite cu Simon,tiranul? Da. De ce?

Nu numai pentru că-i plăcea să împartă patul cu el.Deși acest aspect era important,nu era esențial.Dincolo de ignoranță,crezuse că aspectele fizice sunt importante.Acum,când se convinsese că,alături de un bărbat ca el,puteau ocupa un rol însemnat,nu-și putea imagina cum numai ele atârnaseră balanța în favoarea lui Simon.Nu-i venea încă să creadă că tot ce a fost la început între ei s-a dezvoltat într-o asemenea măsură încât să o influențeze atât de puternic.

Putea,la fel de bine,să îi spună adevăratul nume dragoste era aceasta și nu se mai îndoia că există între ei,aproape tangibilă,niciodată cu adevărat absentă.

Era,într-adevăr ceva nou pentru ei? Ceea ce-i oferea el acum era diferit de ce oferise în trecut? Sau poate vârsta,împrejurările,le deschiseseră ochii,făcându-i să vadă tot ce nu văzuseră până acum?

Era foarte probabil să fie așa.Privind înapoi,trebui să admită că acel potențial existase,poate,dintotdeauna,dai mascat și ascuns de naturala înclșatre a personalităților lor.Dar acestea nu li se schimbaseră,cu toate că atât el,cât și ea...

Poate că ajunseseră la maturitatea de a accepta pe fiecare așa cum este,dacă acesta dovedea receptivitate.Pajiștea se îngustă într-o alee,care ducea spre lac.

Ridică privirea,tocmai când voia să dea colțul...Se împiedică,își prinse fusta cu mâna și trecu peste un obstacol.Apoi,după ce-și recapătă echilibrul,se uită înapoi.Văzu...Simți dintr-o dată cum briza îi ridică șuvițele de la spate,deveni

conștientă de felul în care-i bătea inima,de ritmul în care sângele îi curgea prin vene.Își simți trupul acoperit de o sudoare rece.

-Simon? Abia rostise numele lui.El trebuia să fie pe aproape,dar nu în raza privirii sale.

-Simon! Strigase de data aceasta cu mai multă convingere.Îl auzi năpustindu-se spre locul în care se afla.Întinse mâinile,să-1 oprească,atunci când el,ca și ea,se împiedicase de acel „ceva”.El își recapătă echilibrul,se uită în jos,înjură,și o trase spre el.Înjură din nou și o strânse la piept,de parcă ar fi vrut s-o protejeze. S-o ferească să-1 vadă pe acel țigan,Dennis,întins cu fața în sus,pe iarbă, strangulat...La fel precum Kitty.Mort,ca și ea.

CAPITOLUL 15

Nu.Stokes răspunse întrebării pe care i-o pusese lordul Netherfield.Ei,toți-Stokes,Simon,Portia,Charlie,Lady O și înălțimea sa-erau adunați în bibliotecă, împărtășindu-și temerile.Atât de devreme,nimeni nu poate avea alibi.Fiecare se afla în camera sa,singură!

-Atât de devreme,eh?!

-Se pare că Dennis a început lucrul la ivirea zorilor.

Dimineață,grădinarul-șef 1-a văzut,a vorbit cu el,nu mai știe ora exactă,dar oricum era cu mult înainte ca lumea să se fi trezit.Un singur lucru este sigur.

Stokes,aflat în mijlocul încăperii,stătea cu fața spre ceilalți,așezați pe fotolii și sofa.Cel care 1-a ucis pe Dennis a fost un bărbat în floarea vârstei.Tânărul acela nu s-a lăsat ucis prea ușor.Așezat pe marginea fotoliului Portiei,Simon o privi.Era încă lividă,în stare de șoc,mult prea tăcută,deși trecuse o jumătate de zi de la oribila ei descoperire.Mai bine zis,de la cea de a doua descoperire.Cu chipul împietrit,se uita la Stokes.Reamintindu-și urmele de pe iarbă,trupul contorsionat,încuviință.

-Kitty putea fi ucisă de oricine.Cu Dennis lucrurile stau altfel.

-Da.Oricum,putem elimina femeile de pe lista ucigașilorLady O clipi des.

-Nu mi-am închipuit că sunt și ele pe listă.

-Noi i-am considerat pe toți la fel.Nu aveau de unde să ghicească.

-Mda,presupun că nu.Lady O își aruncă șalul spre spate.Aerul de siguranță,pe care îl arbora de obicei,dispăruse.Cea de a doua crimă șocase pe toată lumea, mult mai profund.Criminalul se afla printre ei,fără îndoială.Poate că unii încercaseră să-și alunge din minte crima,dar moartea lui Dennis îi forțase să realizeze că acea monstruoșitate nu putea fi dată uitării cu ușurință.Sprijinit de șemineu,Charlie întrebă:

-Cu ce a fost strangulat bietul om?

-Tot cu un cordon de la draperie.De data asta cu altul,de la o cameră de zi.
Charlie facu o grimasă.

-Asta o putea face oricine.Stokes încuviință.

-Dacă presupunem că aceeași persoană a comis ambele crime,am putea reduce considerabil lista suspectilor.

-Numai la bărbați! zise Lady O.Stokes încuviință din cap:

-Și doar la cei destul de puternici pentru a se descurca,dată fiind statura și puterea lui Dennis.Ucigașul nu putea să riște,fără a fi sigur de reușită,și trebuia să acționeze rapid,nu avea de unde să știe că nu va fi nimeni prin preajmă.

El ezită un moment,apoi continuă:

-Sunt înclinat să cred că ucigașul ar putea fi Henry Glossup,James Glossup, Desmond Winfield sau Ambrose Calvin.Făcu o pauză.Când văzu că nimeni nu obiectează,continuă:Toți aveau motive s-o ucidă pe Kitty Glossup,din punct vedere fizic toți puteau s-o facă,au și avut ocazia,și nici unul nu are alibi.

Simon o auzi pe Portia oftând.Ea începu să tremure,apoi ridică privirea.

-Erau urme pe iarbă.Probabil că iarba era udă la ora aceea,i-am putea lua amprentele...Cu chipul înnegurat,Stokes scutură din cap.

-Am făcut asta,numai că ucigașul a fost prevăzător.Pantofii celor menționați sunt curați și uscați.Îl privi pe lordul Netherfield.Trebuie să vă mulțumesc,sir.

Blenkinsop și restul personalului mi-au fost de mare folos.Lordul Netherfield făcu un gest cu mâna.

-Trebuie prins ucigașul.Nu vreau ca nepoții,familia,să fie marcați de acest fel de lucruri și de aceea ucigașul trebuie prins.Îl privi pe Stokes.Am trăit prea mult, pentru a mai fugi de realitate.Dacă nu-l prindem pe criminal,familia va fi izolată,iar cei nevinovați vor suferi și ei.Trebuie prins ucigașul,înainte ca lucrurile să se complice mai mult.Stokes ezită,apoi spuse:

-Dacă-mi este iertat,milord,considerați,după cum văd,că nici unul dintre nepoții dumneavoastră nu este vinovat.Cu mâinile sale bătrâne strângând bastonul, lordul Netherfield confirmă:

-Așa este.Îi știu de când erau mici,nici unul nu are asemenea porniri.Dar dumneata nu ai de unde să știi asta și nici n-am cum să te conving.Continuă să-i păstrezi pe lista dumitale,dar îți repet că nu este nici unul dintre ei.Stokes înclină capul cu respect.

-Vă mulțumesc.Și acum,vă rog pe toți să mă scuzați.Mai am detalii de verificat, deși nu mă aștept să găsesc vreun indiciu.Înclinându-se,el plecă.

După ce se închise ușa,Simon observă că Lady O încerca să-i intercepteze

privirea, pentru a-l face s-o privească pe Portia. Dar el nu mai avea nevoie de semnul bătrânei. O privi pe Portia și o prinse de mână.

-Vino, draga mea, să facem o plimbare călare.

Îi însoți și Charlie. Îl întâlniră pe James și-l invitară și pe el, dar acesta refuză. Nu se simțea prea bine, știindu-se pe lista suspectilor. Același lucru putea fi spus și despre ei. Îl lăsară în sala de biliard. Le găsiră pe celelalte doamne într-un salon. Lucy Buckstead și gemenele Hammond săriră în sus de bucurie, auzind invitația. Mama lor le încurajă, răsuflând ușurată. Imediat ce se schimbă, se duseră la grajduri, unde își găsiră caii. Era deja după-amiază. Portia urcă din nou pe iapa castanie și porni în față. Simon venea în spatele ei.

O urmărea, observând că părea absentă. Oricum, conducea iapa cu ușurință, ca de obicei. Nu trecu mult și ceilalți rămaseră în urmă. Când au ajuns pe drumurile pline de frunze de la Cranborne Chase, caii lor, de parcă s-ar fi înțeles, își întinseră picioarele, pornind la galop, unul lângă altul.

Deodată, el trecu brusc pe lângă ea. Portia trase iapa într-o parte. Speriat, el reuși totuși să controleze calul, apoi întoarse și veni lângă ea. Coborâse, lăsând iapa cu frâul liber. Se îndreptase spre locul unde se afla o movilă, risipise cu cizmele frunzele căzute, apoi se opri, cu spatele drept și capul în sus, privind înainte printre copaci. Uimit, el opri calul lângă iapa ei, legă ambele animale, apoi veni spre ea. Era îngrijorat. Portia n-ar fi făcut niciodată ce făcuse acum, să lase calul liber și să coboare de pe cal în mijlocul unei plimbări. Se apropie de ea și o întrebă:

-Ce s-a întâmplat, Portia? Ea nu-l privi, scutură doar din cap.

-Nimic... numai că... Se întrerupse, făcu un gest cu mâna. Glasul îi tremura înecat în lacrimi. El ignoră rezistența pe care vru ea s-o opună și o prinse în brațe.

O strânse la pieptul său, în timp ce ea izbucni în plâns.

-E îngrozitor! suspină ea. Au murit amândoi. Morți! El era atât de tânăr, mai tânăr decât noi. Simon nu spuse nimic, îi atinse ușor părul cu buzele, apoi îi rezemă obrazul de umărul lui. Lăsă iubirea pe care o simțea pentru ea să-i cuprindă pe amândoi, ca într-o vrajă. O alină. Ea se prinse deodată cu mâinile de reverul hainei lui, apoi, brusc, se liniști. Chiar și suspinele încetară. Părea să se fi calmat.

-Ți-am udat haina.

-Nu-ți face probleme. Ea suspină.

-Ai o batistă? Simon căută batista și i-o întinse. Ea îi șterse haina mai întâi, apoi își șterse ochii și-și suflă nasul după care puse batista în buzunarul ei și ridică privirea spre el. Genele îi erau încă ude, ochii de un albastru întunecat străluceau.

Expresia lor...Simon se aplecă și o sărută mai încet la început,apoi o trase mai aproape,sărutând-o pătimaș.Până când nu mai putu să gândească.Ceea ce simțise cu ea plângând în brațele lui era mult mai profund decât ceea ce simțise atunci când făceau dragoste.Se întrebă ce simțea el,ce reacție ar avea dacă l-ar lăsa foarte aproape,mai ales acum când ea lăsase garda jos.Simon avea acum ocazia s-o vadă așa cum era,o femeie cu un suflet bun și cu o blândețe înăscută. Lucru pe care ea îl ascundea foarte bine.Și sufletul acesta el îl dorea. Mai mult ca orice pe lume.

Veni și seara,cu aceeași atmosferă tensionată,nefirească.După cum prevăzuse, Stokes nu găsisse alte dovezi concludente.Toți aveau presimțiri sumbre. Nu se mai auzeau râsete,nimeni nu mai zâmbea.Nici unul nu mai cerea muzică. Doamnele conversau pe teme și tonuri sumbre,vorbind despre lucruri îndepărtate,fără importanță.Când reveni,împreună cu Lordul Netherfield și cu Glossup,în salonul doamnelor,Simon o căută din priviri pe Portia și,imediat ce o văzu,o scoase pe terasă.Trebuia s-o ajute să scape de atmosfera aceea apăsătoare,unde,unde să respire aer curat,să discute liber.Nici afară nu părea mult mai bine.Aerul era înăbușitor,sufocant,nici o frunză nu se mișca,ca înaintea unei furtuni.După ce-și trase brațul,Portia se duse la balustradă.Aplecându-se peste ea,apoi sprijinindu-se cu brațele,scrută pajiștea.

-De ce crezi că l-a ucis pe Dennis?

El se opri pe lespelele de piatră,la oarecare distanță,lăsând un spațiu între ei.

-Din același motiv pentru care a încercat și cu tine.Numai că el n-a fost atât de norocos.

-Dacă Dennis știa ceva,de ce n-a spus nimic? Stokes l-a interogat,nu-i așa?

-Da.Poate c-a și spus,numai că nu i-a spus cui trebuia.Ea se întoarse,încruntată.

-Ce vrei să spui? El făcu o grimasă.

-Când Stokes s-a dus să discute cu țigani,una dintre femei a spus că Dennis fusese cam îngândurat,de parcă îl preocupa ceva.Femeia presupunea că poate era vorba de ceva ce văzuse pe drumul spre casă,după ce aflase de moartea lui Kitty. Portia îi evită privirea.

-M-am tot gândit,dar nu-mi pot aminti...El așteptă.Cum ea nu mai zise nimic,se dădu un pas înapoi.Cu mâinile în buzunare,se rezemă de perete.Urmări cum se lăsa înserarea peste copaci și pajiște,peste ei.O privea cu coada ochiului și ar fi vrut s-o prindă în brațe,să-i ceară să se lase închisă într-un turn,departe de lume,unde nimeni să nu-i poată face rău.Sentimentul acesta îi era cunoscut,deși era mai puternic decât până acum.Vântul se întepi,aducând nori de ploaie.

Ea părea mulțumită în acel loc, lăsând noaptea, întunericul să se pogoare peste ei. Dimineața, Simon o urmăsea ascultător, la douăzeci de pași în urmă, întrebându-se la ce oare voia ea să se gândească. Și el se gândise că ar fi vrut să aibă puterea de a o opri să se gândească la toate cele petrecute. Ideea că se gândea prea mult îl supăra, îl îngrijora chiar. Nu voia ca ea să mediteze prea mult la relația lor, să se convingă că era periculoasă, amenințătoare în vreun fel. Îl speria. Se simțea vulnerabil, temător. Știa asta prea bine. Sau poate că abia acum începea să înțeleagă. Ea fusese întotdeauna acea „una”-singura femeie care, fără nici un efort, se impusese conștiinței sale, simțurilor sale, pur și simplu doar existând. Știusese de la început că era o femeie deosebită, dar, cunoscându-i atitudinea față de bărbați, mai ales bărbații ca el, îi ascunsese adevărul, refuzând să-l accepte. Dar acesta continuase să existe și se amplificase. Acum, el nu-l mai putea nega. Zilele care trecuseră îndepărtaseră toate vălurile, toate sistemele lui de protecție, îi destăinuise ce simțea pentru ea. Ea nu înțelesese asta deocamdată, dar ar fi putut. Iar atunci va decide ce va face. O privi îndelung. Stătea sprijinită de balustradă, mlădioasă. Simți nevoia s-o prindă în brațe chiar atunci, și să lase naibii toate acele pretenții ale ei de a lua propria-i hotărâre, de a veni la el de bunăvoie. Dorința deveni tot mai intensă, chiar alimentată de ultimele pericole prin care trecuseră. Cu toate acestea, știa că primul pas pe care l-ar face în această direcție ar fi ca o palmă pentru Portia. Nu va mai avea încredere în el și el va pierde tot ce a câștigat până acum. O va pierde. Vântul începu să bată, dansându-i prin păr. Aerul deveni proaspăt, mai rece. Ploaia nu putea fi departe. Se îndepărtă de perete, veni spre ea.... Auzi un sunet de undeva, de deasupra lor. Privi în sus. Văzu o umbră pe acoperiș. Se aruncă asupra Portiei, acoperind-o cu trupul său, o prinse, apoi se prăbușiră amândoi pe pământ. Un vas de pe acoperiș căzu chiar atunci, în locul în care fusese ea. Făcu un zgomot puternic, apoi se sparse în mii de cioburi. Un fragment îi lovi brațul ridicat pentru a o proteja. Simți o durere puternică, apoi nimic. Tăcere, o tăcere absolută, care contrastă cu zgomotul dinainte. Simon ridică privirea, sesiză pericolul și o ridică repede pe Portia. În casă, cineva începu să țipe. Lordul Glossup, urmat de Lordul Netherfield apărură în ușa terasei. O privire a fost de ajuns pentru a vedea ce se întâmplase.

-Dumnezeule! Lordul Glossup veni repede spre ea. Ești bine, draga mea?

Strângând, speriată, haina lui Simon, Portia reuși să încuviințeze. Lordul Glossup o bătu pe umăr, apoi se grăbi spre pajiște. Când ajunse acolo, ridică privirea spre acoperiș.

-Nu se vede nimeni acolo, dar nu mai am ochii atât de buni. Din ușa salonului Lordul Netherfield îi chemă:

-Veniți înăuntru! Simon se uită la Portia și o simți cum se încordează. Se eliberă din brațele lui și se lasă condusă spre ușă. Înăuntru, alarmată, Lady O lovea podeaua cu bastonul.

-Ce se întâmplă cu lumea asta? Aș vrea să știu! Blenkinsop băgă capul pe ușă:

-Da, milord. Doriți ceva? Lordul Netherfield făcu un gest cu mâna:

-Adu-1 pe Stokes. Domnișoara Portia a fost atacată.

-O, Doamne! Lady Calvin deveni lividă. Doamna Buckstead se așeză lângă ea și începu să-i maseze încheieturile.

-Liniștește-te, domnișoara Portia este teafără. Aflate lângă mama lor, surorile Hammond izbucniră în plâns. Lady Hammond și Lucy Buckstead, deși nu se aflau într-o stare mai bună, încercară să le consoleze. Doamna Archer și Lady Glossup păreau și ele dezorientate, uluite. Lordul Netherfield încă mai vorbea cu Blenkinsop, când Lordul Glossup se întoarse.

-Spune-i lui Stokes să vină mai bine în bibliotecă. Îl așteptăm acolo.

Oricât încercară să se concentreze asupra incidentului, nu reușiră să-și amintească nici o informație prețioasă. Cu ajutorul lui Blenkinsop, aflară de la cei care făceau parte din personalul casei tot ce știau aceștia, și stabiliră patru suspecti. James și Desmond părăsiseră salonul, ducându-se, probabil, în camerele lor; Henry se aflase în biroul lui, iar Ambrose scrisese niște scrisori în bibliotecă. Toți ar fi putut să încerce s-o ucidă pe Portia. Stokes și Lordul Glossup urcară în pod și de acolo pe acoperiș. Când reveniră, Stokes confirmă că acolo putea să aibă oricine acces și să dizloce un vas de piatră ca acela.

-Sunt grele, și nu sunt fixate în nici un fel. El îl privi pe Simon, încruntându-se. Văd că aveți o rană care sângerează. Simon se uită la brațul său. Cioburile îi rupseseră mâneca hainei. Marginile rupte erau pătate de sânge.

-Nu cred că mai sângerez, s-a oprit. Portia, care stătea pe un scaun, lângă el, se plecă și-l trase spre ea, să vadă mai bine. Oftând, îi făcu pe voie, știind că, altfel, ea s-ar ridica. Era atât de palidă! Nici nu se putea ține pe picioare. Văzând rana, care pentru el părea un fleac, ea păli și mai tare. Se uită la Stokes.

-Dacă nu mai aveți nevoie de noi, aș vrea să mă retrag.

-Desigur, răspunse acesta. Dacă se mai ivește ceva, putem discuta mâine. El intercepta privirea lui Simon, și-i făcu semn că Portia nu trebuia lăsată singură.

Acesta o scoase din încăpere, conducând-o prin hol, spre scară. După ce trase aer în piept, ea și prinse poalele rochiei cu mâna și urcă fără ajutorul lui.

Când ajunse în capul scării, hotărî:

-Rana ta trebuie pansată. Se îndreptă spre camera lui.

El se încruntă,dar porni după ea.

-Este un fleac,nici măcar n-o simt.

-Am auzit de atâtea răni superficiale care nefiind îngrijite au evoluat în cangrenă
Când ajunseră în camera lui,Portia se întoarse spre el:

-Nu-ți face probleme,te voi îngriji cu atenție și nu vei simți nimic.Simon se opri în fața ei.Era atât de hotărâtă,încăpățânată și atât de palidă! Sigur că-1 va dura,dar nu în sensul la care se referea ea.

-Dacă insiști.Ea era hotărâtă să facă ceea ce-și propusese.Își dezgoli pieptul și brațul,peu ce ea să-1 îngrijească.Lui nu-i plăcuse niciodată ca vreo femeie să aibă grijă de el,mai ales când se întâmplase să fie rănit.Avusese multe asemenea ocazii,dar rănilor nu-1 afectaseră prea tare,ci doar faptul că femeile făceau o dramă din asta.Nici acum nu-i convenea să fie îngrijit de o femeie.Dar își mușcă buzele,lăsă mândria la o parte și o lăsă pe Portia să-și vadă de ale ei.

Se simțea ca un cuceritor redus la statutul unui puști de șase ani,neajutorat în fața femeii care voia să aibă grijă de el.O privi cu atenție,în timp ce ea îi spălă și curăță rana,care era mai profundă decât ar fi crezut.Îi aplică un pansament peste rană.El îi urmărea mâna cu degetele lungi,subțiri,mlădioase,exact cum era ea.

Simți că nu-și mai poate stăvili emoțiile.Ridică încet capul,reamintindu-și scena de pe terasă.Se încordă fără să vrea.Portia,care se afla acum atât de aproape de el,fusese la un pas de moarte!...

De îndată ce ea termină,el se ridică și se îndreptă spre fereastră.Departe de ea.

Departe de ispita de a o prinde în brațe,de a o face a lui,de a o lua din acel loc,ducând-o departe de orice primejdie.Se strădui să conștientizeze că o putea pierde în mai multe feluri.Portia îl urmări cum se depărtează și-i observă crisparea,din felul cum își ținea pumnii încleștați.După ce curăță lavoarul,apoi haina,se opri lângă pat,privindu-l.El se uita pe fereastră,încordat,de parcă ar fi luptai să-și reprime tensiunea interioară.Era teamă sau reacție la teamă,la pericol sau la pericolul care o pândea pe ea? Era ceva real,care emana din toată ființa lui,afectându-i pe amândoi.

Și numai din vina ucigașului! Căderea aceluia vas umpluse paharul! Ea fusese speriată,îngrijorată, chiar mai mult decât ar fi crezut,dar acum începea să se înfurie.Era destul de rău că acel diavol ucisese nu o dată,ci de două ori,dar ceea ce-i făcea ei,ce-i făcea lui Simon,acum,era și mai rău,afectând relația lor,mai ales în aceste momente,când încercau să ajungă la un numitor comun...Și el nu permisesse nimănui,niciodată,să-i influențeze viața.Iritarea lui se transformă în mânie.Temperamentul ei îi ajutase întotdeauna să-și înlăture teama.Se rezemă de cadrul celeilalte ferestre.Îl privi pe Simon.

-Ce se întâmplă? El o privi,și pentru prima oară îi răspunse fără a încerca să evite subiectul:

-Vreau să te știu în siguranță.Ea luă în considerare ce citea în ochii lui,pe chipul lui.Ce deslușea din timbrul dur al vocii sale.

-De ce este atât de importantă siguranța mea? De ce ai simțit întotdeauna nevoia să mă protejezi?

-N-aș putea spune din ce cauză,dar așa am simțit.

-Știi.Dar,totuși,din ce motiv? El se încruntă.Pentru câteva clipe,ea crezu că nu va primi răspuns.Apoi el începu,pe un ton scăzut:

-Pentru că ești foarte importantă pentru mine.Pentru că...protejându-te,mă protejez pe mine.Sau o parte din mine.Cuvintele acestea nu veniseră atât de ușor.El întoarse capul și-i întâlni privirea,dar nu socoti că trebuie să schimbe ceva din ceea ce spusese deja.Portia își încrucișa brațele,privindu-l în ochi.

-Ce te îngrijorează cu adevărat? Știi că te voi lăsa să te învârti în jurul meu,să mă protejezi,că nu voi face nimic necugetat,dar nu este asta!

El simți că rezistența începe să i se micșoreze,ca un perete care începe să cadă,puțin câte puțin.

-Te vreau doar a mea.Încleștă maxilarul.Și nu vreau să ne stea nimic în cale.

Trase aer adânc în piept,apoi privi în altă parte.Vreau să-mi promiți că nimic din ce se întâmplă aici sau ce se întâmplă cu noi din pricina tuturor acestora nu se va întoarce împotriva mea.Și că nu vei lăsa ca aceste evenimente să-ți influențeze deciziile.Ea îi citise acest lucru în priviri,văzuse lupta care se dădea în sufletul lui,cu toată aparența lui de bărbat puternic.Simțise vigoarea,forța,necesitatea de a domina și pe care și le înfrânase.Tendința masculină de a domina,oprită doar de o voință la fel de puternică.Era nevoie de curaj pentru a înțelege asta acum,când ea era obiectul preocupărilor lui,și nu avea de gând să dispară.

El,la rândul său,încercase din răspuț să se schimbe,chiar împotriva propriului fel de a fi.Portia îl privi.

-Nu-ți pot promite asta.Nu pot să închid ochii și să nu te văd așa cum ești,sau...pe mine așa cum sunt.Momentul de încordare trecuse,iar el spuse cu jumătate de glas:

-Ai încredere în mine.Asta este tot ce-ți cer,să ai încredere.Ea nu-i răspunse,era prea devreme.Dacă era s-o facă,pentru acel „tot” al lui îi trebuia întreaga viață.

Văzând că ea tace,Simon o întoarse cu fața spre el.Își aplecă încet capul:

-Când vei lua o hotărâre,amintește-ți vorbele mele.Ea ridică brațele,prinzându-l pe după gât,oferindu-i gura,asa cum dorise.În acea arenă,ea era deja ceea ce voise sufletul lui de cuceritor.El primi totul,prinzând-o în brațe,sărutând-o,

lipindu-i trupul de al lui, într-o perspectivă explicită a celor ce urmau să se întâmple. Ea nu se retrase, nu se împotrivi; în acest domeniu, între ei toate barierele căzuseră. Cel puțin toate ale ei.

Când îl lăsă s-o poarte în brațe spre pat, apoi să-i scoată rochia și lenjeria, și când el se întinse gol pe cearșafuri, iar goliciunea lui i-o atinse pe a ei, când îi atinse cu mâinile, și buzele, și gura, și limba lui pielea ei, trupul său stârnindu-i plăcerea și încântarea, în timp ce-și desfăcea coapsele și ea-l legăna, în timp ce devenea una cu el și călăreau împreună prin de-acum cunoscutul ținut al pasiunii, prin valea dorinței senzuale, și apoi mai adânc, în intimitatea ei, până unde pielea ei era umedă și fierbinte, respirațiile le devenea aspre, în timp ce trupurile lor se împreunau sălbatic, până la fericirea finală, chiar și atunci, ea știa, cu o intuiție acută, că el încă rămânea departe de ea cu o mică parte din el, ascunzând acel „ceva” mai adânc, separându-l de ea. Îi ceruse să aibă încredere în el. În acest domeniu, avea. Dar el nu era încă pe deplin încrezător în ea-nu atât de mult, încât să-i dezvăluie această ultimă parte din el. Poate o va face într-o zi.

În clipa în care atinseseră împreună clipa de împlinire și apoi căzuseră parcă în gol, ea înțelesese că se afla în punctul în care trebuia să cucerească și ultima piesă a puzzle-ului, adică pe el. Pentru asta trebuia să fie a lui în toate felurile în care dorea el, și pe care le cerea și de care, poate, avea nevoie. Acesta era prețul cunoașterii, pentru a i se permite să pătrundă în fiecare colț al sufletului lui.

Pe când stăteau întinși în pat, ea îi acoperi spatele lat cu mâinile, strângându-l la piept, minunându-se de cât este de puternic, de mușchii bine conturați și de pieptul care o apăsa cam greu, dar o și proteja, îi conferea siguranță, bucurându-se de ea ca de o comoară. Își trecu degetele prin părul lui, răvășindu-i buclele de mătase, apoi netezindu-le la loc. Se uită la figura lui ascunsă de întuneric. Își dori ca el să mai aprindă o dată luminările, pentru că-i plăcea teribil să-l vadă așa sătul, pe deplin satisfăcut, după ce își găsisse eliberarea în ea. Era o putere, încântătoare putere, să știe că ea îl adusese în starea asta. Ridicând capul, își lipi buzele de tâmpla sa.

-Nici nu ți-am mulțumit că m-ai salvat. După o clipă el spuse:

-O s-o faci mai târziu. Ea zâmbi și rămase culcată pe spate, știind că alături de el nici asasinul, nici teama n-o puteau ajunge. Singurul lucru real era dragostea lor.

Legătura emoțională, bucuria fizică împărtășită. Dragostea.

Fusese dintotdeauna acolo, așteptând ca ei s-o aducă la suprafață, s-o recunoască, s-o înțeleagă și s-o pretindă. Portia își ridică ochii spre el, realizând că și el o privea. Își dădu seama că nu era nevoie să-i spună-el știa.

Se întoarse cu fața spre el, buzele lor se regăsiră într-un sărut care exprima totul.

Din nou privirile li se întâlniră,el își trecu mâna peste spatele ei,peste umărul ei,o strânse la pieptul său,apoi mâna i se opri pe umerii ei.Închise ochii.Se scufundă în somn.A fost un gest simplu,de acceptare.Ea făcu la fel,acceptând la rândul ei.

-Avem o problemă.Stokes se afla în mijlocul casei de vară cu fața spre Portia, Simon și Charlie.Tocmai terminaseră micul dejun,unde el apăruse pentru a le solicita o scurtă întrevvedere.

-Domnii Archer și Buckstead mi-au cerut permisiunea să plece împreună cu familiile lor.Îi mai pot amâna o zi sau două,dar nu mai mult.Aceasta ar fi o problemă pentru noi.Făcu o pauză,de parcă ar fi așteptat o reacție din partea lor,apoi continuă:

-Adevărul este că nu avem nici o dovadă și se pare că nu prea avem cum să-l prindem pe acest ucigaș.Întinse o mână,când Charlie vru să spună ceva.Știu că va fi greu pentru familia Glossup,dar lucrurile sunt deja foarte complicate. Stokes se uită la Simon.Și Portia făcu acest lucru,realizând că Simon înțelesese ce voise să spună Stokes.El o privi,iar Stokes continuă:

-Se pare că domnișoara Ashford este singura cu care asasinul a dat greș.După incidentul de ieri,știm că,indiferent dacă dânsa știa sau nu ceva care l-ar putea identifica,el o urmărește în continuare.Vipera a fost o încercare de a o speria,dar ce s-a întâmplat seara trecută a fost cu scopul de a o elimina.La fel ca pe Dennis. Simon îl întrebă pe Stokes:

-Spuneți că nu se va opri?! Că se simte dator să continue,s-o urmărească pe Portia dincolo de granițele moșiei Glossup,oriunde s-ar duce,până când se va asigura că nu mai este o amenințare? Stokes încuviință.

-Indiferent cine este,simte că are mult de pierdut,dac-o lasă liberă.Se teme că-și va aminti ceva care o va duce la el.Portia făcu o grimasă.

-Mi-am stors creierul,dar tot nu am nici un indiciu.

-Vă cred,dar el nu știe asta,e convins că vă veți aminti ceva.Charlie,care era foarte îngândurat,interveni:

-Este cam greu să protejezi pe cineva care apare des în societate,acolo se pot petrece multe accidente.Cei trei bărbați o priviră.Portia ar fi trebuit să se teamă, în orice caz,ea nu simți decât iritare.

-N-am de gând să mă ascund tot restul vieții.Stokes făcu o grimasă.

-Ei bine,tocmai asta e problema.Simon se uită la Stokes.

-Sper că nu ne-ați adus aici să ne spuneți asta.Am crezut că ați alcătuit un plan,să-i veniți de hac acestui ticălos!Stokes încuviință.

-M-am gândit la un plan,dar nu este ceva pe care dumneavoastră să-l...îi scrută cu privirea pe cei trei din fața lui...Nu cred că vă este pe plac.Se făcu liniște.

-Va merge? întrebă Simon.Stokes nu ezită.

-Nu l-aș propune dacă aș considera că nu poate fi aplicat.Charlie se aplecă înainte,cu coatele sprijinite pe genunchi.

-Ce vrem să obținem? Demascarea ucigașului?

-Da.

-Asta înseamnă nu numai că Portia va scăpa de amenințarea lui,dar și familia Glossup la fel,iar Calvin și Winfield nu vor mai fi suspectați?

Stokes încuviință din nou.

-Totul va fi dat la iveală,ucigașul demascat și se va face dreptate.Și chiar mai mult: se va anunța public că s-a făcut dreptate.

-Ce plan aveți? întrebă Portia.Stokes ezită o clipă,apoi spuse:

-Totul se învârte,de fapt,în jurul dumitale,domnișoară Ashford,întrucât ești singura noastră speranță de a-l atrage pe criminal.Stokes se uită la Simon,când rosti aceste vorbe.Simon îi întâlnește privirea,dar pe chipul lui nu se putea citi nimic,apoi se rezemă de spătarul scaunului și făcu un gest evaziv.

-Spune-ne planul dumitale.

CAPITOLUL 16

Nici unuia nu-i plăcu ideea.Dar,întrucât nu găsiră alta mai bună,se simțiră obligați să încerce cel puțin să facă tot posibilul ca lucrurile să meargă, chiar dacă planul în sine era îngrozitor.Portia nu știa sigur cine se aștepta cel mai puțin la asta: ea,Simon sau Charlie.Șarada le impunea să calce în picioare acele virtuți pe care le prețuiau cel mai mult.Se uită la Charlie,care pășea șovăielnic alături de ea.

-Te previn,nu știu nimic despre arta flirtului.

-Îți poți imagina că sunt Simon,să te comporti așa cum faci cu el.

-Obişnuiam să ne taxăm pentru fiecare greșeală.Acum,n-o mai facem.

-Îmi amintesc...Ce te-a făcut să te oprești? El părea realmente uimit.

-Nu știu.Se gândi o clipă,apoi spuse: Cred că nici el nu știe.Charlie o privi.Când ea se întoarse spre el,se încruntă.

-Va trebui să ne gândim la ceva...Nu vom avea timp să te instruim.N-ai putea s-o imiți pe Kitty? Justiție poetică-să folosim vicleniile ei pentru a-l prinde în capcană pe ucigaș.Ideea era incitantă.

-Aș putea încerca,îmi plac șaradele.Aș putea să încerc să fiu ca ea.

-Da,ar fi bine.Se uită la Charlie și zâmbi.Încântată.

De parcă ar fi fost un text ezoteric, pe care-l căutase ani de-a rândul și-l găsisese în sfârșit, ceva a cărui descoperire îi produse o mare bucurie.

Observă că el o privea circumspect, lucru care o făcu să râdă.

-Oprește-te! Știi că este o simulare! Râzând din tot sufletul, îl prinse de braț, apoi îi aruncă o privire lui Simon, care îi scruta încruntat de pe terasă. Charlie inspiră adânc, apoi o bătu încet pe mână.

-Ei bine, ți-am povestit de Lordul Carnegie și caili lui? îi povesti acele amănunte ridicole, iar ea chicoti amuzată, se rezemă de brațul lui, pentru a părea dacă nu ridicolă, precum Kitty, măcar pentru a-l face gelos pe Simon. Pentru a provoca o eventuală ruptură între ei. Stokes își făcuse datoria exercitându-și autoritatea, și mai câștigase două zile, în care să ademenească ucigașul. Le spusese că vor putea pleca peste două zile și toți se relaxaseră, întâmplarea cu vasul căzut din senin trecu drept accident, grație Lordului Netherfield și a Lordului Glossup.

Înălțimile lor nu erau singurele la curent cu planul disperat. Bineînțeles îl mai știa și Stokes. După cum bine spusese acesta, cu cât știa mai puțină lume, cu atât era mai bine. Era încercarea lor de a-l face pe ucigaș să creadă că Simon n-ar mai veghea asupra Portiei în seara următoare.

-Asasinul va prefera să se descurce cu tine aici, dacă va putea! spusese Stokes.

Trebuie să-i creem „ocazia”, să-l lăsăm să se desfășoare. Fuseseră toți de acord, și iau flirtând, mai bine-zis încercând să flirteze cu Charlie.

-Vino. Încă zâmbind, îl trase pe cărarea care ducea la templu. Sunt sigură că gazda noastră, Kitty, te-ar fi ademenit aici, dacă ar fi putut.

-Probabil, zise Charlie, lăsându-se condus. Când se apropiară de capătul potecii, Portia privi înapoi spre silueta înaltă de pe terasă. Când se întoarse, spre Charlie, acesta o privi foarte ciudat.

-Taman bine că ei sunt la distanță, imediat ai lăsat jos garda când te-ai uitat spre el. Va trebui să fii mai atentă dacă vrei să-l convingi pe ticălosul ăla că ai terminat cu Simon. Portia îl îngheță cu o privire, apoi pufni în râs, prinzându-l de braț, rezemându-se de el.

-Ești atât de ciudat! Charlie pufni:

-Nu este nevoie să exagerezi. Presupunem că trebuie să fim doar credibili.

Portia zâmbi, cu farmecul ei firesc. Ținând capul sus, porni pe cărare, mergând foarte aproape de Charlie, atârnată de brațul lui. Imediat ce nu mai putură fi văzuți de pe terasă, el profită de ocazie și-o instruiască asupra felului în care-i putea încuraja pe bărbații ca el.

-Important este să te agăți de fiecare cuvânt pe care ți-l spun ei, cu ochii mari.

De parcă ar rosti numai vorbe de duh....

Charlie își însoți vorbele cu un gest al mâinii.

-Ovidiu? El clipi de câteva ori.

-Mă gândeam la Byron sau Shelley,dar dacă ai pomenit de Ovidiu...Se încruntă. Știe Simon ce gusturi stranii ai? Ea începu să râdă, strângându-l de braț. Dar scapără din ochi. Ajunseseră la templu. Apucându-l de mână, ea îl urmă pe trepte.

-Vino să vedem priveliștea.

Străbătură zona pardosită cu marmură spre celălalt capăt și priviră în depărtare.

Charlie stătea foarte aproape de ea. După un moment, își plecă încet capul, murmurând:

-Știi, niciodată n-am putut înțelege, numai Dumnezeu știe, ești destul de atrăgătoare, dar... Te rog să nu te repezi la mine, mă sperie ideea de a-mi lua anumite libertăți cu tine. Ea începuse să râdă. Uitându-se înapoi, întâlni privirea ușor batjocoritoare a lui Charlie.

-Nu contează. Fără îndoială este vina lui Ovidiu. Auziră pași pe cărare. Se întoarseră, despărțindu-se, cu un aer aparent vinovat. Simon o conducea pe Lucy Buckstead pe trepte. Portia își simți propria-i reacție, de parcă toate simțurile ei s-ar fi îndreptat spre el, concentrându-se asupra lui, privindu-l doar pe el, tocmai pentru că se apropiase. Charlie fusese mult mai aproape, dar prezența lui n-o afectase în vreun fel. Iar Simon, numai pentru că se afla în apropiere, îi accelerase pulsul. Amintindu-și comentariile lui Charlie, abordă o mină indiferentă.

Lucy îi observă. Zâmbetul îi pieri.

-O, n-am vrut să vă întrerupem.

-Așa este, întări și Simon. Deși se pare că discuția vă fascina. Care era subiectul? Pusese întrebarea pe un ton rece, inchizitorial. Portia îl sfida.

-Ovidiu. Buzele lui se arcuiră ușor disprețuitor.

-Ar fi trebuit să-mi închipui. Ea îi oferise ocazia, știind cum va reacționa. Știa că era o șaradă, dar disprețul lui o duru. De aceea, i se păru mult mai ușor să-i întoarcă spatele, să-l ia pe Charlie de braț.

-Ne-am bucurat de priveliște. Vă lasăm acum pe voi să vă desfățați. Biata Lucy era vădit jenată. Charlie păstrase un aer ușor șagalnic, dar, când se îndreptară spre pajiște, răsuflă ușurat. Privi înainte.

-Nu știu dacă pot s-o fac. Ea îl prinse de braț.

-Trebuie, alternativa este mai rea. Se întoarseră spre pajiște, la terasă, la restul invitaților, încercară să păstreze și să desfășoare mai departe șarada de-a lungul întregii zile. După ce făcu acest prim pas, Portia se strădui să-l trateze pe Simon nu așa cum obișnuia, ci să-l respingă, să-l dezamăgească. Nu-i era ușor. Nu putea să-l privească în ochi, nu-și lua privirea de pe buzele lui strânse, dure.

Atitudinea lui rece,dezaprobatore,o ajuta pe o parte,dar o rănea,pe de alta. Chiar știind că era o prefăcătorie,lumea iluziilor era cea în care se aflau acum.Și în această lume,comportamentul lor o amenința pe ea,ca și pe el,și relația lor. Ea reacționa la această amenințare pe care o simțea,chiar dacă,poate,nu era reală.Inima i se contracta dureros.Când se lăsă noaptea și lumea se retrase, atitudinea ei,scutul pus între ea și restul lumii,era deja deteriorat.Dar ceilalți observaseră și chiar crezuseră,li se citea în priviri.Iar asta conta,își spuse ea sucindu-se și răsucindu-se în fața șemineului din camera lui Lady O. Chiar și aceasta o privea mai distantă și mai rece ca de obicei,de parcă ar fi știut prea multe,pentru a mai putea fi dusă de nas,dar nu făcu nici un comentariu.O urmărea cu mare atenție.Acum,în partea cealaltă a camerei,bătrâna doamnă sforăia încet.Ceasurile din casă începură să bată.Era ora douăsprezece.Miezul nopții.Ceilalți erau culcați de acum,dormeau duși...Iar ea închise ochii,dorind să facă același lucru.Dar nu putea.Nu-și putea domoli neliniștea din suflet. Totul era irațional,emoționant,dar și foarte real.Respiră adânc,simțind o greutate pe suflet,care nu-i dădea pace,de când fusese la templu. Începu să bombăne,aruncă la o parte așternuturile și se ridică.Își lăsase afară rochia pentru a doua zi.Se îmbracă,se mai controlă o dată,se încălță,își puse ciorapii în buzunar,mai aruncă o privire spre patul în care sforăia Lady O,și ieși.

Simon stătea în fața ferestrei,cu un pahar de brandy în mână,doar în vestă.Privea spre grădină și încerca să nu se gândească la nimic.Să se liniștească.Să ignore temerile,neliniștile pe care le simțea.Nu erau întemeiate,dar totuși...Ușa se deschise.Se întoarse chiar când intră Portia.Îl zări.Încercă să-i vadă chipul prin întunericul din cameră,apoi veni spre el.

-Am crezut că te-ai culcat.El o privi și mai mult simți decât observă nesiguranța ei.

-Nu te așteptam,nu mi-am imaginat că vei veni.El mai ezită o clipă,apoi puse paharul pe pervaz și întinse brațele spre ea.Portia i se cuibări la piept.

O prinse în brațe.Ea îl luă pe după gât,buzele li se întâlneau,se contopiră,trupurile li se apropiară.Timp de un minut,sărutul lor reprezenta salvarea într-o lume devenită brusc periculoasă.Ea oftă,când se termină sărutul,el ridică încet capul.

Portia își așază apoi capul pe umărul lui.

-Mi se pare îngrozitor.Cum a putut Kitty să facă asta? Chiar dacă nu era serios... Se cutremură și-1 privi.Mă face să mă simt efectiv rău.El izbucni într-un râs ciudat,brusc.

-Scenariul nu prevede nimic nici pentru stomacul meu.

Simțind-o lipită de el,zveltă,vibrantă,caldă,plină de viață sub mâinile sale,cu sânii lipti de pieptul lui,cu coapsele lipite de ale lui,cu pânțele atingându-i sexul în erecție prin simpla ei apropiere fizică se liniști.Faptul că era a lui îl liniști,prădătorul din el se lăsă jos,gata să toarcă,asemenea unei feline.El îi mângâie spatele,simțind răspunsul ei imediat.Îi zâmbi.

-Mai bine mergem în pat.

-Hmm...Portia îi întoarse zâmbetul,se întinse și-l sărută.Ar fi mai bine...Este singurul mod în care mai putem dormi un pic.El începu să râdă,simțindu-se dintr-o dată foarte bine.Amintirile neplăcute ale zilei pieriră,lăsându-l să respire liber,să trăiască,să iubească din nou.S-o iubească pe ea.

Portia se lăsă condusă spre pat,și el o lăsă să-și scrie propriul scenariu.Simon îi dădu tot ce-și dorise și chiar mai mult,chiar dacă nu știa sigur dacă ea înțelegea acest lucru.Dacă ea ghicea,sau văzuse,ori înțelesese cât o iubea.

Dar aceasta nu mai conta acum.Ce simțea era chiar acolo,prea real,prea puternic,prea mult o parte din el,ca să mai poată nega.Cât despre ea...N-ar fi vrut ca ea să se afle aici în seara aceea,împărțind acele momente,dacă n-ar fi simțit în inima sa în același fel.Din nou,el nu își putea spune dacă ea chiar înțelegea.

Era pregătit să aibă răbdare.Se întinse pe spate,urmărind-o pe Portia urcându-se deasupra lui,folosindu-și trupul pentru a-l mângâia,a-l alina,și bucurându-se efectiv,zgomotos,de fiecare secundă.Îi prinse mâinile,trăgându-l în jos și se bucură de ea,apoi se trase înapoi pentru a o privi,în timp ce ea atingea paroxismul orgasmului,absolut convins că nu văzuse nicicând,în viața sa,o priveliște mai splendidă.Singurul lucru,din ceea ce a urmat,care l-a făcut să se simtă și mai minunat,s-a întâmplat atunci când ea s-a destins sub el,moleșită,satisfăcută,iar el și-a împlântat spada în teaca ei și a simțit-o zvâcnind,apoi mișcându-se și venind către el,în timp ce o pătrundea,mai adânc,mai puternic,cu fiecare izbitură.Și apoi au ajuns acolo unde își doriseră să fie,pe piscul pe care au vrut să-l atingă.Fericirea îi copleșise,extazul le luase mințile.Nimic în urmă,nimic înainte...doar inimile contopite a doi îndrăgostiți.

Pasiunea îi cuprinsese pe amândoi.Se prăbușiră,moleșiți,și adormiră îmbrățișați.

Despățirea a fost mai grea.Au simțit-o amândoi din plin.Se luptară să scape din acele legături,care-i făcuseră prizonieri pe amândoi,cu mai multă putere decât se așteptaseră,cu mai multă forță decât și-ar fi închipuit.La ivirea zorilor,Portia se strecurase din camera lui singură,iar Simon rămăsese să se gândească la cele întâmplate în ultimele ore,la ceea ce însemnau acestea,pe ea și pentru el.

Ceasul de pe șemineu ticăia ușor.Când se facu șapte,el oftă.

Cu părere de rău,dădu deoparte,cât mai adânc în minte,gândurile,încercând să nu lase în vreun fel ca tot ce împărțea cu ea să fie afectat de ceea ce vor fi obligați să facă sau să spună în timpul zilei.Orice li s-ar fi impus să facă.

Dădu la o parte păturile,se ridică și se îmbracă.

Charlie se afla deja în salonul unde se servea micul dejun,când apăru Simon.Mai erau acolo și James,Henry și tatăl lor.Simon îi salută pe toți,apoi privirea îi zăbovi asupra lui Charlie,care se așezase în fața lui James.Sosi și Lucy Buckstead,apoi Portia.Strălucitoare,veselă,fermecătoare,zâmbindu-i lui Charlie. Pe Simon îl ignoră.Se așeză lângă Charlie,cu care începu o conversație despre cunoștințele lor comune din oraș.Simon o urmărea cu o privire dură,necruțătoare.James îl privi,apoi se uită la Charlie și la Portia.După o clipă,își întoarse capul spre Simon,întrebându-l ceva despre cai.

În timpul dimineții,"întepăturile" pe care și le adresau deveniră și mai usturătoare,mai precis dirijate,iar neînțelegerile dintre ei trei tot mai evidente.

James încercă să intervină,să-l salveze pe Charlie din această ciudată înfruntare. Toți au înțeles,au apreciat gestul,dar nu și-au putut permite să se amuze pe seama lui.Realizând cu câtă dificultate,atât Simon cât și Charlie,respinseseră ajutorul lui James,Portia ridică nasul sfidătoare,îl umili prin atitudinea ei,dar cu privirea cerându-și iertare,parcă,rugându-se ca planul ei,planul lor,să dea roade. Tot așa de bine ar fi putut să-l palmuiască de față cu toți.Cu o figură împietrită,James se ridică și plecă.Privirile celor trei se întâlniră,apoi răsuflară toți,cu ușurare,și își continuară șarada.

Dar devenea din ce în ce mai dureros.În timpul prânzului,Portia se simțea fizic bolnavă.O chinuia o durere de cap,dar refuză să-i lase singuri pe ceilalți.

Stokes nu prea era de văzut.Din toate punctele de vedere ziua era potrivită pentru ceea ce-și propuseseră.Cu un cadavru în casă,nimeni nu se aștepta să fie distrat,să călărească,sau să joace cărți.Astfel,întreaga casă participă la mica lor dramă.Dacă ei își jucau bine rolurile,planul nu putea să dea greș.Din nou se așeză lângă Charlie.Străduindu-se să pară veselă,îi captă atenția,răsplătindu-l cu cel mai minunat zâmbet.De partea cealaltă a mesei,Simon,neobișnuit de tăcut, urmărea scena cu un aer dușmănos,amenințător.Mai mult decât orice altceva, expresia sa de bărbat care-și înăbușă reacțiile și încearcă să-și înfrâneze o pasiune nefericită se insinua în atmosfera casei și-i afectă pe toți.

O dată,când Portia se amuză teribil la o glumă a lui Charlie,Lady O vru să zică ceva,deschise gura,apoi o închise la loc.Se uita în farfurie,vânând boabele de mazăre.Îi aruncă o privire feroasă,dar reuși să nu-i spună nimic.

Portia întâlnește privirea lui Charlie, înclină abia sesizabil din cap și își continuă „jocul”. Când se ridică de la masă, tâmpile Portiei zvâcneau. Lordul Netherfield îl fixă cu privirea pe Charlie, și-i ceru să-i vorbească între patru ochi. Charlie se uită la Portia, cu o expresie de panică în priviri. Nu se așteptaseră la intervenția lordului și nu-și făcuseră un plan pentru o astfel de situație.

Portia se sili să pară veselă.

-O, dragul meu, domnul Hastings era pe punctul de a-mi ține companie la o plimbare în grădină, zise ea agățându-se de brațul lui Charlie, cu toate că se ura pentru ceea ce trebuia să facă. Lordul Netherfield o privi dezaprobat:

-N-ai putea găsi pe altcineva care să te însoțească, poate una dintre doamne?

Charlie o strânse de braț. Portia se mai sili o dată să zâmbească, în pofida durerii cumplite de cap, și răspunse:

-Sunt prea tinere pentru asta, dacă înțelegi ce vreau să spun. Lordul Netherfield clipi des. Înainte să-i poată răspunde, Lady O se ridică și-l împunse cu bastonul.

-Lasă-i să facă ce vor! Spusese asta pe un ton neobișnuit de scăzut. Folosește-ți mintea, bătrâne. Au pus ceva la cale. Îl privi cu ochii ei negri. Au alcătuit un plan împreună, iar noi trebuie să stăm deoparte, să-i lăsăm să încerce.

-Oh! Expresia bietului Lord Netherfield suferi mai multe schimbări, pe măsură ce recepționa informațiile lui Lady O. Clipi des. Înțeleg.

-Bine faci. Lady O îl apucă de braț. Mai bine m-ai conduce pe terasă. Să șchiopătăm împreună, să lăsăm terenul liber acestor tineri. Apoi, după ce îi făcu un semn cu ochiul, adăugă: Să urmărim, să vedem ce-au pus la cale.

Portia și Charlie rămăseră printre ultimii. Răsuflară ușurați, lăsându-i pe cei bătrâni să iasă pe terasă, apoi îi urmăriră, siguri că Simon observase schimbarea, din locul în care se afla. Chiar și la distanță simțeau ceva din încordarea lui. Coborâră treptele terasei și de acolo ajunseră pe gazon. Se plimbau încet, dar era evident că lui Charlie îi cam scăzuse entuziasmul. Când încercă să riposteze unei replici cu care-l tachina ea, Portia îl prinse cu nădejde de braț lipindu-se de el, conștientă că, deși fizic erau foarte aproape, nu era nimic între ei, poate doar o prietenie și ceva încredere. Din fericire, asta le era de ajuns să continue șarada. Cu condiția ca nici unul dintre ei să nu se trădeze. Aplecându-se mai mult spre el, îi șopti:

-Hai să mergem la lac, dacă nu este nimeni pe acolo, ne-am putea pierde în pepiniera de pini, să ne odihnim o vreme. După cât ne-am străduit până acum, ar fi păcat să ne poticnim, nu ne-o vom ierta niciodată. Charlie se însufleți brusc:

-Bună idee! Schimbă direcția, luând-o spre lac. Charlie ridică din umeri: Simon ne urmărește, îi simt privirea. Portia îl privi, gândind pentru sine că era un tip prea sensibil.

-Presupun că ne va urma.

-Sunt sigur că așa va face. Afirmația lui, rostită pe un ton trist, o făcu să-1 privească lung.

-Pot afirma că sunt cel mai puțin fericit în situația asta, și asta în ciuda faptului că vă chinuiască pe amândoi. Portia se încruntă, dar își urmară drumul pe cărarea care ducea la lac.

-Nu te poți gândi la mine ca la una dintre doamnele căsătorite cu care te-ai aflat vreodată?

-Tocmai asta este problema. Astfel mă gândesc la tine, numai că tu chiar ești soția lui. Și este o mare diferență. Nu-mi place să mă confrunt cu un soț gelos.

-Dar el nu este soțul meu.

-O, chiar așa? Charlie ridică din sprâncene. Nu s-ar spune, după comportamentul lui, sau al tău. Și am ceva experiență. El lăsă privirea în jos, așa că nu-i observă zâmbetul.

-De fapt, continuă Charlie cu o grimasă, cred că tocmai acesta este motivul pentru care planul nostru ar putea să meargă. Se aflau la mare distanță de casă și nu mai era nimeni prin jur, așa că i se păru că poate vorbi fără rețineri.

-Chiar crezi că va reuși planul nostru? El îi zâmbi, ridicându-i bucla de păr, pe care vântul i-o adusese pe față. Trebuia să păstreze aparențele.

-Henry este foarte abătut, tot din cauza noastră. James s-a retras, dar nu ne scapă din ochi. Desmond... este mai tăcut, dar acum, când s-a retras Winifred, are foarte mult timp liber și se încruntă spre noi.

-Se încruntă! Nu ne urmărește doar?

-Se încruntă, repetă Charlie. Dar n-aș putea spune din ce motiv, nu-1 cunosc prea bine.

-Și Ambrose? Charlie se schimbă la față.

-Nu l-am văzut acordându-ne prea multă atenție. El este singurul care a avut o realizare în ultimele zile. L-a atras pe domnul Buckstead de partea cauzei lui, și pe domnul Archer, deși acesta este afectat de moartea fiicei sale. Ajunseseră la cărarea care o lua spre lac, și, când înaintea lor apăru și cea care ducea la pepiniera de pini, Portia îl prinse de braț.

-Privește înapoi, vezi pe cineva? Charlie se întoarse și se uită spre pajiștea dinspre casă.

-Nu este nimeni, nici măcar Simon.

-Foarte bine. Vino! zise Portia care-și prinsese rochia cu mâna și o luase pe cărărița îngustă. Charlie o urma îndeaproape. Ne va găsi el.

Și așa se întâmplă,dar nu fără un moment de panică.

Presupusese c-o luaseră spre casa de vară.Când ajunsese acolo și o găsi goală...

Îndreptându-se spre pepinieră,Simon observă rochia albastră a Portiei printre copaci.I se luă o greutate de pe piept.Inspiră adânc și porni mai departe,pe covorul de ace de pin,care scârțâiau sub picioarele lui.

Reuși să treacă peste ce simțise,când ajunsese la casa de vară și privise fotoliile goale și sofaua...Nu mai simțise gelozia până în acest moment,dar acum era conștient că era gelos pe Portia.Nu,nu va fi un soț cu care ea să poată trăi ușor.

Portia trebuia să se gândească de două ori înainte să-1 accepte.O bănuială i se furișă în suflet:atunci când se punea problema viitoarei lor căsătorii,ea vedea lucrurile mai clar decât el.Îi zări.Charlie se sprijinise de un copac,Portia de altul, față în față,cu capul dat pe spate,cu ochii închiși.Făcu repede câțiva pași mari, pentru a-i ajunge.

-Ce naiba faceți aici? Încercă,totuși,să-și controleze glasul.Portia deschise un ochi și-1 privi.

-Ne odihneam.Închise ochiul din nou,apoi se îndreptă de spate.

-Charlie era epuizat.Și eu.Aveam nevoie de o pauză.El se încruntă.

-Dar de ce tocmai aici? Ea oftă,întoarse capul și deschise ochii.Apoi lăsă privirea în jos.

-Acele de pin.Te-am auzit venind,de departe.Nimeni nu se poate furișă până aici.Charlie se îndreptă și el.

-Acum,că m-ai trezit,n-ai vrea să stăm jos? Cu o plecăciune exagerată,o conduse pe Portia la o bancă scundă aflată la marginea luminișului.Când ea îl privi,el adăugă: Putem sta,așadar? Simon o privi și,văzându-i expresia feței,îi zâmbi, pentru prima dată de când se despărțiseră,de dimineață.

-Nu este obișnuită să fie tratată cu atâta grijă.De fapt,nici nu sunt sigur că este de acord.Ochii ei scânteiară.Redevenise Portia de altădată.Ridică nasul,sfidător, bombăni ceva,dar se așeză.La fel și ei,încadrând-o.Minutele treceau și ei se relaxară în tăcere,bucurându-se de verdele copacilor,de liniște.Se desfătără de acea liniște ca de o poțiune magică,menită să le dea putere pentru ceea ce urma.

Soarele îi privea printre copaci,când,în cele din urmă,Simon se ridică.Ceilalți doi îl priviră.Le observă lipsa de entuziasm și făcu o grimasă:

-Mai bine am repeta ultimul act.

Spectacolul lor începu în salon,înainte de masă.Portia sosi ultima.Arăta superb, în rochia ei verde,de mătase.Se opri în prag cu capul ridicat,scrutând adunarea.Privirea ei se opri asupra lui Simon.Îl studie cu răceală,indiferentă.

Aproape cu dispreț. Apoi se uită la Charlie și privirea i se împlânzi, ba chiar îi zâmbi acestuia. Ignorându-l pe Simon și pe ceilalți, se îndreptă spre el.

Charlie îi întoarse zâmbetul, dar cu ochii la Simon. Din expresia ciudată a privirii sale, în clipa în care Portia veni și-i oferă brațul, deși o făcuse cu oarecare precauție, ca pentru a se retrage de restul celor prezenți, din stângăcia cu care făcu asta, ea lăsa impresia că își pregătise și un rol secundar în schema ei destul de transparentă. Schema ei de a-l lovi pe Simon, să-l facă gelos, sau să-l pedepsească pentru vreo omisiune sau pentru că depășise niște limite, nimeni n-ar fi putut ghici. Indiferent care ar fi fost cauza, toți îi recunoscuseră intențiile. Începu să râdă, să-l lingusească, să-l țină lângă ea pe Charlie, să-l vrăjească din priviri. Să flirteze cu el. Simon și Charlie o instruiseră o oră întregă.

Recunoscând că erau niște experți, ea le urmă sfaturile. Nu se simțea în largul ei, dar amândoi insistaseră că șarada trebuia continuată. Portia conversa veselă, aruncându-i ocheade și lui Desmond, care umbla de colo-colo și lui Ambrose, care li se alătură mai târziu, în tot acest timp ținându-l strâns de braț pe Charlie. Simon se afla într-un grup cu Lucy, Drucilla și James, privindu-i din când în când, cu ochi întunecați. Nu era într-o dispoziție prea bună, după părerea celor din jur. Iar acum nici nu mai încerca să se prefacă, de parcă ar fi fost gata să explodeze de furie, de gelozie, în timp ce-i privea pe cei doi.

Winifred fu cea care începu:

-Spune-mi, domnișoară Ashford, pleci mâine spre casa fratelui dumitale?

Era foarte greu de răspuns la cea mai dură întrebare pe care Winifred o putea pune. Portia îi ceru iertare în gând, în timp ce zâmbetul ei se accentua:

-De fapt... Îi aruncă o privire lui Charlie, ridică dintr-o sprinceană, apoi se uită la Winifred: S-ar putea să mă duc câteva zile la Londra. Să am grijă de casa din oraș a fratelui meu, de problemele de acolo. Desigur, continuă ea, cu un aer ușor amuzat, pentru a sublinia minciuna pe care voia să-o spună, nu prea ai ce face în iulie în oraș, ba chiar cred că voi fi în toane foarte proaste. Apoi îl privi pe Charlie.

-Cred că și dumneata te întorci în oraș, nu-i așa? Implicarea ei era mai mult decât evidentă. Winifred fu atât de șocată, încât suspină adânc, părând foarte nefericită.

Desmond ridică o sprinceană în semn de dezaprobare. Ambrose părea plictisit.

-Doamnelor, masa este servită. Niciodată nu primise Portia aceste cuvinte cu mai multă bucurie. Nu știa ce ar fi spus ceilalți, dacă momentul s-ar fi prelungit, cum ar fi replicat Charlie, ce reacție ar fi trebuit să aibă ea... Dar, slavă Domnului, că apăruse majordomul. Desmond îi oferă brațul său lui Winifred. Ea îl privise, apoi își așezase brațul pe al lui și se lăsase condusă în salon. Portia îi urmă, la brațul

lui Charlie. Acesta o strânse ușor de mână, când ea, fixându-i pe Desmond și Winifred și rugându-se în gând ca ucigașul să nu fie el, uită să-și mai joace rolul. Încercă să-și transforme greșeala în avantaj. Când trecură în sufragerie, îi aruncă o privire atotștiutoare:

-Cred că aștepți să primești prea mult. Dar zâmbetul ei, care însoțea aceste cuvinte, semăna cu o invitație ca el să ceară cât voia de mult. În timp ce-și ocupau locul la masă, mulți dintre invitați observară asta.

Surorile Hammond își recăpătaseră exuberanța tinerească. În perspectiva de a scăpa repede din acel loc, și datorită faptului că incidentul cu vasul de piatră fusese considerat un simplu accident, își reveniseră, și acum glumeau vesele cu Oswald și Swanston, un joc inocent, care aruncă o lumină defavorabilă asupra mașinațiunilor Portiei. Aceasta îi era recunoscătoare lui Lady Glossup, care încercase să separe părțile rivale reducând considerabil posibilitatea unui nou conflict. Portia fusese așezată la un capăt al mesei, Simon la mijloc, iar Charlie la capătul opus, pe aceeași parte, pentru ca să nu poată schimba nici măcar o privire cu ea. Ignorând privirile întunecate ale lui Simon, Portia începu să converseze cu vecinii de masă, domnii Archer și Buckstead, care erau cel mai puțin conștienți de farsa care se juca sub nasurile lor. Când se ridicară doamnele, li se alătură și ea, cu o expresie de mulțumire pe chip. Dar, când îl văzu pe Simon, care se ridicase ca toți ceilalți domni, pentru ca ele să poată părăsi salonul, îi întâlni privirea rece. Nu privi în altă parte. Deliberat, când veni spre Charlie, ridică mâna, aranjându-i părul la spate, pentru ca mai apoi să-i zâmbească lui Simon, care era deja furios. Lăsând mâna în jos, se întoarse și ieși maiestuos din încăpere, cu capul sus.

Majoritatea celor prezenți observară gestul ei. Lady O o privi printre gene, dar nu comentă în vreun fel. Se mulțumi doar să o urmărească.

Celelalte doamne păreau interesate de ce se întâmplă sub ochii lor, dar, dată fiind situația, nu se amestecară în vreun fel. Flirtul nu era considerat un delict în înalta societate. Doar amintirea lui Kitty le mai reținea pe doamne de la a comenta ce se petrecea sub ochii lor. Cu toate acestea, Portia nu mai comise nimic care să merite oprobriul lor. Se comportă normal, cu grația-i obișnuită, așteptând ca domni să li se alăture. În seara aceea, ultima pe care o mai petreceau împreună, ar fi fost nepotrivit, dacă domni s-ar fi eschivat, indiferent din ce motiv. Ei vor veni, destul de devreme chiar. Vor fi prezenți ca martori ai penultimului act din „parada” lor. Pe măsură ce treceau minutele, Portia se simțea tot mai încordată.

Încercă să nu se gândească la ce va fi, dar fără succes. În cele din urmă, ușa se deschise și apărură domni. Lordul Glossup era primul, urmat de Henry. Simon venea după ei, alături de James. O căută imediat cu privirea.

După cum stabiliseră, Charlie îl urma. Cu privirea asupra lui Charlie, figura i se luminează de încântare. Îi zâmbi, se ridică, îndreptându-se spre el. Simon făcu un pas într-o parte, blocându-i trecerea. O apucă de cot și o întoarse spre el:

-Aș dori să-mi acorzi câteva minute din timpul tău! Fără întrebări, fără comentarii. Portia reacționa. Încercă să-și elibereze cotul și clipi des, când el strânse mai tare și degetele i se înfipseră în carne. Cu capul sus, ea îi înfruntă privirea-pe cât de războinică, pe cât de provocatoare era necesar să fie.

-Cred că nu. Simți cum Simon își pierde cumpătul-îi simți furia ridicându-se precum un val și spărgându-se de ea.

-Adevărat? Se mai controla încă. Cred că te înșeli. Chiar dacă știa scenariul, și știa ce va face el, tot se simți șocată, când el o trase spre fereastră, continuând s-o strângă de braț și se îndrepta spre terasă, luând-o cu el. Portia fu obligată să îl urmeze pentru ca Simon să n-o tragă cu forța. Ar fi putut să se împiedice, să cadă. Nu fusese niciodată silită-fizic-să facă ceva până atunci. Simți că obrajii îi ardeau. El deschise ușa și o scoase afară, până ce trecură de ferestrele salonului.

Un loc unde să nu poată fi auziți. Stabiliseră că o dată ce hotărâseră scena ca atare, nu-și mai puteau permite să n-o joace conform scenariului.

Reuși să-și recapete ritmul respirației.

-Cum îndrăznești? Imediat ce consideră că nu mai puteau fi văzuți, ea se opri, luptându-se cu el. Simon o eliberă, o privi lung observând că era să-și piardă cumpătul la fel ca ea.

-Să nu îndrăznești să mă dojenești. Făcu un pas înapoi, amintindu-și scenariul.

Ridică bărbia. Nu-ți aparțin ca să-mi dictezi, nu sunt a ta. Portia nu-și imaginase ce va declanșa duritatea lui, dar așa se întâmplă. Simon se apropie. Ochii lui albaștri aruncau flăcări, privirea îi era tăioasă.

-Și cu mine cum rămâne? Furia din glasul lui o izbi imediat. Sunt o jucărie, pe care o poți arunca oricând? Vreun câțel, pe care îl mângâi, apoi îi dai cu piciorul, când te-ai săturat de el? Privindu-l în ochi, ea se pierdu. Inima i se strânse, realizând că Simon dăduse glas temerilor sale reale, de parcă se temea să nu fie părăsit cu adevărat. Inima i se înflăcăra de dorința, de nevoia, de a-1 asigura de dragostea și devotamentul ei. Se folosi de voința pe care o mai avea, pentru a-1 țintui în continuare cu privirea, ridică sus capul, până când începu să o doară spatele, și-i replică:

-Nu este vina mea că interpretezi lucrurile greșit, că poți crede că nu te mai iubesc. Ridică vocea. Sfidător. De fapt, nu ți-am făcut nici o promisiune.

-Ha! exclamă el. Tu și promisiunile tale!

Simon o privi deliberat din cap până în picioare, apoi privirea i se întoarse asupra

chipului ei. Gura i se curbă batjocoritor. Nu ești decât o frivolă!...

Ochii ei aruncară flăcări. Îl palmui. Chiar dacă intenționase s-o întărate, Simon fu șocat. Rănit.

-Iar tu un bătăran insensibil! Vocea ei tremura. Pieptul i se umflă, când trase aer. De ce m-am încurcat cu tine... nu pot crede că mi-am pierdut vremea! Nu vreau să te mai văd sau să-ți mai vorbesc vreodată!

-Nu mă deranjează dacă nu vom mai schimba un cuvânt toată viața. Portia îl înfruntă. Se lăsară conduși de propriile lor temperamente vulcanice, roșiră, dar nu se implicară cu adevărat. Își jucau doar rolul. Și totuși... Trăgând aer în piept, Portia lăsă privirea în jos.

-Nu mai avem ce ne spune. Nu vreau să te mai văd niciodată!

Simon simți cum i se încleștează maxilarele.

-Și eu sunt fericit să-ți promit același lucru! Apoi, după ce rosti cuvintele acestea, mai adăugă pentru a părea foarte credibil: Vei face același lucru, sper!

-Va fi plăcerea mea! La revedere! Portia se răsuci pe călcâie și se năpusti spre terasă. Pașii ei apăsați indicau că nu se afla într-o stare prea bună.

El trase aer adânc, luptându-se cu dorința de a porni după ea. Știa că luna își arunca umbrele de-a lungul terasei și că oricine i-ar fi urmărit din salon ar fi văzut că Portia plecase singură, fără el.

-Ajunse pe pajiște și o luă spre cărarea care ducea la lac. Se întoarse și se îndreptă spre terasă, trecând de ușile de la salon, care erau deschise așa cum le lăsase el. Fără o privire la stânga sau la dreapta, se îndreptă spre grajduri.

Se rugă în gând să aibă timp s-o ajungă, înainte ca asasinul s-o prindă din urmă.

CAPITOLUL 17

Portia porni cu pași mari spre lac. Se imaginase mergând astfel, ca și când ar fi fost neliniștită, dar tumultul emoțiilor ce o încercau era real. Frivolă! Acest cuvânt nu fusese în scenariul pe care-l repetaseră. Nici faptul că ea îl palmuise.

El o făcuse deliberat. Putea să înțeleagă motivul, dar nu avea să-l ierte prea ușor.

O duruse acuzația lui. Obrajii îi ardeau încă. Duse mâinile la față, încercând să-și potolească fierbințeala. Încercă, cu disperare, să se concentreze asupra drumului, asupra motivului pentru care se afla aici, pentru care închipuisem acea ceartă oribilă. Stokes accentuase faptul că asasinul se va apropia de ea, doar dacă o va vedea singură într-un loc potrivit, în care s-o ucidă și apoi să scape neprins.

Nimeni nu va crede că ea ar putea fi atât de nechibzuită, încât să cutreiere prin grădină, singură, pe întuneric, decât dacă avea un motiv întemeiat pentru care s-o facă. Ba chiar mai mult, nimeni nu va crede că Simon îi va permite s-o facă, dacă

nu avea și el un motiv la fel de puternic. Asta dacă, după cum remarcase Charlie, nu se întâmplase ceva îngrozitor care să-l oprească s-o supravegheze.

Era obiceiul lui, pe care nu și-l ascunsese niciodată și pe care-l observase toată lumea. Până când Charlie nu făcuse această observație, nici ea nu se gândise la comportamentul lui Simon și la felul în care îl interpretaseră ceilalți.

Se întrebă cum de fusese atât de oarbă. Își reaminti sieși că trebuia să fie foarte atentă din cauza ucigașului. Dacă planul lor reușise, acesta ar fi trebuit să fie pe urmele ei acum. Faptul că ea prefera să se plimbe pe această cărare era bine cunoscut, dar Stokes și Charlie o aleseseră și din alte motive: putea fi văzută din toate părțile, în special din cel în care se ascunseseră cei doi, veghind asupra ei. Simon era și el, desigur, implicat în acest plan, dar rolul lui era să se ducă mai întâi până la grajduri, apoi să se întoarcă. Blenkinsop stătea și el de pază, singura persoană căreia i se încredințase secretul. Simon ar fi vrut să împânzească grădina cu oameni de pază care să stea nemișcați în întuneric, însă argumentul că ucigașul, în timp ce o urmărea pe Portia, ar fi putut da peste vreunul din ei, zădărniciindu-le astfel planul, îl făcuse să renunțe.

Blenkinsop era un om de încredere, și, ca toți servitorii buni, nu apărea decât când era chemat. El avea sarcina de a supraveghea casa, urmărind fiecare bărbat care pornea spre lac. Portia ajunsese la marginea pajiștii și o luă pe panta spre lac.

Ridică încet capul, privind spre cer, apoi trase aer adânc în piept. Numai vremea nu ținea cu ei. Se adunaseră nori negri, care întunecau cerul în amurg.

Își continuă drumul în timp ce furia-i creștea, nici pe departe liniștită cum s-ar fi așteptat să fie, cu nervii încordați la maxim, tresărind la fiecare zgomot. Starea de tensiune produsă de discuția dintre ei nu trecuse. Se amplificase, făcând-o să se simtă nesigură, neliniștită. Presupuseseră că, mergând repede, va ajunge la lac înaintea ucigașului... Spera să nu fi scăpat din vedere detalii minore, ca acela, foarte plauzibil, ca ucigașul să fi plecat deja să cutreiere grădina, fiind astfel mult mai aproape de ea.... Din față se auzi un foșnet. Se opri, înfiorată... Un bărbat apăru brusc în față ei. Totul se petrecu atât de repede, că nici nu apucă să țipe. Duse mâna la gură, apoi scăpă un strigăt. Trase aer adânc... îl recunoscu pe cel din față ei. Observă că și el era la fel de surprins. Cel care stătea cu mâinile întinse a iertare era Arturo. Făcu doi pași înapoi.

-Iertare, domnișoară. N-am vrut să vă sperii. Portia respiră ușurată. Apoi se încruntă.

-Ce cauți aici? Reuși să nu ridice glasul. Doamna Glossup a fost omorâtă, știi asta! El nu se lăsă intimidat. O lămură încruntat:

-Am venit s-o văd pe Rosie.

-Rosie?

-Da, camerista. Suntem... buni prieteni. Ea clipi nedumerită.

-Dar... înainte... nu veneai la doamna Glossup? El strâmbă buzele.

-Aia? Ce să vreau de la una ca ea?

-Oh! exclamă Portia, încurcată, revizuiindu-și concluziile.

Observă că Arturo încă se uita încruntat la ea. Se îndreptă, ridicându-și capul:

-Ar fi bine să pleci. Făcu un gest cu mâna. El se încruntă și mai mult.

-N-ar trebui să vă aflați aici singură. A avut loc o crimă aici, ar trebui să știți asta.

Era ultimul lucru pe care și-l dorea: un alt bărbat care să vegheze asupra ei.

Arturo făcu un pas spre ea. Portia își lăsă capul spre spate, privindu-l printre gene.

-Pleacă! Arată spre poteca pe care venise el. Dacă nu pleci, o să țip și voi spune tuturor că tu ești ucigașul. Omul o privi lung, neștiind cum să reacționeze, apoi, bombănind, se dădu înapoi.

-Sunteți o femeie foarte agresivă.

-Asta pentru că am avut de-a face cu bărbați agresivi! Răspunsul ei păru să lămurească problema. Încruntându-se din nou, Arturo dispăru în tufișuri, zgomotul pașilor lui înfundându-se în iarbă. Se lăsă tăcerea, învăluind-o, ca o mantie. După ce mai trase o dată aer în piept, Portia porni repede înainte, întunericul părea greu de pătruns, dens. La un moment dat, tresări, cu inima bătând puternic, dar ceea ce o speriasse se dovedi a fi doar o umbră. Cu pulsul accelerat, ajunse în cele din urmă la punctul dincolo de care cărarea cobora spre lac. Se opri, pentru a-și recăpăta răsuflarea și privi spre lacul întunecat, tăcut, liniștit.

Ascultă, încordată, dar nu se auzea decât foșnetul frunzelor. Vântul nu era destul de puternic pentru a tulbura suprafața apei, care era opacă, netedă, și fără să reflecte nimic. Nu era nici un fel de lumină la stânga ei. Coborî panta, dorindu-și să fi îmbrăcat o rochie de culoare mai deschisă, galbenă sau bleu. Verdele rochiei sale se contopea cu întunericul. I se vedeau numai fața, brațele și umerii.

Privi în jos apoi lăsă șalul Norwich, de mătase, pe care-l purta pe umeri să-i cadă pe spate, deasupra coatelor. Nu trebuia să ascundă mai mult decât era necesar.

Ajungând la lac, o luă în direcție opusă casei de vară, pe o cărare care înconjura locul. Era cu nervii întinși, pregătită să reacționeze în cazul unui atac. Atât Charlie, cât și Stokes se aflau pe urmele ei. Simon se găsea și el, undeva, aproape. Gândul că nu era singură îi dădu curaj. Continuă să meargă înviorată, apoi mai încetini ritmul, pe măsură ce furia care o adusese până acolo se mai risipi.

Trecuse de cărarea spre pepinieră, dar era la oarecare distanță de casa de vară, când simți mișcare într-un tufiș. În piept, inima îi tresări. Se opri scrutând întunericul, așteptând...

-Eu sunt: îmi cer scuze că te-am speriat.Charlie! Portia îl privi exasperată,apoi lăsă ochii în jos,trăgând de șal de parcă i s-ar fi încurcat franjurii.

-M-ai speriat de moarte!Spusese aceste vorbe abia șoptit.El îi răspunse la fel.

-Eu am păzit partea asta,dar mi-a fost greu să ajung.Trebuie s-o iau acum spre pepinieră.Ea se încruntă.

-Nu uita de acele de pin.

-Nu voi uita.Simon ar trebui să fie dincolo de casa de vară,iar Stokes pe cărarea care duce spre casă,pe drumul către pepinieră.

-Mulțumesc.După ce-și mai scutură o dată franjurii șalului,ridică semeață capul și-și continuă drumul.Respiră profund,pentru a-și mai calma nervii încordați.

Vântul nu mai adia,noaptea promitea să fie liniștită,parcă în așteptare,asemenea lor...Cum ajunsese în fața casei de vară se opri,dar nu cu intenția de a intra.Cei care o păzeau nu aveau cum s-o vadă înăuntru,întorcându-se,își continuă drumul.Pășea hotărâtă,cu capul în jos,urmărind totul în jur pe sub gene.Își lăsase gândurile slobode,să cerceteze.Li presupuseseră că ucigașul va încerca s-o stranguleze-o armă ar fi făcut prea mult zgomot,prea ușor de găsit traseul,un cuțit ar fi făcut prea multă mizerie.Nu își imagina cu cine se va confrunta,mai precis cu care din cei patru suspecti.Mergând,avea tot timpul să se gândească.N-ar fi vrut să fie Henry sau James....Deși,dacă trebuia să aleagă pe unul dintre ei,James ar fi fost acela.El era cel pe care se aștepta să-1 întâlnească.

El avea puterea necesară.Hotărârea.Observase la el ceva ce numai la Simon mai văzuse.James era,după ea,cea mai sigură probabilitate.Desmond...Nu mai avusese de-a face de mult cu Kitty,schimbase tactica,evitând-o.Nu și-1 închipuia gata s-o ucidă,așa,dintr-o dată.Cât despre Ambrose,pe el nu-1 considera capabil de un astfel de gest.Nu prea vorbea-ea îl auzise și pe Charlie murmurând ceva,că era mult prea interesat de a urca pe scara socială,lucru cu care și ea fusese de acord.Ambrose era prea calculat,atent,concentrat doar asupra carierei,încât îi era greu să creadă că acesta ar recurge la crimă,doar pentru că ar fi fost acostat public și atât de direct de către Kitty...Era,pur și simplu,prea greu de crezut.

Mai rămânea James.Indiferent de ceea ce simțeau pentru el,știa că,dacă se va dovedi că el este autorul,Simon și Charlie nu-1 vor acoperi.Le va fi foarte greu, dar îl vor preda chiar ei lui Stokes.Codul de onoare le-ar fi cerut asta.

Ea înțelegea acest cod,chiar mai bine decât un gentleman.Fratele ei,Edward,cu câțiva ani mai mic decât Luc,nici măcar nu mai era pomenit în familie.Fiecare familie are mărul ei putred.Pe al lor îl înlăturaseră.Nu putea decât să spera ca familia Glossup să nu se confrunte cu vreun scandal de mari proporții.În fața ei se deschidea aleea care ducea spre casă.Înconjurase lacul...Fără a se întâlni cu

cineva.Oare mersese prea repede? Sau ucigașul o aștepta pe drumul de întoarcere spre casă?

Când ajunse în dreptul aleii își ridică privirea și văzu o siluetă profilându-se în întuneric.Stătea la rădăcina unui rododendron mare,cu coroana bogată.Dar acolo,frunzișul se rărea și ea-l putu vedea suficient de bine pentru a fi sigură.

Era Henry.Șocată,surprinsă,lăsă privirea în jos,continuându-și drumul ca și când nu l-ar fi zărit,cu gândurile răvășite.

Oare el fusese?Aflase că soția sa făcea presiuni asupra lui James,cu care rămăsese însărcinată? Aceasta fusese picătura care umpluse paharul?

Se înfiora de teamă,dar continuă să meargă.Dacă el era ucigașul,trebuia să-l atragă aici,pe terenul ei.Își continuă drumul.Rochia îi foșnea.Se îndrepta din nou spre pepinieră,cu nervii încordați și cu simțurile la fel,așteptând să audă pași în urma ei...Dar,cam la trei metri în față,un bărbat apăru brusc de pe una din multele alei,părând s-o aștepte,detașat,liniștit.Era Ambrose.La naiba! Strica totul!Îi zâmbi în timp ce se apropia.Ea se strădui să găsească o scuză plauzibilă pentru a scăpa de el.

-Am auzit cearta ta cu Cynster.Înțeleg că simți nevoia să fii singură,dar n-ar trebui să te plimbi pe aici.Portia se întrebă în gând ce anume din atitudinea ei îi făcea pe bărbați să vrea s-o protejeze.Încercând să ascundă iritarea produsă de apariția lui,se opri în dreptul acestuia și înclină din cap.

-Mulțumesc pentru grijă,dar chiar aș vrea să fiu lăsată singură.

El îi zâmbi,cu un aer ciudat,ocrotitor:

-Mi-e teamă,draga mea,că nu pot permite asta.Nu o apucă,totuși,de braț,mulțumindu-se doar să pășească alături de ea.Încruntându-se,Portia continuă să meargă,neștiind ce anume să facă.Trebuia să scape de el,căci nu-i putea spune că pususeră la cale un plan,în care ea era momeala și că el îi încurca planul....Că probabil ucigașul o urmărea,de undeva,din apropiere?

Pepiniera era la dreapta lor.Lacul întunecat și liniștit,la stânga.Ambrose se afla între ea și copacii întunecați.Își aminti de cuvintele lui Charlie.Probabil trecuseră de Stokes.Era tentată să se uite în urmă,să vadă dacă Henry mușcase momeala și vine pe pantă,dar rezistă tentației.În față se afla cărarea spre pepinieră.Se străduia să găsească un motiv ca să-l trimită pe Ambrose înapoi,spre casă,pe drumul acela...

-Trebuie să recunosc,draga mea,că nu te-am crezut atât de tâmpită,precum Kitty. Cuvintele rostite de Ambrose pe un ton calm,egal,o descumpăniră.Îl privi,dezorientată.

-Ce vrei să spui cu „atât de tâmpită precum Kitty”?

-Nu te-am considerat niciodată una dintre acele femei fără minte,cărora le place să asmuță un bărbat.Care-i tratează ca pe niște marionete,ale căror sfori le trag ele.El continua să meargă,cu capul în jos,evitând s-o privească,părând îngândurat și afectat de concluzia la care ajunsese.

-Așa s-a comportat biata Kitty până la sfârșit.Avea impresia că-i poate juca pe toți pe degete.Făcu o grimasă.Cine știe,poate asupra unora chiar avea putere,dar n-a știut niciodată s-o folosească într-un mod adecvat.În cele din urmă,ridică privirea.

-Am crezut că tu ești altfel,mai inteligentă.Îi întâlnești privirea și-i zâmbi.Nu că m-aș plânge,dar...Zâmbetul lui ciudat o făcu să simtă fiori de teamă.Convinsă acum că mergea alături de ucigașul lui Kitty.Că nu James sau Henry...

-Dar asta faci...Portia se opri.Se încruntă.Nu intenționa să mai facă nici un singur pas spre cărarea ce ducea la pepinieră,unde era întuneric și n-o mai putea vedea nimeni.Dacă nu te afli aici ca să faci comentarii impertinente privind comportamentul meu,atunci pentru ce ești lângă mine?

Se opri,întorcându-se cu fața spre el și cu spatele spre alea pe care doar ea îl zărise pe Stokes.Ambrose nu apucase să-l vadă.Acesta continua să-i zâmbească.

-Este foarte simplu,draga mea.Am venit să te reduc pe tine la tăcere.Cynster o să fie,evident,acuzat de uciderea ta.El a plecat la plimbare,ca și tine.După scena de pe terasă...Zâmbetul lui cinic se accentua.N-aș fi putut alcătui nici eu însumi un scenariu mai bun.Ridică mâinile și abia atunci ea observă că ținea ceva,ca o coardă,pe care-l răsuca în mâini.Apucă de ea cu ambele mâini și trase cu putere,luându-l pe nepregătite.Ambrose înjură.Încercă să scape de ea,dar nu reuși.Nu putea face asta fără să dea drumul corzii.Portia îl văzu pe Stokes,care apăruse brusc dintr-un tufiș și se îndrepta spre ei.

Cu un rânjel,Ambrose dădu drumul cordonului,dezechilibrând-o.Ea se clătină.El profită de ocazie și o apucă de șal,încercând s-o strângă de gât.

Portia nu mai stătu pe gânduri-nu avea timp.Își vârî mâinile sub faldurile șalului și înainte ca el să strângă,se aplecă în față,scoase șalul pe cap și se lăsă în jos.

Scăpând din „ștreang”.Se prăbuși la picioarele lui Ambrose,aproape de marginea lacului.Stokes alerga,dar Ambrose era prea aproape,cu același rânjel,cu șalul întins spre ea.Atunci ea zări suprafața lucitoare a lacului,și sări în apă.

Apa se închise deasupra capului său.Nu simți nimic sub picioare.Apa era rece,dar nu într-atât încât să-i taie respirația.Și-apoi vara târzie o păstrase caldă.Nu avea de luptat cu valuri sau curenți,așa că se ridică ușor la suprafață.

Privind spre mal,zări expresia uluită a lui Ambrose,apoi îl auzi pe Stokes.Îl văzu.Figura lui Ambrose era schimonosită de furie.

Portia începu să înoate.În spate se auzi o bufnitură și un „ Oh!”,în timp ce Ambrose se ciocnea de Stokes.Făcu un efort,înotând departe de mal cu oarecare greutate din cauza rochiei ude,până la o distanță sigură,apoi privi înapoi,spre cei doi.Charlie venea în ajutor.Henry alerga și el pe alee.Simon,care avusese aceeași intenție,se opri,văzând-o.Era pe malul lacului,supraveghind,așteptând să intervină.Charlie ajunsese primul și sări în ajutorul lui Stokes.Ambrose se bătea ca un nebun,și reuși să scape.Sări și el în lac.Cu inima zbătându-i-se nebunește, Portia vru să înoate mai departe,dar,văzându-1 pe Simon pe mal,așteptă.

Însă nu Simon era cel care se aruncase în apă!În timp ce privea realiză,ca și ceilalți,că Ambrose presupusese că acel lac nu era prea adânc!

Ambrose nu știa să înoate.Sau nu înota bine.După câțiva metri,se afla deja în pericol.Ea se ținea la suprafață,privind scena...Stokes și Charlie erau încă pe mal,cu mâinile în șolduri,respirând greu,urmărindu-1 pe Ambrose care se ducea la fund.Apoi mai apăru o dată la suprafață,împrăștiind stropi în jur,strigând:

-Ajutor! Mă înece! Ajutați-mă,ticăloșilor!

Stokes fu cel care-i răspunse:

-De ce am face-o?

-Pentru că mă înece.Voi muri!

-După cum se vede,ar fi cea mai bună soluție.Ne-ar salva pe toți de complicații.

Uluită,Portia se uita la Stokes.Nu se putea rezolva astfel problema,toată lumea trebuia să știe că Ambrose era ucigașul.Stokes își cunoștea,însă,omul.

Ambrose se scufundă din nou,apoi ieși la suprafață strigând:

-Foarte bine.Foarte bine.Eu am făcut-o! Eu am strangulat-o pe mica ticăloasă!

-Vorbești de doamna Glossup?

-Da,la naiba,despre ea vorbesc! striga Ambrose.Acum,scoateți-mă de aici!

Stokes se uită la Charlie,apoi la Henry,care li se alăturase.

-Ai auzit? Charlie încuviință.Când Henry realizează că întrebarea îl includea și pe el,făcu la fel.

-Foarte bine.Stokes se uită la Ambrose.Nu știu să înot.Cum îl scoatem?

Portia se înalță deasupra apei:

-Cu șalul meu.Acesta se afla pe mal,unde-1 lăsase Ambrose.Înfășurați-1,faceți un nod și va ajunge la el.Este de mătase,nu se rupe.Așteptă până când ceilalți îi urmară instrucțiunile.De undeva,ajunse până la ea glasul cuiva:

-Să nu îndrăzniți să-1 ajutați!Pentru prima oară,în ultimele ore,zâmbi.

Bucuros,așteptându-și salvarea,Ambrose calm și stânjenit,iși ținea capul deasupra apei pe când aceștia îi aruncau șalul.Prinse nodul și se atârna de el.

Teama și panica îi alungaseră puterea de a lupta.

Când îl traseră afară din apă, Portia se întoarse și înotă spre celălalt mal.

Unde o aștepta Simon. Nu-i putea vedea expresia feței, în timp ce privea spre ea, dar se simți ușurată și poate chiar mai mult. Zâmbind pur și simplu de fericire că era în viață-întinse mâinile spre el. El o prinse, așteptă ca ea să ajungă lângă mal, se aplecă și o scoase din apă. O prinse în brațe, strângând-o la piept.

Uitând că era udă și înfrigurată, o sărută puternic, apăsător, cu pasiune-cu disperare parcă, lăsând-o fără suflare. Când, în cele din urmă, el ridică încet capul, ea îl privi și nu avu nevoie de cuvinte pentru a-i înțelege corect starea de încordare, știind că fusese foarte aproape de a-și pierde controlul.

-Sunt bine. Vorbele sale spuneau și că ea îi simțea teama, vulnerabilitatea, datorate ei. El mormăi. Încordarea părea să i se mai fi spulberat puțin:

-Din câte îmi amintesc, nu era în plan să sari în lac. El slăbi strânsoarea, iar Portia îl împinse înapoi. Își ridică mâinile spre umeri, și le plimbă de-a lungul trupului, încercând să-și stoarcă apa din îmbrăcăminte.

-Părea cea mai bună cale de scăpare. Portia spuse acestea pe un ton foarte blând de parcă ar fi discutat despre o întâlnire la vânatoare, nicidecum despre faptul că abia scăpase de un ucigaș, care o urmărise.

-Și dacă ar fi știut să înoate? El i se adresase pe un ton dur și acuzator. Nu puteai fi sigură dacă e sau nu un înotător. Portia se îndreptă și-l privi în ochi.

-De Ambrose nu aveam de unde să știu, dar eu înot foarte bine. Își arcui sprâncenele, zâmbindu-i. Iar tu, și mai bine. El îi înfruntă privirea. Parcă îl simțea cântărindu-i spusel. Deodată, Portia își dădu seama ce se întâmplă:

-Știai că înot bine, nu-i așa? Simon ripostă:

-Nu. Continua s-o privească, apoi adăugă, ezitând: Dar am presupus că nu vei putea sau nu vei avea curajul să sari. Ea îi privi chipul, ochii, zâmbind fericită de ceea ce descifrase acolo. Bucuria pe care o simți îi lumina fața. Îl privi, zâmbindu-i:

-Cu siguranță! îl prinse de braț și se întoarseră să vadă ce făceau ceilalți.

El continua s-o privească întrebător:

-Ce este? Ea îi zâmbea.

-Mai târziu. Simțindu-și sufletul plin de fericirea acelor clipe, nu găsi cuvintele pentru a-i spune cât aprecia felul lui de a fi. Stătuse pe marginea lacului pregătit să sară s-o salveze, dar, dacă văzuse că era capabilă s-o facă singură, renunțase.

N-o tratase ca pe o femeie fără apărare. Reușise să nu mai fie protector cu ea. Se comportase de parcă ea i-ar fi fost o egală, o femeie în stare să-și poarte singură de grijă. Ar fi sărit imediat în apă după ea, dar rezistase tentației.

Se părea că se conturau șansele unui viitor cu el.

În timp, felul lui protector ar fi devenit mai rațional. Va putea să se gândească și la ea, la dorințele ei, nu numai la ale lui. Această constatare o umplu de bucurie, făcând-o să dea uitării ceea ce se întâmplase în ultimele ore.

Dar evenimentele se derulau în continuare. Blenkinsop se alăturase grupului din umbra copacilor. Împreună cu Stokes îl sprijineau pe Ambrose, ținându-l între ei. Trecură pe lângă Simon și Portia, care se aflau la mijlocul pantei.

Ambrose avea mâinile legate cu șalul ei ud și tremura. Nici măcar nu se uită în direcția lor. Charlie și Henry îi urmau, primul explicându-i celui de-al doilea tot ce se întâmplase. Henry se opri în dreptul lor și îi luă mâna Portiei între palmele sale.

-Charlie n-a apucat să-mi spună, dar cred că ție, draga mea, îți datorăm totul.

Ea roși.

-Prostii! Toți am făcut câte ceva.

-Nu sunt prostii deloc, dacă nu erai tu atât de curajoasă, n-am fi putut să-1 demascăm pe criminal. Henry se uită apoi la Simon. Și ție trebuie să-ți mulțumim. Henry îl bătu prietenește pe umăr. Uitându-se din nou spre Portia, realizează brusc că aceasta era udă learcă și adăugă:

-Eu și Charlie vom continua ce mai e de făcut, dar tu trebuie să te schimbi cât mai repede. Nu poți sta cu rochia udă, chiar dacă este vară. Charlie îi privi pe rând, pe amândoi, exclamând:

-L-am prins! Părea realmente fericit că acum totul era bine, că reușiseră să salveze onoarea lui Henry, că James și Desmond nu erau implicați.

Zâmbiră. Henry și Charlie plecară. Simon și Portia, rămași în urmă, porniră spre creastă. Briza, care aici se simțea puternic, o făcu să tremure. Simon se opri, își scoase haina și i-o așeză pe umeri. Ea îi zâmbi, recunoscătoare, simțind căldura trupului lui în țesătura hainei. Își strânse haina pe lângă corp:

-Mulțumesc. El o privea cu dragoste.

-Măcar pentru moment sper că va fi de folos. Simon îi luă mâna. Ea vru să pornească, dar el o opri. Ceilalți se aflau deja înaintea. Ea îl privi, ridicând din sprâncene. Uitându-se după ceilalți, el spuse respirând adânc:

-Te rog să mă ierți pentru ce s-a întâmplat pe terasă, pentru ce am spus. N-am vrut... Făcu un gest ca și cum ar fi intenționat să șteargă amintirea acelui moment din mintea lor, a amândurora, privind-o cu multă afecțiune. Portia se apropie de el, ridică mâna liberă, cu care îi atinse încet fața, apoi i-o întoarse spre ea. El se lăsă în voia ei. În puțina lumină, ea îi desluși în priviri ceea ce voia să ascundă-faptul că se simțea vulnerabil în fața ei. Și fu peste măsură de impresionată.

-Nu se va mai întâmpla, crede-mă!

Niciodată nu se va mai înstrăina de el, pentru ca apoi să revină; niciodată nu-i va accepta iubirea, iar apoi să-l părăsească! Niciodată!

Chipul lui rămânea, totuși, încordat.

-Mi-ai putea face o astfel de promisiune? Ea îl privi lung.

-Da, între noi am putea face-o. În ochii săi el găsi doar sinceritate și simți cum îi crește inima de fericire. Ea simți, în sfârșit, că-și revine, redevenind acel bărbat posesiv, dar nu peste măsură de autoritar. O prinse în brațe și o strânse la piept.

-Așteaptă! îi spuse ea. Nu te grăbi. El ridică din sprâncene, repetând.

-Să nu mă grăbesc? Ea se trase înapoi din brațele lui:

-Trebuie să terminăm ceea ce am început. Trebuie să afle toată lumea ce s-a întâmplat, să-l dăm apoi uitării pe Ambrose, să se ocupe alții de el. După aceea putem vorbi. Ea-și trase răsuflarea pronunțând: în sfârșit-despre noi.

-Foarte bine, hai să terminăm o dată cu asta. O luă de mână, și urcară poteca spre casă.

Urmare momente în aceeași notă tristă și încordată, așa cum prevăzuse și el. Se simțeau eliberați, dar nu și triumfători. Salvaseră familiile Glossup și Archer, dar oprobriul plana acum asupra Calvinilor. Spre dezamăgirea tuturor.

Simon o introduse pe Portia în bibliotecă. Scena care se înfățișă ochilor lor părea să fie coșmarul lui Stokes. Schimbară priviri, dar știură că nu pot repara nimic.

Doamnele se revoltaseră. Realizaseră că se întâmplase ceva și veniseră în bibliotecă. Aflaseră ce se întâmplase în realitate, că Ambrose o ucisese pe Kitty și, acum, când știau totul, se așezaseră disperate în câte un fotoliu sau pe sofale și refuzaseră să plece. Toată lumea se adunase acolo, chiar și valeții. Singurul care lipsea era Arturo, care avea, oarecum, legături cu drama. Văzând figurile șocate ale celor de față, care refuzau să accepte adevărul, imaginându-și ce va urma, Simon bănuise că țiganul ar fi etern recunoscător dacă l-ar cruța de o asemenea tortură.

O privi pe Portia, fiind convins că ea nu va accepta să se ducă să se schimbe, înainte de a afla răspunsurile la întrebările care nu-i fuseseră lămurite. El luă un fotoliu comod din spatele biroului și îl duse lângă cel pe care stătea Lady O, invitând-o pe Portia să se așeze. Lady O o privia cu admirație:

-Cred că voi primi o explicație... începu ea. Din expresia ochilor ei negri, din tonul pe care rosti aceste vorbe, își dădură seama că fusese serios îngrijorată. Portia întinse o mână spre ea:

-N-am fost nici o clipă în primejdie.

-Pe naiba! Lady O îl privi grăitor pe Simon, pentru ca acesta să înțeleagă că nu trebuia să scape nici un amănunt. Privindu-l pe Stokes, încercând s-o calmeze pe

Lady Calvin, asigurând-o că îi va oferi toate explicațiile, dacă îi va permite, el facu semn unuia dintre valeți. Când acesta se apropie, îi dădu câteva ordine.

Valetul se înclină și plecă să le execute, bucuros că putea duce ultimele noutăți celorlalți servitori.

-Doamnelor și domnilor! Stokes făcu un pas înainte, apoi zise, pe un ton foarte jenat:

-Întrucât ați acceptat să rămâneți, vă rog să păstrați liniștea, pentru a-l putea interoga pe domnul Calvin. Dacă voi dori să aflu ceva de la dumneavoastră, voi pune întrebări. El așteptă. Când doamnele consimțiră să tacă, el respiră ușurat și se întoarse spre Ambrose, aflat într-un scaun, sub candelabru, cu fața spre cei adunați acolo să-l asculte. Blenkinsop și un majordom solid îl flancau.

-Domnule Calvin, ați recunoscut în fața martorilor că ați strangulat-o pe Kitty, pe doamna Glossup. Vreți să ne relatați cum ați făcut-o?

Ambrose nu-și ridică privirea. Cu coatele pe genunchi, își privea mâinile legate.

-Am strangulat-o cu cordonul de la draperie, zise el, arătând cu capul spre fereastra cea mai apropiată de birou.

-De ce ați făcut asta?

-Pentru că proasta de femeie nu voia să-l lase...

-La ce vă referiți? De parcă abia atunci realizase că nu avea cum să se mai sustragă explicațiilor, și că scăpa mai repede mărturisind, el o făcu, fiind conștient, în tot acest timp, că mama sa îl fixa, palidă ca o stafie, pentru că primise o astfel de lovitură. Cu un braț se sprijinea de Lady Glossup, cu altul de Drusilla, privindu-l cu oroare pe Ambrose. El trase aer în piept și începu:

-Anul acesta am avut o aventură cu ea, la Londra. Nu era genul meu, dar mi s-a oferit, iar eu aveam nevoie de sprijinul domnului Archer. Când a venit vara și am plecat din oraș, ne-am despărțit. Ridică din umeri. În termeni amiabili. Am stabilit că voi da curs acestei invitații, iar ea părea să se fi împăcat cu situația. Sau așa am crezut. Făcu o pauză, ca să tragă aer adânc în piept, apoi continua:

-Imediat ce am venit aici, a început cu tot felul de șiretlicuri. În același timp, se ținea după James. Nu m-am îngrijorat până când, într-o seară, mi-a spus că este însărcinată. Eu n-am înțeles la început, dar ea m-a lămurit. Am fost șocat! Chiar și acum i se simțea emoția din glas. Nu mi-am închipuit că ea și Henry... În fine, n-am crezut că o femeie măritată s-ar comporta așa, dacă ar ști că nu mai are protecția soțului. Se opri, de parcă ar fi re trăit acele momente. Stokes, încruntat, îl întrebă:

-În ce măsură au contribuit aceste motive la asasinarea doamnei?

-Multe doamne din înalta societate sunt însărcinate cu alți bărbați, nu cu soții.

N-am crezut că vor fi probleme,până când ea m-a anunțat că nu este dispusă să lase copilul,iar dacă nu vreau să-l recunosc,dacă nu vreau ca ea să-i mărturisească adevărul soțului ei,va trebui s-o ajut să scape de sarcină.Mi-a dat un ultimatum în noaptea aceea.Ambrose își privi mâinile.

-N-am știut ce să fac.Carierea mea,șansa unui loc la alegeri,tot ce voiam,se bazuia pe sprijinul domnului Archer.Abia aici am realizat că și Lordul Glossup,și domnul Buckstead erau dispuși să mă ajute...Totul mergea perfect,în afară de relația cu Kitty.Glasul lui căpătă accente dure.Continua să-și privească mâinile.

N-am știut cum s-o ajut...și nu cred c-aș fi facut-o,chiar dacă aș fi știut ce trebuie să fac...Nu este ceva pe care doamnele să le ceară amanților.Majoritatea femeilor ar ști...ce să facă...Am crezut că nu trebuie decât să se intereseze.Aici,la țară,sunt sigur că există multe tinere în aceeași situație,care se descurcă...Și ea putea face același lucru.Dacă nu,putea să se împace cu Henry.Frângându-și mâinile,el continuă:

-Am făcut greșeala să-i spun ce cred,sincer,despre toate acestea.Ambrose fu scuturat de fiori.Dumnezeule,cum a primit sfatul meu!De parcă i-aș fi recomandat să bea mătrăgună! A ridicat vocea la mine.Am încercat s-o liniștesc și m-a pălmuțit.A început să țipe...Am luat cordonul și i l-am pus în jurul gâtului și...am tras.Ambrose tăcu.În liniștea aceea,s-ar fi putut auzi chiar și un ac căzând pe podea.Apoi își ridică privirea,parcă amintindu-și...Era surprinzător de ușoară,nu avea putere deloc.S-a luptat puțin cu mine,m-a zgâriat,dar am ținut-o așa,până când n-a mai mișcat,iar când i-am dat drumul,s-a prăbușit pe podea.

Continuă,pe un ton diferit:

-Am realizat c-am omorât-o.M-am repezit sus,pe scări.M-am dus în cameră și mi-am turnat un brandy.Când am luat prima înghițitură,am observat că-mi sfâșiase clapa de la mâneca hainei.Atunci...mi-am amintit că ea mă apucase de mânecă.Am realizat că o văzusem în mâinile ei în timp ce zăcea pe podea.Era ecosez.Numai eu am purtat haină cu clape ecosez în ziua aceea.Am ieșit repede din camera mea.Eram în capul scărilor,când a țipat Portia.Simon a venit în fugă,apoi Charlie,asa că nu mai aveam ce face.Am stat acolo,așteptând să fiu acuzat,dar nu s-a întâmplat nimic.Ambrose inspiră adânc.

-A ieșit Charlie și a închis ușa bibliotecii.S-a uitat în sus și m-a văzut.I-am citit pe figură că nu mă considera capabil de asta.M-a întrebat unde sunt Henry și Blenkinsop.Când a plecat,am realizat că exista o speranță ca nimeni să nu fi observat clapa.Dacă puteam să o recuperez,eram salvat.Apoi făcu o pauză.Nu mai aveam ce pierde.Am coborât scara.Henry și Blenkinsop au apărut în mare grabă în bibliotecă.Am intrat după ei.Portia și Simon se aflau în celălalt capăt al

încăperii. Portia era foarte afectată, iar Simon se ocupa de ea. M-au văzut amândoi, dar nici unul n-a reacționat. Încă purtam haina cu clape ecosez, dar n-au văzut că lipsea una. I-am urmat pe Blenkinsop și pe Henry pâna lângă birou. Erau șocați, uluiți. M-am uitat la Kitty, la mâna ei dreaptă. Ambrose ridică încet capul. Era goală. Nu-mi venea să cred. Degetele erau desfăcute, întinse. Am realizat că cineva schimbase poziția mâinilor și îi mișcase capul în altă direcție. M-am gândit imediat că Portia, care o găsisse, se apropiase, o atinsese, făcuse toate acele fleacuri la care sunt femeile atente. Era vorba de o bucată îngustă de câțiva centimetri. Poate că îi căzuse din mână...

Ambrose se uită la covorul turcesc din bibliotecă. Clapa mea avea aceleași culori ca și covorul. S-ar fi putut prinde ușor de fusta sau juponul Portiei, sau de manșetele pantalonilor. O dată ce nu se mai afla la Kitty, ar fi putut ajunge oriunde, și n-aș mai fi avut cum s-o găsesc. M-am uitat în jurul cadavrului, dar nu am zărit-o. Nu puteam s-o caut în mod special, aș fi trezit bănuiele. Henry și Blenkinsop erau încă șocați, așa că am profitat de moment. M-am dus la birou și m-am aplecat în așa fel încât să-mi prind mâneca în mânerul unui sertar. M-am îndreptat și am netezit-o. Apoi mi-am cerut scuze. Atât Blenkinsop, cât și Henry păreau uluiți, dar au observat. Dacă bucata din reverul meu era găsită mai târziu, puteam spune că am pierdut-o atunci. Ambrose privea pe toată lumea cu detașare.

-Mă simțeam în siguranță. Am ieșit din bibliotecă și atunci mi-a venit ideea că poate a găsit-o altcineva înaintea Portiei și a luat-o. Dar nu-mi imaginam pe nimeni făcând asta. Ar fi dat alarma, m-ar fi denunțat. Desigur, oricine altcineva în afară de mama. Ea îmi spusese că avea de scris niște scrisori unor persoane influente-de sprijinul cărora aveam nevoie. M-am dus în camera ei. Era acolo, scria. Nu știa nimic de crimă. I-am spus, apoi am plecat. Ambrose facu altă pauză, de parcă și-ar fi amintit cu greu.

-M-am întors în camera mea și am terminat brandy-ul.

M-am gândit la servitori. Nu aveau motiv să intre în bibliotecă la ora aceea, dar nu puteam ști ce idee îi venea vreunui majordom sau vreunei cameriste. Am decis să ard haina. Nimeni nu s-ar fi mirat dacă scăpăm de ea. Dacă mai târziu încerca cineva să mă șantajeze cu haina distrusă, puteam spune că era asemănătoare cu a mea, dar nu aceeași. Nimeni nu poate fi sigur. El începuse să se agite.

-Am dus haina în pădure și am ars-o. Țiganul acela, grădinarul, m-a văzut, dar nu mi-am făcut probleme atunci. Eram convins că mă voi descurca...asta dacă nu cumva reverul hainei mele se afla în mâna lui Kitty, când a văzut-o Portia, dar, din

pricina spaimii, uitase de ea. Lăsă privirea în jos, apoi își frecă fruntea cu ambele mâini.

-Pot să văd și acum clapa în mâna lui Kitty, imaginea este atât de vie! Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că trebuie s-o fi văzut-o și Portia. Chiar dacă nu mai existau nici clapa, nici haina, cu mintea ei bine organizată... Eram convins că orice afirmație din partea ei precum că eu aș fi ucigașul i-ar face pe toți s-o ia în serios. Orice acuzație din partea ei mi-ar fi ruinat cariera. Nu aveam nici o garanție că, atunci când și-ar fi revenit din șoc, nu și-ar fi amintit.

Stokes consideră că era cazul să intervină.

-Așa că ai speriat-o, punându-i vipera în pat. Cei prezenți murmurară, consternați: pentru mulți din ei era prima oară când auzeau acest amănunt. Privindu-și mâinile, Ambrose încuviință.

-Am găsit-o când mă întorceam spre casă; încă mai aveam sacul în care dusesem haina. Am considerat că un șoc ar face-o să plece, să nu-și mai amintească nimic... dar n-a fost așa. Apoi ai venit dumneata și a trebuit să fiu foarte atent.

Dar, deoarece au trecut zilele și n-a venit nimeni să-mi spună că a găsit clapa, am înțeles că a fost așa cum am presupus, nimeni nu a luat-o. Era acolo, când Portia a găsit-o pe Kitty. Ridicând capul, el o privi pe Portia.

-Acum îți amintești? Probabil c-ai văzut-o. O ținea în mâna stângă.

Portia îi înfruntă privirea, apoi negă scuturând din cap:

-N-am găsit nimic! Ambrose încercă să pară interesat:

-Trebuia să fie...

-Ești un prost! Această exclamație ului pe toată lumea. Toți ochii se îndreptară spre Drusilla, aflată lângă Lady Calvin. Era albă la față, ochii aproape îi ieșiseră din orbite și trupul îi era scuturat de convulsii. Continua să-și privească fratele.

-Tu... tu... idiotule! Portia n-a spus nimic, ar fi făcut-o dacă ar fi văzut-o. Poate că a fost șocată, dar nu și-a pierdut mințile. Uluit, ca toți ceilalți, Ambrose o privea, incapabil să scoată o vorbă. Stokes își reveni primul.

-Ce știți de bucata de haină care lipsește, domnișoară Calvin?

Drusilla îl privi, pălind și mai tare.

-Eu... Emoțiile prin care trecea erau vizibile pentru toată lumea. Părea că atunci realizase ce se întâmplă. Lady Calvin își duse mâna la gură, pentru a-și opri un strigăt. Lady Glossop o prinse pe după umeri. Doamna Buckstead, care stătea lângă Drusilla, se aplecă spre ea:

-Trebuie să ne spui totul, draga mea, nu prea mai ai de ales. Drusilla o privi, trase aer în piept, apoi se uită la Stokes.

-Mă plimbam prin grădină în după-amiaza aceea.

M-am întors în casă, prin bibliotecă. Am văzut-o pe Kitty zăcând acolo, și am văzut și clapa ecosez din mâna ei. Am recunoscut-o, desigur. Am înțeles că Ambrose s-a săturat de mașinațiunile ei și... Făcu o pauză, își umezi buzele, apoi continuă: Indiferent din ce motiv, el o ucisese. Dacă era prins... scandalul, rușinea... toate acestea aveau s-o omoare pe mama. Am luat acea dovadă din mâna lui Kitty. Când am auzit voci pe holul din față, am ieșit pe terasă. Stokes o privi cu gravitate.

-Chiar și când au început încercările de a o reduce la tăcere pe domnișoara Ashford, n-ați spus nimănui? Drusilla își întoarse privirea spre el. Ezită un moment, apoi chipul îi deveni aproape cenușiu.

-Ce încercări? Rosti astea speriată, abia articulând cuvintele. N-am știut de viperă... îl privi pe Ambrose, apoi pe Stokes. Vasul acela... a fost un accident, nu? Stokes se uită la Ambrose:

-Ați putea să ne spuneți și asta! Ambrose continua să-și privească mâinile.

-M-am urcat pe acoperiș, nu voiam să mă întâlnesc cu nimeni, cât timp eram agitat. Am zărit-o pe Portia pe terasă. Părea să fie singură, nu-l văzusem pe Cynster lângă perete. Eram acolo, mi-era ușor să... Deodată trase aer în piept, ridicându-și capul, dar nu întâlni privirea nimănui. Va trebui să vă amintiți că nu aveam de ales, dacă voiam să devin membru în Parlament... Mi-am dorit asta foarte mult și... Se opri și lăsă ochii în jos. Își frânse mâinile. Stokes o privi pe Drusilla. Lividă, aceasta se uita la Ambrose. Când ridică privirea spre Stokes, el o întrebă:

-De ce nu i-ați spus fratelui că ați luat bucata de material?

Drusilla îl fixa pe Stokes. Acesta era gata să repete întrebarea, când Drusilla își trecu din nou privirea asupra lui Ambrose. Inspiră adânc și spuse:

-Îl urăsc, știți prea bine. Nu, nu aveți de unde să știți. În casa noastră, Ambrose a fost întotdeauna pe primul plan, a obținut totul, mie nu mi-a rămas nimic. Chiar și acum, Ambrose este preferatul mamei. O iubesc pe mama și voi fi întotdeauna alături de ea; chiar și clapa de ecosez am luat-o ca s-o protejiez pe mama, pe ea, nu pe Ambrose. Vocea îi devenise foarte stridentă. Chiar și acum, ea tot la el se gândește. Își fixă fratele:

-El a moștenit tot de la tata. Eu, nimic. Chiar și averea mamei îi va aparține. Eu sunt la mila lui. Dacă vrea, mă poate arunca oricând din casă și știe asta prea bine. Întotdeauna s-a străduit să înțeleg care-mi este locul în familie.

Figura ei se schimonosi. Gelozia, invidia, îndelung reprimată, ieșiră la suprafață.

-Am avut ocazia să mă răzbun, luând bucata aceea de haină. Nu i-am spus, am vrut să-i fie teamă, să se agite, să știe că cineva îl poate distruge.

Deodată,ea îl privi pe Stokes.

-Desigur,i-aș fi spus.Asta când voia să-mi reamintească rolul meu în familie.

Se opri,apoi adăugă:

-Nu cred că realizează...Trebuia măcar să se gândească la mine,sau la mama.

Doar noi două l-am fi protejat.Iar mama ar fi discutat cu el foarte deschis.Dacă am văzut că n-a spus nimic,mi-am închipuit că știe de clapă,că ea se află la mine,dar a avut grijă să nu deschidă subiectul atâta timp cât ne aflam aici.Întâlni privirea lui Stokes.Dar niciodată nu mi-a trecut prin minte că va crede că Portia a văzut bucata de material,dar că nu-și mai amintește.Se lăsă tăcerea.Puteau auzi cu toții ticăitul ceasului de pe șemineu.Drusilla lăsă privirea în jos.La fel făcu și Ambrose.Lady Calvin se uita de la unul la altul,de parcă nu-și mai recunoștea propriii copii.Apoi își îngropa fața în palme și începu să plângă.Faptul că o doamnă plângea în fața lor păru să-i trezească la realitate pe ceilalți.Începură să murmure,să se miște.Charlie se agita,de parcă ar fi vrut să plece cât mai departe de locul acela.Lordul Netherfield își drese glasul.Se uită la Stokes:

-Aș putea...? Stokes încuviință.Înălțimea sa îl privi pe Ambrose.

-N-ați pomenit nimic despre Dennis,țiganul.De ce l-ați ucis?

Ambrose nu-și ridică privirea.

-M-a văzut când ardeam haina.Apoi a apărut Stokes și a început să chestioneze pe toată lumea.Întinzându-și mâinile,el continuă: N-am avut intenția s-oucid pe Kitty.Ea m-a împins la acest gest...Nu mi s-a părut drept,ca,o dată ce am omorât-o,să mă consider terminat.Doar Portia și țiganul puteau...El se opri o clipă,apoi continuă,ca un copil răzgâiat,care încerca să-și găsească scuze: Eu sau ei.Era viața mea în joc! Lordul Glossup se ridică,dezgustat.

-Domnule Stokes,ați auzit totul? Stokes se îndreptă de spate.

-Da,domnule.Sunt sigur că putem...El și Lordul Glossup începură să discute despre reținerea lui Ambrose.Restul invitațiilor se împrăștiară.

Doamnele ezitară la început,dar Lady O se ridică hotărâtă.

-Catherine,draga mea,cred că e bine să ne retragem în salon,un ceai ar fi potrivit acum.Intenționam să spun că și Drusilla ar vrea,poate,să se retragă.Tuturor ne-ar prinde bine câte un ceai.Portia se ridică.Simon îi puse mâna pe braț.Lady O le aruncă o privire de încurajare:

-Tu,draga mea,ar trebui să faci o baie,să te schimbi de rochia asta udă.Altfel,ai putea avea probleme și fratele tău nu m-ar ierta,dacă te-aș trimite acasă bolnavă.Rosti aceste cuvinte cu felul ei hotărât de a vorbi și doar din lucirea ochilor ei negri cei doi înțeleseră că ea era decisă s-o trimită pe Portia cu altcineva acasă,nu cu o răceală.Simon înclină doar din cap,înțelegând mesajul ei.Lady O

plecă,sprijinindu-se în baston,luându-le și pe celelalte doamne cu ea: pe Lady Calvin sprijinită de Lady Glossup,și pe doamna Buckstead.

-Vino.Luând-o de braț pe Portia,o conduse spre ușa aflată mai aproape de scara principală.Stokes îi intercepta:

-Un singur lucru ar mai fi de lămurit.Nu știu dacă s-o acuz și pe domnișoara Calvin.Simon și Portia se întoarseră spre Drusilla,care rămăsese singură pe scaunul ei.Își privea fratele.El stătea cu coatele rezemate de genunchi,cu ochii țintă la mâinile legate.Portia se înfiora și îl privi pe Stokes.

-Ce lucru îngrozitor poate face gelozia! Stokes încuviință,privind-o.

-Ea n-a avut intenția să facă rău cuiva.Trebuie să acceptăm că nu avea de unde să știe care erau intențiile fratelui său.

-Da,nu este cazul să fie pusă sub acuzare! zise Portia ridicând capul.

Oricum,viața ei nu va mai fi deloc ușoară și senină,din cauza a ceea ce a făcut.

Stokes încuviință din nou,privind apoi către Simon.El nu era deloc înclinat spre răzbunare,dar reacționase mai puternic datorită amenințărilor la adresa Portiei.

Văzând că nu răspunde imediat,aceasta îl privi insistent,iar el înțelese că nu avea de ales.Portia citea în ochii lui ca într-o carte deschisă.Făcu un semn scurt cu capul:

-Nici un fel de acuzații.Portia zâmbi,apoi se uită spre Stokes.Toți trei se priveau acum bucuroși.Nu mai era nevoie de vorbe.Stokes nu făcea într-adevăr parte din clasa lor socială,dar se împrietenisera oarecum,toți admiteau asta.

Stokes își drese glasul,apoi le spuse,evitându-le privirile:

-Mâine,de cum se luminează,plec cu domnul Calvin.Este mai bine să lăsăm pe toată lumea să-și reia viața obișnuită,cât mai repede.Întinse mâna.Vă mulțumesc,n-aș fi prins ucigașul,dacă dumneavoastră și domnul Hastings nu m-ați fi ajutat.Sper că...Stokes roși ușor,dar se strădui să continue: Această șaradă sper că nu v-a tulburat în vreun fel sentimentele.Simon o privi pe Portia.Ea îi zâmbi lui Stokes:

-Ni s-au relevat lucruri interesante,dar,cu siguranță,vom supraviețui.Portia îl fixă pe Simon.Văzându-și sentimentele dezvăluite,se abținea cu greu să nu spună ceva neplăcut.Îi luă brațul.

-Te așteaptă o baie fierbinte.Se despărțiră de Stokes,cu zâmbete și urări de bine. James și Charlie îi așteptau în hol.

-Vă mulțumesc amândurora.James se înclină în fața lor,apoi luă mâinile Portiei într-ale sale.N-am auzit chiar totul,dar,chiar și așa,pot spune că ai fost foarte curajoasă.De data asta,Simon nu se mai abținu să bombăne:

-Pentru numele lui Dumnezeu! Nu vreau să-i intre asta în cap!

James începu să râdă. Simon îl împinse într-o parte și-și continuă drumul, împreună cu Portia.

-Ne vedem mai târziu, îi strigă James, în timp ce urcau scările.

Simon îi aruncă o privire peste umăr.

-Mâine. Foarte hotărât, o conduse apoi pe Portia spre camera ei.

CAPITOLUL 18

Un servitor îi aștepta în capul scărilor, pentru a-i conduce spre camera pregătită pentru Portia, la ordinele lui Simon. Nu era nici prima ei cameră în care nu mai dorea să intre, pentru că și-ar fi amintit mereu de acea viperă, nici cea a lui Lady O, unde nu prea era spațiu din pricina celui de-al doilea pat, și unde n-ar mai fi avut loc și o cadă. Portia urma să-și petreacă noaptea într-unul din apartamentele, cu salon și un dormitor mare, nu prea folosite. Simon o conduse direct în dormitor. Două servitoare turnau găleți cu apă fierbinte în cadă. Mai aveau de adus câteva. Simon o privi.

-Scapă de ele. Portia ridică din sprâncene, iar buzele i se rotunjiră a mirare. Își scoase haina de pe umeri și i-o întinse. Una dintre servitoare se grăbi să o ajute să-și scoată rochia. Luând haina, el se îndreptă spre salon, să aștepte.

Haina se umezise. O lăsă pe un scaun și se duse la fereastră. Privi siluetele copacilor și încercă să nu se gândească la emoțiile pe care i le provocase ziua aceea. Încercase în zadar să o înfrâneze pe cea mai puternică dintre ele, aceea pe care i-o declanșa ea și numai ea. Chiar și atunci. În ultimele zile, simțise acest lucru tot mai puternic. Auzi cum se deschide, apoi se închide, ușa de la dormitor, și pași ușori o iau spre coridor. Trase aer adânc în piept, convins că Portia rămăsese singură. Era în cadă. Își săpunea părul. Intră și închise ușa. Văzu un scaun cu picioarele înalte, aflat în fața unui mic birou. Îl luă, ducându-l spre șemineu, unde îl așeză cu spatele spre ea. Portia se uită la el.

-Întrucât ai insistat să scap de cameriste, presupun că vei face tu treaba lor?

El se strădui să nu răspundă invitației indirecte din ochii ei întunecați. Cada de baie era prea mică.

-Desigur, te ajut cu orice este necesar.... Se așeză pe scaun, cu mâinile încrucișate și începu să o privească. De fapt, se supunea singur unei torturi cumplite.

Iar ea făcea ca totul să fie un spectacol pentru el: își săpunea brațele grațioase, apoi picioarele lungi. Când se ridică în genunchi, apa începu să-i șiroiască pe coapse. Pântecele ud îi strălucea. El închise ochii, încercând să se gândească la altceva. Apoi îl chemă să-i toarne apă, pentru a-și clăti părul. El se ridică și luă găleata începând să toarne. Portia îi surprinse privirea.

-Mai încet.Trebuie să limpezesc tot părul.Ascultător,el începu să toarne apa încet,în timp ce ea își clăti părul.Nici nu realizase cât de lung era; îi ajungea până la șolduri și lui i se părea că îi trăgea privirea în jos...Închise din nou ochii.Cu maxilarele încleștate,continua să toarne.Apa curgea.Ea își clăti părul, apoi se apucă de marginile căzii și se ridică,cu apa șiroind pe trupul ei mlădios: peste umeri,sâni,șolduri,coapse.Cu mintea golită de orice gând,cu gura uscată,el puse găleata jos și întinse mâna spre prosoapele aflate pe un scaun.Apucă unul,pe care i-l întinse,apoi făcu un pas înapoi,pentru ca ea să iasă din cadă.

Luă prosopul oferit de el,ținându-l în dreptul sânilor,continuând să-l privească.El îi înfruntă privirea cu stoicism,apoi luă un alt prosop,pe care i-l puse pe cap.Se auzi un chicotit.Simon începu să-i usuce părul.Avea în el atâta apă! Ea îl lăsă,întorcându-se,pentru ca el s-o poată șterge mai bine,timp în care începu să-și șteargă singură picioarele,trupul întreg.

Apoi lăsă prosopul să cadă,îl luă și pe celălalt din mâinile lui,arucându-l,după ce-l folosi.Aproape că i se opri inima,când se cuibări în brațele lui,pe care el nu a putut să le strângă,pentru a apropia trupul ei de al lui.Portia îl prinse pe după gât cu brațele și ridică fața,spre a fi sărutată.El o sărută,simțind că își pierde controlul,când ea i se lipi de trup.Portia îi întâlni privirea.

-Aș vrea să ne bucurăm de acest moment,să facem din el o sărbătoare.Privirea ei se opri pe buzele lui.Acum!

-Pe pat.Părea un condamnat la moarte-el era incredibil de sigur.Ca și când i-ar fi auzit gândurile,ea își ridică încet capul,studiindu-l.Apoi îi zâmbi.Un zâmbet de cunosătoare,de femeie care deține controlul,lucru care lui nu-i plăcu prea mult.

-Cu o singură condiție.Glasul ei începuse să coboare,până când se auzi ca un murmur,lovindu-l în plex.De data asta,vreau totul!El simți ceva înăuntrul său, asemenea unui cutremur.

-Totul? Scrâșni din dinți.

-Nu știi ce-mi ceri!O sprânceană neagră se arcui-voit provocator:

-Nu?!Tonul său era mai mult decât incitant.Înainte ca el să-i fi putut răspunde,se răsuci în brațele sale,trăgându-se înapoi,mlădioasă ca o hurie,uitându-se la el peste umăr,să-i surprindă privirea,în timp ce-i atingea cu fundul gol sexul în errecție.El așteptă să-și recapete suflul,înainte să o întrebe:

-Ești sigură? Ea știa-se vedea în ochii săi,de un albastru atât de intens,încât păreau aproape negri.I-ar fi cerut să-i spună ce dracu' știa,dar nu reuși să formuleze propoziția.

-Hm-mm...Totul-inclusiv ce ai lăsat deoparte...

Nu putea să gândească dincolo de faptul că ea îi cunoștea cea mai adâncă,cea

mai puternică dorință.Și era dornică să o îndeplinească.Lucrul deveni mai clar când ridică o mână și-i trase capul spre ea,apropiindu-și buzele de ale sale.

Luându-i-le,trăgându-i-le,atingându-i limba cu a ei.Îndemnându-l să se desfete.

Și când el o făcu,îi luă mâinile într-ale sale,așezându-i-le peste sâni.Suspină ușor,când el îi strânse un sfârc întărit.Sunetul,abia auzit printre sărutări,îl străbătu ca un curent.Îi eliberă buzele,trăgându-și răsuflarea:

-Ești sigură? Pleoapele i se zbătură,în timp ce el se agita,posesiv,apoi se ridicară. Ochii săi erau ca două briliante ce păreau să vadă înăuntrul lui.

-Sunt a ta! Cuvintele erau o certitudine,asigurându-l.Ia-mă cât dorești.Vreau să știu totul despre tine-tot ce vrei,tot ce îți trebuie.Toate dorințele tale!

Ultima citadelă a rezistenței sale se prăbuși,sfărâmându-se.Pasiunea îl străbătu, copleșindu-l,mai puternică decât orice altceva va fi simțit înainte.O lăsă,apoi o răsuci,prinzând-o în brațele sale,luându-i gura drept pradă și devorând-o.

Ceea ce se năpustea,alergând prin el nu era poftă,nici dorință,nici chiar pasiune, ci ceva care le strânsese pe toate trei la un loc,alimentate de altceva și mai puternic.De o disperată,primitivă nevoie-ceva îngropat atât de adânc sub învelișul exterior de civilizație,încât puține femei puteau doar să ghicească ce era acolo.Și să tenteze.Să poftească.Fără să frângă sărutul,o ridică în brațe.Ea se agăță de el,la fel de violent flămândă.O ridică în brațe și o duse spre patul larg,unde o întinse pe cuvertura de culoarea vișinei.

-Așteaptă!Portia îl urmări cum își scoate haina.Trăsăturile lui erau mai dure,mai crispate ca de obicei.Cămașa urmă hainei.Portia se întoarse puțin pe o parte,spre a se desfăta în voie la vederea spatelui lui lat,a pântecelui ferm.Urmără pantalonii și ciorapii.Simon era gol acum.Privirea lui era ațintită asupra ei în timp ce se îndrepta spre pat.Se aplecă deasupra ei.Își plimbă palma peste dosul coapselor sale,sprijinindu-și genunchiul pe cuvertura de mătase stacojie.

Ridică privirea spre ea.

-Te poți opri oricând vrei.Ea îl privea cu ochii întunecați arzând de dorință:

-Știi că n-o voi face.El îi cercetă ochii pentru o ultimă oară,apoi întinse mâinile spre ea,și o cuprinse.Ea simți patul lăsându-se,când el se așeză de cealaltă parte a picioarelor sale.Îi simți fierbințeala trupului asemenea unui foc peste dosul coapselor sale,peste pielea brobonată a fundului,în timp ce se lăsă în jos, strângând și apăsându-și buzele în locul unde spatele i se curba,deasupra punctului unde începea linia ce-i despărțea fesele.Înlățuindu-i șoldurile cu brațele,o strânse puternic,în timp ce-și purta buzele mai sus,urmându-i adâncitura spatelui,cu sărutări fierbinți,de parcă ar fi vrut,într-adevăr,s-o devoreze.Părul aspru de pe pieptul său îi zgâria pielea.Văpaia din el o cuprindea

și pe ea, în timp ce se mișca deasupra ei, prizându-i trupul cu brațele, ridicându-o aproape de al lui, pe măsură ce urca mai sus, lăsându-și întreaga greutate în brațele un animal, un mascul potent, care o prinsese, și acum intenționa să o posede.

Nu-și putu stăpâni tremurii care o cuprinsese. Închise ochii, pentru o clipă, savurând valul de văpaie ce se revărsa prin ea, înghițind-o, strălucindu-i peste umeri, împingându-i părul deoparte, amortind-o. Ea își ridică fruntea. Pentru o clipă, ochii lui albaștri priveră într-ai ei, apoi el se retrase puțin, încălecându-i șoldurile, punându-și mâinile pe fesele sale și urcând ușor, cu ambele palme peste trapul său, conturându-i adânciturile taliei și mai sus, cu degetele mângâind îndrăzneț punctele sensibile ale sânilor, înainte să se lase peste ea, sprijinindu-se în coate.

-Întinde-ți brațele deasupra capului! I le împinse el însuși în sus și ea-l lăsă. Fără sprijinul acestora, se prăbuși pe pat, peste cuvertura stacojie de mătase, presându-și de aceasta sâni cu sfârcurile deja tari, excitate. Ținându-i brațele între perne, îi spuse:

-Lasă-le acolo! Nu le mai ridica! O comandă-dură și absolută. Inima îi bubuia, simțurile, stârnite, îi revăseau trupul, în timp ce el schimba direcția atingerilor ușoare, posesive. Îl putea simți aproape, doar atunci când părul lui aspru îi zgâria pielea, în timp ce o atingea cu mâinile, cu buzele. Și cu privirea. Simțea ceva, asemenea unei flăcări, țâșnind din mâinile lui, pe când îi contura lungă linie a spatelui, a mijlocului, și când degetele lui zăboveau mângâietor asupra curbilor mai puțin pronunțate de sub șoldurile sale. Pielea o furnica, anticipând izvorul și goana acestuia prin ea. Spre surprinderea ei, el păru să se răzgândească, lăsându-se pe pat, cuprizându-i picioarele între genunchii lui... Apoi mâinile sale îi înlățuiră șoldurile, ridicându-o ușor și trăgând-o înapoi, spre el. Până când ea ajunsese să stea în genunchi, dinaintea lui. Încercă să-și ridice mâinile de pe pat.

-Lasă-ți brațele unde ți-am spus! Îți simți vorbele trecând prin ea, ca un fulger al așteptării, biciuindu-i nervii și așa încordați. Se supuse, înainte de a mai gândi.

Fără să-și poată folosi brațele, rămase în genunchi. Fără apărare.

Chiar înainte să fi conștientizat pe deplin totala capitulare cuprinsă în acea poziție ancestrală, un braț se așeză greu pe spatele său, chiar deasupra mijlocului. Stăpânind-o. În momentul în care-și dădu seama de asta, cealaltă mână se abătu asupra fundului, mângâind, până pielea se umezi. Apoi coborî spre labiile umede și umflate dintre coapsele sale, acum, în această poziție, mult mai accesibilă degetelor lui iscoditoare. El le luă în stăpânire, atingând neîndurător, izbînd, strângând, mângâind, dar niciodată pătruzând înăuntru, niciodată satisfacându-i nesațul și simțurile revendicându-și dreptul, în loc de aceasta întețind văpaia, până

când pielea îi luă foc și respirația îi deveni găfâită. Până când gemu.

Sunetul acela de abandon o șocă, dar a fost repede urmat de mai multe. Rămase nemișcată, negăsind scăpare din acea stare de excitație, acea nevoie care pâlpaia înăuntrul ei, înmugurind, dezvoltându-se, crescând. Părul i se răsfirase în jurul capului, zbatându-se o dată cu acesta-singura parte a trupului său, care se putea mișca, își ținea ochii închiși și buzele strânse, încecând să oprească geamătul urcându-i în gât. N-a putut. Ea suspină. Suspină din nou când el îi strânse coapsele, reluându-și senzuala tortură. Cu o clipă înainte ca ea să se desprindă și să-i spună exact ce ar fi dorit să-i facă, el trecu mai departe. Umplând-o cu o lungă și sigură izbitoră. Lăsând-o să se simtă mai plină de el decât oricând înainte. Coapsele lui le cuprinseseră pe ale sale, stinghia se afla deasupra fundului ei. Îi strânse șoldul, se trase puțin înapoi, apoi se năpusti asupra ei. Ținând-o încă aplecată, rugătoare, dinaintea lui, oferindu-și trupul pentru a se bucura de el.

El luă ceea ce i se oferise, primi, desfatându-se, cu fiecare izbitoră mai puternică, mai profundă. Ea îi spusese că este toată a lui, iar el o luă toată, după cum îi spusese. Ținând-o acolo, dinaintea lui, și posedând-o, mai adânc, mai puternic, mai repede, ea înțelese complet, în sfârșit, ce însemna asta. Nu avea de ce se plânge.

Focul, flăcările și dragostea erau acolo, în juru-le, deasupra lor, cu ei. I se dăduse lui întru totul, pierzându-se pe sine în Infern. Se predase de bunăvoie.

Simon icni, simțindu-i trupul încordat. Închise ochii, delectându-se cu minunata senzație pe care i-o dădeau rotunjimile ferme ale fundului ei ridicat spre el în timp ce se îngropa în fierbințeala lui arzătoare. Din nou. Și din nou. Și din nou.

Luându-și tot ce-și dorea el, tot ce-i oferea ea. Ce altă chemare mai puternică poate izvorî dintr-o femeie decât având orice își dorește el? Să o posede întru totul, trupul ei să-i ofere toate desfătărilor, fără nici o reținere. Inima îi bătea nebunește, gata să se spargă, în timp ce-și umplea toate simțurile cu ea. În timp ce trupul ei riposta, atunci când el, dorindu-și mai mult, ajungea și mai departe.

Eliberându-i coapsele, se întinse deasupra ei, umplându-și palmele cu sânii umflați și fierbinți, găsind și strângând sfârcurile, până când ea strigă și suspină iarăși. El își ridică capul, îi dădu părul deoparte și, punându-și gura deasupra tendonului care-i zvâcnea în curbura gâtului, o prinse între dinți și mușcă ușor.

Cu un icnet sălbatic, ea zvâcni sub el și se crispa, spasmodic, apoi trupul păru să-i explodeze, se frinse, pulsând, în timp ce el o pătrundea din nou, adânc, până în inima focului. Încolăcindu-și mâinile în jurul ei, o ținu nemișcată, în timp ce trupul lui răspundea valului de contracții ale trupului ei, în timp ce el se înfidea mai adânc, umplând-o, urmând-o, pe culmea splendorii senzuale, la marginea plăcerii sălbatice și în afundul sărutului pământesc.

În profunzimea adâncului de nedescris al satisfacției.Cea mi profundă sațietate din câte cunoscuse el vreodată.Prin felul în care o celebrase,ea îi oferise o nouă dimensiune.Habar n-avea cât de multe momente trecură înainte ca el să-și poată chema tăria și spiritul s-o părăsească,luptând peste cuverturile de sub ei, înlănțuindu-și trupurile,apoi prăbușindu-se în pat,moleșiți,istoviți.Zăcea acolo, lăsând clipa să treacă.Lăsând tihna,cunoașterea,certitudinea absolută să-1 pătrundă.Apoi amândoi adormiră.Când se trezi,stătea pe o parte,cu un braț petrecut peste coapsa ei.Și ea era trează.Știa asta din tensiunea trupului său.Nu-i putea vedea chipul.Sprijinindu-se în cot,se aplecă deasupra ei.Ea își întoarse capul,privindu-l,și-i zâmbi.Chiar și în lumina lunii,zâmbetul îi era încântător.Ridicând o mână,Portia-i atinse obrazul,apoi,încă zâmbind,se trase înapoi.Îi simțise tăria,puternică și fierbinte,lângă ea.El stătea pasiv.Încă... Zâmbetul i se lărgi.Trăgându-se înapoi,își înfipse degetele în trupul lui.În timp ce mângâia,își aminti ceva:

-Mi-a spus că sunt o frivolă! Ce a vrut să însemne asta? El mormăi:

-Nici eu nu sunt sigur ce înseamnă!

-Admițind că nu e chiar ceva ca la Ovidiu,aș putea ști care sunt derivațiile moderne?

-Derivații? Replica era fără sens.Dar el nu se gândea la cuvinte.Ea strânse,mai puternic.

-Nu mi-ai răspuns la întrebare.El trase adânc aer în piept.Făcu o pauză,înainte de a răspunde:

-Nu în general,ci în special.

-Înseamnă că te excită?

Era rândul ei să-și țină respirația,în timp ce el îi înghiontea partea de jos a pântecelui,iar degetele sale dibace pătrundeau în moliciunea dintre coapse.

Degetele lui se jucau.

-Mă exciți pur și simplu existând.Ea zâmbi.

-Cum?... Dar nu mai continuă.Își depărta coapsele și mai mult,în timp ce el trecu deasupra ei.

-Doar te văd,și nu mă gândesc decât să mă scufund în tine!

Ochii ei se închiseră,în timp ce el,încet,foarte încet,o pătrunse.Trupul ei fremăta,plin de viață.După ce reuși să-și controleze respirația,îi spuse,hotărâtă:

-Mă gândesc că mai degrabă prefer să trăiesc ca o frivolă-ca o ușuratică,în mod specific!El o copleși cu îmbrățișări,sărutându-i curbura urechii,acoperindu-i sânii cu palmele și dându-i să înțeleagă că,departe de a o dezaproba,lui chiar îi făcea plăcere o asemenea perspectivă!

Târziu, mult mai târziu, ei zăceau în pat, întinși unul lângă celălalt. Ea-și pusese capul pe pieptul lui, iar Simon se juca, leneș, cu părul ei, trăgând de buclele lungi.

Pe neașteptate, el respiră adânc, apoi spuse:

-Te iubesc! Tu știi asta, nu-i așa? Răspunsul ei veni imediat:

-Da, știu. Ridicând capul, ea îi zâmbi, apoi începu să-l studieze. Ochii îi erau întunecați și strălucitori. O privi așteptând. Zâmbetul ei mulțumit era al unei femei satisfăcute, liniștite.

-Și eu te iubesc, cu toate că tot nu înțeleg... După o ezitare, el spuse:

-Nu cred că dragostea trebuie înțeleasă. Ea se încruntă.

-Poate, dar tot nu mă pot opri să înțeleg.

-Ți-a spus cineva vreodată că gândești prea mult?

-Da, tu. El începu să o mângâie, într-un mod elocvent.

-N-o mai face. Portia îl privi provocator.

-Fă-mă să nu mai gândesc. El îi zâmbi.

-Va fi plăcerea mea. El se răsturnă pe pat trăgând-o după sine, făcând-o prizoniera sa. Primul ei gând coerent nu apărură decât după ivirea zorilor.

Poate că ea încetase să se mai gândească, dar nu și el. Simon făcea planuri, de care ea nu știa încă. Dar în timpul micului-dejun, el o convinsese pe Lady O că trebuia s-o ducă undeva pe Portia. Aceasta sosise prea târziu pentru a afla unde anume.

-O să afli când ajungem acolo. Atâta îi spusese. Portia știu că era inutil să insiste pentru a primi amănunte, deoarece el își reluase aerul acela autoritar, arogant și dur, pe care-l avea de obicei, și-și concentrase atenția asupra micului dejun.

Portia se întoarse spre Lady O. Aceasta făcu un gest, din care ea înțelese că nu avea rost să insiste.

-Uite ce este, draga mea. Este bine să-l lași pe el să te ducă în oraș. Va fi mai bine, decât să mergi cu trăsura mea, la pas. Asta doar dacă nu ai o propunere mai interesantă. Lady O îi zâmbi, și licărirea de diavol bătrân reapărură în ochii ei negri. Dacă aș fi în locul tău, n-aș mai ezita. Portia înțelese că nu avea de ales.

După ce se servi cu ceai și pâine prăjită, Portia îi privi pe cei din jurul mesei.

Avusese loc o transformare. Atmosfera era mai relaxată. Mai existau unele „umbre”, dar toți parcau să fi răsuflat ușurați și zâmbeau mai mult ca de obicei.

Desigur, Lady Calvin nu coborâse la masă, dar nici alte doamne mai în vârstă n-o făcuseră, în afară de Lady O și Lady Hammond.

-A primit cam greu lovitura, biata de ea! începu Lady Hammond. Visa mereu să-l vadă pe Ambrose în Parlament, și acum... Trebuie să facă față acestor crime oribile, ca și comportamentului Drucillei. Este depășită de evenimente.

Catherine a rugat-o să mai rămână o zi-două,până va putea să călătorească.

Nu uimi pe nimeni faptul că Drusilla nu coborâse nici ea la micul dejun.

Mai apoi,se adunară cu toții în holul cel mare,peptu a-și lua rămas-bun.

Trăsurile erau trase la scară.Familia Hammond plecă prima,urmată de familia Buckstead.Portia observă că James nu se mai despărțea de Lucy,cu care stătu puțin mai retras,după care o conduse la trăsură și o ajută să urce.Poate plănuia s-o invite la altă petrecere,la vreun alt conac,unde probabil va începe cu adevărat o idilă între ei.Despre care conac putea fi vorba,nu știa.

Lady O încheie cu urările de rămas-bun,luă brațul oferit de Lordul Netherfield și porniră împreună spre treptele trăsurii.Portia și Simon îi urmau destul de aproape,peptu a auzi ce-i spunea Lady O Alteței sale.

-A fost plăcut,în general,dar,data viitoare,bunicule,fără crime.La vârsta mea,le suport cam greu.Lordul Netherfield pufni:

-Parcă numai a ta,draga mea! Dar cel puțin cei tineri s-au simțit bine.Le zâmbi lui Simon și Portiei,lui Charlie și James,care îi conduceau.Se pare că există speranțe pentru tânără generație.Lady O îl bătu ușor pe mână:

-Mușcă-ți limba!Nu vreau să li se urce la cap!încercând să-și ascundă zâmbetul.Charlie le ieși în față,ajutând-o pe Lady O să urce în trăsură.Ea acceptă brațul lui și,o dată urcată,se uită spre Simon și Portia.

-Pe voi vă voi vedea la Londra.O privi pe ea insistent.Să nu mă dezamăgești.Suna ca un avertisment: să se poarte bine.Amândoi îl acceptară,în felul în care fusese gândit.Lordul Netherfield zâmbi și le facu semne de bun rămas,îi răspunseră în același fel,așteptând ca trăsura să se pună în mișcare,apoi se îndreptară spre trăsura lui Simon,care aștepta,cu caii fremântând,în fața casei.

James și Charlie îi însoțiră.În timp ce Simon își verifică atent caii,James luă mâna Portiei.

-Nu voi insista cu mulțumirile,dar sper să ne vedem la Londra.Ezită o clipă,apoi privi spre Simon.Știi,Kitty,cu comportamentul ei imposibil a reușit să-mi scoată definitiv ideea căsătoriei din minte.Acum...Ridică din sprâncene,privind-o întrebător.Poate că mai există speranțe și ar trebui să-mi revizuiesc opiniile...?

Portia îi zâmbi.

-Cred că așa ar trebui.Se întinse și-l sărută pe obraz.Apoi se întoarse spre Charlie.Și el o privea zâmbind,apoi începu să clipească des.Se uită spre James.

-O,nu! Eu sunt adeptul iubirilor trecătoare,nu sunt potrivit pentru o doamnă care și gândește!

-Prostii! Portia îl sărută și pe el pe obraz.

-Într-una din aceste zile,s-ar putea ca o doamnă cu mult discernământ să vă

accepte pentru ceea ce sunteți.Ce veți face atunci?

-Eu voi emigra.Izbucniră cu toții în răs.James o ajută să urce.

-Și tu? îl întrebă el pe Simon.Acesta o privi lung pe Portia,apoi îi întinse mâna lui James:

-Mai vorbim peste trei luni.James începu să râdă.

-Cred că voi afla vești mult mai devreme.Simon dădu mâna cu Charlie,apoi urcă în trăsură,alături de ea.Luă hățurile imediat și,cu zâmbete și semne de rămas-bun,plecară.Portia se așeză comod,încercând să se dumirească.Cutiile ei cu pălării erau legate la spatele trăsurii,iar Wilks fusese trimis cu Lady O.De aceea nu înțelegea de ce voia Simon s-o ducă el în oraș.Poate nu era nimic scandalos, în afară de faptul că se afla singură cu un bărbat,într-o trăsură deschisă.Mergeau în urma lui Lady O,în a cărei grijă se afla.Totul părea perfect până în acea clipă. Numai că ei doi nu se îndreptau direct spre Londra,ci făceau un ocol.Unde,nu știa și,mai ales,nici pentru ce.Cu toate că nu se aștepta să fie dusă direct în oraș, fu surprinsă când ajunseră la poarta principală,iar Simon întoarse cailor spre vest,în direcție opusă conacului Ashmore.

-Mă duci în vest? Portia încercă să-și dea seama încotro se îndreptau.Gabriel și Alatheia? Sau Lucifer și Phyllida? Simon facu o grimasă,apoi scutură din cap:

-Nu cunoști locul,n-ai fost niciodată acolo.Nici eu n-am mai fost de mult.

-Ajungem până diseară?

-În câteva ore.Portia se sprijini din nou de spătarul trăsurii,urmărind locurile pe care le lăsau în urmă.Constată că se simțea bine și era mulțumită.Deși nu avea habar unde era dusă.Vru să zâmbească,dar se abținu.Dacă ar vedea-o zâmbind, Simon ar întreba-o care este motivul.Iar acum nu era nici locul,nici momentul să răspundă.De fapt,ea nu-și închipuia că ar putea fi cu un alt bărbat în situația asta,pe care o acceptase cu atâta seninătate.

Îl privi o clipă,apoi își îndreptă privirea în altă parte,înainte ca el s-o surprindă.

Avea încredere în el.Deplină.Și nu numai fizic-deși între ei lucrurile erau foarte clare acum-era a lui,el era al ei,se pare că dintotdeauna fusese așa.Avea încredere în el,din toate punctele de vedere.Avea încredere în forța lui,știa că n-o va folosi niciodată împotriva ei,că el îi va fi alături întotdeauna,ori ce câte ori va avea nevoie de el.Avea încredere că este un bărbat loial,că are voință,și,ceea ce era mai important,avea încredere deplină în el sub toate aspectele.

Știa,în adâncul ființei sale,că în vulnerabilitatea pe care o afișase el,pe care o lăsase s-o vadă și ea,acceptând ca ea s-o vadă,se afla garanția pentru o viață întreagă.Dragostea.Izvorul încrederii,ultima piatră de încercare pentru o căsătorie.Încredere,forță,siguranță și dragoste.Ea și el au avut toate astea.

Iar acum voiau să păstreze ce aveau. Indiferent unde o ducea acum.

Rezemându-se comod de pernele trăsurii, ea rămase cu privirea ațintită asupra drumului, indiferent unde ar fi călăuzit-o acesta.

Și drumul o duse la Queen Charlton din Somerset, la o casă numită Risby Grange. Simon opri în cătun, și luă o cameră mare la han. Portia nu-și scoase mânușile și nu observă vreo privire suspectă a hangiței, care să fi bănuie că nu sunt soț și soție. Poate Charlie avea dreptate, și acesta era adevărul, care nu mai ținea cont de existența formalismelor.

După ce-și lăsară bagajele la han, o luară pe un drum sinuos, care ducea spre o casă din Risby Grange. Simon opri caii în curtea interioară. În fața lor, dincolo de pajiștile de pe o creastă, se vedea casa scăldată în soare, ridicată din piatră de râu, cu plante agățătoare, cu ferestrele cu staruri seînteind sub zidurile crenelate.

Era o casă veche, solidă, bine întreținută, dar care părea părăsită.

-Cine locuiește aici? întrebă ea.

-Acum nimeni, în afară de un servitor care are grijă de ea. Simon lăsa caii la pas. Trebuie să fie pe aici, dar am și eu cheie. Portia se uită la el, așteptând lămuriri, dar el nu mai zise nimic. Când ajunse în fața casei, el opri la treptele ce duceau la ușa din față, apoi întoarse caii. Săriră amândoi din trăsură. După ce legă caii de un copac și verifică piedica trăsurii, Simon o prinse de mână și urcară împreună treptele. Trase clopoțelul. Sunetul acestuia se auzi în toată casa.

Așteptară, dar nu ieși nimeni să-i întâmpine.

-Probabil că omul a ieșit. Scoțând o cheie mare din buzunar, Simon o introduse în broască, o răsuci și ușa se deschise. Simon intră primul, privind înjur. Portia veni după el. Uită imediat toate întrebările pe care voia să i le pună, mânată doar de curiozitate. Din holul cu panel și ferestre cu vitralii, trecu din încăpere în încăpere, fără a-l mai aștepta. Văzută din afară, casa părea foarte mare. În interior era imensă. Din coridoarele cu dale se intra în multe camere; alte coridoare se deschideau, din holuri, în toate direcțiile. Fiecare cameră era caldă, primitoare, cu mobilier bine întreținut, cu draperii frumoase, cu lucruri minunate, cu antichități, cu piese pe care ea putu să le identifice ca fiind amintiri de familie. Un strat fin de praf se așternuse peste tot, dar casa nu avea acel miros stătut de mușgai din casele prea mult timp nelocuite. Părea că așteptase puțin, de parcă proprietarul abia ar fi plecat, pentru a lăsa loc altuia, care urma să sosească. Era o casă în care trebuia să se râdă mult, să fie căldură, fericire, în care să trăiască o familie numeroasă.

Era o atmosferă propice dragostei, în care crescuseră multe generații, care trăiseră încrezătoare în viitorul lor. Portia cunoștea motoul familiei Cynster: „*Să ai și să prețuiești*”, ca și blazonul aflat, în diferite variante, pe pernele decorative, pe lemnul incrustat, pe vitralii. Într-una din camerele foarte mari de la primul etaj, în fața ferestrei larg deschise, care dădea spre curtea exterioară, ea se întoarse spre Simon. El se sprijinea de cadrul ușii, privind-o.

-A cui este această casă? Privind-o lung, el răspunse:

-A mea. Ea ridică uimită din sprâncene, așteptând. El surâdea.

-A fost a mătușii Clara. Ceilalți nepoți fiind deja căsătoriți și având casele lor, mi-a lăsat-o mie. Ea lăsă capul într-o parte, privindu-l.

-De ce am venit aici? Simon se îndreptă spre ea:

-Eram pe drumul spre această casă, și m-am oprit la Glossup. El îi luă mâna, ducând-o să vadă priveliștea.

-Ți-am spus, n-am mai fost de mult pe aici. Îmi aminteam vag câte ceva... dar nu foarte mult. Voiam s-o văd așa cum este acum, o casă care cere o soție și o familie. Se priviră lung.

-Așa este. Și ce voiai să faci după ce-ți aminteai cum era casa? El zâmbi:

-Să-mi găsesc o soție. Simon îi sărută mâna. Să întemeiez o familie. Ea clipi des.

-Oh! Clipi din nou, uitându-se spre pajiște. Simon îi lua mâna în palmele sale mari.

-Ce este, Portia? Trecu un moment, apoi îi spuse:

-Îți amintești? Când m-ai găsit acolo, la adăpost, și am jurat că voi avea în vedere orice domn eligibil... Motivul pentru care am făcut-o a fost faptul că am decis să am propriii mei copii, familia mea. Iar pentru asta am nevoie de un soț.

Ea schiță un zâmbet. Îl privi.

-Desigur, aveam în vedere un domn care să corespundă cerințelor mele, care să-mi permită să dirijez viețile noastre.

-Fără îndoială. Tonul lui fusese destul de aspru. Fiindcă ea nu mai zise nimic, ci doar continuă să-l privească, de parcă l-ar fi studiat să-i evalueze niște calități, o întrebă mai blând: De asta te măriți cu mine?

Ea nu spusese niciodată că se va mărita cu el, cu toate că amândoi știau c-o va face. Era ca o înțelegere tacită între ei. Ochii ei întunecați scânteiară, apoi se îmblânziră. Zâmbi.

-Lady O este cu aevărat uluitoare! El pierduse șirul.

-Cum așa?

-Ea mi-a spus că faptul că-mi doresc copii nu este suficient pentru a întemeia o familie. Cu toate astea, mi-a precizat că, dacă voi continua să caut, s-ar putea să

apară și un motiv mai bun.Degetele lor se împletiră.

-Și așa este? Ea îi întâmpină privirea cu un zâmbet senin.

-Da,te iubesc și mă iubești.Lady O a avut,ca întotdeauna,dreptate.El o prinse în brațe.Simțiră cum trupurile lor reacționară imediat ce se atinseră,nu numai cu o pornire erotică,ci cu o mult mai profundă familiaritate.El se bucură de ceea ce simțea,de brațele ei întinse spre umerii lui,pentru că în brațele sale simțea suplețea trupului ei,iar ochii întunecați care-1 priveau erau ai unei femei inteligente capabilă să-i fie egală.

-Nu va fi ușor.

-Sigur că nu.Refuz să promit că voi fi o femeie de înțeleș.El schiță un zâmbet:

-Ești destul de suportabilă și acum.Ascultătoare este cuvântul pe care vrei să-1 auzi,iar docilă n-ai putea fi.

-Pot fi,când am un interes sau când mi se potrivește.

-Aici este problema.

-N-am de gând să mă schimb.El o privi lung:

-Nici nu vreau s-o faci.Dacă poți accepta că nici eu n-am de gând să mă schimb, putem considera asta punctul de plecare.Portia zâmbi.Nu va fi căsătoria pe care o visase ea,ci aceea de care avea nevoie.

-Cu toate experiențele anterioare,ne-am descurcat destul de bine.Dacă ne străduim,nu crezi că putem face asta toată viața?

-Dacă ne vom strădui amândoi,va dura.Făcu o pauză,apoi adăugă: Avem toate motivele s-o facem să dureze.

-Fără îndoială.Portia îl sărută.Încep să cred că dragostea ne poate face să trecem peste orice.El tăcu o clipă.

-Chiar și pentru noi este valabil acest lucru? Ea luă aerul unei femei frustrate:

-Tu,eu,noi.Acum,sărută-mă.Simon zâmbi.Și o sărută.Ajunsese la sfârșitul călătoriei și găsisese ceea ce căutase: în brațele ei își aflase-scopul vieții.

SFARSIT